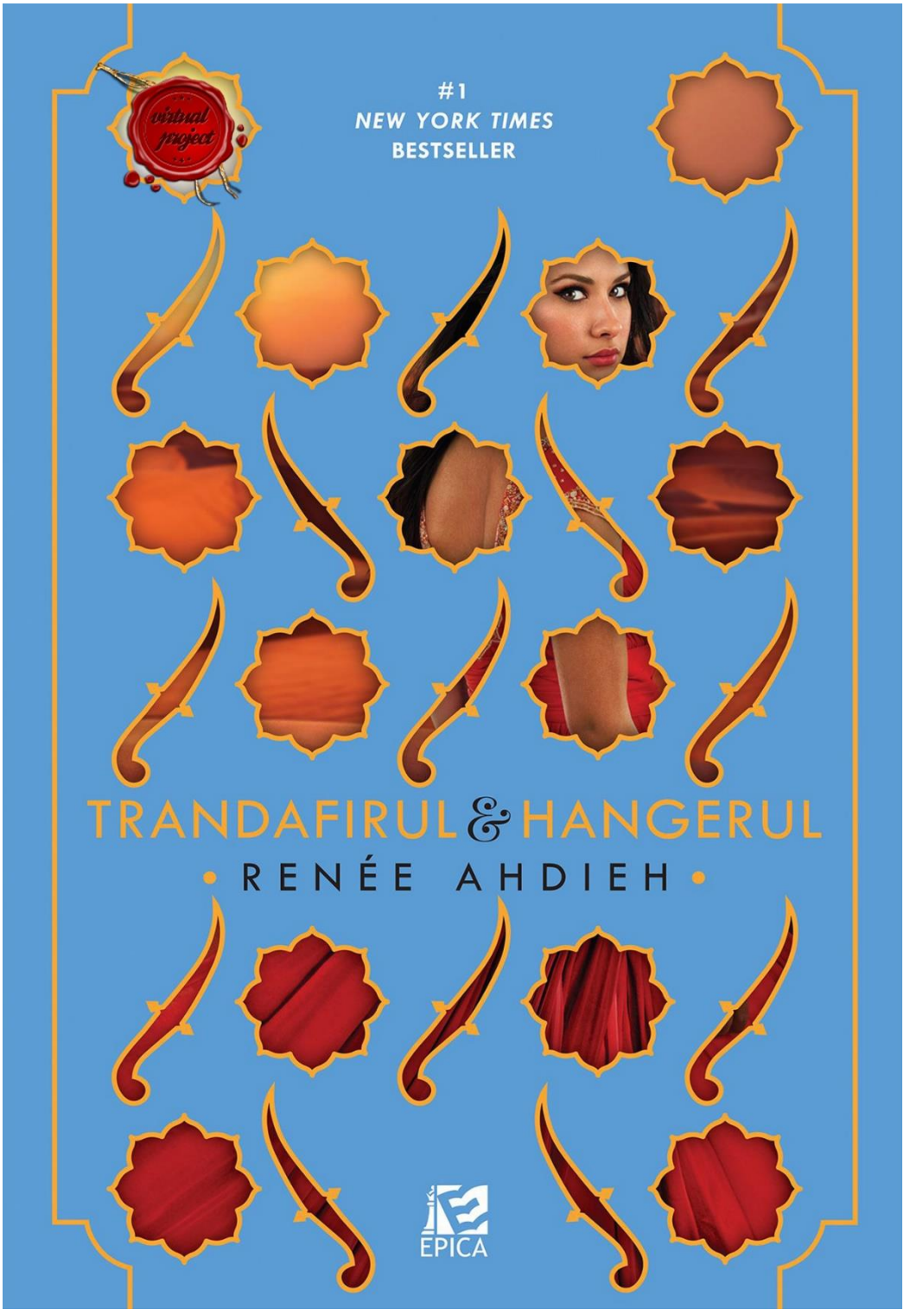
virtual project
#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLER
TRANDAFIRUL & HANGERUL
RENÉE AHDIEH
EPICA

RENÉE AHDIEH

Seria: The Wrath and the Dawn

Volumul 2

TRANDAFIRUL ŞI HANGERUL

Original: *The Rose and the Dagger* (2016)

Traducere de:
IRIS MANUELA ANGHEL

virtual-project.eu

EDITURA EPICA

2018

Esența rară a trandafirului sălășluiește în spini.

Jalal al-Din Rumi

PROLOG

Fata avea unsprezece ani şi nouă luni.

Nouă luni extrem de importante. Ce jucau un rol covârşitor în misiunea pe care tatăl ei i-o încredinţase de dimineaţă. Astfel, oftând adânc, îşi suflecă mânecile zdrenţuite şi începu să arunce molozul în roaba aflată în apropiere.

— E atât de greu! se plânse fratele ei, în vârstă de opt ani, încercând să urnească din loc o bucată din zidul casei prăbuşit la pământ.

Începu să tuşească în clipa în care un nor de funingine se înălţă în aer din rămăşiţele mistuite de flăcări.

— Lasă-mă să te ajut! se oferi sora lui, trântind lopata cu zgomot.

— N-am nevoie de ajutor!

— Trebuie să muncim împreună dacă vrem să terminăm treaba înainte ca *baba* să se întoarcă acasă, îi spuse ea, cu mâinile în şolduri, străfulgerându-l cu privirea.

— Uită-te în jurul tău! răbufni băiatul, despicând aerul cu mâinile. N-o să terminăm niciodată, continuă, uitându-se deznădăjduit de jur-împrejur.

Pereţii din lut ai casei erau crăpaţi. Năruiţi. Înnegriţi de fum. Prin acoperişul spart puteau vedea cerul. Un cer posomorât şi întunecat. Ce veghease cândva un oraş magnific.

Soarele de amiază zăcea ascuns printre clădirile distruse din Rey. Arunca lumini şi umbre peste pietrele şi marmura pârjolite de flăcări. Maldărele de moloz, ce fumegau încă pe alocuri, evocau imaginile apocaliptice de acum câteva zile.

Fata se apropie de fratele ei şi îl privi cu asprime.

— Dacă nu vrei să munceşti, atunci stai afară! Dar eu trebuie să-mi termin treaba. Cineva trebuie să mai şi muncească, îi spuse ea, luând din nou lopata în mână.

Băiatul lovi cu piciorul o piatră ce-i stătea în cale. Aceasta se rostogoli pe podeaua bătătorită din pământ, oprindu-se la picioarele unui străin care stătea în pragul uşii, purtând o mantie cu glugă.

Strângând cu putere mânerul lopeţii în mâini, fata se aşeză în faţa fratelui său.

— Cu ce pot să vă ajut...? îl întrebă ea, oprindu-se, însă, brusc.

Rida' neagră pe care o purta străinul era brodată cu fir din aur şi argint. Teaca sabiei era gravată cu modele meşteşugite şi încrustată cu nestemate

de o finețe rară, iar sandalele cu care era încălțat erau croite dintr-o piele de vițel de cea mai bună calitate.

Nu era un tâlhar la drumul mare.

— Cu ce pot să vă ajut, *sahib*? îl întrebă fata, afișând o ținută cât mai impunătoare cu putință.

Pentru că străinul continua să păstreze tăcerea, ea ridică și mai sus lopata, încruntată și încordată ca un arc, simțind cum inima îi bătea nebunește în piept.

Străinul trecu pragul casei, îndepărtându-se de mânerul ușii, ce stătea gata să cadă. Își dădu gluga pe spate și își ridică mâinile în aer ca într-o rugă. Gesturile sale erau atent studiate, iar mișcările trădau o eleganță fină și unduioasă ca apele curgătoare ale unui râu.

Zăbovind sub o rază palidă de lumină, fata îi zări chipul pentru prima dată.

Era mai tânăr decât se aștepta. Nu avea mai mult de douăzeci de ani.

Ai fi putut spune că era chipeș. Dacă n-ar fi avut trăsăturile prea aspre și necruțătoare. Razele de soare ce-i scăldau mâinile scoteau la iveală ceva ce părea să contrasteze izbitor cu eleganța și rafinamentul lui desăvârșit – avea palmele roșii și crăpate, iar pielea jupuită – dovada unor munci istovitoare.

Ochii obosiți erau zugrăviți într-o nuanță aurie presărată cu tonalități arămii. Mai văzuse undeva niște ochi că ai lui. Într-un tablou ce înfățișa un leu.

— N-am vrut să vă sperii, spuse străinul, pe un ton domol, scrutând cu privirea căsuța năruită, cu o singură cameră. Pot să vorbesc cu tatăl vostru?

Îndoiala puse din nou stăpânire pe inima fetei.

— Nu... nu e acasă. S-a dus să facă rost de materiale de construcție.

Străinul încuviință din cap.

— Și mama voastră?

— A murit, îi răspunse fratele ei, mișcându-se în spatele fetei. Acoperișul s-a prăbușit peste ea în timpul furtunii. Și s-a stins la scurt timp după aceea.

Cuvintele lui păreau lipsite de însemnătate, spre deosebire de cele ale surorii lui. Pentru că fratele ei încă nu înregistrase cu adevărat cele întâmplate. După ce-și pierduseră aproape toată avuția pe durata secetei care-i năpăstuise cu un an în urmă, furtuna le-a dat lovitura finală.

Și fratele ei încă trebuia să-și revină din starea de prostrație și să accepte această ultimă tragedie.

Severitatea ce se citea pe chipul străinului se adânci pentru o clipă. Își aținti privirea în gol, lăsându-și mâinile să-i cadă pe lângă trup.

Apoi, îi țintui din nou cu ochii lui pătrunzători și fermi, încleștându-și pumnii atât de tare până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Mai aveţi vreo lopată?

— La ce-ţi trebuie lopata, *sahib,* căci pari mare bogătaş? îl întrebă fratele ei, îndreptându-se cu paşi hotărâţi şi acuzatori spre străin.

— Kamyar! îl strigă sora lui, apucându-l de gulerul tunicii sale zdrenţuite.

Străinul îl scrută cu privirea pe fratele ei, apoi se aşeză pe podeaua bătătorită din pământ.

— Kamyar te cheamă, carevasăzică, spuse el, schiţând un zâmbet vag.

Fratele ei nu mai adăugă nimic. De-abia reuşea să-i întâlnească privirea străinului înalt, în ciuda faptului că stătea ghemuit pe podea.

— Vă... vă cer iertare, *sahib*, îngăimă fata. E puţin cam impertinent.

— Nu trebuie să-mi ceri iertare. Impertinenţa nu mă deranjează atâta timp cât vine de la cine trebuie, îi răspunse străinul, cu un surâs pe buze.

Zâmbetul fermecător îi îmblânzea trăsăturile-i aspre.

— Da, îi întrerupse fratele ei. Kamyar mă cheamă. Dar pe tine?

Străinul îl scrută un timp cu ochi iscoditori.

— Khalid.

— Şi de ce vrei o lopată, Khalid? îl întrebă din nou băiatul.

— Aş vrea să vă ajut să vă reparaţi casa.

— De ce?

— Pentru că reuşim să facem lucrurile mult mai repede dacă ne ajutăm unii pe ceilalţi.

Kamyar încuviinţă încet din cap, apoi şi-l aplecă într-o parte.

— Dar nu e casa ta. De ce ţi-ar păsa?

— Pentru că Rey este casa mea. Şi Rey este şi casa ta. Dacă un necaz s-ar abate asupra mea şi ţi-aş cere ajutorul, ai refuza să mi-l acorzi?

— Nu. Nici vorbă! îi răspunse Kamyar, fără şovăire.

— Atunci, ne-am înţeles, spuse străinul, ridicându-se în picioare. Vrei să-mi dai lopata ta, Kamyar?

•

Toată după-amiaza, cei trei munciră împreună ca să îndepărteze resturile arse de lemn şi molozul îmbibat de apă. Fata nu îi mărturisi niciodată străinului cum o cheamă, refuzând să-i spună altfel decât *sahib,* dar Kamyar îl trata ca pe un prieten de mult pierdut, având amândoi un duşman comun. Când străinul le oferi apă şi pâine *lavash* ca să mănânce, fata făcu o plecăciune înaintea lui în semn de mulţumire.

Se îmbujoră toată în clipa în care străinul – chipeş – făcu acelaşi gest, fără să mai rostească vreun cuvânt.

În curând, pe când se însera, Kamyar se cuibări, istovit, într-un colţ al camerei. Capul îi cădea pe piept, iar ochii i se închideau încetul cu încetul.

Străinul aranjă lângă uşă ultimele lemne rămase neatinse de foc şi, scuturându-şi *rida'* de praf, îşi puse din nou gluga pe cap.

— Vă mulţumesc, murmură fata, ştiind că doar atât putea să facă.

El îi aruncă o privire peste umăr. Apoi, scoase din mantie o punguţă legată la gură cu un şnur din piele.

— Te rog s-o primeşti!

— Nu, *sahib,* îi răspunse ea, clătinând din cap. Nu pot să accept banii. Am profitat destul de generozitatea Domniei Voastre.

— Nu e mult. Aş vrea să-i primeşti.

Ochii, ce-i păruseră obosiţi la început, erau acum secătuiţi de vlagă.

— Te rog!

Chipul îi părea acum ascuns printre voaluri de spectre şi umbre, printre firicele de praf şi cenuşă...

Trădând o suferinţă mult mai copleşitoare decât şi-ar fi putut imagina vreodată.

Luă punguţa din mâna lui.

— Îţi mulţumesc, murmură străinul, de parcă el era copleşit de nevoi.

— Shiva, spuse ea. Shiva îmi este numele.

Ochii îi licăriră neîncrezători. Apoi, chipul dăltuit parcă în piatră i se îmblânzi din nou.

— Firește, îi răspunse apoi, înclinându-se în faţa ei.

Stăvilindu-şi nedumerirea, reuşi să-i răspundă în aceeaşi manieră. Când îşi ridică privirea, străinul dispăruse deja.

Înghiţit în întunericul nopţii.

APA E ÎNŞELĂTOARE

Era doar un inel.

Dar avea atâta însemnătate pentru ea.

Întruchipa simbolul valorilor pe care le putea pierde. Dar şi al celor pentru care merita să lupte.

Şeherezada îşi ridică mâna în bătaia unei raze de soare. Inelul din aur mat licări de două ori, ca pentru a-i aminti de perechea ei, aflată dincolo de Marea de Nisip.

Khalid.

Gândul îi zbură la palatul de marmură din Rey. La Khalid. Spera să fie împreună cu Jalal sau cu unchiul său, *shahrban*-ul.

Spera să nu fie singur. Rătăcit în voia sorţii. Şi bântuit de gânduri...

De ce nu-i sunt alături?

Strânse din buze.

Deoarece ultima oară când m-am aflat în Rey, au pierit mii de oameni nevinovaţi.

Şi Şeherezada nu se putea întoarce până nu avea să găsească o cale prin care să-şi apere poporul. Şi dragostea. O cale prin care să pună capăt blestemului cumplit al lui Khalid.

În faţa cortului ei, o capră începu să behăie veselă.

Mocnind de furie, Şeherezada aruncă pătura şi luă hangerul ascuns printre aşternuturile patului improvizat. O ameninţare deşartă, dar ştia că trebuie să creeze aparenţa unei ordini.

Luând-o parcă în derâdere, capra începu să behăie tot mai strident.

Iar behăitul ei se împletea cumva cu sunetul unei... tălăngi?

Animalul avea o talangă la gât! Şi toată această larmă punea stavilă oricăror încercări de a mai închide vreun ochi.

Şeherezada se ridică în capul oaselor, înşfăcând pumnalul încrustat cu nestemate...

Apoi, iritată peste măsură, scoase un suspin şi se prăbuşi pe aşternuturile aspre de lână ce îi acopereau patul.

N-am nicio şansă să mai adorm.

Nu acum când se afla atât de departe de casă. Atât de departe de locul unde inima-i tânjea să se afle.

Înghiţi cu greu nodul ce i se formase deodată în gât. Mângâie cu degetul inelul zămislit din două săbii încrucişate – inelul pe care Khalid i-l pusese pe mâna dreaptă cu doar două săptămâni în urmă.

Gata! *Nimic bun nu va ieşi din toate neghiobiile astea.*

Se ridică din nou în capul oaselor, scrutând cu privirea noile împrejurimi.

Patul Irsei se afla ascuns lângă un perete al cortului. Sora ei mai mică stătuse ore întregi în picioare, frământând aluatul pâinii, făcând ceai şi împletind barba caprei nesuferite.

Şeherezada schiţă un zâmbet, în ciuda frustrărilor sale.

Mânată de prudenţă, îşi îndesă hangerul la brâu, apoi se ridică în picioare. Zilele îndelungate de călătorie şi nopţile lipsite de somn îşi spuneau cuvântul, căci fiecare muşchi din corp părea să-şi verse acum amarul.

Trei nopţi măcinate de griji. Trei nopţi petrecute în pribegie, fugind dintr-un oraş mistuit de flăcări. Trei nopţi bântuite de întrebări fără răspuns. Trei nopţi zbuciumate de temeri şi nelinişti pentru viaţa tatălui ei, ce se lupta şi acum să scape din ghearele morţii după întâmplările stranii petrecute pe colinele din preajma oraşului Rey.

Şeherezada trase adânc aer în piept.

Aerul era ciudat aici. Mai uscat. Şi mai rece. Raze suave de lumină pătrundeau prin cusăturile cortului. Străjuit de un strat subţire de mătase fină. Ce îi învăluia micul univers în falduri întunecate, scăldate în praf de diamant.

Lângă un alt perete al cortului, se afla o măsuţă pe care stăteau un ulcior de porţelan şi un lighean de aramă. Mături, înfăşurate în covoraşul ponosit pe care i-l dăruise Musa Zaragoza cu câteva luni în urmă, se odihneau puţinele lucruri pe care le mai avea. Se lăsă în genunchi în faţa măsuţei şi turnă apă în lighean.

Apa era stătută, dar curată. Imaginea ce se ivea printre unduirile sale o privea ciudat de calmă.

Calmă, dar deformată.

Chipul unei fete ce pierduse totul şi nimic într-o singură noapte.

Îşi strecură mâinile în lighean. La suprafaţă, pielea îi părea zugrăvită într-o nuanţă de crem. Nu mai avea tenta ei arămie. Îşi aţinti ochii asupra graniţei unde apa se întâlnea cu aerul, unde mâinile ei păreau să se afle într-o lume cu totul diferită, o lume sub apă...

O lume care se mişcă mai lent şi deapănă poveşti.

Apa e înşelătoare.

Se stropi pe faţă şi îşi trecu mâinile ude prin păr. Ridică apoi capacul de pe cutiuţa de lemn din apropiere şi îşi clăti gura cu un amestec de mentă, piper alb şi sare zdrobită.

— Te-ai trezit. Nu credeam că o să te văd în picioare atât de devreme, de vreme ce-aţi ajuns abia în orele dimineţii.

Şeherezada se întoarse şi o văzu pe Irsa stând în pragul cortului. Silueta zveltă a surorii ei era încadrată într-un triunghi de lumină.

— Nu te trezeai niciodată înainte de micul dejun, spuse Irsa, cu un zâmbet jucăuş pe buze, intrând înăuntru şi trăgând după ea fâşia de pânză ce ţinea loc de uşă.

— Cine poate să doarmă în behăitul caprei ăleia blestemate? răspunse Şeherezada, stropind-o cu apă ca să evite salva inevitabilă de întrebări.

— Te referi la Farbod?

— I-ai pus şi nume? întrebă Şeherezada, râzând şi împletindu-şi într-o cosiţă părul lung şi încâlcit.

— E chiar drăguţ, îi răspunse Irsa, încruntată. Ar trebui să-i dai o şansă.

— Te rog să-i spui lui Farbod că – dacă n-are de gând să pună capăt trilurilor sale matinale – o să-l fac friptură, căci ador tocana din carne de capră, asezonată cu sos de rodii şi nuci zdrobite.

— Aha! spuse Irsa, scoţând un şnur lung din buzunarul şalvarilor boţiţi. Nu trebuie să uităm că ne aflăm în prezenţa unei figuri regale, adăugă ea, legându-i capătul cosiţei. Îi voi atrage atenţia lui Farbod să n-o mai deranjeze pe ilustra regină a Khorasanului.

Şeherezada îşi aţinti privirea peste umăr în ochii deschişi la culoare ai Irsei.

— Eşti atât de înaltă! spuse ea, încet. Când ai crescut atât de mult?

Irsa îşi înfăşură braţele de jur-împrejurul taliei surorii sale.

— Ţi-am dus dorul, spuse ea, atingând cu degetele mânerul hangerului şi făcând, înspăimântată, un pas înapoi. De ce porţi cu tine...

— *Baba* s-a trezit? o întrerupse Şeherezada, cu un zâmbet mult prea luminos. Poţi să mă duci să-l văd?

•

În noaptea furtunii, Şeherezada pornise, împreună cu Tariq şi Rahim, în căutarea tatălui său pe dealurile de la marginea oraşului.

Era complet nepregătită pentru ce aveau să găsească.

Jahandar al-Khayzuran stătea ghemuit într-o baltă, strângând în braţe o carte veche, cu coperţi din piele.

Mâinile şi picioarele goale îi erau pârjolite. Roşii, jupuite şi mistuite de flăcări. Şuviţele de păr îi zăceau în noroi, aruncate la întâmplare de stihiile naturii printre pietrele ude.

Calul bălţat al surorii ei zăcea, cu gâtul tăiat, într-o baltă de sânge. Noroiul şi cenuşa bătută de vânt se contopeau cu râul purpuriu de sânge, lăsând o urmă sinistră pe deal.

Șeherezada nu va uita niciodată imaginea tatălui ei, stând ghemuit pe povârnișul scăldat în sânge și cenușă.

Când încercase să-i desprindă degetele de pe carte, Jahandar strigase ceva într-o limbă ce îi era complet necunoscută Șeherezadei. Își dăduse apoi ochii peste cap și își închisese pleoapele, refuzând să le mai deschidă de atunci, în răstimp de patru zile.

Și până când o va face, Șeherezada refuza să plece de la căpătâiul lui.

Trebuia să știe că tatăl ei era în siguranță. Trebuia să afle ce făcuse.

Indiferent ce – sau pe cine – lăsase în urmă în Rey.

•

— *Baba*! murmură Șeherezada, așezându-se în genunchi lângă el în micul său cort.

Tatăl ei tresări în somn, încleștându-și și mai tare degetele pe cartea străveche pe care o ținea în brațe. Chiar și în delirul său, Jahandar refuza s-o lase din mână. Nimeni nu avea voie s-o atingă.

Irsa oftă adânc. Se aplecă deasupra Șeherezadei și îi dădu un pahar cu apă.

Șeherezada duse paharul la gura tatălui ei. Așteptă să soarbă apa cu buzele-i crăpate. Murmurând în barbă, se întoarse din nou pe o parte, ascunzând cartea printre pături.

— Ce-ai pus în apă? o întrebă Șeherezada. Miroase frumos.

— Câteva frunze proaspete de mentă și miere, răspunse Irsa. Dar și câteva plante tămăduitoare și puțin lapte. Ai spus că n-a mâncat nimic de zile bune. M-am gândit că s-ar putea să-l ajute, adăugă ea, ridicând din umeri.

— Ai făcut bine. Ar fi trebuit să mă gândesc și eu.

— Nu te mai mustra! Nu-ți stă în fire. Și... ai făcut tot ce ți-a stat în putință, răspunse Irsa, dovedind o înțelepciune mai presus de cei paisprezece ani ai săi. *Baba* se va trezi în curând. Sunt... convinsă, adăugă apoi, cu șovăială în glas, mușcându-și buza. Tihna... și timpul... îi vor tămădui rănile.

Șeherezada păstră tăcerea în timp ce privea mâinile tatălui ei presărate cu bășici și răni purpurii.

Ce făceai în noaptea furtunii?

Ce-am făcut oare cu toții?

— Ar trebui să mănânci. Abia te-ai atins de mâncare aseară, spuse Irsa, întrerupându-i șirul gândurilor.

Înainte de a apuca să se împotrivească, Irsa îi luă paharul din mână și, ajutând-o să se ridice în picioare, porni spre dunele aflate în spatele cortului tatălui lor, trăgând-o pe Șeherezada după ea. În aer plutea un miros greoi de carne prăjită, iar fumul se înălța spre cer ca un nor rătăcit. Nisipul fierbinte

şi mătăsos i se strecura printre degetele de la picioare. Razele nemiloase de soare învăluiau împrejurimile într-o pâclă de foc.

Pe drum, Şeherezada scrută printre gene tabăra beduinilor, atrasă de forfota oamenilor cu chipuri surâzătoare, ce cărau de colo-colo baniţe cu grâne şi baloturi cu mărfuri. Copiii păreau fericiţi, deşi era cu neputinţă să ignori panoplia strălucitoare a armelor – săbii, topoare şi săgeţi – ascunse printre pieile uscate de animale. Cum nu puteai să le ignori nici mesajul de netăgăduit...

Pregătirile de luptă erau în toi.

„Şi voi curma alte mii şi mii de vieţi".

Şeherezada se crispă, apoi îşi îndreptă umerii, refuzând să-i împărtăşească surorii ei poveri atât de covârşitoare. Ele erau hărăzite celor înzestraţi de soartă cu abilităţi neasemuite.

Cei ca Musa Zaragoza, magul din Templul Focului.

Şeherezada reuşi cu greu să alunge din gânduri povara cumplită a blestemului. Străbătu, alături de Irsa, aşezarea de corturi, îndreptându-se spre cel mai mare, ridicat în mijlocul taberei. Era un cort impresionant, deşi era conceput din petice: un amestec de culori şterse de soare, în vârful căruia se înălţa un fanion îngălbenit de vreme şi bătut de vânt. În faţa cortului stătea de veghe o santinelă ce purta o mantie cu glugă, croită dintr-o ţesătură aspră.

— Fără arme, spuse soldatul, înşfăcând-o pe Şeherezada de umeri cu forţa unui vechi duşman, a unui agresor redutabil, căruia îi plăcea rolul mai mult decât ar fi fost de cuviinţă.

În ciuda înţelepciunii şi prudenţei sale, Şeherezada îi ripostă imediat şi aproape involuntar, dându-i mâna la o parte, cu o privire mânioasă.

Nu am chef de bărbaţi grosolani. Şi nici războinici.

— Nu ai voie să intri cu arme în cortul şeicului, îi spuse el, întinzând mâna după pumnal, cu un licăr ameninţător în ochi.

— Dacă mă mai atingi vreodată...

— Şazi! interveni Irsa, aţintindu-i calea soldatului cu gândul de a-l îmbuna. Te rog s-o ierţi pe...

Soldatul o îmbrânci însă pe Irsa. Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, Şeherezada îl lovi cu pumnii în piept. El se clătină, spumegând de furie. În spatele ei, se auziră glasuri de bărbaţi.

— Ce faci, Şeherezada? strigă Irsa, uluită de nesăbuinţa surorii ei.

Copleşit de mânie, soldatul o apucă de braţ. Şeherezada se pregăti să riposteze, încleştându-şi pumnii.

— Dă-i drumul imediat! porunci o siluetă înaltă şi întunecată.

Minunat!

Şeherezada tresări, simţind o umbră de vinovăţie în noianul furiei sale.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, Tariq, spuse ea, printre dinţii încleştaţi.

— Nici nu ţi-l ofer, îi răspunse el, reducând-o la tăcere dintr-o simplă privire.

Durerea mistuitoare ce i se citea pe chip îi stăvilea temperamentul vulcanic.

Oare mă va ierta vreodată?

Soldatul i se adresă lui Tariq cu o slugărnicie care, în împrejurări normale, ar fi scos-o din sărite pe Şeherezada.

— Să-mi fie cu iertare, *sahib,* dar a refuzat să...

— Dă-i drumul imediat! Nu ţi-am cerut justificări. Execută ordinele sau vei suporta consecinţele!

Soldatul se supuse fără tragere de inimă. Şeherezada îşi smulse braţul din strânsoarea lui. Trăgând adânc aer în piept, se întoarse cu faţa spre ceilalţi. Tariq era flancat într-o parte de Rahim şi în cealaltă, de câţiva tineri. Unul dintre ei era un băiat slab ca un ţăr, ce aborda înfăţişarea şi atitudinea unui bărbat mult mai în vârstă. Barba îi acoperea pe alocuri faţa prelungă şi uscăţivă, iar sprâncenele-i încruntate într-o expresie comică îi străjuiau ochii reci ca gheaţa.

Ochi ce o priveau cu o ură acerbă.

Atinse cu degetele plăselele hangerului.

— Îţi mulţumesc, Tariq, spuse Irsa, de vreme ce Şeherezada nu se grăbea să arate vreo urmă de recunoştinţă.

— Pentru puţin, îi răspunse el, dând, stânjenit, din cap.

— Eu..., îngăimă Şeherezada, muşcându-şi obrazul.

— Nu-ţi da osteneala, Şazi! Aceste lucruri nu-şi mai au rostul între noi.

Tariq îşi dădu pe spate gluga *ridei'* şi intră în cort, cruţându-şi suferinţa de a mai sta în compania ei. Băiatul cu ochi ca de gheaţă îi aruncă Şeherezadei o privire înspăimântătoare înainte de a intra şi el înăuntru. Rahim zăbovi lângă ea, cu o expresie tristă pe chip, de parcă Şeherezada i-ar fi înşelat aşteptările. Se apropie apoi de Irsa, înclinând întrebător din cap. Sora ei schiţă un zâmbet vag. Oftând domol, Rahim trecu pe lângă ele şi intră în cort, fără să rostească vreun cuvânt.

— Ce-ţi veni? o mustră Irsa, în şoaptă, înghiontind-o uşor. Suntem oaspeţi aici. Nu se poate să te porţi aşa.

Stânjenită, Şeherezada dădu scurt din cap, apoi păşi în întunericul cavernos.

Îi trebuiră câteva clipe bune ca să se obişnuiască cu bezna adâncă ce-o învălui deodată. Mai multe felinare străjuiau grinzile de lemn de deasupra, aruncând o lumină palidă după soarele puternic al deşertului. În capătul cel

mai îndepărtat al cortului se afla o masă lungă şi joasă din lemn aspru de tec. Perne ponosite de lână zăceau la întâmplare pe podea. Câţiva copii trecură, în fugă, pe lângă Şeherezada, căutând, zgomotoşi şi nepăsători faţă de toţi cei din jur, cel mai bun loc la masă.

În mijlocul încăperii, dirijând parcă tot acest vacarm, stătea un bătrân cu ochi pătrunzători şi o barbă neîngrijită. Când o văzu pe Şeherezada, îi dărui un zâmbet surprinzător de cald. La stânga sa se afla o femeie de aceeaşi vârstă, cu părul arămiu împletit într-o cosiţă lungă. La dreapta, stătea tatăl Shivei, Reza bin-Latief. Şeherezada simţi un nod în stomac, copleşită din nou de vinovăţie. Îl văzuse cu o seară în urmă, dar în clipele tumultuoase ale sosirii lor schimbaseră doar câteva cuvinte, şi nu se simţea încă pregătită să-l înfrunte pe tatăl Shivei.

Atât de repede după ce dăduse greş în împlinirea misiunii de a răzbuna moartea fiicei lui.

Atât de repede după ce se îndrăgostise chiar de băiatul ce-i curmase viaţa.

Hotărâtă să nu atragă atenţie nedorită, Şeherezada îşi lăsă capul în pământ şi se aşeză pe pernă, lângă Irsa, în faţa lui Tariq şi Rahim.

Încercă să evite privirile celor din jur, în special pe cele ale băiatului cu ochi înverşunaţi, care făcea tot ce-i stătea în putinţă să-i înfiereze sufletul cu ocheadele lui tulburătoare şi necruţătoare. Dorinţa de a-l mustra pentru comportamentul său îi tulbura adesea gândurile, dar cuvintele dojenitoare ale Irsei îi răsunau necontenit în minte: era oaspete aici.

Şi nu putea să se poarte într-o manieră atât de nesăbuită.

Nu acum, când era în joc viaţa familiei sale.

Un copan de miel trona în mijlocul mesei ponosite, pe o tipsie de argint, roasă de vreme şi de folosinţă. Felii groase de pâine *barbari,* unse cu unt şi tăvălite prin seminţe de susan negru, te îmbiau să le guşti din coşuleţele lor, ca şi holurile cu ridichi şi bucăţi de brânză sărată de capră. Copiii se sfădeau, gălăgioşi, luând ridichile, rupând bucăţi zdravene de pâine şi sfâşiind copanul cu mâinile goale. Părinţii lor zdrobeau lujerii proaspeţi de mentă şi turnau apoi ceaiul negru peste frunzele înmiresmate.

Când Şeherezada îndrăzni să-şi ridice privirea, îl văzu pe bătrânul cu ochi pătrunzători scrutând-o cu intensitate, având pe buze acelaşi zâmbet cald. Strungăreaţa proeminentă, ce i se ivea între cei doi dinţi din faţă, îi conferea, la prima vedere, o expresie naivă.

Dar Şeherezada nu se lăsa păcălită atât de uşor.

— Aşadar, dragul meu prieten... *aceasta* este Şeherezada, spuse bătrânul.

Oare cui i se adresa?

— Am avut dreptate, continuă el, chicotind. Este într-adevăr foarte frumoasă.

Şeherezada scrută împrejurimile cu privirea. Şi poposi asupra lui Tariq.

Avea umerii rigizi; şi maxilarul încleştat. Expiră pe nas şi îşi aţinti privirea asupra ei.

— Aşa este, încuviinţă Tariq, cu glas resemnat.

— Ne-ai făcut multe necazuri, frumoasa mea, spuse bătrânul, întorcându-şi iute capul spre ea.

În ciuda atingerii încurajatoare a Irsei, Şeherezada simţea cum flăcările mâniei îi ardeau tot mai tare sufletul ca nişte tăciuni aruncaţi în foc.

Deşi era conştientă că dădea dovadă de grosolănie în clipa aceea, Şeherezada preferă să păstreze tăcerea. Îşi plimbă limba prin gură. Şi îşi muşcă buza de jos.

Sunt oaspete aici. Nu pot să mă port după cum îmi spune inima.

Indiferent cât de mânioasă şi de singură mă simt.

Bătrânul îi zâmbi din nou. Şi mai generos. Dezvăluindu-şi şi mai mult strungăreaţa.

Mă scoate din fire!

— Eşti oare vrednică de asta?

— Să-mi fie cu iertare! spuse Şeherezada, dregându-şi glasul şi stăvilindu-şi cu greu sentimentele.

Băiatul cu ochi înverşunaţi o privea cu ardoarea unui şoim.

— Eşti oare vrednică de toată această vâltoare pe care ai stârnit-o, frumoasa mea? repetă bătrânul, cu un glas tărăgănat şi exasperant.

Irsa îi strânse, imploratoare, mâna, cu palma ei rece şi umedă de sudoare.

Şeherezada nu putea să pună în pericol siguranţa surorii sale. Nu într-o tabără plină de necunoscuţi. Ce-ar putea să-i arunce familia în deşert doar pentru un singur cuvânt aruncat la întâmplare. Sau să le taie gâtul pentru o simplă privire interpretată greşit. Nu, nu putea să facă asta. Nu putea să pună în pericol viaţa tatălui ei, ce atârna şi aşa de un fir de păr. Nu putea s-o facă pentru nimic în lume.

Zâmbi încet, încercând să-şi înăbuşe furia.

— Cred că frumuseţea este rareori vrednică de ceva, răspunse ea, strângându-i mâna Irsei într-un gest de solidaritate. Dar *eu* sunt mult mai vrednică decât ceea ce vedeţi la suprafaţă, adăugă apoi, pe un ton nepăsător, în ciuda reproşului voalat.

Fără umbră de şovăială, bătrânul dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— De asta nici nu mă îndoiesc! spuse el, cu glas vesel. Bine ai venit în casa mea, Şeherezada al-Khayzuran! Eu sunt Omar al-Sadiq şi tu eşti oaspetele meu. Cât timp te vei afla între aceste hotare, vei fi mereu tratată ca un oaspete. Dar nu uita un lucru: fie că eşti o regină în veşminte de mătase, fie o calică ce-mi cere de pomană, pentru mine are prea puţină însemnătate. Bine

ai venit! repetă apoi, făcând o plecăciune în faţa ei şi atingându-şi fruntea cu un gest amplu al mâinii.

Şeherezada răsuflă uşurată, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Cu un zâmbet generos pe chip, făcu şi ea o plecăciune, atingându-şi fruntea cu mâna dreaptă.

Tatăl Shivei privea acest schimb de amabilităţi cu chipul lipsit de expresie, stând cu coatele rezemate de marginea mesei roasă de vreme.

— Şazi-*jan*! începu el, pe un ton grav, exact în clipa în care Şeherezada se întinse să ia o bucată de pâine.

— Da, unchiule Reza, răspunse ea, ridicând, întrebătoare, din sprâncene, cu mâna deasupra coşului de pâine.

— Mă bucur că te afli aici... şi eşti teafără şi nevătămată, spuse Reza, cu o expresie îngândurată pe chip.

— Îţi mulţumesc. Le sunt recunoscătoare tuturor celor care mi-au ocrotit familia. Şi au avut grijă de *baba.*

El dădu din cap şi, aplecându-se în faţă, îşi cuprinse bărbia în mâini.

— Fireşte. Familia ta a fost întotdeauna şi a mea. Iar familia mea a fost întotdeauna şi a ta.

— Da, aşa este, murmură Şeherezada.

— Aşadar, continuă Reza, cu chipul brăzdat de stupoare, deşi o fac cu inima sfâşiată, trebuie să te întreb un lucru. Aseară mi-am închipuit că s-ar putea să fie un gest de delăsare din partea ta. Acum, însă, nu mai pot să-ţi tolerez jignirea pe care mi-o aduci.

Şeherezada încremeni pe loc, cu mâna deasupra coşului de pâine. Încordarea puse din nou stăpânire pe trupul ei, iar vinovăţia i se strecură în suflet cu viclenia şi cruzimea unui şarpe.

— Şeherezada! spuse Reza bin-Latief, cu un glas ce-şi pierduse orice urmă de căldură; omul pe care îl considera un al doilea tată se prefăcuse parcă dintr-odată într-un străin rece ca o stană de gheaţă. De ce stai la aceeaşi masă cu mine şi te înfrupţi din aceleaşi bucate, purtând pe deget inelul celui care mi-*a ucis* fiica?

Îi aducea o învinuire sfâşietoare.

Ce spintecă mulţimea ca o coasă printr-un lan de grâne.

Şeherezada strânse cu degetele cele două săbii încrucişate. Simţea o durere covârşitoare.

Clipi o dată. Apoi încă o dată.

Tariq îşi drese glasul, spulberând tăcerea apăsătoare.

— Unchiule... unchiule Reza...

Nu! Nu putea să-l lase – din nou – pe Tariq să-i sară în ajutor. Nici acum.

Nici altă dată.

— Îmi... îmi pare nespus de rău, îngăimă ea, cu gura uscată.

Dar nu era adevărat. Nu regreta asta. Regreta multe alte lucruri. Sute. Mii.

Un univers de regrete sălăşluia în sufletul ei.

Dar asta n-o va regreta vreodată.

— Nu scuzele tale vreau să le aud, Şeherezada, continuă Reza, cu aceeaşi voce glacială – vocea unui străin. Ci hotărârea pe care o vei lua.

Cerându-şi iertare cu glas pierdut, Şeherezada se ridică iute în picioare.

Nu mai stătu nicio clipă pe gânduri. Cu ultimele urme de demnitate, ieşi şovăitoare din cort în bătaia dogoritoare a soarelui deşertic. O luă la fugă prin nisipul fierbinte, stârnind nori în urma ei şi lovindu-şi gambele cu fiecare pas pe care îl făcea.

O mână imensă şi puternică o prinse de umăr, oprind-o pe loc.

Îşi ridică privirea, ferindu-şi ochii de lumina orbitoare.

Soldatul. Duşmanul de-o viaţă. Şi agresorul redutabil.

— Dă-te la o parte din calea mea! îi şopti ea, stăvilindu-şi cu greu mânia. Acum!

El schiţă o grimasă sardonică. Şi refuză să se clintească din loc.

Şeherezada îl apucă de mână, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

Ţesătura aspră a *ridei'* i se răsuci până la cot, scoţând la iveală un desen înfierat pe braţ.

Simbolul scarabeului.

Simbolul asasinilor Fida'i, care se strecuraseră în camera ei din Rey şi încercaseră s-o omoare.

Şeherezada o luă la fugă, cu un icnet de spaimă. Stângace şi deznădăjduită, dornică doar să scape cu viaţă.

Undeva în depărtare, auzi glasul Irsei, care o striga.

Dar refuză să se oprească.

Intră ca o furtună în micul lor cort, închizând cu zgomot fâşia ce ţinea loc de uşă.

Sunetul răsuflării sale întretăiate umplea cortul. Îşi ridică mâna dreaptă în bătaia unei raze de lumină ce pătrundea printr-o cusătură, răsfrângându-se asupra inelului din aur mat.

Locul meu nu e aici. Sunt doar o prizonieră într-o temniţă de nisip şi soare.

Dar trebuie să-mi ocrotesc familia; *trebuie să găsesc o cale prin care să spulber blestemul.*

Şi să mă întorc acasă la Khalid.

Dar, din păcate, nu ştia în cine să aibă încredere. Până când va afla cine era şeicul Omar al-Sadiq şi de ce asasinii Fida'i dădeau târcoale taberei,

trebuia să fie cu multă băgare de seamă. Căci era evident că Reza bin-Latief nu-i mai era acum aliat cum îi fusese cândva. Iar Şeherezada refuza să-i încredinţeze poverile sale lui Tariq. Nu era menirea lui să-i ocrotească familia. Nicidecum. Datoria îi revenea numai ei.

Scrută împrejurimile cu privirea, poposind asupra apei din ligheanul de aramă.

Universul de sub ape.

Unde totul se mişcă extrem de lent. Şi unde se *deapănă poveşti.*

Un univers înşelător.

Şeherezada îşi smulse inelul de pe deget, fără urmă de şovăire şi sentimentalism.

Respiră adânc!

Închise ochii şi ascultă ţipătul tăcut al inimii sale.

— Poftim! spuse Irsa, intrând în cort şi îndreptându-se spre Şeherezada.

Nu avea nevoie de poveţe. Şi nici mustrările nu-şi aveau locul. Desfăcuse într-o clipită şnurul ce-i lega cosiţa Şeherezadei. Cele două surori îşi împletiră privirile în timp ce Irsa îi luă inelul din mână şi îl agăţă de şnur, creând astfel un colier.

Irsa îi puse apoi, în tăcere, colierul la gât şi i-l ascunse sub faldurile tunicii *qamis.*

— Gata cu secretele!

„*E mai bine ca anumite secrete să rămână ferecate*".

Şeherezada încuviinţă din cap, în timp ce cuvintele lui Khalid îi răsunau în minte. Nu ca o ameninţare. Ci ca un memento.

Va face tot ce îi va sta în putinţă ca să-şi apere familia.

Chiar dacă asta însemna s-o mintă pe sora ei.

— Ce vrei să ştii?

PENTRU TOTDEAUNA

Era singur.

Şi ar trebui să profite de aceste momente de singurătate înainte ca îndatoririle zilei să i le răpească.

Khalid străbătu terenul de antrenamente presărat cu nisip.

Nici nu atinse bine *şamşirul,* că mâinile şi începură să-i sângereze.

Nu conta câtuşi de puţin. Nu avea nici cea mai mică importanţă.

Momentele petrecute în lâncezeală erau bântuite de gânduri.

Şi de amintiri.

Sabia ieşi din teacă cu un şuierat domol. Palmele îl ardeau; şi degetele îl dureau cumplit. Strânse însă şi mai tare plăselele *şamşirului.*

Când se întoarse cu faţa spre soare, lumina îi înceţoşă vederea. Khalid înjură în barbă.

Sensibilitatea la lumină devenea o problemă tot mai spinoasă în ultimul timp. O consecinţă nefericită a nopţilor nedormite. În curând, nu va mai fi un secret pentru nimeni. Se simţea mult prea bine în întuneric – o fiinţă cu ochii adânciţi în orbite, ce se târa şi se furişa pe holurile năruite ale unui palat cândva maiestuos.

Purtarea lui va fi considerată o manifestare a nebuniei, îl prevenise fachirul.

Regele nebun al Khorasanului. Monstrul. Ucigaşul.

Khalid strânse din ochi. În ciuda voinţei sale, căzu pradă amintirilor.

Avea din nou şapte ani şi stătea ascuns printre umbre, privindu-l pe fratele său, Hassan, cum învăţa arta mânuirii sabiei. Când tatăl său îi îngăduise, în cele din urmă, lui Khalid să înveţe această artă alături de Hassan, hotărârea părintelui lor îl luase prin surprindere pe Khalid, căci îi desconsiderase adesea rugăminţile în trecut.

„Ai putea să înveţi şi tu ceva de valoare. Cred că până şi un bastard ar trebui să înveţe să se lupte". Dispreţul pe care tatăl lui îl nutrea pentru Khalid părea neţărmurit.

În mod straniu, singura dată când părintele său manifestase vreo urmă de mândrie faţă de el fusese în ziua în care, câţiva ani mai târziu, Khalid ieşise învingător într-un duel cu Hassan.

A doua zi, însă, tatăl lor îi interzisese lui Khalid să mai înveţe alături de Hassan.

Îl trimisese pe Hassan să studieze cu cei mai iscusiţi maeştri. Iar pe Khalid îl lăsase să se apere singur.

În noaptea aceea, prinţul mânios al Khorasanului, în vârstă de unsprezece ani, se rugase să devină cel mai bun spadasin din regat. Poate tatăl lui va realiza atunci că trecutul nu-i oferea dreptul să-i răpească viitorul fiului său.

Dar nu. Nu asta avea să-l convingă.

Ci sabia pe care, într-o bună zi, Khalid o va ţine la beregata tatălui său.

Khalid zâmbi uşor sub imperiul amintirilor cu iz dulce-amărui ale unei furii copilăreşti.

Altă promisiune pe care o încălcase.

Şi altă răzbunare rămasă neîmplinită.

Nu ştia de ce îşi amintea aceste lucruri în dimineaţa aceea. Poate din cauza celor doi fraţi pe care îi cunoscuse cu o zi în urmă.

Kamyar şi Shiva.

Indiferent ce îl atrăsese pe Khalid la uşa lor îl determinase, de asemenea, să le dea şi o mână de ajutor. Nu era prima oară când făcea asta. Din noaptea furtunii, Khalid se aventurase de câteva ori în oraş, învăluit în umbră şi tăcere.

În prima zi, cutreierase străzile năruite ale unui cartier din Rey, nu prea departe de suk. Acolo, le oferise răniţilor ceva de mâncare. Două zile mai târziu, contribuise la repararea unei fântâni. Mâinile sale – neobişnuite cu greutatea muncii fizice – sângerau şi îl usturau, presărate de băşici.

Pe cei doi copii îi cunoscuse cu o zi în urmă.

La început, Kamyar îi amintea de Şeherezada. Într-atât încât amintirile îi stârniră şi acum un zâmbet pe buze. Băieţelul era îndrăzneţ şi insolent. Neînfricat. Ca şi Şeherezada. Cele mai bune şi mai rele trăsături.

Apoi, odată cu trecerea timpului, fetiţa era cea care evoca spiritul lui Şazi.

Căci nu avea încredere în el. Nici cât negru sub unghie.

Îl urmărea pe Khalid cu coada ochiului. Se aştepta s-o trădeze – să-şi lepede pielea de şarpe şi s-o atace. La fel ca un animal rănit, acceptase cu multă băgare de seamă bucatele şi băutura pe care i le oferise, fără să lase vreodată garda jos.

Era inteligentă şi îşi iubea fratele cu o fervoare pe care Khalid aproape că o invidia.

Cel mai mult îi apreciase sinceritatea tăcută. Şi îşi dorise să facă mai mult pentru familia lor. Mai mult decât ajutorul oferit la curăţenie şi cei câţiva galbeni lăsaţi într-o punguţă de piele. Ştia însă prea bine că nimic nu va fi îndeajuns.

Căci nimic nu va putea înlocui vreodată pierderile suferite.

Khalid deschise ochii.

Începu să se antreneze, stând cu spatele la soare.

Şamşirul despica văzduhul cu mişcări circulare. Printre scântei argintii şi fâşii albe de lumină. Şuiera de jur-împrejurul său, în timp ce Khalid încerca să-şi stăvilească vâltoarea gândurilor.

Dar nu era suficient.

Puse ambele mâini pe plăsele şi îl desprinse în două.

Tăişurile erau făurite din oţel de Damasc şi călite în focurile templului din Warharan. Fuseseră plăsmuite din porunca lui. Şi nu îşi găseau pereche.

Ţinând câte o sabie în fiecare mână, Khalid continua să se antreneze pe terenurile nisipoase.

Şuieratul ascuţit al lamelor de metal îi răsuna acum deasupra capului cu furia vântului sirocco.

Şi tot nu era îndeajuns.

O şuviţă de sânge i se prelingea pe braţ.

Nu simţea însă nimic. O vedea doar.

Căci nimic nu îl durea mai tare ca dorul ce-i mistuia sufletul.

Şi nimic nu avea să-l doară mai tare.

•

— Am ajuns s-o văd şi pe asta!

Khalid nu se întoarse.

— A secat oare cu totul visteria Khorasanului? continuă Jalal, cu o veselie uşor forţată în glas.

Stând cu spatele la vărul său, Khalid îşi şterse palmele de sânge pe eşarfa stacojie, *tikka.*

— Spune-mi, te rog, că regele regilor – marele calif al Khorasanului – mai are încă în visterie câţiva galbeni ca să-şi cumpere nişte mănuşi de armură sau măcar o mănuşă de protecţie, spuse Jalal, ridicând una dintre sprâncenele-i negre.

Khalid îşi băgă *şamşirul* în teacă şi îl ţintui cu privirea pe căpitanul Gărzii Regale.

— Dacă ai nevoie de o mănuşă, pot să-ţi fac rost. Dar numai de una singură. Nu-mi curge aur prin buzunare, căpitane al-Khoury.

Râzând, Jalal îşi puse mâinile pe mânerul iataganului său şi îl strânse cu putere.

— V-o cedez, *sayyidi.* Cred că Domnia Voastră aveţi mai multă nevoie de ea decât mine. Ce s-a întâmplat? îl întrebă apoi, arătându-i cu capul palmele însângerate.

Khalid îşi trase peste cap tunica de in.

— Are vreo legătură cu dispariţia ta de ieri? insistă Jalal, tot mai neliniştit.

Deoarece Khalid refuza să-i răspundă, Jalal îi aţinti calea.

— Khalid! îl strigă el, fără vreo urmă de veselie în glas. Palatul este în ruină. Oraşul este distrus. Nu poţi să dispari ore în şir, fără protecţia gărzilor tale personale. Tata nu mai poate să mintă în stânga şi în dreapta, ascunzându-ţi faptele, şi nici eu... nu mai pot să-l mint prea mult, continuă Jalal, trecându-şi mâinile prin părul ondulat şi vâlvoi şi răvăşindu-l şi mai tare.

Khalid se opri pe loc şi scrută chipul vărului său.

Şi tabloul nu-l încântă deloc.

Rânjetul lui arogant îi dispăruse de pe buze. O barbă neîngrijită îi străjuia maxilarul. Mantia sa imaculată era acum boţită şi murdară, iar mâinile păreau să caute neîncetat un reazăm – plăselele sabiei, nodul eşarfei, brida gulerului... orice.

În toţi cei optsprezece ani ai săi, Khalid nu-l văzuse nicicând pe Jalal atât de agitat.

— Ce-i cu tine?

Jalal râse zgomotos. Mult prea zgomotos. Părând atât de fals că îl tulbură şi mai mult pe Khalid.

— Eşti serios sau glumeşti? îl întrebă Jalal, încrucişându-şi braţele.

— Sunt serios, îi răspunse Khalid, trăgând, suspicios, aer în piept. Deocamdată.

— Vrei să-mi pun sufletul pe tavă în faţa ta? Sunt uluit de ironia sorţii, trebuie s-o recunosc.

— Nu vreau să-ţi pui sufletul pe tavă în faţa mea. Vreau doar să-mi spui ce-i cu tine şi să nu-mi mai iroseşti timpul. Dacă ai nevoie de cineva care să te ţină de mână, caută compania tinerelor care se prăpădesc de dorul tău în faţa dormitorului!

— Aşa carevasăzică! spuse Jalal, cu o expresie tristă pe chip. Şi tu îmi zici asta?!

Khalid îşi stăvilea acum cu greu iritarea.

— Du-te şi fă o baie, Jalal! Cât mai lungă, îi răspunse el, făcând câţiva paşi.

— O să fiu tată, Khalid-*jan*.

Khalid se opri pe loc. Se întoarse iute pe călcâie, formând o adâncitură în nisip.

Jalal dădu din umeri. Schiţând un zâmbet jalnic în colţul gurii.

— Eşti... un ticălos fără seamăn, spuse Khalid.

— Drăguţ din partea ta!

— Îmi ceri încuviinţarea s-o iei de soţie?

— Nu mă vrea, îi răspunse el, trecându-şi din nou mâinile prin păr. Se pare că nu eşti singurul care a observat haremul din faţa dormitorului meu.

— O admir deja. E dornică, cel puţin, să înveţe din propriile-i greşeli, îi ripostă Khalid, rezemându-se de zidul de piatră şi aruncându-i vărului său o privire tăioasă ca lama unui pumnal.

— Drăguţ ca de obicei!

— Amabilitatea nu face parte din virtuţile mele.

— Da, aşa e, răspunse Jalal, râzând sardonic. Cu atât mai puţin în ultimul timp, continuă apoi, pe un ton grav. Khalid-*jan*, mă crezi când îţi spun că singurul meu gând a fost s-o apăr pe Şazi când i-am spus acelui băiat să...

— Te cred, îl întrerupse Khalid, cu glas domol, dar aspru. Ţi-am explicat deja că nu vreau să mai discutăm pe această temă.

Cei doi tineri rămaseră un timp încremeniţi într-o tăcere stânjenitoare, cu ochii pironiţi în nisip.

— Mărturiseşte-i totul tatălui tău! îl sfătui Khalid, desprinzându-se de lângă zid. Va avea grijă să nu le lipsească nimic mamei şi copilului tău. Dacă mai ai nevoie de altceva, trebuie doar să-mi spui, adăugă apoi, îndepărtându-se câţiva paşi.

— O iubesc. Cred că vreau s-o iau de soţie.

Khalid se opri din nou pe loc. Dar nu se mai întoarse spre el.

Cuvintele vărului său – şi uşurinţa cu care le rostise – îi sfâşiau sufletul. Îi reaminteau posibilităţile pierdute. Cât şi numeroasele-i metehne.

Cu inima strânsă, Khalid lăsă cuvintele lui Jalal în voia vântului...

Aşteptând să audă glasul adevărului.

— Crezi? îl întrebă, în cele din urmă. Sau ştii sigur?

— Cred că ştiu, îi răspunse, cu o uşoară ezitare.

— Nu fi evaziv, Jalal! Este jignitor. Şi pentru mine, şi pentru ea.

— N-am vrut să pară jignitor. Încerc doar să fiu sincer – trăsătură pe care ştiu că o preţuieşti nespus de mult, răspunse Jalal. În clipa de faţă – cum nu-i cunosc adevăratele sentimente – e tot ce pot să spun. O iubesc. Şi cred că îmi doresc să-mi petrec viaţa alături de ea.

— Fii cu mare băgare de seamă, căpitane al-Khoury! Oamenii pot interpreta diferit sensul cuvintelor. Ai grijă să le înţelegi corect tâlcul!

— Nu fi ticălos! Am vorbit cât se poate de serios.

— Când?

— Acum. Nu asta contează cu adevărat?

— E uşor să spui *acum,* îi ripostă Khalid, cu chipul crispat. E uşor să spui ce vrei într-un moment efemer. Din acest motiv, ai un harem care te aşteaptă în faţa dormitorului, iar mama copilului tău refuză să te accepte, adăugă apoi, pornind spre palat.

— Şi atunci, care *este* răspunsul corect, *sayyidi*? Ce-ar fi trebuit să spun? strigă, exasperat, Jalal, cu ochii îndreptaţi spre cer.

— Pentru totdeauna.
— Pentru totdeauna?
— Să nu-mi mai ieşi în cale până nu-l rosteşti!

Irsa îşi acoperi gura cu mâinile, înăbuşindu-şi un ţipăt.

Privea uluită cum sora ei plimba prin mijlocul cortului covoraşul ponosit, ghidându-l doar cu vârfurile degetelor.

Covorul fermecat plutea prin aer cu graţia unei frunze căzătoare. Apoi, printr-un simplu gest al mâinii, Şeherezada îl lăsă să cadă pe podea.

— Ei bine? o întrebă ea, privind-o cu îngrijorare.

— Dumnezeule mare! exclamă Irsa, aşezându-se lângă sora ei. Magul din Templul Focului te-a învăţat să faci asta?

— Mi-a dăruit doar covoraşul şi mi-a spus că *baba* mi-a împărtăşit abilităţile sale, răspunse Şeherezada, clătinând din cap. Dar trebuie să vorbesc cu el cât mai curând cu putinţă. Am... multe întrebări să-i pun lui Musa-*effendi.*

— Ai de gând să-l cauţi?

— Da, răspunse ea, dând ferm din cap. Imediat ce voi găsi o cale să ajung la Templul Focului fără să mă vadă nimeni.

— Poate, îngăimă Irsa, şovăitoare, dacă ajungi să-l vezi, o să-i vorbeşti şi despre *baba*? În eventualitatea că...

Lăsă cuvintele să plutească în aer, temându-se să dea glas gândului ce le bântuia sufletul amândurora în clipele acelea.

Gândul că tatăl lor nu îşi va mai reveni niciodată din năpasta ce se abătuse asupra lui în noaptea furtunii.

Care va fi soarta lor dacă *baba* avea să moară? Care va fi soarta *ei*?

Irsa îşi împreună mâinile pe genunchi şi se mustră pentru gândurile egoiste pe care le nutrea în toiul acestor suferinţe. Nu era nici locul, nici momentul ca să se lase cuprinsă de griji pentru propria-i soartă. Nu acum când atenţia lor trebuia să se îndrepte asupra altora. Mai ales asupra lui *baba.*

În timp ce Şeherezada strângea covorul fermecat, ascunzându-l apoi printre lucrurile ei, şnurul de la gât i se ivi printre faldurile tunicii.

Inelul se afla acum ascuns în siguranţă, dar povestea lui trebuia depănată. Iar Irsa nu-şi mai putea stăvili curiozitatea.

— Cum ai putut să-l ierţi, Şazi? o întrebă ea, încet. În ciuda sorţii cumplite pe care i-a hărăzit-o Shivei? În ciuda faptelor lui?

Şeherezada rămase fără suflare. Se întoarse iute spre sora ei.

— Ai încredere în mine, *Jirjirak*? o întrebă ea, luându-i mâinile într-ale sale.

Greieraș. Încă de când era mică, Irsa ura porecla asta. O căpătase în copilărie când soarta îi hărăzise nişte picioruşe subţiri şi un glas pe măsură. Şeherezada era singura care putea să-i spună aşa, fără să-i stârnească dezgustul – sau ceva mai rău.

Pentru a zecea oară în clipele acelea, Irsa îi scrută chipul cu privirea, căutând un răspuns pe care spera să-l înţeleagă. Sora ei era la fel de frumoasă ca întotdeauna, deşi trăsăturile ei suferiseră o schimbare uşoară – aproape imperceptibilă – în cele câteva luni petrecute la palat. Nu mai avea obrajii atât de rotunzi şi nici strălucirea de odinioară a pielii ei arămii. Din fericire, bărbia îi trăda aceeaşi încăpăţânare, iar nasul – aceeaşi insolenţă. Chipul îi era însă învăluit într-o umbră – umbra unei poveri pe care refuza s-o împărtăşească. Ochii căprui îi păreau străvezii în lumina lămpii din apropiere. Erau mereu atât de schimbători. Şi imprevizibili. Ca stările sufleteşti ale surorii ei. Într-o clipă, era veselă şi jucăuşă, pusă pe şotii şi năzdrăvănii. Ca, apoi, să devină cumplit de serioasă, gata de o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Irsa nu ştia niciodată la ce să se aştepte din partea Şeherezadei.

Încrederea, însă, nu i-o ştirbise niciodată. Cel puţin, nu Irsei.

— Fireşte că am încredere în tine, îi răspunse ea. Dar n-ai putea să-mi spui...

— Nu este secretul meu ca să ţi-l împărtăşesc, Irsa*-jan.*

Sora ei îşi muşcă buza de jos şi îşi aţinti privirea în altă parte.

— Îmi pare nespus de rău, continuă Şeherezada. Nu vreau să-ţi ascund aceste lucruri. Dar dacă cineva ar afla că le cunoşti, ar putea să-ţi facă rău ca să descopere adevărul şi... n-aş putea să trăiesc cu povara asta pe umeri.

— Nu sunt atât de vulnerabilă cum îţi imaginezi, îi răspunse Irsa.

— Nici n-am spus asta vreodată.

— Uneori, nu e nevoie să îmbrăcăm anumite lucruri în cuvinte, spuse Irsa, cu un zâmbet vag pe buze. N-a fost nevoie să-mi spui că te-ai îndrăgostit de Khalid Ibn al-Rashid. Cum nici eu n-a trebuit să-ţi spun câte lacrimi amare am vărsat nopţi de-a rândul după ce-ai plecat. Dragostea are propriul ei limbaj.

Şeherezada îşi trase genunchii la piept şi o privi pe Irsa în tăcere. Oftând adânc, sora ei îşi luă desaga cu plante tămăduitoare şi o rămurea proaspătă de mentă.

— Vii cu mine să-l vezi pe *baba*?

Şeherezada se ridică în picioare, dând scurt din cap.

Un vânt uscat sufla cu putere în tabăra beduinilor. Ridica în aer spirale de nisip prin labirintul de corturi. Irsa îşi îndesă în tunică părul împletit într-o cosiţă ca să nu-i biciuiască faţa.

Şeherezada slobozi o cascadă de înjurături colorate când cosiţa îi şfichiui obrazul, iar părul începu să-i fluture, răzvrătit, în vânt, învăluindu-i chipul în şuviţe negre şi încâlcite.

— Vai de mine! exclamă Irsa, stăvilindu-şi zâmbetul stârnit de limbajul surorii sale. Cine te-a învăţat să vorbeşti în felul ăsta? Califul?

— Urăsc ţinutul ăsta!

Deşi o durea faptul că Şeherezada refuza să răspundă chiar şi la cele mai nevinovate întrebări, Irsa ignoră tristeţea ce i se cuibărea în suflet.

— Ai puţină răbdare! O să vezi că nu e chiar atât de rău, o încurajă ea, luând-o de braţ şi trăgând-o mai aproape.

— Dintre toate locurile din lume, de ce ne aflăm în acest deşert nenorocit? De ce ne-a primit bătrânul şeic în tabăra sa? întrebă Şeherezada, pe un ton cât mai şoptit cu putinţă, atât cât îi permitea vântul.

— Nu cunosc prea multe detalii. Ştiu doar că i-a vândut unchiului Reza cai şi arme. Tribul său face negoţ cu amândouă. Poate că acesta este şi motivul pentru care ne-a oferit adăpost, îi răspunse, adâncită în gânduri. Sau poate datorită relaţiei strânse pe care o are cu Tariq. Şeicul îl tratează ca pe un fiu.

— Să înţeleg atunci că nu şi-a unit forţele cu Tariq şi cu ceilalţi soldaţi? Nu s-a implicat în război? întrebă Şeherezada, ridicând, nedumerită, din sprâncene.

— Nu cred, îi răspunse Irsa. Dar când voi participa la următorul consiliu de război, îţi voi oferi mai multe detalii.

Şeherezada îşi îndesă după ureche câteva şuviţe de păr şi îşi dădu ochii peste cap.

În timp ce străbăteau întinderea de nisip spre cortul tatălui lor, Irsa o văzu pe sora ei scrutând cu atenţie împrejurimile. Îi urmări privirea până când ochii îi căzură asupra unei siluete subţiri din depărtare, care le studia cu aceeaşi intensitate.

— Cine e băiatul de acolo? o întrebă Şeherezada, înghiontind-o cu cotul.

— Au! exclamă Irsa, înghiontind-o şi ea. Te referi la Băiatul-Păianjen?

— La cine?

— Aşa îi spun eu, pentru că are mâinile şi picioarele deşirate şi stă mereu la pândă. A venit împreună cu emirul din Karaj. Bănuiesc că este o rudă îndepărtată a acestuia. Cred că îl cheamă Teymur sau Tajvar sau cam aşa ceva, adăugă ea, fluturându-şi, nepăsătoare, mâna prin aer.

— Are o privire... tulburătoare.

— E puţin cam ciudat, dar e inofensiv, Şazi, îi răspunse Irsa, încruntându-se.

Şeherezada strânse din buze, fără să spună însă nimic.

Irsa trase deschizătura cortului şi intrară amândouă înăuntru. În căldura dogoritoare a amiezii, întunericul părea şi mai înăbuşitor. Aprinseră o lampă cu ulei şi pregătiră un ulcior cu apă, mentă proaspătă şi plante tămăduitoare. Tatăl lor înghiţi băutura, cum o făcuse şi de dimineaţă, murmurând cuvinte nedesluşite şi continuând să strângă cartea în braţe.

Şeherezada îşi făcu vânt cu mâinile.

— Este scăldat în sudoare. Ar trebui să-i schimbăm bandajele şi să-l spălăm pe faţă şi pe gât.

Irsa turnă apă într-un vas de lut şi scoase din desagă câteva fâşii curate de in. Înmuie apoi o cârpă în apa rece.

— Ai de gând să-i povesteşti despre covorul fermecat? *Baba* va fi încântat să afle că i-ai moştenit abilităţile, spuse Irsa, zâmbind şi storcând cârpa.

— *Ba*... *baba*? îl strigă Şeherezada, privindu-l uluită.

O umbră îi învălui chipul. Teamă?

Irsa scăpă cârpa şi veni iute la căpătâiul tatălui ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. A deschis ochii?

— Nu, răspunse Şeherezada, clătinând din cap. Mi s-a părut că aud ceva afară, dar s-ar putea să mă fi înşelat, adăugă apoi, schiţând un zâmbet vag. Ştiu că deşertul joacă feste unei minţi obosite. Dacă îl speli tu pe faţă, atunci o să-i spăl eu braţele.

— Eşti sigură? insistă Irsa.

— Da, răspunse sora ei, cu un glas hotărât, ce nu putea fi ignorat.

Şi deşi începură să-l spele, în tăcere, pe tatăl lor de sudoare şi funingine...

Irsa ştia că sora ei minţea.

•

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Irsa, în şoaptă, când ieşiră din cortul tatălui lor. Spune-mi adevărul, Şazi! Altfel...

Şeherezada o apucă de mână şi o trase spre ea.

— Mi s-a părut că aud ceva în faţa cortului, îi răspunse, cu glas şoptit. Şi n-am vrut ca cineva să ne audă vorbind despre lucruri importante.

— Crezi că cineva ne *pândeşte*? întrebă Irsa, căreia îi venea greu să creadă spusele surorii ei.

— Nu ştiu. E posibil.

Ţinând desaga strâns lipită de trup, Irsa grăbi pasul. Scruta împrejurimile cu atenţie. În cele câteva săptămâni de când se afla aici, nu se simţise niciodată în pericol. Nici măcar o clipă. Petrecea dimineţile cu Aisha şi copiii, iar la prânz, Rahim o învăţa să-şi perfecţioneze arta călăriei.

Cine ar ameninţa două fete de condiţie modestă?

Dar, aruncându-i o privire piezişă surorii ei, un gând îi străfulgeră prin minte.

Şeherezada nu mai era fiica unui simplu bibliotecar.

Era regina Khorasanului.

Un atu pentru duşmanii lui Khalid Ibn al-Rashid.

Care nu erau deloc puţini.

Irsa înlătură însă iute gândul din minte.

Şeherezada se afla aici doar de o zi. Sora ei era absurdă. Bântuită de idei halucinante. Consecinţa lunilor petrecute în compania unui monstru, temându-se în fiecare zi că îşi va pierde viaţa.

Irsa se aplecă să intre prin deschizătura cortului.

O mână cleioasă o apucă de gât şi o trase înăuntru.

Ţipă înspăimântată.

Nişte degete lungi o apucară de ceafă. Şi o răsuflare fierbinte îi mângâie pielea.

— Nu pe tine te voiam, îi spuse la ureche o voce aspră. Îmi pare rău.

Irsa clipi iute, încercând să se obişnuiască cu lumina difuză din cort.

Băiatul-Păianjen?

— Ce faci? strigă ea.

— Dă-i drumul! îi porunci Şeherezada, stând la intrare, cu o mână pe plăselele hangerului încrustat cu nestemate.

Chipul îi părea dăltuit parcă în piatră. În ochi avea, însă, un licăr sălbatic. De parcă ameninţarea nu-i era deloc străină.

Gândul îi îngheţă Irsei sângele în vene.

— Este o poruncă, stăpână? întrebă Băiatul-Păianjen, scuipând dispreţuitor în calea Şeherezadei.

— Nu. Este o făgăduială.

— O făgăduială? Despre ce vorbeşti?

— Îţi făgăduiesc că – de îi vei da drumul surorii mele – voi rămâne aici cu tine, îi răspunse ea, înclinând uşor capul într-o parte. Îţi voi asculta plângerile. Şi voi face tot ce îmi stă în putinţă să îndrept răul făcut.

— Nu te cred, îi spuse el, învăluind din nou ceafa Irsei într-o răsuflare fierbinte.

Ea îi simţea freamătul copleşitor al trupului.

— Ar trebui să mă crezi, continuă Şeherezada, făcând un pas înainte. Căci n-am terminat ce-aveam de spus. Îţi făgăduiesc, de asemenea, că – de nu-i vei da drumul surorii mele – *tu* vei fi cel care îmi va asculta plângerile. Şi acestea nu sunt plămădite din cuvinte, ci din tăişuri de pumnal.

— Fără doar şi poate, răspunse Băiatul-Păianjen. Doar eşti târfa unui monstru însetat de sânge.

Şeherezada tresări. Şi în acel fior de durere, Irsa văzu un izvor de suferinţă.

Copleşită de mânie, începu să se zbată cu putere, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. El îşi înlănţui şi mai tare braţele de jur-împrejurul taliei şi gâtului ei. Lăsând-o aproape fără suflare.

— Irsa! strigă Şeherezada, ridicând mâinile în semn de capitulare. Dă-i drumul!

— Dă-mi pumnalul!

— Dă-i drumul şi îl vei avea! îi răspunse ea, scoţând pumnalul de la brâu.

— Vreau arma mai întâi! spuse Băiatul-Păianjen, înfigându-şi degetele în pielea sensibilă a Irsei din zona urechii.

— Şe... Şeherezada! îngăimă Irsa.

— Ţi-l dau, îi răspunse ea, cu fruntea presărată de broboane de sudoare. Dă-i drumul Irsei! Cu mine ai ceva de împărţit.

— Aruncă hangerul şi o eliberez! Dar dacă se duce să caute ajutor – dacă aud că Şoimul cel Alb se află în faţa cortului – te voi ucide.

— Nu se va duce la Tariq, îl asigură ea, aruncând hangerul la picioarele surorii ei. Nu va face absolut nimic.

El îşi slăbi strânsoarea în timp ce Irsa simţi un fior în inimă.

Şeherezada n-o credea în stare de *nimic.*

În ochii ei, era complet nevolnică.

Dar ce făcuse oare ca să-i dovedească contrariul?

Băiatul-Păianjen îşi descleştă degetele de pe gâtul ei.

— Aruncă-mi-l cu piciorul şi îi dau drumul!

Şeherezada îi dărui Irsei un zâmbet încurajator şi lovi pumnalul cu piciorul.

El o eliberă pe Irsa şi o îmbrânci spre deschizătura cortului.

Când Irsa privi înapoi, şovăitoare, Şeherezada o îndemnă din ochi să plece.

Dar ea voia să rămână. Să-l implore pe Băiatul-Păianjen să-şi cumpănească bine faptele.

Se temea însă s-o facă. Şeherezada îi cedase deja pumnalul şi, în afară de nişte rugăminţi tulburătoare, nu ştia cum ar fi putut să-i fie de ajutor.

Se năpusti, aşadar, în deşertul mistuit de un soare nemilos, cu inima frântă şi mândria ştirbită.

Porni, deznădăjduită, după ajutor. Îşi dorea cu ardoare să dea cu ochii de un băiat înalt, cu umerii laţi şi zâmbetul cald ca o zi de vară. Un băiat care o iubea pe sora ei de când erau copii.

Un băiat care vorbeşte, mai întâi, cu pumnii şi abia apoi pune întrebări.

Tariq ar şti ce să facă. Tariq i-ar frânge gâtul sfrijit al Băiatului-Păianjen.

Irsa străbătu, cu paşi împleticiţi, întinderea de nisip spre cortul lui Tariq, simţind cum sângele îi zvâcnea în urechi.

— Irsa!

Încercă să ignore glasul familiar din apropiere. Glasul băiatului pe care îşi dorea *cu ardoare* să-l găsească. Un băiat cu chipul cald, în ochii căruia se pierdea adesea. Dar nu acum. Nu de *Rahim* avea nevoie. Ci de Tariq – un băiat cu o voinţă de fier, ce trecea imediat la acţiune.

— Irsa! o strigă Rahim, ajungând-o din urmă, cu paşi hotărâţi. De ce fugi prin...

— Unde e Tariq? îl întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

— Într-o expediţie de recunoaştere într-un emirat învecinat, îi răspunse el, aţintindu-i calea şi privind-o printre gene. De ce-l cauţi? S-a întâmplat ceva?

Irsa clătină din cap, copleşită de spaimă.

— Nu... Vreau doar să vorbesc cu Tariq, îngăimă ea, scrutând împrejurimile cu o privire deznădăjduită.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fac... *ceva*, îi răspunse, trăgându-şi cu greu sufletul. N-ai cum să înţelegi, adăugă apoi, ocolindu-l. Şazi...

O prinse de umeri, iar atingerea mâinilor lui i se păru ciudat de mângâietoare. Şi încurajatoare.

— Spune-mi ce vrei să faci!

Nicidecum! Niciunul dintre ei nu avea veleităţi de conducător. De când îl cunoştea, Rahim nu făcea altceva decât să primească şi să îndeplinească ordine. La fel cum şi ea nu făcea altceva decât să fugă. Să-şi salveze viaţa.

Ar fi trebuit să ia pumnalul Şeherezadei. Sau să facă orice *altceva.*

Vinovăţia îi mistuia sufletul. Irsa începu să tremure, chiar şi sub soarele nimicitor al deşertului. Simţi strânsoarea încurajatoare a mâinilor lui Rahim pe umerii ei.

Dăruindu-i tot mai multă putere.

Irsa stătea dreaptă, cu pumnii încleştaţi.

Şazi nu s-ar da bătută. N-ar capitula în faţa spaimei. Nici n-ar sta, tremurând în nisip, ca o nătângă. Ar trece la acţiune. S-ar lupta pe viaţă şi pe moarte. Şi ar găsi o cale de scăpare cu inteligenţa-i hărăzită de zei.

Deşi Irsa continua să tremure, începu să-i schiţeze contururile unui plan cu un glas cât mai ferm cu putinţă.

— Tariq şi-a luat cu el şi şoimul?

— Nu, îi răspunse Rahim, privind-o cu stupoare. Zoraya a fost în recunoaştere azi de dimineaţă înaintea lor, iar Tariq a lăsat-o acum să se odihnească.

— Rahim – spuse Irsa, trăgând adânc aer în piept – vrei să faci ceva pentru mine?

Nu-i răspunse. Se mulţumi doar să-i întindă mâna.

Iar Irsa i-o luă.

O RANĂ DESCHISĂ

Şeherezada refuza să se lase intimidată de băiatul deşirat din faţa ei.

Într-o altă lume – şi într-o altă viaţă – poate că l-ar fi compătimit.

Dar o ameninţase pe Irsa. Lăsând, astfel, o rană deschisă.

Şi, în ciuda eforturilor lui de a-şi ascunde freamătul lăuntric, îi vedea degetele tremurându-i pe plăselele pumnalului.

Ia-o încet!

— Care ţi-e numele? îl întrebă ea, cu glas domol.

— Eu sunt cel care pune întrebările, îi răspunse el, trăgând adânc aer în piept.

Ea rămase pe loc în timp ce temnicerul ei se plimba în cerc de jur-împrejur.

Era tot mai agitat.

— Cum ai reuşit?

Cu fiecare pas pe care îl făcea, fâşii de lumină îi jucau pe chip, învăluindu-i barba peticită în umbre sinistre.

— Poftim? îl întrebă Şeherezada, împreunându-şi mâinile.

— Cum ai reuşit să scapi cu viaţă?

— I-am depănat poveşti, îi răspunse ea, alegându-şi cu grijă cuvintele.

El încremeni pe loc, cu chipul încărcat de dispreţ.

— I-ai depănat *poveşti*? Şi vrei să cred că monstrul ăla te-a lăsat în viaţă pentru că l-ai *distrat*?

Şeherezada îi aruncă o privire ucigătoare.

— Eşti liber să crezi ce vrei. Dovada se află, însă, în faţa ochilor tăi.

Icni cu zgomot, vădit suspicios. Dezgustul ce i se citea în glas o luă aproape prin surprindere.

— Încerci să mă provoci? Eşti chiar atât de nesăbuită?

Şeherezada ridică pentru a doua oară mâinile în semn de capitulare.

— Nu încerc să te provoc..., îi răspunse ea, aşteptând răbdătoare, în speranţa că băiatul va muşca momeala.

— Teymur. Teymur mi-e numele.

— Teymur, spuse ea, schiţând un zâmbet vag. Nu încerc să te provoc, repetă apoi. Încerc doar să te înţeleg.

Nu era o alegere prea fericită a cuvintelor. Realiză asta de cum le rosti.

— *Să mă înţelegi*? mârâi Teymur. N-ai cum să mă înţelegi!

— Te rog doar să-mi spui...

Se năpusti asupra ei, înlănţuindu-i gâtul cu degetele sale lungi. Şeherezada îl apucă cu mâinile de încheietură, încercând să-i stăvilească strânsoarea. Îşi aţinti privirea în ochii lui înverşunaţi, fără să tresară vreo clipă.

Nu simţea nici umbră de teamă. Băiatul – acest copilandru costeliv, cu aere de bărbat – era copleşit de spaimă. Chipul îi era brăzdat de broboane de sudoare.

— Cum ai putea să mă înţelegi? o întrebă, cu glas fremătător, tremurând ca varga. Eşti în viaţă! Monstrul ăla te-a lăsat să scapi cu viaţă!

Cu cealaltă mână, îi puse vârful pumnalului sub bărbie. Tăişul era încă ascuns în teaca încrustată cu nestemate.

— De unde îl ai? o întrebă Teymur, scrutându-i gravurile rafinate.

Îşi plimbă apoi degetul pe granatele şi periuţele încrustate în mâner. Smaraldele de la bază străluceau, parcă, sfidătoare.

— Teymur...

— E al lui? continuă el, ţintuind-o din nou cu privirea. Ţi l-a dăruit ţie?

Şeherezada păstră tăcerea.

— Răspunde-mi! insistă apoi, agitându-şi mâna încleştată de gâtul ei. Mi-ai făgăduit răspunsuri!

— Da. El mi l-a dăruit.

— Şi dacă îţi voi curma viaţa cu el? îi şopti, cu glas ameninţător. Cum i-a curmat-o Royei mele.

Şeherezada înghiţi în sec. Cunoştea prea bine numele.

Unul dintre multe altele. Unul dintr-o mare de cuvinte răzleţe aşternute pe hârtie.

Dintr-o furtună de amintiri.

— Îmi pare nespus de rău.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri iertare! exclamă el, încleştându-şi şi mai tare degetele pe gâtul ei.

Îi simţea durerea răsfrângându-i-se în inimă şi deschizând o rană ce nu avea să se vindece vreodată.

Shiva.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă ea, strângând din ochi în încercarea de a-şi ostoi durerea, măcar pentru o clipă.

— Adevărul.

— Ce vrei să ştii? îl întrebă apoi, înghiţind din nou în sec.

— De partea cui eşti. Însemni ceva pentru Khalid Ibn al-Rashid? îşi continuă Teymur salva de întrebări, rostind numele califului de parcă ar fi fost un blestem. Ţine la tine?

— Nu pot să vorbesc în numele lui. Nu-şi trădează sentimentele.

Un adevăr spus doar pe jumătate. Avea să ducă jocul la bun sfârşit. Sângele îi zvâcni în degetele-i încleştate pe mâna lui.

— Atunci, vorbeşte în numele tău! Monstrul înseamnă ceva pentru tine?

— Nu, îl minţi Şeherezada, încleştându-şi maxilarul. Nu înseamnă nimic.

— Atunci, îi aparţii încă Şoimului Alb?

— Îmi aparţin numai *mie.*

— Unde îţi este inima, Şeherezada al-Khayzuran? insistă Teymur, cu glas răguşit.

Pe o alee din suk. Într-o noapte de uitare.

În speranţa zilei de mâine.

— Alături de... Tariq Imran al-Ziyad, îi răspunse ea, simţind gustul amar al minciunii. Acolo unde se va afla mereu, adăugă apoi, continuând să-şi ţină ochii închişi, de teamă să n-o trădeze.

Teymur trase adânc aer în piept. Apoi, îl dădu afară. O dată. Şi încă o dată.

Tăcerea lui îi stârnea un sentiment de nelinişte.

O trase spre el. Mult prea aproape. Îi ardea fruntea cu respiraţia-i fierbinte.

— Monstrul... a rănit-o pe Roya?

Apropierea bruscă dintre ei o făcu să înţeleagă tâlcul întrebării.

Şi o înspăimântă deopotrivă.

— Nu s-a atins de ea, îi răspunse, deschizând ochii.

El îi scruta chipul, încremenit într-o tăcere apăsătoare. Atât de aproape. Sângele îi zvâcnea cu putere prin vene.

— I-ai depănat poveşti. Cum îmi depeni şi mie acum, rupse el tăcerea, cu glas ferm.

Şeherezada ştia că trebuia să ia taurul de coarne. Dându-i braţul la o parte, încercă s-o ia la fugă, lovindu-se de umărul lui.

Teymur îi zădărnici gândul, prinzând-o cu o iuţeală fulgerătoare şi punându-i piedică. Şeherezada îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi la pământ, rămânând aproape fără suflare. Icni o dată, încercând să-şi recapete suflul, copleşită de o durere sfâşietoare.

Un fior rece de teamă îi străbătu, pentru prima oară, şira spinării.

Acest băieţandru costeliv şi deşirat era mai puternic decât ea. Era înalt şi viclean. Nu va putea să-l ţină în frâu la nesfârşit. Şi nici nu va putea să-i bage minţile în cap.

Poate exista, însă, o altă cale. O cale presărată cu minciuni şi diversiuni.

Teama lăsă locul în curând unei mânii răvăşitoare. Şeherezada îşi înfipse unghiile în mâna pe care Teymur şi-o ţinea încleştată pe gâtul ei.

Umbra de compasiune pe care o simţise pentru el se stinse acum sub imperiul unei furii nimicitoare.

Rana deschisă începea să sângereze.

Îi exploata una dintre cele mai primare temeri. O teamă pe care Şeherezada o ţinea adânc ferecată în cel mai întunecat colţ al minţii ei.

— Ce faci, Teymur? îl întrebă, cu un glas cât mai ferm cu putinţă.

Cele două euri ale băieţandrului cu aere de bărbat se luptau să preia controlul, în timp ce el o privea de sus. Era cumplit de înspăimântat, vociferând în zadar şi tremurând ca varga, în ciuda victoriei sale câştigate cu greu.

Şeherezada nu avea de gând să stea cu mâinile în sân şi să-l privească războindu-se cu propriile-i convingeri.

— Vrei să mă siluieşti, îl întrebă ea, sau încerci să mă sperii doar cu simplul gând? Şi ce speri să câştigi cu o faptă atât de neinspirată?

Teymur tresări sub imperiul cutezanţei ei. Al curajului de a-i scoate la iveală intenţiile condamnabile.

Şeherezada ştia că sarcasmul ei era nesăbuit. Ştia că avea să-l întărâte şi mai tare. Dar nu putea – şi nici nu voia – să capituleze în faţa laşităţii lui.

Nu atâta timp cât mai exista o fărâmă de viaţă în trupul ei.

Teymur şovăi pentru o clipă. Apoi, încleştându-şi maxilarul, se pregăti s-o înfrunte. Scoase, cu o dexteritate surprinzătoare, pumnalul din teacă şi i-l lipi de obraz.

— Însemni ceva pentru el, fără doar şi poate, căci altfel nu te-ar fi lăsat în viaţă.

Senzaţia rece a oţelului nu o înspăimântă. Se lăsă din nou cuprinsă de furie.

— Khalid Ibn al-Rashid preţuieşte prea puţine lucruri în viaţă. L-am distrat un timp. Nu căuta alte motive dincolo de acesta! Ai spus-o chiar tu – este un monstru, îi răspunse ea, clar şi răspicat, îmbrăcându-şi silabele în tonalităţi subtile de mânie.

— Mă minţi în continuare. Vrei să spui că marelui calif al Khorasanului nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă o năpastă s-ar abate asupra ta?

— Ţi-am spus deja că nu pot să vorbesc în numele lui.

— Vrei să cred că atotputernicul rege al lumii nu va cădea pradă mâniei când va afla ce s-a întâmplat astăzi? o întrebă Teymur, cu o grimasă dispreţuitoare pe chip.

Nicidecum.

Khalid îţi va frânge fiecare oscior din trup când va afla ce-ai făcut.

— Dacă crezi că Roya îţi va tolera faptele, nu mai contează nimic din ce-aş putea să fac eu sau să spun, îi ripostă Şeherezada, privindu-l cu răceală şi înfrângându-şi cu greu dezgustul. Dar mi-e cu neputinţă să-mi imaginez că o fată cu inima prea plină de iubire ar îngădui aşa ceva.

Mâna cu care îi înlănţuia gâtul îşi slăbi strânsoarea în timp ce pe chip i se citea deznădejdea. Îşi stăvilea cu greu lacrimile. Şeherezada văzu în clipa aceea cât de mult a iubit-o Teymur pe Roya.

Cât de mult se pierduse pe sine în clipa în care îşi pierduse iubirea.

Dar asta nu era o scuză. Nicicând nu va fi o scuză.

Reuşind, astfel, să-i distragă atenţia, Şeherezada trebuia să caute acum o cale prin care să-l dezarmeze.

Îşi desprinse uşor o mână de pe încheietura lui. Pe când Teymur se lupta cu demonii săi lăuntrici, Şeherezada începu să pipăie podeaua cu mâna în căutarea unei arme. O piatră, un ulcior, un vas, un băţ, orice...

În timp ce bâjbâia cu degetele în necunoscut, dădu peste...

O bucată de carne uscată?

Teymur rămase adâncit în gânduri, slăbindu-i strânsoarea de la gât, astfel că Şeherezada reuşi să-şi întoarcă iute capul într-o parte şi să scruteze cortul cu privirea.

Chiar şi în lumina difuză, văzu câteva fâşii de carne uscată pe care cineva i le strecurase pe sub cort.

Exact ca cele pe care Tariq i le dădea Zorayei.

Mi-e greu să cred că Tariq vrea să-i ispitesc astfel şoimul...

Nu-i stătea deloc în fire să născocească asemenea planuri. Dacă ar fi ştiut ce se întâmpla dincolo de pereţii cortului, l-ar fi sfâşiat în bucăţi şi ar fi folosit funiile ca să-l atârne pe Teymur în ştreang. Impulsiv cum era, Tariq n-ar fi pus niciodată la cale un atac pe furiş. Şi în niciun caz, unul care s-o implice pe Zoraya.

Dacă nu Tariq, atunci cine a plăsmuit un plan atât de nebunesc?

Şeherezada scrută cu privirea pereţii cortului.

Şi unde e şoimul ăla blestemat?

Un lucru era însă cert: dacă toată această intrigă era menită să joace rolul unei diversiuni, se va dovedi, fără doar şi poate, extrem de interesantă.

Şeherezada apucă cu mâna fâşia de carne uscată.

Apoi, cu iuţeala unei manguste ce atacă o cobră, i-o strecură la ceafă pe sub gulerul tunicii *qamis.* Complet uluit pentru o clipă, scăpă pumnalul şi îşi duse ambele mâini la ceafă de parcă ar fi vrut să zdrobească o insectă dezgustătoare.

Într-o rafală de pene şi gheare ucigătoare, Zoraya intră, ţipând, prin deschizătura cortului, şi se năpusti asupra lui Teymur. El se rostogoli pe podea, urlând ca din gură de şarpe. Şoimul continuă să-l atace, cu aripile întinse. Şeherezada luă încă o fâşie de carne uscată în timp ce Teymur încerca în zadar să se ferească de atacurile violente ale Zorayei.

Înainte că Şeherezada să aibă şansa de a înţelege ce se petrece, Rahim al-Din Walad se năpusti în cort, însoţit de Irsa, care ţinea strâns în pumni alte fâşii de carne uscată. Rahim o prinse pe Şeherezada de braţ şi o ajută se ridice în picioare.

— Plecaţi! Amândouă! le spuse el, scoţându-şi iataganul din teacă, cu o expresie gravă pe chip.

— Nici vorbă! îi răspunse Irsa, cu un glas surprinzător de puternic şi de ferm. Nu plec de aici până nu vă ştiu în siguranţă pe tine şi pe Şazi.

Şeherezada refuză şi ea să se supună, aruncându-i o privire la fel de hotărâtă. Când Rahim începu să protesteze, îl ignoră cu aceeaşi încăpăţânare. El înjură în barbă şi făcu un pas într-o parte, cu iataganul în mână.

— Zoraya! Încetează! Imediat!

Pentru că şoimul refuza să-i dea ascultare, Şeherezada fluieră domol.

Zoraya scoase, nemulţumită, un strigăt, dar puse capăt atacului. Aplecându-se să-şi ia pumnalul de pe podea, Şeherezada zăbovi în faţa lui Teymur, ce stătea ghemuit de frică. Avea gâtul şi mâinile zgâriate şi însângerate, iar şalvarii îi erau uzi în faţă. În cort, plutea un miros înţepător. Complet indiferentă, Şeherezada înălţă în aer bucata de carne uscată. Şoimul o apucă cu ghearele şi se aşeză la picioarele ei, întinzându-şi, protectoare, aripile-i zugrăvite în nuanţe de un albastru cenuşiu.

— Dacă vei mai îndrăzni vreodată să mă atingi, îţi voi tăia bărbăţia-ţi jalnică şi i-o voi da şoimului s-o mănânce, îi spuse ea, scrutându-l cu o privire ucigătoare.

Făcu apoi încă un pas, fluturându-şi pumnalul prin aer.

— Dar de îi vei mai arunca surorii mele fie şi numai o *ocheadă*, te voi ucide fără şovăire.

O POARTĂ ÎNTRE LUMI

Şeherezada ştia că visează.

Ştia, dar nici că-i păsa.

Căci era acasă.

Păşea cu picioarele goale pe piatra rece, străbătând coridoarele cavernoase spre camera ei. Cu un nod în gât, puse mâna pe clanţa unei uşi şi o deschise.

Era întuneric. Un întuneric de un albastru-închis. Un întuneric ce atrage frigul, indiferent de vreme.

Podeaua din marmură era învăluită în falduri unduioase de ceaţă. Se înălţa până la brâu, ca un fum alb şi gros, şi se întindea de la un perete la altul. Când făcu un pas înainte, ceaţa se risipi în jurul ei, ca o mare fantomatică, despicată parcă de prora unei corăbii iluzorii.

O lumină caldă licărea în mijlocul camerei. Deasupra alcovului ei – o santinelă tăcută, împrejmuită de un voal diafan de mătase.

Printre straturile de perne, se afla o siluetă singuratică, învăluită în umbră.

— Khalid?

Şeherezada străbătu ceaţa cu paşi iuţi, străpungând cu privirea întunericul albastru şi voalul străveziu...

Încercând să surprindă chipul pe care dorea cu atâta ardoare să-l vadă.

Silueta se mişcă. Dădu la o parte voalul de mătase fin ca pânza de păianjen.

— Nu, Şazi-*jan.* Nu sunt Khalid. Dar sper să-mi ierţi venirea neaşteptată, spuse silueta, cu un zâmbet atotcunoscător pe buze, în spatele căruia se ascundeau secretele trecutului, ale prezentului şi viitorului.

Şi Şeherezada se clătină pe picioare, înăbuşindu-şi un strigăt.

Râsete cristaline se auziră printre pernele zugrăvite în tonalităţi strălucitoare, râsete atât de cunoscute, pline de lumină şi culoare, ce îi sfâşiau inima Şeherezadei.

De câte ori nu-şi dorise să le mai audă o dată?

Şi chiar să curme o viaţă pentru ele.

— Shiva? şopti ea, şovăitoare, dând ocol patului şi atingând cu mâna perdeaua de mătase.

— Vino! o chemă Shiva, lovind uşor spaţiul gol de lângă ea.

Şeherezada dădu la o parte, cu mâini tremurătoare, voalurile străvezii şi se aşeză în genunchi pe perne. Îşi privea, ca în transă, cea mai bună prietenă, aşteptând să dispară în orice clipă.

Aşteptând să cadă din nou pradă pustietăţii de apoi.

Shiva purta pe buze un zâmbet mucalit şi plin de viaţă. O singură gropiţă i se ivea în obrazul stâng, la fel de perfectă în imperfecţiunea sa ca întotdeauna.

Imaginea îi sfâşie din nou sufletul. Căci, aşa cum ştia că totul era doar un vis, era conştientă şi că, la un moment dat, avea să se trezească.

Şi să înfrunte pustiul şi minciuna.

Gropiţa îşi făcu din nou apariţia când Shiva îşi dădu după ureche o şuviţă de păr negru.

— Prostuţo! Doar pentru că totul este un vis, nu înseamnă că este şi o minciună.

— Te afli, aşadar, în mintea mea acum? întrebă Şeherezada.

— Firește! Întotdeauna am fost acolo, îi răspunse Shiva, rezemându-şi bărbia pe un genunchi. Am aşteptat doar să ai nevoie de mine.

— Dar..., începu Şeherezada, oprindu-se însă brusc, surprinsă de mânia ce puse deodată stăpânire pe ea. Am avut de multe ori nevoie de tine, Shiva.

— Nu e adevărat. Te-am urmărit. Te-ai descurcat de minune singură, îi răspunse prietena ei, cu mândrie în ochi.

— Te înşeli, continuă Şeherezada. Am făcut atâtea greşeli! M-am îndrăgostit chiar de cel ce ţi-a curmat viaţa!

— Aşa e. Şi e dureros s-o văd uneori. Mai ales, în dimineaţa când te-ai aflat atât de aproape de moarte.

— Te-am trădat.

— Nu, prostuţo. Nu m-ai trădat. Ţi-am spus doar – ţi-am fost mereu alături. Şi trebuie să-ţi fac o mărturisire..., murmură Shiva, scrutând împrejurimile cu ochi scânteietori şi gravi. În clipa în care l-am văzut alergând să te salveze în dimineaţa aceea, am ştiut că îl vei salva şi tu cum te-a salvat şi el.

Când Shiva îşi puse mâna peste ale ei, Şeherezada tresări speriată de căldura degetelor sale.

Totul părea atât de aievea. Dureros de aievea.

Shiva zâmbi din nou, aplecându-se, mlădioasă şi graţioasă, spre ea.

— Totul îţi pare aievea pentru că şi amintirile sunt aievea. Şi mă bucur că trăiesc în sufletul tău la fel de caldă şi de perfectă în imperfecţiunea mea, îi spuse Shiva, împletindu-şi degetele cu ale ei şi strângându-i-le cu putere.

Pentru o clipă, nodul pe care Şeherezada îl simţea în gât o împiedică să vorbească.

— Îmi pare... nespus de rău pentru că îl iubesc, Shiva-*jan.* Şi pentru că n-am putut să fiu mai puternică.

— E absurd să-ţi ceri iertare! o mustră Shiva, cu trăsăturile ei frumoase, ca de porţelan, înnegurate acum de mânie. Ar trebui să ştii că nu e cazul să-ţi ceri iertare pentru asemenea prostii. Tocmai tu ar trebui să ştii cel mai bine ce se întâmplă când nu mi te supui.

Shiva o ameninţă apoi cu pumnul şi chicoti poznaşă, amintindu-şi numeroasele lor gâlcevi din copilărie. Şeherezada i se alătură veselă, umplând încăperea cu râsetele lor cristaline.

— Nu vreau să mă trezesc, murmură ea.

Râsul îi pieri de pe buze – numai ecoul lui, ce răzbătea dincolo de uşile duble ale camerei – dincolo de poarta dintre cele două lumi – le mai amintea de veselia de adineauri.

— Nici eu nu vreau să te trezeşti, spuse Shiva. Dar, când va veni vremea, te vei trezi oricum.

— Poate ar trebui să rămânem aici.

— Nu cred, răspunse Shiva, schiţând un zâmbet trist. La urma urmei, când ai venit aici, nu pe mine mă căutai. Ci pe el.

Nu era o acuzaţie. Ci o simplă observaţie. Aşa era Shiva – nu putea să-ţi ascundă adevărul, dar când ţi-l împărtăşea, o făcea fără pic de cruzime. O persoană cu totul aparte. O prietenă desăvârşită.

— Nu... nu ştiu dacă îl voi mai putea căuta vreodată, îi răspunse Şeherezada, evitându-i privirea. Dacă ne gândim la blestemul care...

— Atunci trebuie să-l spulberi, o întrerupse Shiva. Fără urmă de îndoială. Mai rămâne doar să-mi spui ce ai de gând să faci. Ai un plan?

Deşi Şeherezada intenţiona să-l caute pe Musa Zaragoza tocmai din acest motiv, nu putea să-i ofere vreun răspuns Shivei. Nu ştia ce avea să facă. Încă de când era copilă, îşi urmase mereu instinctul. Instinctul şi curajul.

Shiva era cea care concepea planuri. Căci ea vedea mereu ce avea să fie.

— Vezi? spuse prietena ei, descreţindu-şi fruntea. De aceea, am venit astăzi la tine, draga mea. Te-ai pierdut. Şi asta nu e cu putinţă.

Şeherezada privea cum ceaţa se înălţa spre tavan, înlănţuindu-şi braţele fantomatice de jur-împrejurul patului şi al lumânării de deasupra.

— Nu ştiu de unde să încep, recunoscu ea, în timp ce glasul i se pierdu în negură.

— Ai putea să începi spunându-mi ce îţi doreşti?

Cum să îndrăznească să-i mărturisească aşa ceva? După toate vieţile curmate, după toate suferinţele îndurate şi distrugerile provocate, dorinţa ei ar putea părea cea mai cumplită dovadă de egoism.

Dorinţa de a-şi clădi universul pe un lăcaş de oase.

— Ce plictisitor! o înghionti Shiva, în glumă. E visul *tău*, prostuţo. Dacă nici în vis nu îndrăzneşti să-ţi mărturiseşti dorinţele, atunci unde ai mai putea să le îmbraci în cuvinte?

Şeherezada îşi văzu imaginea oglindită în privirea Shivei.

O umbră a fetei de odinioară. O fată rezervată şi împovărată. O fată singuratică şi fără viaţă. Absentă din viaţa tuturor.

— Vreau să fiu alături de Khalid, îi răspunse, în cele din urmă, îndreptându-şi umerii. Vreau ca tata să se facă bine. Şi mai vreau... ca blestemul să se spulbere.

— Ia te uită! spuse Shiva, pe un ton amuzat.

— Dar sunt posibile aceste lucruri? întrebă Şeherezada. Căci mie nu-mi par deloc aşa.

— Şi atunci cum poţi transforma imposibilul în posibil?

Şeherezada ridică din umeri, cu o expresie posacă.

— Ai avea mai mult noroc dacă m-ai întreba cum să fac o capră să zboare.

— Prea bine, atunci, încuviinţă Shiva, cu un aer solemn. Cum faci o capră să zboare?

— O legi de un zmeu foarte mare.

— N-ar ajunge prea departe, căci este legată cu sfoară.

— Hai fii serioasă!

— Dar sunt cât se poate de serioasă! îi răspunse Shiva, râzând şi lăsând sunetele să plutească pe aripile negurii împresurătoare. Dar ce-ar fi să pui capra pe covoraşul zburător? Poate atunci chiar ar zbura cu adevărat, continuă ea, cu un licăr straniu în ochi.

— Nu fi caraghioasă!

— Era doar un gând, spuse Shiva, fluturându-şi mâna printr-un vălătuc de fum alb. Dar, după părerea mea, cea mai bună cale ca să zbori este să tai sforile care te ţin legată...

Vorbele îi păreau acum înăbuşite, de parcă se afla sub apă. Zâmbetul îi era, însă, la fel de strălucitor.

— Taie sforile, Şazi! *Întinde-ţi aripile şi ia-ţi zborul*!

•

Şeherezada se trezi speriată.

Cortul era învăluit în întuneric. Sora ei respira uşor, adâncită într-un somn profund. Suflarea lină a unui vânt deşertic agita pereţii peticiţi ai cortului.

Avea gâtul uscat, dar inima îi fremăta de emoţie.

Pentru că visul se sfârşise deodată şi multe lucruri rămăseseră nerostite, se aştepta să cadă din nou pradă unei pustiiri zdrobitoare.

Dar nu se întâmplă aşa.

Pentru prima oară de când fugise din Rey, cu aproape o săptămână în urmă, nu se mai simţea atât de pierdută şi de singură. Găsise o cale prin care să-şi atingă ţelul. Iar misiunea ei nu mai părea atât de împovărătoare.

Putea să lupte acum să-şi vadă visul cu ochii.

„*Taie sforile, Şazi*! *Întinde-ţi aripile şi ia-ţi zborul*!"

Îţi mulţumesc, Shiva.

Păşind cu grijă ca să n-o trezească pe Irsa, Şeherezada îşi puse sandalele în picioare ca să iasă afară. Luă *shahmina* surorii ei şi îşi înfăşură capul cu şalul lung ca să se protejeze de aerul rece al nopţii. Se îndreptă apoi spre deschizătura cortului, închizând-o în urma ei... Când se împiedică de trupul unui bărbat ce stătea întins pe nisip.

— *Uf*! strigă Şeherezada, prăbuşindu-le la pământ.

Nişte mâini puternice o ţintuiră pe loc. Imaginea unui soldat cu glugă îi trecu prin faţa ochilor. Un soldat mânios, ce purta simbolul scarabeului pe braţ şi o armă menită să curme vieţi.

Se zbătu cu putere, încercând să scape din strânsoarea de fier. Lovi cu palmele un chip dăltuit parcă în piatră. Şi îşi aţinti privirea în ochii argintii ca tăişul unui pumnal.

Inima lui Tariq bătea laolaltă cu a ei.

— Dă-mi drumul! îi spuse ea, îngrozită să-i simtă obrajii încinşi.

Tariq se ridică în picioare, trăgând-o după el cu o mişcare abilă.

— Ce faci...

— Ce naiba...

Îl îmbrânci cu putere, încrucişându-şi apoi braţele pe piept.

Tariq îşi scutură nisipul din păr cu un gest mânios al mâinii.

— Începe tu prima! spuse el, pe un ton ursuz, ce-i amintea Şeherezadei de un Tariq mult mai tânăr.

Un Tariq cu un zâmbet indolent, pus mereu pe şotii.

Un Tariq pe care Şeherezada l-ar fi preferat în clipa aceea.

— Eşti curtenitor, trebuie s-o recunosc. După ce m-ai ignorat aproape toată săptămâna, ca un băieţandru fără minte, mai mic decât tine, dar mult mai fermecător.

El strânse din buze, pendulând câteva clipe între tăcere şi dorinţa de a-i răspunde.

— Eşti... afurisită, Şazi. Cumplit de afurisită, îi ripostă apoi, frecându-şi faţa cu mâna, fără să reuşească însă să-şi ascundă expresia îndurerată de pe chip ce nu-i scăpă Şeherezadei.

Strânse din coate, refuzând să-l atingă şi să-i ostoiască suferinţa. Indiferent cât îşi dorea s-o facă. Indiferent cât de firesc ar fi fost să-i confere alinare băiatului pe care îl iubise atâta amar de vreme.

— Știu că sunt afurisită. Și atunci ce cauți aici?

— Mi-am pus și eu întrebarea de câteva ori... mai ales atunci când stau de veghe în nisipul rece, ocrotind o fată afurisită. Care nu cunoaște sentimentul de recunoștință și nici noțiunea de loialitate.

Cuvintele se revărsară asupra ei ca iureșul unei cascade reci.

Copleșită din nou de vinovăție, se răsuci iute pe călcâie, cu obrajii încinși, și o luă la fugă.

Tariq porni după ea, prinzând-o de braț.

Șeherezada se smulse din strânsoarea lui.

— Nu mă atinge, Tariq Imran al-Ziyad! Să nu cumva *să îndrăznești.*

Descoperi cu stupoare că ochii îi înotau în lacrimi. Nu plânsese nici măcar o dată în ultimele câteva zile. Nici atunci când îl găsise pe tatăl ei prăbușit într-o râpă sub nori negri de furtună. Și nici atunci când aruncase o ultimă privire spre orașul mistuit de flăcări.

Nici măcar atunci când aflase de promisiunea pe care Tariq i-o făcuse lui Jalal de a nu o mai aduce vreodată în Rey.

Tariq o trase spre el, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Încetează! îi spuse ea, lovindu-l cu pumnii în piept, în timp ce lacrimi mânioase îi brăzdau obrajii. Nu am nevoie de tine!

Meriți să ai alături o persoană care te va simți aproape fără să-i fii în preajmă.

Un singur băiat m-a făcut să trăiesc cu adevărat acest sentiment.

— Încetează să-mi mai sfâșii sufletul, afurisită ce ești! îi spuse el, cu fervoare în glas. N-o să meargă. Cel puțin, nu așa cum speri tu.

Lacrimi fierbinți îi brăzdau chipul. Refuza, însă, să-și așeze capul pe umărul lui. Refuza să cadă pradă slăbiciunii sale.

Oftând adânc, Tariq o cuprinse în brațe.

Conferindu-i putere, alinare și siguranță.

Amintindu-i tot ceea ce iubise odinioară, pe când era tânără și liberă. Mirosul de nisip și sare al pielii lui; sentimentul uluitor creat de convingerea că – de va fi să mai cadă vreodată – cineva o va prinde mereu în brațe sau, cel puțin, îi va îngriji rănile; și prospețimea lucrurilor pe care o descoperea pretutindeni... a dragostei, în mod deosebit.

— Rahim mi-a povestit ce s-a întâmplat, spuse Tariq, dezmierdându-i ceafa cu degetele, așa cum făcuse adesea în trecut, cu mulți ani în urmă.

Coborî tonul glasului – învăluind-o cu tonalitățile lui armonioase și răsunătoare, aproape decadente. Un lux de care nu mai avea nevoie și pe care nici nu-l merita.

— O să-l pedepsesc pe băiatul ăla doar și pentru simplul gând pe care l-a nutrit.

Nu!

— Nu e treaba ta, îi răspunse Şeherezada, îndepărtându-l. Am vorbit deja cu Teymur. Se va opri aici.

— Nu e *treaba mea*? întrebă Tariq, cu ochi scăpărători.

— Am rezolvat problema, Tariq. Nu trebuie să mai faci nimic. N-are niciun rost. N-ai face decât să verşi şi mai mult sânge. Şi s-a vărsat îndeajuns, îi răspunse ea, încercând să treacă pe lângă el.

Tariq îi aţinti însă calea, ridicându-şi semeţ bărbia şi încleştându-şi pumnii.

— L-ai opri oare la fel şi pe regele-băieţandru?

— Nu te compara cu Khalid! Este o copilărie. Mult sub demnitatea ta.

Tariq tresări sub impactul covârşitor al vorbelor ei, dar nu făcu niciun pas înapoi.

— Răspunde-mi, Şazi! I-ai spune oare că nu e treaba lui să-şi reverse mânia asupra acestui băiat pentru răul comis?

— Da, îi răspunse ea, după o scurtă ezitare.

— Şi te-ar asculta? o întrebă, cu o privire încruntată şi îndoielnică.

— Ar... asculta.

Şi apoi ar face exact după bunul plac.

— Minţi, îi ripostă Tariq. Mi-e cu neputinţă să cred că soţul tău călău l-ar mai lăsa să vadă zorile zilei de mâine după tot ce ţi-a făcut.

— Nu te priveşte pe tine ce-ar face Khalid, îi răspunse ea, ridicând tonul glasului. Şi nu mai vreau să discut cu tine despre această întâmplare şi nici despre soţul meu *călău*! conchise apoi, despicând aerul cu un gest ferm al mâinii.

— Şi îţi imaginezi acum că e treaba ta să controlezi tot ce se întâmplă în tabăra asta? întrebă Tariq. De asta, l-ai trimis pe smiorcăitul ăla înapoi la ai lui, ca un copil ce urmează să fie mustrat? Chiar ai crezut că...

— Am crezut că nu ne va fi de niciun folos o altă viaţă curmată. Teymur a fost dus în cortul emirului din Karaj, care se va ocupa de el în consecinţă. Şi *e* treaba mea să rezolv problema aşa cum consider eu de cuviinţă. *Nu* e treaba ta să faci dreptate în numele meu! îi spuse apoi, înfigându-i degetul în piept.

— Chiar îţi imaginezi cu adevărat că emirul îl va pedepsi pentru faptele sale? Nicidecum. Nu am nici cea mai vagă idee unde se află Teymur acum. Dar mă îndoiesc că diavolul ăla va plăti pentru ce-a făcut, aşa cum îţi place ţie să crezi. A dispărut şi, odată cu el, s-a stins orice simţ ai dreptăţii! exclamă Tariq, întinzându-şi braţele în aer, copleşit de exasperare. Ştiai că Teymur va deveni, prin căsătorie, membru al familiei emirului? Este posibil ca acest lucru să se fi întâmplat deja.

— Nu vei căuta răzbunare în numele meu, Tariq Imran al-Ziyad. Îţi interzic să...

— O să fac exact ce vreau, Şeherezada al-Khayzuran! o întrerupse el, apucând-o de umeri, cu glasul răvăşit de durere. Mi-am refuzat deja o dată, împins de principii, exact ceea ce îmi doream cu ardoare şi nu e zi în care să nu regret, cu fiecare fibră a trupului, decizia luată.

Glasul suferinţei sale se împletea cu aerul rece al nopţii, pierzându-se printre stelele presărate pe cer.

Sfâşiindu-i sufletul Şeherezadei.

Fără să mai spună vreun cuvânt, îl luă de mână şi îl duse în deşert, cât mai departe de aşezarea de corturi. Când se întoarse cu faţa spre el, Tariq părea să fi îmbătrânit cu un deceniu în doar câteva clipe.

Se priveau unul pe celălalt peste o mică întindere de nisip strălucitor. Peste ani şi ani de prietenie şi încredere, pierduţi parcă dintr-odată.

— Te mai gândeşti vreodată la noaptea aceea? o întrebă Tariq, fără să-i întâlnească privirea în timp ce îşi îmbrăca gândul în cuvinte.

Şeherezada păstră un timp tăcerea, căci nu ştia ce să-i răspundă.

— Ai făcut exact ce trebuia, îi spuse, în cele din urmă, scrutând grăunţii de nisip, ce i se strecurau printre degetele de la picioare. Te-am pus într-o situaţie imposibilă. Şi necuviincioasă.

— Nu asta te-am întrebat.

— Da, îi răspunse, ridicându-şi privirea. M-am gândit.

Tariq se agita pe loc, mutându-se când pe un picior, când pe celălalt – un băiat mereu cutezător şi brav, ce îi sfâşia acum sufletul cu stânjeneala lui neobişnuită.

— Aş putea să te întreb de ce-ai venit în seara aceea în camera mea?

Tariq merita un răspuns sincer. Pentru toate săruturile furate în colţuri întunecate. Pentru toţi anii în care îi dăruise dragostea sa statornică.

Pentru războiul pe care îl pornise în numele ei.

Îi susţinu privirea, deşi durerea din suflet o îndemna să fugă.

— Pentru că am vrut să sparg zăgazul sentimentelor.

— Şeherezada...

— Voiam – nu, *trebuia* – să simt ceva, continuă ea, cu glas blând şi ferm deopotrivă. Speram că – dacă mă voi pierde în braţele tale – voi putea să-mi trezesc la viaţă sufletul înmărmurit. Voi putea să plâng pierderea Shivei şi să merg apoi mai departe. Dar ai avut dreptate să mă refuzi. Nu ţi-am purtat niciodată pică pentru asta. Te rog să mă crezi când ţi-o spun, conchise apoi, pe un ton duios.

Tariq păstră un timp tăcerea. Durerea ce i se citea pe chip lăsă treptat locul unei resemnări amare.

— Te cred. Asta nu schimbă cu nimic faptul că îmi port singur pică de atunci, îi răspunse el, făcând doi paşi spre ea şi oprindu-se apoi şovăitor.

Şeherezada îi simţi şovăiala. Apucă cu mâinile faldurile *shahminei* Irsei.

Aşteaptă să-l întreb de ce.

Şi se întreabă temător ce se va întâmpla apoi.

Strânse nisipul umed cu degetele de la picioare.

— De ce-ţi porţi pică?

Tariq îşi încleştă buzele. Muşchii gâtului îi zvâcniră în clipa în care înghiţi în sec. Părea că îşi caută cuvintele înainte de a le rosti, lucru ce nu-i stătea deloc în fire.

Când ochii li se întâlniră, în cele din urmă, îi susţinu privirea cu ardoare.

— Pentru că ştiu că – dacă aş fi cedat dorinţelor noastre în noaptea aceea – ai fi acum soţia mea, nu a lui.

— Asta... asta credeai că vreau? îngăimă Şeherezada, privindu-l uluită. Că am venit în camera ta ca fiica unui bibliotecar sărman, urmând apoi să plec cu inelul de mireasă al unui viitor emir? continuă ea, mânioasă, punându-şi mâinile în şold. Nu am avut nici cea mai vagă intenţie să te oblig să mă iei de soţie, ticălos arogant ce eşti! Dacă am fi petrecut împreună noaptea aceea, *nu m-aş fi aşteptat* niciodată să-mi ceri mâna a doua zi!

— Dumnezeule mare, asta ai înţeles?

— Ce-ar fi trebuit să înţeleg când...

Făcu încă un pas înainte şi îi acoperi gura cu mâna. Rugându-se în tăcere ca sentinţa să-i fie suspendată.

După un timp, Şeherezada încuviinţă din cap, deşi mânia îi clocotea în aer. El îi luă atunci mâna de la gură, cu un licăr vesel în ochi – o umbră a vechiului Tariq. A unui Tariq de care îi era cumplit de dor în ultimele zile.

Cu o privire încruntată, Şeherezada prinse cu mâinile capetele *shahminei* şi se înfăşură mai strâns în faldurile ţesăturii.

— Şi atunci ce-ai vrut să spui?

— Am vrut să spun, începu el din nou, că – dacă ai fi rămas cu mine în noaptea aceea – m-aş fi dus la tatăl tău a doua zi de dimineaţă...

Şeherezada deschise gura să protesteze, dar o rugă din priviri să-l lase să continue.

Făcu apoi încă un pas spre ea.

— N-aş fi făcut-o însă din obligaţie, spuse Tariq, odihnindu-şi mâinile pe umerii ei, la început şovăitor, apoi tot mai ferm. Aş fi făcut-o pentru că n-aş fi vrut să mai aştept nici măcar o singură zi... dar ar fi fost o *greşeală.* Verişoara mea a fost ucisă cu doar două săptămâni în urmă. Mătuşa mea s-a aruncat de la balcon trei zile mai târziu. Cum aş fi putut să mă duc la tatăl tău – şi la părinţii mei – şi să le cer binecuvântarea de a te lua de soţie?

Chipul căpătase o blândeţe aparte în timp ce vorbea, deşi vocea îi trăda aceeaşi ardoare. Şeherezada îşi aminti în clipa aceea cum reuşea să atragă toate privirile când intra într-o cameră. Cum reuşea să umple tot spaţiul din jurul său, fără să fie conştient de fascinaţia pe care o stârnea.

Îşi desprinse mâinile de pe umerii ei, aşteptând-o să-şi adune gândurile şi să vorbească.

Era rândul ei să se simtă acum stânjenită şi uluită.

— Nu... nu m-aş fi aşteptat niciodată să faci aşa ceva, îngăimă ea, găsindu-şi cu greu cuvintele.

— Continui să mă răneşti, afurisită ce eşti! îi răspunse Tariq, cu un licăr vesel în ochi. Căci ştiu prea bine că – dacă am fi petrecut fie şi numai o singură noapte împreună – n-aş fi vrut să ne mai despărţim vreodată.

Cât îşi dorea să-l facă să înceteze! Să nu spună ceva ce ar putea să regrete.

Cum aş putea să-l cruţ de alte suferinţe?

Tariq îi cuprinse, însă, stăruitor, bărbia în căuşul palmelor, ţintuindu-şi privirea în ochii ei.

— Încă din ziua în care te-am văzut căzând de pe zidurile fortăreţei din Taleqan, m-am îndrăgostit inevitabil de tine. Atât de mult de iubesc! îi mărturisi el, rostind cuvintele cu uşurinţă, cum o făcea mereu. Dar tu nu mai poţi spune acelaşi lucru despre mine, nu-i aşa?

Şeherezada încercă să-i evite privirea.

— Te rog să-mi răspunzi, Şazi! E timpul să aflu adevărul. E... dreptul meu să-l aflu.

Scrutându-i chipul, realiză că – în aceste ultime zile – Tariq se pregătise pentru acest moment.

Deşi nu le alina cu nimic suferinţa.

— Te iubesc, Tariq, îi spuse, în cele din urmă, Şeherezada, oftând încet şi punându-i mâna pe obraz. Dar... locul meu este alături de el.

Tariq îi acoperi mâna cu a lui, încuviinţând din cap. Şi încleştându-şi uşor maxilarul. Gest aproape imperceptibil, ce îi trăda vâltoarea sentimentelor mai mult decât ar fi făcut-o vreodată o cascadă de lacrimi.

— Îmi pare nespus de rău pentru suferinţa pe care ţi-am provocat-o, murmură Şeherezada, gâtuită de emoţie şi durere.

Îi atinse apoi cu mâna liberă şi celălalt obraz, transmiţându-i căinţa prin mângâieri duioase. Era absurd, o ştia prea bine, dar nu găsea altă cale prin care să îndrepte inechitatea.

Tariq se îndepărtă uşor, cu o expresie rezervată pe chip.

— Ştiam că eşti îndrăgostită de el când v-am văzut împreună în Rey. Dar... m-am agăţat ca un nesăbuit de o speranţă deşartă.

— Aş vrea să ştii..., îngăimă Şeherezada, muşcându-şi până la sânge buza de jos... că nu mi-am dorit vreodată să-ţi rănesc sufletul.

— Sunt singurul vinovat pentru propria-mi suferinţă. Rahim mi-a povestit ce i-ai spus astăzi lui Teymur – că inima ta îmi aparţine pe vecie.

— Am..., bâigui ea, simţind în gură un gust de sare şi aramă.

— Ai minţit ca să-ţi salvezi viaţa. Te înţeleg prea bine, îi răspunse el, cu glas monoton. Dar trebuie să ştii că Teymur îi va spune emirului din Karaj şi zvonurile se vor răspândi cu iuţeală.

Ea clipi din ochi, uluită de această schimbare bruscă de atitudine. Nici urmă de vulnerabilitate nu se mai distingea pe chipul lui, înlocuită fiind acum cu o privire aspră şi dârză.

Redevenise, parcă într-o clipă, o stană de piatră rece şi distantă.

— Vei fi mult mai în siguranţă în această tabără – mai ales, printre duşmanii regelui-călău – dacă vom păstra aparenţele, conchise el.

Deşi nu avea nici cea mai mică intenţie să mai rămână în tabără, Şeherezada ştia că trebuia să spună ceva. Dacă nu în apărarea ei sau a lui Khalid, atunci măcar în apărarea lui Tariq.

Clătină din cap, înfăşurându-se şi mai strâns în faldurile *shahminei.*

— Nu pot să-ţi cer să faci asta. Şi nici nu ţi-o *voi* cere. Nu e drept.

— Nu, nu este, încuviinţă Tariq. Trebuie să mă convingi însă să renunţ şi la acest război.

— Ai face asta? îl întrebă ea, cu ochi mari şi uluiţi. E posibil aşa ceva?

— Chiar dacă ar fi, n-aş accepta s-o fac, răspunse Tariq, fără ezitare. Când am luat o hotărâre, nu mai dau niciun pas înapoi. Iar neglijarea responsabilităţilor mele ar ştirbi nu doar imaginea celor din jurul meu, ci şi pe a mea.

— A celor din jurul tău? izbucni Şeherezada, copleşită din nou de mânie. Ştii ce oameni ai în preajmă, Tariq? îl întrebă, gândindu-se la santinela pe care o întâlnise de dimineaţă în faţa cortului, ce purta pe braţ simbolul soldaţilor Fida'i. Te-ai înconjurat de mercenari – de proscrişi şi asasini plătiţi – doar din dorinţa de a înlătura de la putere un rege despre care nu ştii absolut nimic! Khalid nu este...

— Proscrişi şi asasini plătiţi? îi ripostă Tariq, râzând sardonic. Tu auzi ce spui, Şazi? Ştii cine e soţul tău? N-ai auzit poveştile despre marele calif al Khorasanului? Nebunul criminal? I-a curmat sau nu viaţa Shivei – *cea mai bună prietenă a ta*? o întrebă în final, accentuând cu putere ultimele cuvinte.

Şi scoţându-i la iveală trădarea.

— Adevărul nu e chiar atât de simplu, îi răspunse ea, stăvilindu-şi dorinţa de a-i da o replică usturătoare.

— Dragostea te împiedică să mai vezi adevărul. Nu mă va orbi însă şi pe mine, îi spuse el, cu ochii înotându-i într-o mare de emoţii. Rămâne să descoperim, aşadar, un singur adevăr important: Este responsabil pentru moartea verişoarei mele?

Şeherezada îl privea într-o tăcere îndurerată.

— Da, îi răspunse ea.

Căci acesta era adevărul.

— Atunci, totul este cât se poate de simplu.

— Tariq, te rog! spuse ea, întinzându-i, imploratoare, mâinile. Ai spus că mă iubeşti. Te rog să cumpăneşti bine lucrurile...

El făcu un pas în spate. Încercând cu greu să-şi ascundă durerea.

— Da, te iubesc. Nimic nu va schimba asta. Cum nimic nu va schimba nici faptul că a ucis-o pe verişoara mea şi mi-a furat-o pe fata pe care o iubesc.

Şeherezada privea înspăimântată cum strângea cu putere plăselele iataganului.

Deşi aproape că se împiedică, încercând să se retragă în grabă, vocea îi rămase la fel de fermă.

— Data viitoare când voi da ochii cu Khalid Ibn al-Rashid, unul dintre noi va muri. Să nu te îndoieşti nicio clipă de asta!

DORINŢA DE A ÎNVAŢĂ

Făcuse greşeli, o ştia fără urmă de îndoială.

Greşeli de gândire. Greşeli în conceperea planurilor. Greşeli în înţelegerea lucrurilor.

S-ar putea spune că se făcea vinovat de o mândrie eronată.

Chiar de o îngâmfare nesăbuită.

Dar Jahandar nu plănuise turnura pe care o luaseră lucrurile.

Când invocase pentru prima oară puterea cărţii, îşi imaginase că putea s-o domine.

Aceasta era prima dintre numeroasele sale greşeli.

Deoarece cartea nu avea intenţia de a se lăsa dominată. Ci, dimpotrivă, voia să-şi impună voinţa asupra lui Jahandar al-Khayzuran. Şi, din păcate, voinţa ei rămânea învăluită în poezia unei limbi străvechi, ferecate cu o broască şi o cheie ruginită.

Jahandar ştia că ar fi trebuit s-o distrugă.

O carte înzestrată cu o putere uluitoare de distrugere, căreia îi fusese martor în noaptea fatidică a furtunii, n-ar trebui să ajungă în lumea oamenilor...

Şi totuşi...

Jahandar strânse cartea cu degetele. Căldura pe care o răspândea îi pătrundea prin piele, iar rănile de pe mâini îi zvâcneau de durere.

Căldura unei inimi fremătătoare.

Poate că acum va reuşi s-o domine. De vreme ce ştia cu cine avea de-a face.

Atinsese oare culmea nesăbuinţei, imaginându-şi că ar putea face aşa ceva? Încă o dovadă de îngâmfare nesocotită?

Poate.

Ar putea să încerce. Ceva mai mic la început. Nimic de amploarea greşelilor pe care le făcuse la marginea oraşului. O ştia prea bine acum.

Şi acum, după ce văzuse de ce era în stare, va păşi cu mai multă grijă printre valurile cărţii. Şi mai multă cumpătare.

În noaptea în care cartea îşi dezvăluise puterile, un oraş întreg se prefăcuse în ruine.

Se cutremură înfiorat, amintindu-şi fulgerele ce brăzdaseră cerul şi loviseră cea mai de preţ nestemată a Khorasanului.

Oraşul unde Jahandar îşi crescuse fiicele şi îşi veghease biblioteca ce-i era atât de dragă.

Oraşul unde îşi îngropase soţia după ce-o privise stingându-se în urma unei boli nimicitoare.

Oraşul marilor sale înfrângeri.

Îşi amintea dăţile când îşi dovedise neputinţa celor din jur – neputinţa de a-şi salva soţia din ghearele unei boli nemiloase; neputinţa de a-şi păstra postul de vizir după moartea ei; şi neputinţa de a pune capăt destinului crud spre care fiica lui se îndrepta cu paşi siguri.

Neputinţa de a schimba ceva. Neputinţa unui simplu spectator al vieţii.

A unui spectator de prisos.

Strânse din nou cartea în braţe, recunoscător pentru că ambele copile ale sale scăpaseră tefere şi nevătămate din furtună...

Când alţii pieriseră.

Jahandar deschise ochii în întunericul înăbuşitor din cort.

Aşa cum era şi cu o noapte în urmă. Vinovăţia îi zdrobea pieptul, împiedicându-l să respire. Îşi înfipse unghiile în coperţile cărţii, încercând să tragă aer în piept. Să stăvilească iureşul regretelor ce-i înecau ochii în lacrimi.

Să înăbuşe ţipetele pe care le auzea încă în minte.

Nu era vina lui!

Nu aşa plănuise făgaşul lucrurilor. Îşi dorise să provoace doar o diversiune. Să-şi salveze fiica mult iubită. Şi să-şi descopere, poate, adevărata chemare...

A unui om puternic. Respectat. Şi de temut.

Dar Jahandar putea să îndrepte lucrurile. Şi ştia cum putea s-o facă.

Îi dăruise harurile sale fiicei lui.

O auzise pe Irsa spunând asta chiar în ziua aceea când pomenise de un covor fermecat. Se străduise cu greu să rămână nemişcat când o auzea vorbind. Să păstreze tăcerea în faţa unei asemenea posibilităţi.

Şeherezada era cu totul aparte. Ca şi Jahandar.

Şi era puternică. Chiar mai puternică decât el. O simţea ori de câte ori Şeherezada atingea cartea cu mâinile; îi accepta prezenţa.

Şi îi recunoştea capacitatea de a înfăptui lucruri măreţe.

Aceasta era şansa lui de izbăvire.

Când avea să-şi recapete vigoarea trupului, Jahandar se va apuca din nou să înveţe.

De data aceasta, va reuşi să domine cartea. Să devină vrednic de puterea ei. N-o va mai lăsa să-l stăpânească.

Nu. Şi nu va mai face nicicând asemenea greşeli.

O va învăţa pe fiica lui să-şi folosească puterile. Apoi, vor îndrepta împreună tot răul făcut.

Căci o greşeală rămâne o greşeală dacă nu o îndrepţi.

Iar Jahandar era un elev de-o viaţă.

Acesta era singurul lucru ce-i stârnea mereu mândria...

Dorinţa de a învăţa.

FLUTURELE ŞI BESTIA

Lui Khalid nu-i plăceau surprizele.

Le privea cu suspiciune încă de când era copil.

Nu-şi amintea să fi fost vreodată încântat de vreo surpriză. Din experienţa lui, surprizele erau adesea doar un preludiu pentru lucruri mult mai înşelătoare. Ca o otravă vicleană ascunsă sub chipul unui vin rafinat. Servit într-un pocal încrustat cu nestemate.

Nu.

Ura surprizele.

De aceea, când intră în camera lui Vikram şi o găsi pe Despina la căpătâiul gărzii sale de corp, Khalid nu se simţi deloc încântat.

Cum reuşise să prindă atât de repede de veste că rajputanul îşi revenise? Khalid aflase abia în zori, cu mai puţin de o oră în urmă.

Se pare că servitoarea lui era într-adevăr numai ochi şi urechi. Acesta era şi motivul pentru care se dovedea o iscoadă atât de bună. Acest lucru îşi avea, fără îndoială, rădăcinile în capacitatea ei de a-şi face prieteni şi de a câştiga încrederea tuturor cu uşurinţa unui fluture. Aşa cum reuşise să se împrietenească cu oamenii sus-puşi din palat.

Dar şi cu Şeherezada.

Servitoarea se ridică în picioare şi făcu o plecăciune în faţa lui, atingându-şi fruntea cu degetele mâinii drepte.

— *Sayyidi*!

— Sunt impresionat, spuse Khalid, oprindu-se la piciorul patului, cu chipul încordat.

Despina zâmbi, cu ochi scânteietori, în ciuda luminii difuze ce pătrundea printre obloanele trase la fereastră.

— Să-mi fie cu iertare, *sayyidi,* dar nu păreţi deloc aşa!

Vikram tuşi o singură dată, încercând să-şi ascundă amuzamentul.

— Ce-ţi face umărul? îl întrebă Khalid, fără alte introduceri.

Formalităţile nu-şi aveau locul între ei. Se antrenau împreună de ani de zile. Se răneau împreună. Şi luptau împreună. Rajputanul îi era gardă de corp încă din ziua în care Khalid ajunsese pe tronul Khorasanului. Iar prieten îi era cu mult timp înainte.

Vikram nu-i răspunse. Îşi aţinti ochii negri într-un colţ al încăperii, în timp ce Khalid scrută cu privirea bandajele însângerate şi compresele urât mirositoare ce-i înfăşurau umărul stâng. Când se ridică în capul oaselor ca să

ia paharul cu apă de pe măsuţa scundă de lângă el, chipul i se crispă de durere. Despina se aplecă să-l ajute, ignorându-i privirea mânioasă.

— L-aţi pierdut la mustaţă pe fachir, *sayyidi,* spuse ea, punând din nou paharul pe măsuţă. A venit să ne spună...

— Că săgeţile flăcăiandrului mi-au zdrobit osul pieptului. Şi osul umărului, continuă Vikram cu glas aspru, ce promitea represalii crunte în viitorul apropiat.

Despina clipi din ochi, rămasă complet fără grai. Îşi reveni apoi iute, zâmbind şi dezvăluindu-şi dinţii albi.

— Dar fachirul a mai spus că...

Vikram o reduse însă la tăcere printr-o simplă privire. Despina se aşeză, îmbufnată, pe scăunelul ei şi îşi încrucişă braţele pe piept.

Tabloul fluturelui cu aripile tăiate de bestia dominatoare era pe placul lui Khalid, pe care scenele crude nu-l lăsau indiferent. Dacă Şeherezada ar fi fost de faţă, ar fi adăugat şi ea tabloului încă o pată de culoare printr-o replică usturătoare, îmbunătăţind şi înrăutăţind deopotrivă situaţia.

— Ai nevoie de ceva? îl întrebă Khalid, venind la căpătâiul lui Vikram.

Rajputanul se rezemă de perne şi îl scrută cu privirea lui fermă şi pătrunzătoare.

— De un braţ nou.

— Din păcate, şi eu am nevoie de amândouă, îi răspunse Khalid, schiţând un zâmbet.

— Pentru ce anume? mormăi Vikram, afişând o privire dispreţuitoare.

— Ca să lupt.

— Minţi. Ca un păun înfumurat ce eşti.

— Nu mint niciodată, îi ripostă Khalid, ridicând din sprâncene.

— Altă minciună, răspunse rajputanul, cu ochii săi întunecaţi, răsucindu-şi mustaţa într-un zâmbet sardonic.

— Poate că *niciodată*... nu e cuvântul cel mai potrivit.

— *Rareori* se pretează mai bine.

— Atunci, *rareori* să fie, răspunse Khalid, cu o umbră de zâmbet pe buze.

Vikram oftă adânc, trecându-şi degetele prin barba-i scurtă.

— Nu mai pot să lupt, *meraa dost,* îi mărturisi el, cu durere în glas, închizând ochii pentru o clipă.

— Acum *tu* eşti cel care minte, îi ripostă Khalid, fără şovăire. Fachirul mi-a spus că umărul se va vindeca în timp. Poate că nu-l vei mai putea folosi ca odinioară...

— Nu-mi simt deloc mâna stângă.

Khalid nu agrea surprizele. De fapt, le ura cu ardoare.

Îşi aţinti privirea asupra mâinii stângi a lui Vikram, ce zăcea printre aşternuturile de in. Părea la fel ca întotdeauna. Necruţătoare. Îndârjită. Invulnerabilă.

Dar nu mai era deloc aşa.

Cuvintele de încurajare nu-şi aveau rostul, o ştia prea bine. Vikram nu era un neghiob şi nici de gesturi de tandreţe nu avea nevoie. Cu toate acestea, Khalid nu-şi putea ignora tendinţa de a afirma lucruri evidente.

— Este prea devreme să tragem o concluzie, spuse el, pe un ton indiferent, căci Vikram n-ar fi apreciat căldura glasului. Cu timpul, s-ar putea să-ţi simţi din nou mâna.

— Chiar de se va întâmpla asta, nu voi mai putea să lupt cum o făceam cândva.

Răspunsul întruchipa o simplă expunere a faptelor – concretă şi obiectivă, lipsită complet de sentimente.

Despina se agită pe scaun – al doilea semn de stingherealã al servitoarei.

Deşi purtarea ei îl tulbura, Khalid cumpăni bine spusele lui Vikram.

— Repet, este prea devreme ca să judecăm situaţia.

— Flăcăiandrul ăla a folosit săgeţi cu vârfuri din obsidian, răspunse rajputanul, cu fruntea încruntată şi chipul brăzdat de mânie. Mi-au zdrobit oasele. Iremediabil.

În ciuda dorinţei sale de a aprinde scânteia războiului, Khalid îşi stăvili furia. Nu avea niciun rost să pună paie pe foc. Îşi ascunse, astfel, freamătul lăuntric în spatele unui calm prefăcut. O mască pe care ştia prea bine cum s-o poarte.

— Da, am auzit.

— Nu pot să te mai apăr cu un singur braţ, conchise Vikram, cu o voce răguşită.

— Te contrazic.

— Cum ştiam că o vei face, îi răspunse el, încruntat. Dar nu mai contează câtuşi de puţin, *meraa dost.*

— Şi care ar fi motivul? îl întrebă Khalid.

Servitoarea începu să se agite din nou pe scaun.

Vikram se adânci printre perne, îmblânzindu-şi trăsăturile chipului.

— Pentru că nu voi accepta să fiu mai nevolnic decât sunt deja. Iar tu nu mă vei obliga s-o fac, îi răspunse, cu glas stăruitor, fără să-l mai scruteze cu privirea sa pătrunzătoare.

— De ce ai nevoie, prietene? repetă Khalid întrebarea de mai devreme, deşi acum avea o tonalitate cu totul diferită.

— Vreau să părăsesc oraşul, îi răspunse rajputanul, după o scurtă şovăire. Să încep o nouă viaţă.

— Firește, încuviință Khalid. Orice dorești.

— Și să-mi iau o soție.

Alte surprize. Oare nu se mai sfârșesc?

— Te gândești la cineva anume? îl întrebă Khalid, cu prudență în glas.

Și expresiile feței bine suprimate.

Vikram îi aruncă suveranului său o privire aproape batjocoritoare. Apoi, își îndreptă încet ochii spre căpușa aflată la căpătâiul patului.

Cea mai bună iscoadă a lui Khalid.

Se pare că surprizele abia începeau.

Indiferent cât ar fi încercat, Khalid nu reuși să-și ascundă uluirea ce i se citea pe chip.

— Ești de acord cu această căsătorie? o întrebă el cu un murmur al glasului ca o adiere de vânt.

Când Despina schiță cu buzele-i fermecătoare o grimasă amuzată, iar ochii îi scânteiau ca niște ape înșelătoare, presărate de secrete neîmpărtășite, Khalid își stăpâni cu greu cumpătul și mânia-i nesocotită.

— Prea bine, atunci. Deși mi-e cu neputință să înțeleg mașinațiile dragostei, spuse el, ascunzându-și uluirea și îndoiala. Mai doriți ceva?

— Da... ar mai fi ceva, mormăi rajputanul, adâncit în gânduri.

Khalid spera că nu va mai avea parte de alte surprize.

— În ciuda alegerii mele – începu Vikram, privindu-și viitoarea mireasă, care îi dărui, la rândul său, un zâmbet atotștiutor – nu vreau să dau apă la moară zvonurilor.

— Înțeleg, răspunse Khalid. Nu voi discuta cu nimeni despre acest subiect. Ai cuvântul meu.

— Vom pleca peste două zile, continuă Vikram, dând scurt din cap. Apoi, ne vom încredința soarta în mâinile zeilor.

O durere mistuitoare îi sfâșie sufletul lui Khalid – durerea pierderii unei persoane dragi. Nu prezența ei îl tulbura. Ci intensitatea sa.

— Îți voi duce dorul, prietene.

— Minți, îi răspunse Vikram, tușind în încercarea de a-și stăvili râsul. Vei fi – în sfârșit – cel mai bun spadasin din Rey.

— Cel mai bun spadasin dintr-un oraș năruit, îi ripostă Khalid, înăbușindu-și și el un zâmbet. Minunat! adăugă apoi, evitându-i privirea și frecându-și maxilarul cu mâna.

— *Meraa dost*!

Glasul lui Vikram trăda pentru prima oară o urmă de șovăire.

Își îndreptă din nou ochii spre prietenul său.

— N-ai de gând s-o aduci înapoi? întrebă rajputanul.

— Dar ce-i asta? îi ripostă Khalid, izbucnind, în cele din urmă, în râs, deşi îşi simţea inima grea. După toate împotrivirile tale?

— În ciuda tuturor celor întâmplate, îi duc dorul micuţei drăcuşoare. Şi zâmbetului pe care ţi-l stârnea pe buze.

Şi Khalid îi ducea dorul. Mai mult decât ar fi vrut s-o recunoască.

— Nu e în siguranţă în Rey, Vikram, îi răspunse el. Nu sunt hărăzit pentru ea.

— Şi flăcăiandrul ăla e? întrebă rajputanul, cu o expresie încruntată.

— Poate că da, răspunse Khalid, cuprins de o mânie clocotitoare. Măcar el o face să zâmbească.

— Şi tu nu? continuă Vikram, străfulgerându-l printre gene, cu ochi tăioşi ca două bucăţi de cremene.

Ca vârfurile din obsidian ale lui Tariq Imran al-Ziyad, ce-i zdrobiseră oasele.

Sângele îi zvâcnea de mânie prin vene. De o mânie cu totul neîntemeiată.

La urma urmei, doar el o lăsase pe Şazi să plece cu fiul lui Nasir al-Ziyad. Nu pornise pe urmele ei, aşa cum îşi dorise s-o facă. Nu-i poruncise lui Jalal s-o aducă înapoi, în ciuda glasului implorator al inimii sale.

Khalid luase hotărârea de a o lăsa să plece.

Căci nu voia s-o vadă suferind alături de el – alături de Rey.

Când va putea să facă pace cu păcatele şi cu destinul său?

Nu mai era cu putinţă.

În ciuda încercărilor lui de a-şi evita soarta, aceasta îşi croia mereu drum spre el. Prefăcând oraşul în ruină. Şi transformând în scrum tot ce îi era drag.

Nu putea s-o vadă pe Şazi arzând împreună cu el.

Se va lăsa mistuit în flăcări – de nenumărate ori – dar nu o va vedea prefăcându-se în scrum alături de el.

— Eu nu pot s-o fac să zâmbească, spuse Khalid, în cele din urmă. Nu mai pot.

Rajputanul îşi trecu mâna prin barbă, adâncit în gânduri.

— Este prea devreme să judecăm lucrurile.

— Îţi doresc multă fericire, Vikram Singh, spuse apoi Khalid, făcând o plecăciune adâncă în faţa lui şi atingându-şi fruntea cu degetele.

— Şi eu ţie, *meraa dost* – drag prieten.

NICI MĂCAR O PICĂTURĂ

„*Taie sforile, Şazi*! *Întindeţi aripile şi i-aţi zborul*!"

Cuvintele îi răsunau în minte, purtate de vânt, ca o chemare secretă.

„*Ia-ţi zborul*!"

Şeherezada stătea în mijlocul cortului, ignorând agitaţia de afară. Zgomotele provocate de noul contingent de soldaţi sosiţi de curând în tabără. Zgomotele războiului iminent. Ea îşi ţinea însă privirea aţintită în pământul prăfuit, cu genunchii îndoiţi şi picioarele încrucişate.

În faţa ei se afla cel mai urât covor din lume.

Zugrăvit în nuanţe ruginii, cu marginea de un albastru închis şi mijlocul împodobit cu arabescuri în alb şi negru. Străjuit în două părţi de ciucuraşi murdari şi îngălbeniţi de vreme. Ars în două colţuri.

Un covoraş cu o poveste tainică...

Deşi era mic. Abia de încăpeau doi oameni, stând lipiţi unul de altul.

Şeherezada îşi înclină capul într-o parte, adâncită în gânduri. Trase uşor aer în piept. Şi îşi puse palma pe suprafaţa covoraşului.

Simţi în piept o senzaţie ciudată, ca o furnicătură. Îi străbătu trupul, răspândindu-i-se printre vârfurile degetelor.

Deşi ştia ce avea să se întâmple, o luă prin surprindere când unul dintre colţurile covorului i se cuibări în mână.

Îşi retrase palma şi înghiţi în sec. Covoraşul căzu la pământ.

— *Taie sforile, prostuţo*! *Ţi-ai pierdut şi urechile odată cu curajul*?

— Te-am auzit de *n* ori, gură spartă ce eşti! răspunse, cu un zâmbet, glasului Shivei.

Luă apoi de pe măsuţa din apropiere un pahar gol şi un ulcior cu apă. Ţinându-şi limba între dinţi, umplu paharul cu apă până la jumătate şi îl aşeză în mijlocul celui mai urât covoraş din lume.

— Şi acum adevăratul test! murmură ea.

Şeherezada îşi puse din nou palma pe suprafaţa covoraşului. Simţi aceeaşi senzaţie ciudată în piept, apoi în braţe şi degete. Marginile ţesăturii se îndoiră singure, apoi covorul se înălţă în aer. Se ridică şi ea în genunchi, mişcându-se cu grijă. Paharul se afla la locul lui; nu se vărsase nici măcar o picătură de apă. Expirând aerul pe nas, Şeherezada îşi plimbă mâna spre dreapta. Aflându-se la nivelul umerilor ei, covorul îi urmă degetele. Apa rămase la fel de neclintită în pahar ca suprafaţa lină a unui lac.

Şeherezada se hotărî să mai facă un pas.

Se ridică brusc în picioare şi îşi înălţă mâna spre tavanul ţuguiat al cortului. Covorul avea să se încline ca să-i urmeze indicaţiile, credea ea, dar – deşi se avântă în aer cât ai clipi din ochi – refuză să se lase purtat pe valuri tumultuoase. Se ondulă, în schimb, prin văzduh, de parcă s-ar fi aflat sub vraja unor adieri blânde de vânt. Urmându-i degetele, i se ridică deasupra capului – purtat parcă de valuri nevăzute – apoi se lăsă pe podea la porunca ei. Repetă figura de două ori. Sus. Jos. Sus. Jos. Nu pierduse nici măcar o dată contactul cu degetele ei. Şi nici controlul. Purta paharul ca pe un călător uşor ca fulgul, ducându-l din tavan spre podea şi invers, ca un nor plutind pe cer.

Apa se clătina uşor, ajungând la buza paharului, dar nu se vărsa niciodată, doar se învolbura, dansând parcă în acordurile unei muzici lente, pe care numai ea o auzea.

Cu ochii mari, lăsă covorul fermecat să se aştearnă din nou pe pământ.

Prietena ei dragă – cea care o chema în taină – începu să râdă cu glasul ei frumos şi cristalin.

Tachinând-o.

E rândul tău acum, prostuţo!

Şeherezada zâmbi în tăcere. Mâine-seară, va pune din nou covoraşul la încercare.

Fără paharul cu apă.

•

Baba arăta mai bine în dimineaţa aceea. Cel puţin, aşa credea Irsa. Nu mai părea atât de palid la faţă şi nici atât de stafidit. Şi înghiţise apa cu plante tămăduitoare cu mai multă poftă decât o făcuse cu o zi în urmă.

Poate că se va trezi în curând.

Irsa făcu o grimasă când îşi dădu la o parte de pe frunte şuviţele cleioase de păr. Începea să semene cu copiii vagabonzi ce împânzeau străzile din Rey. Plină de praf şi nisip. Mânioasă, îşi răsuci într-un nod la ceafă cosiţa-i castanie.

Dumnezeule mare! De ce cortul tatălui ei era atât de înăbuşitor? Parcă s-ar afla într-o brutărie în toiul unei zile de vară. Cum putea *baba* să îndure căldura mistuitoare?

Irsa îi scrută încă o dată chipul pământiu, apoi îi şterse sudoarea de pe frunte.

— Trezeşte-te, te rog, *baba*! E ziua mea astăzi. Şi cel mai frumos dar ar fi să-ţi aud vocea. Sau să-ţi văd zâmbetul.

Îl sărută pe frunte şi, adunându-şi lucrurile, porni spre deschizătura cortului.

Pierdută în gânduri, nu observă silueta lungă şi zveltă, ce stătea afară.

— Irsa al-Khayzuran!

Încremeni pe loc. Şi se întoarse. Împiedicându-se de o sandală. Îşi duse apoi mâna la ochi ca să se ferească de razele dogoritoare.

— Te aştept de mult timp în soare... ca să aflu dacă totul e în ordine după povestea de ieri, spuse încet Rahim al-Din Walad. Dar probabil că sunt uşor de ignorat?

— Nicidecum, îi răspunse ea, simţind cum i se topesc cuvintele în gâtlej. Adică, da. Adică, n-am vrut să spun...

— Te necăjesc, greieraş, o întrerupse el, cu un râs ce părea doar o spoială.

— Nu e cazul s-o faci, îi ripostă Irsa, dregându-şi glasul.

Nu-i plăcea porecla, Rahim o ştia prea bine.

Reuşi să încropească un râset cald. Un râset răguşit şi aspru, ce semăna cu foşnetul unui pergament rupt în două, dar Irsa găsea alinare în aceste sunete dizarmonice. Întotdeauna găsise alinare în lucruri bizare.

Ca şi expresia ciudată de pe chipul lui Rahim.

— Sunt bine, după cum vezi, îi răspunse ea, îmbujorată la faţă. Aveai nevoie... de ceva anume?

— Oamenii vorbesc cu tine doar când au nevoie de ceva?

De ce punea mereu atâtea întrebări? Şi de ce o irita atât de tare?

— Nu. Vorbesc cu mine numai când e cazul. Sau când îşi imaginează că am *eu* nevoie de ceva, cum faci tu de obicei, îi ripostă ea. Bănuiesc însă că stai în soarele torid pentru propria-ţi robusteţe, adăugă apoi.

Nici nu rosti bine cuvintele, că îşi dorea să-şi fi pus lacăt la gură.

Ce păţise oare? De ce se purta aşa? După tot ce făcuse Rahim pentru ea în ultimul timp! O învăţase să călărească în arşiţa verii când ar fi putut la fel de bine să stea cu Tariq sau cu ceilalţi soldaţi. Apoi, o ajutase s-o salveze pe Şazi doar cu o zi în urmă.

Nu avea niciun motiv întemeiat să se poarte atât de urât cu el.

Poate doar propria-i prostie.

Rahim izbucni din nou în râs cu acelaşi glas aspru.

— Dacă îmi aduc bine aminte, Şazi avea limba la fel de ascuţită când a împlinit cincisprezece ani.

Ştia că era ziua ei?

— Ţi-a spus Şazi? îngăimă Irsa, copleşită de apropierea lor, ce-i făcea sângele să-i zvâcnească în urechi.

Simţea aceeaşi căldură pe care o simţise cu o zi în urmă când îşi atinseseră mâinile în timp ce Rahim îi dădea hăţurile calului.

— Nu, îi răspunse el, strângând din buze în clipa în care o rafală de vânt îi spulberă nisipul prin părul presărat numai de bucle. Credeai că voi uita?

— Nu. Credeam că nimeni nu-şi va aminti.

El o scrută cu privirea, fără să clipească. Aceeaşi privire... ciudat de mângâietoare.

Sângele îi invadă din nou obrajii. Irsa îşi dădu la o parte părul încleiat de năduşeală...

Şi îşi aminti deodată că îşi legase cosiţa într-un nod la ceafă. Că semăna îngrozitor de tare cu un copil al străzii. Căscând ochii mari cât cepele, îşi despleti cosiţa şi încercă să-şi lege părul încâlcit deasupra capului.

— Ce faci? o întrebă Rahim, clipind din genele-i groase ca tuşeurile de pensulă.

— Încerc să nu arăt ca o vagabondă de pe stradă.

— Poftim? întrebă el, cu nasul brăzdat de liniuţe verticale. De ce?

— Pentru că... eu... pentru că... fetele trebuie să fie frumoase! îi ripostă ea, ştergându-şi fruntea cu mâneca. Nu să arate ca nişte dezastre umblătoare, pline de pete de transpiraţie şi duhnind a năduşeală.

— E o regulă?

— Nu, e... Eşti... exasperant! izbucni Irsa.

Căci nu se mai putea abţine. Chiar era exasperant. Cu întrebările lui necontenite. Şi căldura sa stăruitoare.

— Mi s-a mai spus, îi răspunse el, cu un licăr în ochi.

Rahim n-o privise nicicând cum o privea acum.

— Ţi-am adus ceva, îi spuse apoi, după câteva clipe de şovăială.

— Ce anume? îl întrebă Irsa, ascunzându-se la umbră şi luându-şi mâna de la ochi. De ce?

El scoase atunci, din faldurile maronii de in ale *ridei'* sale, un pergament legat cu o funie.

— L-am împrumutat de la Omar. Va trebui, aşadar, să i-l dai înapoi. Dar... m-am gândit că s-ar putea să-ţi placă, spuse Rahim, ridicând din umeri şi oferindu-i pergamentul îngălbenit de vreme.

Uluită, Irsa ezită să-l ia.

El aştepta, calm, deşi se pregătea să dea glas unei alte întrebări.

— Ce e? îl întrebă ea, luându-i-o înainte.

— Omar mi-a povestit despre plantele tămăduitoare şi laptele pe care le-ai strecurat în apa tatălui tău. Acesta este un pergament despre plante şi proprietăţile lor tămăduitoare. M-am gândit că s-ar putea să-ţi placă. O să-ţi aduc mâine nişte pergament şi cerneală. Ca să-l copiezi. Sau, adăugă, ridicând iar din umeri, aş putea să-l copiez eu dacă vrei. Deşi scrisul meu lasă mult de dorit.

Irsa rămase fără grai. Era ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat din partea lui Rahim.

Îi adusese un dar?

— Cred că... aş putea s-o fac. Adică, îl voi copia eu. Nu tu.

— Cu plăcere! îi răspunse el, cu râsul lui aspru şi mângâietor totodată.

Când se întoarse să plece, Irsa simţi dorinţa să-l roage să mai stea.

Dar la ce bun?

Simţindu-i parcă stupoarea, Rahim îi aruncă o privire peste umăr.

— Vii... diseară la întâlnirea ce va avea loc după consiliul de război?

Irsa încuviinţă scurt din cap, apoi se opri.

— Şeherezada are voie să vină şi ea?

— Nu văd de ce s-ar împotrivi cineva. Atâta timp cât îl are pe Tariq alături. Nu se vor discuta subiecte importante în jurul focului. Toată lumea e curioasă s-o cunoască. Dar, dacă se va hotărî să vină, nu-i va fi uşor. Căci toţi ochii vor fi aţintiţi asupra ei, o preveni Rahim, cu grija unui prieten.

— Voi avea grijă să-i dau de veste. Şi... să nu i se întâmple absolut nimic, adăugă Irsa, înălţându-şi bărbia şi întâlnindu-i privirea – fermă şi neşovăitoare.

Cel puţin, aşa spera să pară. Era însă convinsă că arăta mai mult ca o lunatică – cu părul încleiat de năduşeală şi strângând la piept un pergament cu plante tămăduitoare.

— Nici nu mă aştept la altceva, răspunse Rahim, şovăind din nou, cu ochii aţintiţi asupra ei. *Tavalodet mobarak,* Irsa al-Khayzuran! spuse apoi. Fie să te bucuri de acum înainte de alţi o sută de ani!

— Îţi mulţumesc, Rahim al-Din Walad.

Făcu apoi o plecăciune în faţa ei, atingându-şi fruntea cu mâna. Când se ridică, îi dărui acelaşi zâmbet vag, de parcă se afla în posesia unor lucruri importante numai de el ştiute.

— Referitor la ce-ai spus adineauri... N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Ce vrei să spui?

— Nu eşti doar frumoasă, îi răspunse Rahim, trăgând adânc aer în piept. Eşti captivantă. Să nu uiţi asta vreodată!

CA UN TRANDAFIR CE-ŞI DESFACE PETALELE

N-ar fi recunoscut-o niciodată cu glas tare. Nici măcar sub ameninţarea unui pumnal.

Dar poate că Jalal avea dreptate.

Califul din Khorasan n-ar trebui să dispară ore în şir, fără veste sau explicaţie.

Khalid refuza să rămână însă la palat în fiecare zi. Un palat bântuit de prea multe poveşti. De poveşti sângeroase despre urgii şi trădări. Singurele locuri unde Khalid se refugia, căutând alinare, căzuseră pradă stihiilor naturii.

Sau de amintiri preţioase pe care nu era încă pregătit să le retrăiască.

Cel puţin dincolo de zidurile palatului, poveştile erau aievea şi pline de viaţă. Chiar dacă erau crude – şi îi stârneau regrete sfâşietoare – putea să le înfrunte.

Şi să le îndrepte.

Şi, după o dimineaţă petrecută printre numeroase pergamente şi afaceri de stat plictisitoare, Khalid trebuia să vadă nişte rezultate palpabile. Care să-i spună că nu-şi pierduse timpul de pomană.

În afară de eforturile pe care le depunea ca să împiedice un război iminent.

Era posibil ca în ziua aceea să fi făcut nişte greşeli.

Soarele strălucea cu putere pe treptele bibliotecii din oraş.

Mult prea puternic.

Aproape dureros de puternic.

Odată cu trecerea timpului, imaginile începeau să i se distorsioneze. Durerea de cap devenea insuportabilă. Era mereu prezentă, dar orele dimineţii petrecute printre vrafuri de pergamente, presărate de litere minuscule, urmate apoi de orele toride ale amiezii, cărând pietre de granit pe nişte trepte abrupte, nu se dovedeau deloc salutare.

Khalid se opri pentru o clipă ca să-şi dea puţin gluga pe spate şi să-şi şteargă fruntea de năduşeală.

Nu era o pură întâmplare faptul că se oferise să dea o mână de ajutor reparării celei mai vechi biblioteci din oraş. Deşi mulţi contribuiau la reclădirea edificiului, participa şi el de câteva zile la lucrările de reconstrucţie, simţindu-se atras de clădirea năruită din piatră.

Căci acesta era locul unde lucrase tatăl Şeherezadei înainte ca familia ei să fugă din Rey.

Un loc pe care Şazi îl iubea, ţinând seama de dragostea sa pentru poveşti.

Era evident că biblioteca avea nevoie de reparaţii cu mult înainte ca furtuna de săptămâna trecută să-şi pună amprenta asupra ei. Treptele ce duceau spre intrarea boltită erau crăpate şi disproporţionate, iar gresia cândva strălucitoare era acum înnegrită în nuanţe de cenuşiu şi cafeniu.

Furtuna nu făcuse altceva decât să înfăptuiască inevitabilul.

Spulberaţi de suflarea vântului turbat, câţiva pilaştri se prăbuşiseră la pământ sub povara timpului şi a delăsării. Acum intrarea principală a bibliotecii era complet blocată de ruinele lor.

Khalid îşi trimisese deja inginerii ca să fixeze grinzile ce stăteau să cadă. Astăzi, lucra cot la cot, în şir indian, alături de câţiva muncitori încordaţi şi mistuiţi de griji, înlăturând împreună molozul.

Gluga *ridei'* îi păstra anonimatul. Cine şi-ar fi imaginat vreodată că perfidul calif al Khorasanului căra pietre în faţa bibliotecii din oraş într-o zi înăbuşitoare de vară?

Khalid înjură în barbă, fiind gata să scape piatra din mâinile-i năclăite de năduşeală. Cine s-ar fi aşteptat, într-adevăr, să înfăptuiască un act atât de altruist, căci era evident că natura nu îl înzestrase cu o putere fizică destinată muncilor brute de orice natură. Ce rost aveau orele îndelungate de antrenamente cu sabia – şi lecţiile necontenite de strategie – dacă nu era în stare să care nici măcar nişte pietre dintr-o clădire năruită?

Când piatra îi scăpă din mâini, se prăbuşi cu zgomot la pământ, cât pe ce să-i cadă pe picior.

Khalid rosti, cu glas tare şi nepăsător, câteva înjurături piperate.

— Ai grijă, băiete! îl sfătui un bărbat fără dinţi, cu chipul ars de soare şi un rânjet pe buze, trecând pe lângă el cu o piatră în braţe. În felul ăsta, o să-ţi pierzi toate degetele de la picioare.

Khalid îşi lăsă capul în pământ într-o încuviinţare tăcută. Se aplecă apoi să ia piatra.

Mâna dreaptă îi sângera din nou, străbătută de o tăietură adâncă şi purpurie. Îşi şterse palma pe eşarfa neagră, *tikka,* sperând să oprească sângerarea.

— Ar fi bine să cureţi rana. Şi s-o bandajezi ca să nu se agraveze, îi spuse bărbatul fără dinţi, trecând din nou pe lângă el cu o agilitate uluitoare pentru un om atât de firav. Găseşti găleţi cu apă în cealaltă parte a clădirii, adăugă apoi, arătându-i locul cu capul.

Khalid îşi aranjă gluga *ridei'* pentru a-i putea răspunde fără greutate.

— Îţi mulţumesc, spuse el.

— Nu-mi mulţumi! Tot nu înţeleg de ce un flăcău cu sandale fine din piele îşi dă osteneala să facă o muncă grea ca asta, îi răspunse el, scrutându-l pe Khalid cu ochi critici.

— Poate că am o afinitate ciudată pentru cărţile vechi.

— Aşa o fi, îi ripostă, cu o privire îndoielnică. În orice caz, trebuie să-ţi cureţi rana. Dacă se va infecta şi vei pieri de febră, tatăl tău bogat nu va fi deloc încântat.

Cu un zâmbet pe buze, Khalid făcu o plecăciune şi se îndreptă spre cealaltă parte a clădirii ca să-i urmeze sfatul.

O ceată de copii se juca printre găleţile cu apă. Câţiva băieţi se certau pe un pocal ruginit, aninat deasupra unei fântâni îndoielnice, murdare de cenuşă şi moloz. O fată isteaţă stătea de pază lângă o găleată mare, plină cu apă curată. Nici urmă de smicele sau de praf nu se vedea pe suprafaţa ei. Fata îşi ridică privirea spre Khalid, cu chipul luminat de un zâmbet în timp ce îi privea sabia elegantă ce-i atârna prinsă la brâu.

— Pot să vă servesc cu puţină apă proaspătă într-o zi toridă, *sahib*?

Un mănunchi de împletituri colorate îi alunecă pe braţ când ridică o tărtăcuţă goală.

Khalid nu reuşi să-şi stăvilească zâmbetul.

— Cât costă găleata... şi tărtăcuţa?

— Pentru Domnia Voastră, *sahib*? spuse ea, cu un licăr răutăcios în ochi. Numai doi dinari.

Neputând să-şi reprime strigătul de bucurie în clipa în care Khalid îi dădu monedele, fata o luă la fugă pe străzi, fericită că îşi încheiase ziua de muncă. Ceilalţi copii se năpustiră după ea, dornici să-i împartă câştigurile.

Deşi îl înşelase, Khalid o considera o cheltuială bine chibzuită.

Se ghemui lângă găleată şi îşi spălă palma rigidă şi însângerată în apa călduţă. Stropindu-se apoi pe faţă, îşi lăsă gluga pe spate şi, băgând tărtăcuţa în găleată, îşi turnă apa în cap.

Khalid o lăsă să i se prelingă pe faţă. Ochii îl usturară la început, aşa că îşi astupă nasul cu degetele, încercând să-şi domolească senzaţia de arsură. Se ridică apoi în picioare şi îşi îndreptă umerii, bucurându-se de această tihnă efemeră.

— Ticălos ingrat ce eşti!

Nici nu apucă să perceapă bine jignirea când două mâini îl apucară pe Khalid de gluga mantiei şi îl izbiră cu faţa de zidul aspru al vechii librării din Rey. Se împiedică de găleată şi vărsă apa pe caldarâm.

Deşi ochii îi erau încă înceţoşaţi, ar fi recunoscut oriunde glasul vărului său.

— Ce dracu' faci? îl întrebă Khalid, trăgându-şi sufletul.

Jalal îşi înfăşură pumnul în *rida'* vărului său şi îl răsuci cu faţa spre el.

— Ştiam că eşti supărat pe mine, dar nu mi-am imaginat vreodată că ai fi în stare să faci aşa ceva, îi spuse, gâtuit de mânie. Nu mi-am imaginat vreodată că ai putea fi atât de ticălos. Dar cred că ar fi trebuit să-mi dau seama. Am dat mereu prea mult câştig de cauză familiei.

Khalid clipi din ochi, încercând să găsească o urmă de raţiune în nebunia ce părea să-l împresoare de pretutindeni.

— Retrage-te imediat înainte să comiţi o greşeală irevocabilă, căpitane al-Khoury!

— Nu are cine să te salveze, Khalid-*jan*, îi ripostă Jalal, cu o privire ce-ar fi putut înnegura chiar şi un cer fără nori. Şi e numai vina ta. Nu-l ai alături nici pe Vikram. Nici garda personală. Vom fi, în sfârşit, pe picior de egalitate şi o să-ţi aplic bătaia cruntă pe care o meriţi de peste un deceniu, mizerabilule!

Deşi rostea cuvintele clar şi răspicat, Jalal era tras la faţă şi avea o privire sălbatică. Nu reuşise încă să-şi dea jos barba răvăşită. Iar ochii îi erau străjuiţi de cearcăne adânci.

Cearcăne de oboseală. Presărată cu mânie.

— Poţi să încerci, prin ce mijloace binevoieşti, corecte sau nu, îi răspunse Khalid, pe un ton tăios, în ciuda freamătului său lăuntric. Insist, însă, să-mi dezvălui motivul purtării tale, înainte de a te pedepsi aspru, căci aş vrea să ştiu de ce mă fac vinovat – cu excepţia faptului că am neşansa de a-ţi fi văr.

Auzindu-i spusele, Jalal făcu un pas în urmă şi îl lovi pe Khalid cu pumnul în faţă.

Khalid era fiul unui suveran. A opta generaţie a familiei al-Rashid. Ca urmare, i se întâmpla doar pentru a treia oară ca cineva să-l lovească cu atâta forţă. Cu o ură viscerală.

Mai întâi, o făcuse tatăl lui. Apoi, Şeherezada.

Şi acum Jalal.

Khalid se prăbuşi la pământ, strângând praful în mâini. Sângele îi zvâcnea în tâmple, cu o forţă nimicitoare. Fiara, pe care o ţinea înlănţuită în cap, se zbătea ameninţătoare, sfâşiindu-i ochii cu ghearele.

Cu toate acestea, se ridică în genunchi...

Şi se năpusti asupra lui Jalal.

Se prăbuşiră amândoi în colbul străzii ca nişte băieţandri mânioşi, într-o încrengătură de braţe, picioare şi teci de sabie. Jalal încercă să-l lovească cu pumnul pe Khalid, străduindu-se în acelaşi timp să se ridice. Îi atinse în treacăt maxilarul. Khalid reuşi să-l trântească cu faţa la pământ şi îl lovi cu genunchiul în stomac. Îi aplică apoi câteva lovituri necruţătoare în cap şi piept înainte ca Jalal să-i pareze atacul şi, scuipând puţin sânge, să-l izbească cu cotul în frunte... o dată...

Şi încă o dată.

O mulţime de curioşi începu să se adune în jurul lor, întrebându-se, fără doar şi poate, ce îi îndemna pe doi tineri eleganţi să-şi împartă pumni cu atâta violenţă.

Khalid îşi cuprinse capul în mâini, încercând parcă să zdrobească agonia. Scântei de lumină îi întunecau vederea. Iar sângele îi zvâcnea în tâmple. Cuprins de mânie şi neputând să înţeleagă atacul violent al vărului său, se ridică iute în picioare şi puse mâna pe *şamşir.*

Jalal căscă ochii mari. Apoi, fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, sări şi el în picioare şi scoase iataganul din teacă.

— Hai, scoate *şamşirul*! îl provocă el.

Pe bărbie i se prelingea o dâră stacojie.

Khalid îşi încleştă degetele pe plăselele sabiei. Refuza însă s-o scoată din teacă.

Refuza să se lase prins într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu o persoană dragă.

— Hai, scoate-o odată, laşule ce eşti! strigă Jalal.

Praful îi acoperea chipul ca o pulbere strălucitoare, conferindu-i o frumuseţe stranie.

Chiar şi din locul în care se afla – învăluit într-o tăcere apăsătoare şi încordată – Khalid vedea în ochii lui Jalal o umbră de îndoială.

Ce-i îngheţă sângele în vene.

— Crezi că nu pot să te birui? spuse Jalal, făcând câţiva paşi şi fluturându-şi iataganul prin aer. Sau te simţi mistuit de remuşcări? Pentru altcineva în afară de tine?

— Pentru ce anume ar trebui să mă simt mistuit de remuşcări? îl întrebă Khalid, cu răsuflarea întretăiată, încercând cu greu să-şi menţină cumpătul. Ce-*am făcut*?

Tăcerea devenea tot mai apăsătoare.

Jalal îşi plimbă limba pe buza-i sângerândă.

— Nu m-ai iertat niciodată pentru că am alungat-o, nu-i aşa? rupse el tăcerea, în cele din urmă, cu glas răguşit şi gâtuit – înfrânt. Pentru că i-am cerut băiatului ăluia s-o ia cu el?

Auzindu-i spusele, Khalid îşi desprinse mâna de pe *şamşir.* Deşi era departe de a explica purtarea vărului său, măcar nu se mai aflau pe marginea prăpastiei.

— Ţi-am spus că nu am ce să-ţi iert. Şi am vorbit cât se poate de serios.

— Şi atunci de ce-ai făcut asta? continuă Jalal, cu chipul contorsionat de mânie, deşi lăsă mâna încleştată pe mânerul iataganului să-i cadă pe lângă trup.

— Despre ce vorbeşti?

Dacă avea să mai continue acest joc obscur, Khalid îşi va pierde cumpătul.

Jalal îl scrută cu privirea, căutând o urmă de vicleşug.

— Despre Despina.

Totul încremeni în tăcere în jurul lui Khalid. Chiar şi aerul ce îl împrejmuia.

— Ai alungat-o, şopti Jalal, cu glasul pustiit. După tot ce ţi-am spus. Probabil că ai înţeles despre cine vorbeam. Sau poate că tata te-a rugat s-o alungi. Şi ai făcut-o. Fără să clipeşti, continuă, făcând un pas înainte, apoi încă unul. În final, familia nu înseamnă nimic pentru tine. Eu... nu însemn nimic pentru tine.

Cuvintele îi înfierau sufletul lui Khalid.

— Niciodată n-am...

— Nu mă minţi! îl întrerupse Jalal, cu o privire înceţoşată. Nu acum.

— Dar nu te mint. Nu te-aş minţi vreodată.

— Atunci este o pură coincidenţă? îl întrebă apoi, ridicând din sprâncene. Faptul că – doar la câteva zile după ce ţi-am spus că vreau s-o iau de soţie pe fata ce-mi poartă pruncul în pântec – este alungată de la palat fără nicio explicaţie?

— Dar nu eu am alungat-o. Ea a vrut să plece, îi răspunse Khalid.

Adevărul îi stătea pe buze. Voia să-i mărturisească vărului său întreaga poveste. Dar împrejurările păreau acum... atât de ciudate. Acum când ştia despre ce era vorba şi cunoştea adevărata înfăţişare a dragostei lui Jalal, căsătoria pripită a Despinei cu Vikram părea mai mult decât îndoielnică.

Mai mult decât avantajoasă.

Cu atât mai mult pentru cineva care stăpânea atât de bine arta disimulării, a secretelor şi a minciunii.

Khalid îi scrută din nou chipul lui Jalal al-Khoury.

Observându-i durerea pe care încerca în zadar să şi-o ascundă.

Nu voia să-i mai provoace alte suferinţe. Până nu avea să afle toate răspunsurile.

Până nu avea să afle ce ascundea Despina.

Khalid se apropie de el şi îşi puse, şovăitor, mâna pe umărul lui Jalal.

— Dacă ţi-aş fi cunoscut adevăratele sentimente, n-aş fi lăsat-o niciodată pe Despina să plece. Chiar dacă mi-ar fi cerut-o unchiul Aref, nu i-aş fi dat niciodată ascultare. Jalal...

— De ce nu? întrebă vărul lui, cu o privire tăioasă şi rece, strângând din buze. Eu am alungat-o de la palat pe cea pe care o iubeşti. E firesc, aşadar, să mă pedepseşti şi tu în aceeaşi manieră. Am ştiut mereu că eşti iute la mânie. N-am ştiut însă că eşti stăpânit şi de dorinţa de răzbunare.

— Nu sunt stăpânit de dorinţa de răzbunare, îi răspunse Khalid, spumegând de furie.

Poate că fusese în trecut. Acum nu. Nu mai era.

De când o cunoscuse pe Şeherezada.

Durerea de pe chipul lui Jalal lăsă locul îndoielii.

— Se pare că semeni mai mult cu tatăl tău decât mi-am imaginat.

— Nu semăn deloc cu tatăl meu, îi ripostă Khalid, încleştându-şi pumnii, deşi se lupta din greu să-şi păstreze cumpătul. Credeam că o ştii deja. Ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă să mă convingi de asta.

— Iar tu ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă să mă convingi de contrariu. Felicitări! Ai reuşit până la urmă! spuse Jalal, bătând, sardonic, din palme, cu iataganul între mâini. Ce spuneai în momentele tale lirice? „Suntem asemenea unui trandafir ce-şi desface petalele, dezvăluindu-ne adevărata personalitate", continuă, pe acelaşi ton zeflemitor.

Mânia îl făcea necugetat. Iar suferinţa îl făcea nesăbuit.

— Ai pierdut o fiinţă dragă. Şi ai considerat, probabil, de cuviinţă să pierd şi eu o fiinţă dragă. Din nefericire, însă, pentru mine, eu am pierdut *două* – o întreagă familie.

Cuvintele acuzatoare rămaseră plutind în aer, pline de amărăciune şi durere.

Necruţătoare.

Şi nimicitoare.

Khalid ştia că Jalal vorbea sub imperiul nesăbuinţei. Nu putea să ignore, însă, rănile usturătoare pe care i le provoca fiecare dintre vorbele sale... şi dorinţa de a-şi revărsa, la rândul său, veninul.

La urma urmei, dacă tot era acuzat, fără temei, de fapte monstruoase, de ce să nu fie la înălţimea situaţiei?

— Dacă te-a părăsit, nu e vina mea, îi ripostă el, aruncându-i lui Jalal o privire tăioasă şi vorbindu-i pe tonul condescendent pe care vărul său îl dispreţuia cu atâta ardoare. Dacă o iubeai, trebuia să-ţi asumi responsabilitatea de a o lua de soţie. De a avea grijă de ea. Şi de a-i spune că o iubeşti. Era responsabilitatea *ta* să faci asta.

— Cum i-ai spus şi tu lui Şazi? îi răspunse Jalal, izbucnind într-un râs caustic.

Alte cuvinte necruţătoare. Şi la fel de nimicitoare.

— Îmi cunoaşte prea bine sentimentele.

În ciuda răspunsului său tăios şi rece, Khalid simţea că aerul devenea tot mai înăbuşitor în jurul său şi îşi încleştă mâinile în pumni.

— Acum le cunosc şi eu. Păzeşte-ţi umbra, Khalid-*jan*! Căci, pentru prima oară în optsprezece ani, nu-ţi voi mai sta alături să ţi-o păzesc.

FOCUL

În aer plutea prea multă mânie, prea multă ură.

Aceste sentimente pun stavilă raţiunii. Dar nimeni din nesăbuiţii ce îl înconjurau nu părea să acorde vreo importanţă raţiunii.

Omar al-Sadiq îi scrută, încruntat, pe bărbaţii adunaţi în cortul său.

Încruntat şi tăcut.

Consiliul de război pornise pe un făgaş greşit. Era evident că miza era mult prea mare pentru toţi cei implicaţi.

Omar asculta, însă, cu atenţie rapoartele oferite de Reza bin-Latief despre regele-băieţandru al Khorasanului. Despre dispariţiile sale stranii. Şi despre situaţia regretabilă în care se afla regatul lui pustiit.

Mulţi dintre soldaţii Gărzilor Regale ale califului îşi pierduseră viaţa în noaptea furtunii dezlănţuite. O mare parte din armată fie pierise, fie fugise din Rey. Khalid Ibn al-Rashid apela acum la supuşii de sorginte nobilă ca să-l ajute să reclădească şi să refortifice oraşul.

Reyul – şi suveranul său – erau vulnerabili.

Auzind acestea, mulţi dintre tinerii prezenţi scoaseră un strigăt de bucurie.

— Acum este momentul! Trebuie să lovim exact în inima Khorasanului!

— Să-i curmăm viaţa ticălosului cât este încă vulnerabil!

— De ce mai pierdem vremea aici? Trebuie să atacăm oraşul fără întârziere!

Omar se încruntă şi mai tare. Dar continuă să păstreze tăcerea. Nici nu se clinti de pe pernele pe care stătea într-un colţ al cortului. Chiar şi atunci când freamătul celor prezenţi se prefăcu într-un vuiet.

Nu se cuvenea ca Omar sau oamenii săi să se împotrivească acum. Cel mai bine era să treacă neobservat şi să rămână nepăsător. Un observator ce privea criza din depărtare. Omar nu deţinea toate datele. Şi trebuia să afle mai multe informaţii despre războiul ce avea să se desfăşoare la graniţele sale.

Un război ce-ar putea pune în pericol viaţa oamenilor lui.

Condiţiile pe care Omar i le impusese recent lui Reza nu se dovediseră îmbucurătoare. Doar cu câteva clipe în urmă, îi ceruse lui Reza să-şi îndepărteze soldaţii de la graniţele taberei sale. Acesta avea să fie ultimul consiliu de război ţinut în cortul său. Ultima şansă de a urmări sămânţa discordiei. Şi aşa riscase deja prea mult oferindu-le cai şi arme.

Beduinii nu puteau fi asociaţi cu această revoltă. Nu încă.

Nu atâta timp cât Omar nu ştia încă de partea cui să fie.

Era adevărat că nutrea o afecţiune aparte pentru tânărul *sahib* Tariq şi pentru unchiul său, Reza bin-Latief. Aisha continua, însă, să-i atragă atenţia că niciunul dintre ei nu era vrednic de încredere. Unul era nesăbuit şi mistuit de o iubire neîmpărtăşită. Iar celălalt se ascundea în spatele secretelor şi mercenarilor.

Soţia lui nu se înşela niciodată când venea vorba despre asemenea lucruri.

Strigătele din jurul său deveniră tot mai nestăvilite, întrerupându-i lui Omar şiroiul de gânduri. Soldaţii tropăiau şi îşi agitau braţele prin aer, cerând să se facă auziţi.

Reza păşi, în cele din urmă, în mijlocul cortului.

Era flancat de doi soldaţi cu glugă, vânjoşi şi ameninţători. Când un grup de bărbaţi se apropie de el, soldatul din dreapta lui Reza le aţinti calea, cu mâna pe mânerul iataganului.

Dezvăluindu-şi pentru o clipă simbolul scarabeului înfierat pe braţ.

Simbolul mercenarilor Fida'i.

Omar se cufundă printre pernele sale şi îşi trecu degetele prin barbă.

Asasini plătiţi. În tabăra lui. Aisha avea dreptate. Nu putea să mai îngăduie aşa ceva. Familia şi oamenii săi erau în pericol.

— Prieteni! strigă Reza, ridicându-şi mâinile în aer şi aşteptând să se aştearnă tăcerea. Deşi s-ar părea că acum este cel mai bun moment ca să atacăm Reyul, totul va fi în zadar dacă nu vom reuşi să asigurăm mai întâi graniţa dintre Khorasan şi Parţia. Trebuie să preluăm controlul asupra ţinuturilor dintre cele două regate, în aşa fel încât să deţinem fortăreţe puternice, care să ne ofere provizii. Vă sfătuiesc să vă stăviliţi mânia – cel puţin, deocamdată, continuă el, schiţând un zâmbet în colţul gurii. Şi s-o descătuşaţi când va fi nevoie. Când băiatul care îndrăzneşte să-şi spună rege îşi va primi pedeapsa.

Cortul răsună din nou de strigăte. Ameninţătoare şi mânioase.

Omar îşi răsuci mustaţa printre degete şi îşi înăbuşi un suspin.

Lista întrebărilor pe care voia să i le pună lui Reza devenea tot mai complexă cu fiecare clipă care trecea. Căci nu-i scăpase faptul că acesta reuşea cu uşurinţă să instige la război. Şi arunca cu aur în stânga şi-n dreapta. Din păcate, însă, identitatea binefăcătorului, ce-l ajuta pe Reza din umbră, continua să rămână învăluită în mister.

Şi să-i adâncească suspiciunile.

Prezenţa mercenarilor Fida'i în tabăra sa înrăutăţea şi mai tare lucrurile. Ca şi atacul înfăptuit asupra reginei Khorasanului. Cu atât mai mult cu cât Omar nu primise învoirea de a face dreptate. Nici măcar în ţinutul lui.

Omar refuza să piardă controlul. Regina şi familia ei erau oaspeţii săi. Iar acestea erau ţinuturile lui. Şi oamenii lui.

Soldaţii lui Reza trebuiau să plece din tabără. Căci nu voia să pună în pericol viaţa oaspeţilor săi. Îl îndurera faptul că nu ştia încă de cine trebuia să-i apere.

Aţintindu-şi ochii asupra celor prezenţi, Omar văzu un chip la fel de încruntat ca al său. Deşi nu-i scăpase nici mai devreme freamătul învăluit în tăcere, acum însă îl surprindea. Căci nu făcea nici cel mai mic efort ca să-şi ascundă confuzia... şi numeroasele întrebări ce-i stăteau pe buze.

Băiatul cu privirea încruntată stătea la loc de cinste în dreapta lui Reza. Dar nu se alătura corului de strigăte mânioase. Nu spunea nimic. Şi nici nu părea încântat de vestea că duşmanul său se afla într-o poziţie vulnerabilă.

Aplecându-se în faţă ca să descopere ce se afla dincolo de măştile afişate de unchiul şi nepotul lui, Omar simţi că în aer plutea un sentiment de stupoare. O îndoială aparte.

Poate că între ei se dădea o luptă pentru putere. Sau le era cu neputinţă să se înţeleagă.

Omar trebuia să vorbească cât mai curând cu Tariq Imran al-Ziyad.

•••

Se părea că Şeherezada nu luase hotărârea cea mai corectă.

Dar era prea târziu acum. Dacă avea să plece, zvonurile se vor răspândi cu iuţeală. Iar veninul i se va revărsa în cale.

Fuga le va dovedi că aveau dreptate. Le va dovedi că se temea de ei.

Că privirile încărcate de ură îşi puneau amprenta asupra ei.

Teama era un sentiment pe care aceşti soldaţi îl înţelegeau prea bine. Un sentiment pe care Şeherezada nu şi-l putea permite acum. Cu atât mai mult dacă voia să afle cum se putea strecura din tabără mâine-seară. Şi cum să ajungă la Musa Zaragoza.

Aşa că stătea cu picioarele spre foc. Sub privirile scrutătoare şi arzătoare ce-o înconjurau din toate părţile. Ca nişte lupi flămânzi ce aşteptau comanda conducătorului haitei.

Şeherezada privi cercul bărbaţilor adunaţi în jurul focului. Îşi îndreptă apoi ochii dincolo de ei ca să observe poziţia santinelelor amplasate în tabără. Poziţia şi numărul lor. Şi de câte ori îşi făceau rondul.

Flăcările fremătătoare aruncau pretutindeni lumini şi umbre distorsionate.

Umbre ce-aveau să-i păstreze secretele, spera ea.

Irsa îşi agita cu înfrigurare genunchiul stâng, ţinându-şi bărbia în palmă şi bătând darabana cu degetele pe obraz.

— Ar trebui să plecăm.

— Nu, îi răspunse Şeherezada, fără să-şi mişte buzele şi fără s-o privească pe sora ei. Nu încă.

Tot mai mulţi bărbaţi ieşeau din cortul şeicului şi se îndreptau spre focul imens din mijlocul taberei. Aşezându-se în jurul focului, îşi pasau unul altuia ulcioare cu vin aromat cu o lentoare deliberată – lentoare ce sugera prezenţa unor neînţelegeri recente şi dorinţa arzătoare de a le îneca în vin.

Consiliul de război nu urmase, se pare, făgaşul dorit. Şi deşi îşi dorea cu ardoare să afle de ce, Şeherezada nu era atât de naivă încât să-şi imagineze că cineva i-ar satisface curiozitatea.

Privea, în schimb, cum bărbaţii puneau într-un vas de fier cărbunii pentru *ghalyane*[1], în timp ce un bătrân cu degetele noduroase împacheta câteva ţevi de apă cu *mu'assel*[2] parfumat. Furtunurile înfăşurate în mătase erau răsucite cu grijă, ferindu-le astfel de scânteile focului. Câteva femei tinere stăteau în preajma *ghalyane*-lor chicotind între ele în timp ce aşteptau ca tăciunii să ia foc. Faldurile lungi şi colorate ale şalurilor *shahmina* le atârnau pe umeri, protejându-le spatele de suflarea rece a vântului deşertic, în timp ce focul scălda aerul într-o căldură dogoritoare.

Rahim se ivi din cortul şeicului beduinilor, cu o grimasă pe chip, urmat îndeaproape de Tariq. Fără să încetinească pasul, Tariq luă un ulcior de vin aromat şi bău cu nesaţ din el. Se şterse apoi la gură cu mâna liberă şi porni spre foc, în timp ce ulciorul i se legăna prins de degete. Ca de obicei, Tariq îşi purta emoţiile cu nesăbuinţa-i caracteristică. Tristeţe. Frustrare. Mânie. Amărăciune. Dorinţă. Şeherezada se gândi, pentru prima oară, s-o ia la fugă. Rămase însă pe loc şi, ridicându-şi, semeaţă, bărbia, îi întâlni privirea lui Tariq.

El i-o susţinu fără şovăire.

Şi nu-şi dezlipi ochii de la ea.

Şeherezada observă în treacăt că Rahim se aşeză lângă Irsa, stârnind un nor de scântei şi bombănind fără încetare. Reuşi cu greu să-şi înfrâneze dorinţa de a se îndepărta de Tariq în clipa în care se aşeză lângă ea – mult prea aproape pentru un simplu prieten – lipindu-şi umărul de al ei şi odihnindu-şi mâna în nisip în spatele său...

Cu un aer trufaş şi posesiv.

---

[1] Narghilele.

[2] Tutun.

Şeherezada se încordă ca un arc; şi îi aruncă priviri tăioase printre gene. Voia să reverse o cascadă de injurii asupra lui. Şi să-l alunge.

Tariq ştia prea bine că purtarea lui nu-i era pe plac.

Dar Şeherezada nu putea să ignore schimbarea ce plutea acum în aer.

Lupii înfometaţi continuau s-o privească cu ochi critici şi tăcuţi, dar nu mai erau atât de ostili.

Ascultând parcă de porunca lui Tariq.

Deşi nu agrea ideea că Tariq Imran al-Ziyad era îngerul ei păzitor, nu putea să-i conteste influenţa.

Îl ascultă.

Oare Tariq se afla în spatele atacului din Rey? Oare el îi trimisese în noaptea aceea pe asasinii Fida'i în dormitorul ei?

N-ar fi putut să facă... aşa ceva.

Nicidecum. Chiar dacă îl dispreţuia pe Khalid, dragostea pe care i-o purta Şeherezadei l-ar împiedica să recurgă la violenţă. Să-i pună viaţa în pericol.

Să angajeze mercenari şi asasini ca să-şi atingă scopul.

Nu-i aşa?

O umbră de îndoială i se cuibări în suflet. Dar o spulberă dintr-o suflare.

Şeherezada trebuia să-şi păstreze încrederea neştirbită în băiatul pe care îl cunoştea şi îl iubea de atâta amar de vreme.

Irsa continua să-şi agite, nervoasă, piciorul. Exact în clipa în care Şeherezada se hotărî să pună capăt agitaţiei sale exasperante, Rahim îşi puse mâna pe genunchiul fetei.

— Dacă mai dai atâta din picior, Irsa al-Khayzuran, vei alunga norocul, îi spuse el, strângându-i genunchiul cu mâna[3]. Şi s-ar putea să avem nevoie de el în curând, adăugă apoi, îndreptându-şi ochii spre cortul şeicului – locul consiliului de război şi al semnificaţiilor lui tainice.

Rahim nu-şi desprinse mâna de pe genunchiul Irsei.

În ciuda luminii fremătătoare ce i se oglindea pe chip, Şeherezada observă nuanţa trandafirie a obrajilor Irsei.

Şi grimasa stranie de pe buzele lui Rahim în timp ce îşi ţinea ochii pironiţi în nisip.

Doamne Dumnezeule! *Irsa şi*... Rahim?

Şeherezada luă ulciorul din mâna lui Tariq.

Căldura focului încălzise vinul. Şi îi intensificase miresmele de cuişoare şi scorţişoară. Aroma de ghimbir. Dulceaţa mierii şi savoarea piperată de cardamom.

Avea un gust puternic şi delicios.

---

[3] Superstiţie conform căreia, dacă îţi legeni picioarele, alungi norocul.

Tare şi ameţitor.

Bău mai mult decât ar fi trebuit.

— Şazi! o strigă el, pe un ton nicidecum mustrător, ci autoritar şi prevenitor.

Ţintuindu-l cu ochii, văzu că Tariq o privea pieziş, ridicând din sprâncenele-i dese.

— De ce tu ai voie să bei după pofta inimii şi eu nu? îl întrebă ea, dregându-şi glasul după gustul înţepător al vinului.

— Pentru că eu nu am nimic de dovedit, îi răspunse el, întinzând mâna după ulcior.

— Ticălosule! îi ripostă ea, refuzând să i-l dea. Nu eşti străjerul meu, indiferent cât ţi-ai dori.

Deşi cuvintele-i sarcastice îşi atinseră ţinta, le regretă din clipa în care îi scăpară de pe buze. Căci îl văzu pe Tariq retrăgându-se în cochilia lui.

— Îi mulţumesc cerului pentru asta, îi răspunse, cu glas pustiit.

Şeherezada se aplecă spre el, dorindu-şi să-şi ceară iertare, dar neştiind cum s-o facă.

Tariq o prinse, pe neaşteptate, de braţ şi apucă ulciorul cu degetele sale lungi.

— Dă-i drumul imediat, căci altfel o să ţi-l torn în cap şi o să te las să te tăvăleşti în dulceaţa-i de miere! îi şopti la ureche, cu un glas unde ameninţarea se împletea cu desfătarea.

Şeherezada încremeni, înfiorată, pe loc, simţind cum îi dezmierda pielea cu răsuflarea-i fierbinte.

— Dacă o vei face, îmi voi înfige dinţii în mâna ta, îi ripostă ea. Până vei începe să ţipi ca un băieţandru.

Tariq izbucni în râs – un murmur de sunete şi aer.

— Credeam că te-ai săturat de atâta vărsare de sânge. Poate n-ar fi rău să te iau în braţe – în văzul tuturor – şi să te arunc pe umăr.

Refuzând să capituleze fără luptă, îl pişcă de braţ până când Tariq schiţă o grimasă de durere.

— Lucrurile nu se termină aici, îl avertiză Şeherezada, cedându-i ulciorul.

— Nu se termină niciodată, îi răspunse el, cu un zâmbet pe buze, luând cu nesaţ o înghiţitură de vin.

Deşi capitulase în această luptă, se simţea uşurată de turnura lucrurilor. Căci era pentru prima oară în aproape o săptămână – prima oară de când plecaseră din Rey – când vorbeau fără să fie învăluiţi în mantia suferinţei.

Fără ca gândul trădării ei să le înnegureze sufletul.

Era, de asemenea, pentru prima oară când Şeherezada credea că prietenia lor avea să supravieţuiască încercărilor sorţii.

Animată de această nouă speranţă, ce îi luă, parcă, o piatră de pe inimă, îşi ridică privirea spre bolta presărată de stele. Zugrăvită într-o nuanţă închisă de albastru, era vegheată de o semilună învăluită într-o pâclă de nori. Cerul părea să se întindă neţărmurit, contopindu-se la orizont cu nisipul. Stelele licăreau contrastive – unele vesele, altele maliţioase.

Stelele din Rey nu erau niciodată atât de strălucitoare.

„*Cu cât cerul este mai întunecat, cu atât stelele sunt mai strălucitoare*", îşi aminti Şeherezada cuvintele tatălui ei.

Şi pe când începu să se piardă printre gânduri, nişte hohote de râs o treziră din visare.

Fetele, ce vegheau *ghalyane*-le, se distrau în compania unui grup de tineri, savurând împreună ulcioarele de vin aromat.

— În ciuda condiţiilor impuse astăzi de bătrânul şeic, nu mai are nicio importanţă unde ridicăm tabăra. Ce contează cu adevărat este asediul pe care îl pregătim asupra Reyului, spuse un tânăr, ameţit de aburii vinului. Iar când oraşul va cădea la picioarele noastre, voi fi primul care mă voi uşura pe mormântul lui Khalid Ibn al-Rashid! continuă el, ridicând ulciorul în aer.

Fetele chicotiră vesele. Una îşi stăvili râsetele. Ceilalţi tineri închinară şi ei ulcioarele în cinstea victoriei, înălţând ulcioarele spre cer, cu glasuri răsunătoare.

Bucuria lor îi străpunse sufletul Şeherezadei ca tăişul unui pumnal.

— Monstrul ăla nu merită să aibă un mormânt, interveni un alt tânăr. Capul trebuie să-i putrezească într-o ţeapă. Va avea noroc dacă îi vom da un strop de apă înainte de a i-l despica de pe trup, adăugă, printre strigăte tunătoare de încuviinţare. După ce-a curmat viaţa atâtor fete nevinovate, nu merită să aibă parte de o moarte fulgerătoare. Ar trebui să-l sfâşiem puţin câte puţin şi să-l lăsăm pradă ciorilor. M-aş bucura să mai respire când păsările îi vor smulge carnea de pe oase.

Tot mai mulţi bărbaţi se alăturau grupului de tineri, atraşi de zarvă ca albinele de nectar.

Şeherezada simţea cum sângele îi zvâcnea cu putere prin vene, iar părul i se zburlise la ceafă.

Khalid!

Simplele lor ameninţări, înecate în aburii vinului, reuşiseră să-i stârnească imagini înfiorătoare. Imagini pe care nu le va putea uita prea uşor.

Regele ei mândru şi puternic. Monstrul ei chipeş, cu inima frântă.

Băiatul pe care îl iubea mai presus de cuvinte...

Sfâşiat în bucăţi.

Nu-i va lăsa să se apropie *vreodată* de Khalid.

Va spune minciuni peste minciuni şi va înota mereu în ape ostile...

Până se va îneca, de va fi nevoie, în duşmănia lor.

Nu teama dădea naştere unor gânduri atât de nesăbuite.

Ci furia.

Îl voi distruge pe cel care mai îndrăzneşte să spună vreun cuvânt. Pe cel care îi rosteşte numele.

Îi simţea privirea lui Tariq aţintită asupra ei. Ca ochii lupilor din jurul focului.

O trase mai aproape de el. Încercând s-o apere. Nu doar pentru că îi purta de grijă.

Ci şi din milă.

I-o simţea în mâna duioasă ce-i atingea părul şi chipul, asigurând-o în tăcere că...

— Să-l întrebăm pe Şoimul cel Alb! spuse primul tânăr, întorcându-se spre Tariq. *Presupusa* noastră căpetenie! continuă el, spre deliciul celor din jur, care nu făceau nici cel mai mic efort să-şi ascundă amuzamentul. Cum ai vrea să fie sfârşitul monstrului?

Tariq se crispă sub imperiul cuvintelor sarcastice, apoi se relaxă. Îşi dădu capul pe spate, afişând o expresie destinsă. Şi plimbându-şi degetele printre şuviţele negre ale Şeherezadei, în văzul tuturor celor prezenţi.

Arată-mi, te rog, că nu eşti mânat doar de ură, Tariq!

Arată-mi că onoarea îţi defineşte încă faptele!

Că mai pot încă să ajung la sufletul tău.

— Nu vă încuviinţez în totalitate, începu Tariq, pe un ton grav, ce puse stavilă iureşului din jur. Căci, după părerea mea, Khalid Ibn al-Rashid merită un strop de apă.

Şeherezada rămase aproape fără suflare, în timp ce inima i se opri în piept, în clipa în care Tariq ridică mâna în aer, punând capăt unui val de proteste.

— Şi merită să aibă parte de o înmormântare corespunzătoare..., continuă, reducând din nou mulţimea la tăcere printr-un simplu gest al mâinii.

— *După* ce îi înfigem capul într-o ţeapă pe care o vom expune în văzul lumii întregi.

Strigătele răsunătoare se pierdură înecate în mânia şi amărăciunea ce-i cuprinseră sufletul Şeherezadei. În glasul gâtuit al unei inimi sfâşiate.

În timp ce bărbaţii continuau să savureze vinul aromat şi tutunul din *ghalyane,* Tariq îi oferi Şeherezadei ulciorul său, cu chipul sumbru. Cerându-şi, parcă, iertare.

Sumbru, dar ferm.

Şeherezada bău cu nesaţ, aţintindu-şi privirea asupra focului...

Şi văzându-şi speranţa mistuită în flăcări.

•

— N-am nevoie de ajutorul tău, îi spuse ea, respingându-l pe Tariq, deşi se clătina nesigură pe picioare.

— Aşa o fi, afurisito! îi răspunse el, încrucişându-şi braţele pe piept şi privind-o pe Şeherezada cum străbătea, cu paşi şovăitori, tabăra beduinilor, mergând în direcţia opusă faţă de cortul ei.

Tariq era uimit s-o mai vadă încă în picioare. Chiar şi mult timp după ce îl consumase, resimţea încă efectele ameţitoare ale vinului, iar Şeherezada nu pusese vreodată vreo picătură de alcool în gură.

Îi venea să râdă – şi era îndreptăţit s-o facă – de situaţia în care se afla. De ironia sorţii. De faptul că se vedea legat de singura persoană pe care spera s-o evite. Nu aşa îşi imaginase că avea să-şi încheie noaptea. Sperase că vinul îi va alina frustrările. Provocate de Şeherezada şi de eschivările necontenite ale unchiului său. De aluziile voalate ale soldaţilor privind rolul şi statutul său. Devenea tot mai evident, cu fiecare zi care trecea, că nu reprezenta nimic mai mult decât un nume. La urma urmei, ce-i oferea unchiul său cu excepţia unei puteri nominale?

Tariq nu se simţea în largul lui printre aceşti oameni care doreau să distrugă, fără să clipească, şi ultimii pilaştri rămaşi în picioare în Rey. Să verse sânge nevinovat pentru cauza lor.

Sânge pe care Tariq nu era pregătit să-l verse.

Când Şeherezada se clătină din nou pe picioare, ameninţând să cadă, Tariq îi sări în ajutor şi o prinse în braţe, gata să se prăbuşească şi el în nisip. Străduindu-se să-şi recapete echilibrul, se sprijini de un felinar din apropiere, ce arunca o lumină difuză de jur-împrejur.

— Ţi-am spus că nu am nevoie de ajutorul tău! bâigui ea, agăţându-se însă de tunica lui în încercarea de a rămâne în picioare.

Mâinile-i delicate îi atingeau pieptul. Mirosea a vin aromat şi a primăvară. Părul încâlcit era o adevărată ispită. Ea însăşi întruchipa ispita supremă. Încântătoare cum numai ea putea să fie – atrăgându-l în mreje fără să vrea.

Ademenindu-l, în ciuda voinţei lui.

Când îşi ridică ochii spre el, încercând să dea glas unei întrebări cu buzele-i seducătoare, Tariq făcu tot ce-i stătea în putinţă să nu-i răspundă cu un sărut.

— Tu ai făcut-o? şopti ea.

— Ce anume? întrebă Tariq, trezindu-se din visare.

— Tu i-ai trimis pe mercenarii Fida'i? murmură Şeherezada, strângându-i cu mâinile gulerul tunicii.

— Ce tot spui?

— N-ai face asta, nu-i aşa? Indiferent cât l-ai urî? Nu *mi*-ai face una ca asta, continuă ea, cu glas tânguitor, strângând şi mai tare ţesătura tunicii.

Tariq clipi, încercând să spulbere aburii stăruitori ai vinului.

— Şazi...

— Ai prea multă onoare ca să faci asta, îngăimă Şeherezada, clătinând din cap, cu privirea pierdută, de parcă îşi vorbea sieşi. N-aş putea să iubesc vreodată un băiat fără onoare.

— Dar pe el îl iubeşti, îi ripostă, cu sarcasm.

Nu pierdea nicio ocazie s-o pedepsească.

Şeherezada îl scrută cu privirea. Un licăr de mânie îi străfulgeră pentru o clipă negura ce-i învăluia ochii.

— Khalid este un om de onoare, Tariq. De-ai vrea să...

— Nu vreau să aud cum îi justifici faptele, îi răspunse el, desprinzându-se de felinar, hotărât s-o ducă pe Şeherezada în cortul ei şi să pună capăt, odată pentru totdeauna, acestei nopţi.

— De-ai vrea doar să mă asculţi..., îngăimă ea, urmându-l cu paşi împleticiţi.

Câţiva soldaţi dădură colţul, ivindu-se la lumină. După cum se purtau, păreau ameţiţi de aburii vinului şi uşor irascibili. Mergeau aduşi de spate, cu pumnii încleştaţi, căutând, parcă, ceva.

Sămânţă de scandal.

Tariq o trase din nou pe Şeherezada la adăpostul felinarului, ascunzându-i prezenţa într-o îmbrăţişare pătimaşă. Rămaseră în umbră, ferindu-se de lumina palidă a lămpii. Când Şeherezada încercă să se împotrivească, Tariq îi înăbuşi protestele, strângând-o la piept.

Era de preferat ca soldaţii aflaţi în căutare de scandal să n-o vadă.

Era de preferat să nu se ia la harţă cu regina Khorasanului.

Căci Şeherezada le-ar fi răspuns în aceeaşi manieră.

Aşteptând ca soldaţii să-şi vadă de drum, o simţea tot mai moale în braţele sale. Atitudinea-i războinică se topea încetul cu încetul sub influenţa vinului. Când îşi rezemă capul de pieptul lui şi închise ochii, Tariq trase adânc aer în piept.

Simţea o durere covârşitoare – mai covârşitoare decât oricare alte trăiri de până atunci – pierderea unei fiinţe dragi.

— Trebuie să dormi, murmură el.

— *Mmm*!

— Te duc în cortul tău, îi spuse apoi, cu un suspin, blestemându-se în gând.

— Uită-te la braţele lor! îngăimă ea, simţindu-şi capul tot mai greu.

— Poftim?

— Caută simbolul scarabeului! Şi fereşte-te de el!

— Aşa voi face, îi răspunse, dându-şi ochii peste cap şi aruncând o privire peste umăr ca să vadă dacă soldaţii dispăruseră în zare.

O luă apoi în braţe, pierzându-şi aproape echilibrul sub greutatea trupului ei, indiferent cât de fragilă părea. Vinul nu se dovedea deloc salutar. Încercând în zadar să-i spulbere efectele ameţitoare, Tariq porni, cu paşi şovăitori, spre cortul ei.

— Îmi pare nespus de rău, murmură ea, cuprinzându-i gâtul cu braţele.

Tariq de-abia o auzea.

— Pentru ce anume?

Izbucni aproape în râs, copleşit de ironia sorţii – de absurditatea situaţiei. Îşi cerea iertare – tocmai acum.

— Că trebuie să mă vezi. Şi să faci asta. Nu e trea...

Deschise iute ochii şi îşi înălţă capul deodată, izbindu-se aproape de bărbia lui.

— Unde e Irsa?

— Cu Rahim.

— O să-i dau o bătaie soră cu moartea, continuă ea, cu o privire încruntată. Crede-mă pe cuvânt!

— Poftim?

— Neghiobului ăluia deşirat, murmură apoi, rezemându-şi din nou capul de pieptul lui. Nu voi sta cu mâinile în sân. Îl voi trimite pe rajputan pe urmele lui. Şi îl va hăitui cu *talwar*-ul lui necruţător...

Clătinând din cap, Tariq intră în cortul Şeherezadei, împiedicându-se în întuneric, gata s-o scape din braţe. Nu mai trase după el deschizătura cortului, permiţând razelor lunii să spulbere bezna adâncă.

Cum era de aşteptat, patul Irsei al-Khayzuran era strâns într-un colţ al cortului. Şazi nu se deranjase să şi-l aranjeze pe al ei – acesta trona în mijloc, cu pătura răvăşită şi perna mototolită.

Amuzat de întreaga privelişte, Tariq o aşeză pe Şazi pe pat, fără s-o mai învelească cu pătura. Ea se mişcă în somn când el încercă să-i aşeze perna.

— Las-o aşa! murmură ea, apucându-l de braţ, cu ochii uşor întredeschişi.

— Altfel, ce-ai de gând să faci? o întrebă în şoaptă, schiţând o grimasă. Ameninţările seci nu mă impresionează, Şazi-*jan.*

Ea strâmbă din nas, apoi se ghemui şi îşi acoperi fruntea cu mâna.

Tariq încercă să-i aşeze din nou perna sub cap. După un timp, realizând că eforturile sale erau în zadar, hotărî că era mai bine s-o lase să doarmă.

Ridicându-se în picioare, observă pe podea o bucată de pergament, ce căzuse dintre faldurile veşmintelor ei. Cel mai probabil când se împiedicase

în întuneric, fiind gata s-o scape din braţe. Luă pergamentul şi îl privi în bătaia razelor de lună.

Avea marginile încreţite, semn că fusese împăturit şi despăturit de multe ori.

Că rândurile sale erau extrem de preţioase pentru cineva.

O privi pe Şeherezada cufundată în somn. Şi şovăi pentru o clipă.

Apoi despături pergamentul.

Şazi.

Vreau să-ţi spun că prefer culoarea albastră în detrimentul celorlalte. Parfumul florilor de liliac din părul tău îmi tulbură sufletul necontenit. Urăsc smochinele. Şi, în final, vreau să-ţi spun că nu voi uita niciodată, atât cât voi trăi, momentele uluitoare petrecute aseară...

Căci nimic – nici soarele, nici ploaia şi nici măcar cea mai strălucitoare stea de pe bolta întunecată a cerului – nu se poate asemăna cu minunea pe care Creatorul a zămislit-o atunci când te-a creat pe tine.

Khalid

Cu multă grijă, Tariq împături din nou pergamentul, dorindu-şi să-l zdrobească în pumni. Să-l rupă în mii de bucăţi. Să-l prefacă în scrum.

Ştia că Şeherezada îl iubea pe regele-băieţandru. O ştia încă din Rey.

Şi ştia, de asemenea, că şi regele-băieţandru ţinea la ea.

Nu ştia însă că o iubea cu adevărat. În ciuda celor spuse de căpitanul gărzilor în noaptea furtunii, Tariq refuzase să creadă că nebunul asasin era în stare să iubească pe cineva. Nu aşa cum înţelegea Tariq dragostea.

Cuvintele acestea însă...

Le înţelegea.

În toată splendoarea lor.

În câteva cuvinte, califul din Khorasan reuşise să descrie dragostea aşa cum o înţelegea Tariq. Aşa cum o simţea, dar nu reuşea s-o exprime cu atâta elocvenţă.

Acestea nu erau cuvintele unui nebun.

Pentru prima oară, Tariq îl vedea pe Khalid Ibn al-Rashid prin ochii Şeherezadei.

Vedea un băiat. Ce iubea o fată. Mai mult decât orice pe lume.

Şi îl ura cu şi mai multă ardoare.

FĂRĂ LIMITE ŞI GRANIŢE

Şeherezada plăti scump bravada de a se lua la întrecere cu vinul aromat.

Petrecu aproape toată dimineaţa stând aplecată deasupra unui lighean şi vărsând tot ce mâncase. Avea senzaţia că în stomac i se formase un ghem de noduri; tresărea la cea mai palidă rază de lumină. Erau momente când ar fi jurat că până şi firele de păr îi urlau de durere.

Dacă n-ar fi fost Irsa, Şeherezada era convinsă că aceste simptome ar fi chinuit-o toată ziua. Plângându-se că se simţea la fel de rău de parcă s-ar fi aflat pe o corabie zguduită de furtună, Irsa începu să scotocească printre lucrurile sale, scoţând la un moment dat un pergament vechi. După ce-i parcurse rândurile, Irsa ieşi din cort, unde se întoarse apoi ceva mai târziu, aducând o băutură din rădăcină măcinată de ghimbir şi coajă uscată de lămâie. Deşi Şeherezada protestă la început – căci fiertura avea un miros puternic şi un gust amărui – nu putea să-i conteste efectele tămăduitoare.

La rugăminţile Irsei, Şeherezada rămase în cort, lingându-şi rănile şi bând câte o înghiţitură din leacul surorii ei. În mod normal, n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să stea o zi întreagă în pat în timp ce Irsa copia pergamente la lumina unei lămpi cu ulei. În ziua aceea, însă, Şeherezada nu protestă.

Căci, în ziua aceea, împrejurările se dovedeau salutare. Dacă toată lumea o credea bolnavă, o vor lăsa cu toţii să-şi conceapă planurile în tihnă.

Şi nu-i vor observa lipsa când va fugi din tabără după căderea întunericului...

Cu ajutorul covoraşului fermecat.

Era timpul să-l caute pe Musa Zaragoza.

Era timpul să vadă ce putea face – împreună cu covorul fermecat.

•

Şeherezada îşi îndesă, în tăcere, pumnalul la brâu şi trecu uşor pe lângă patul surorii ei, adâncite în somn. Îşi acoperi umerii cu o *shahmina* înainte de a lua covoraşul fermecat. Ieşind afară, rămase în umbra cortului, în timp ce inima i se zbătea în piept ca o pasăre în colivie.

Dacă cineva avea s-o găsească furişându-se noaptea prin tabără, doar la câteva zile după venirea ei aici, vor bănui că încearcă să fugă sau că pune la cale planuri mult mai primejdioase. Nu-i va fi deloc uşor să spulbere îndoielile celor din tabără. Şi va fi şi mai rău dacă avea să dea peste un băiat ca Teymur.

Gândul îi stârni fiori de teamă.

Şeherezada se strecură, cu paşi şovăitori, printre corturi, evitând lumina felinarelor. Scrută cu privirea posturile santinelelor pe care le observase cu o noapte în urmă. Răsuflă uşurată când ajunse la marginea taberei beduinilor şi păşi pe întinderea neţărmurită de nisip.

Întâmplarea făcuse să aleagă o noapte fără vânt – o noapte în care fiecare sunet pe care îl scotea avea să se audă clar şi răspicat. Dacă va cădea, va scoate vreun ţipăt sau va face ceva ce-ar putea atrage atenţia, secretul ei nu va mai fi secret pentru nimeni; defăimătorii săi vor avea astfel dovada că îndoielile le erau întemeiate.

Şi ar putea s-o alunge din tabără, împreună cu tatăl ei rănit şi sora sa nevinovată.

O vor găsi, cel puţin, singură în deşert, cu un pumnal şi un covor. Şi o vor bănui de trădare. Împiedicând-o să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

Nu avea de ales. Aşteptase deja prea mult.

Deşi primul instinct o îndemna să se ducă la Khalid, Şeherezada ştia că avea să fie şi mai greu să plece din Rey odată ce s-ar fi întors. Şi acum nu era momentul să plaseze propriile dorinţe mai presus de nevoile familiei sale.

Mai presus de nevoile tatălui ei.

Şeherezada trebuia să-l găsească pe Musa. După *baba*, era singura persoană pe care o cunoştea înzestrată cu haruri magice. S-ar putea să depăşească sfera posibilităţilor, dar poate că va găsi o cale ca să-l ajute pe tatăl ei.

Sau să spulbere un blestem cumplit.

Străbătu mai departe deşertul, încercând să găsească o ridicătură de nisip care să-i ascundă prezenţa de ochi iscoditori.

Găsi, în curând, o dună mare, potrivită nevoilor sale. Se simţi însă ridicolă în clipa în care întinse covorul ponosit pe nisipul mătăsos.

Făcu un pas înapoi. Scrută din nou ţesătura de lână.

Ce fac? Ce... ridicol! E complet ridicol.

Privirea îi deveni tăioasă.

Sunt o gâsculiţă. Shiva n-ar încuviinţa purtarea mea şovăielnică.

Şi nici Khalid.

Închise ochi.

„*Nu cunoşti limite şi graniţe. Nimic nu-ţi stă în cale*".

În timp ce cuvintele sale îi stăruiau în minte, Şeherezada îşi scoase sandalele şi le prinse de eşarfa *tikka.* Apoi, îşi legă încă o dată cosiţa şi se aşeză pe covoraş.

Nu mai avea timp să se gândească la ridicolul situaţiei.

De fapt, nu mai avea timp să se gândească la nimic altceva.

Şeherezada îşi imaginase că va trebui să-şi plimbe mâinile pe suprafaţa covoraşului. Dar nici nu atinse bine ţesătura de lână cu picioarele goale, că simţi în piept aceeaşi senzaţie de furnicătură, caldă şi fremătătoare.

— O! strigă ea încet, aşezându-se pe covoraş, cu genunchii la piept.

Fiorii îi străbătură apoi mâinile şi picioarele, cu acelaşi freamăt tulburător. Covorul se ridică în aer, îndoindu-şi colţurile. Plutea deasupra nisipului ca un zmeu purtat pe aripile vântului.

Două sentimente se luptau pentru supremaţie în sufletul Şeherezadei.

Prima era teama.

Iar celei de a doua nu îndrăznea să-i dea un nume.

În timp ce covoraşul continua să se înalţe încet în aer, senzaţia de căldură îi străbătea tot trupul, ajungându-i în vârful degetelor. Simţea furnicături în nas şi în lobii urechilor.

Putere.

O putere cum nu cunoscuse vreodată.

Uitându-se de jur-împrejur, văzu că se afla mult deasupra nisipurilor argintii. Atingând aproape cel mai înalt turn din Taleqan.

Teama continua să-i bântuie sufletul, dar avea să fie în curând umbrită de celălalt sentiment căruia nu îndrăznea să-i dea un nume.

Ştia, fără să mai zăbovească prea mult cu gândul, cum să dirijeze covoraşul, cu instinctul unui peşte născut în apă, care ştie să înoate încă din primele clipe de viaţă.

„*Îţi va purta paşii spre locul după care inima-ţi tânjeşte*".

Acasă. La Khalid.

Şeherezada strânse cu mâinile marginile covorului.

— Nu. Du-mă la Musa Zaragoza! şopti ea.

Simţi din nou în piept senzaţia de furnicătură şi căldură, ce-i străbătu apoi tot corpul, smulgându-i un strigăt de pe buze.

Dar şi un zâmbet neaşteptat.

Covorul se înălţă şi mai sus în aer, formând un arc lent. Spre culmile neatinse ale celui mai înalt parapet din Rey. Pierzându-se printre stelele strălucitoare de pe cer. Lumea dispăru înghiţită de o cascadă de lumini fremătătoare.

Teama pierdu acum lupta.

Euforia ieşi învingătoare.

Şeherezada începu să râdă în noapte, mângâiată de adierea vântului. Se ridică în genunchi. Şi îşi întinse braţele în aer. Lăsându-se dezmierdată – nu cuprinsă – de fiorii reci ai nopţii.

Nu se gândi niciun moment că ar putea să cadă de pe covoraş.

Dansa, ca apa din pocal, pe ritmurile unei muzici pe care numai ea o auzea.

Şi sus în văzduh – mai sus decât îşi imaginase vreodată că ar putea să ajungă – vântul o purta pe aripile sale, în timp ce totul se pierdea în negură.

Nu simţea încă nici urmă de teamă.

Căci, aici sus, Şeherezada zbura în vânt.

Nu mai exista nici pământul. Nici cerul.

Aici nu cunoştea nici limite, nici graniţe.

Teama nu va mai pune niciodată stăpânire pe ea.

BĂIATUL DE LA MALUL MĂRII

Covorul o purtă peste deşert spre un lanţ de munţi.

Când văzu marea strălucind în zare, făcu ochii mari cât cepele.

Străbătuse o distanţă uluitoare într-un timp foarte scurt.

Covorul începu să încetinească, apropiindu-se de un promontoriu ce dădea spre o fâşie de nisip. Luna stătea încă de veghe sus pe cer, reflectându-şi imaginea în valurile înspumate ale mării ce se spărgeau de ţărm. Şeherezada trase adânc aer în piept. Aerul, dens şi greoi, era presărat cu miresme sărate. În timp ce covoraşul plutea deasupra stâncilor, o structură de piloni cu o cupolă din piatră vărgată se ivi din spatele unui zid din rocă cenuşie. Coloane de marmură, din care ţâşneau limbi de foc, stăteau de veghe din colţ în colţ. Câteva trepte mari coborau spre un bazin dreptunghiular cu apă aflat la marginea promontoriului.

Covorul poposi deasupra unei ridicături line de piatră, aflate lângă bazinul cu apă. Şeherezada mângâie cu piciorul gol ţesătura de lână.

Iar covoraşul se aşternu lin pe pământ.

Îşi puse sandalele şi scrută împrejurimile cu privirea.

Bazinul era împrejmuit, de-o parte şi de alta, de arcade în formă de trifoi. Între aceste arcade, se aflau statui de marmură, înfăţişând bărbaţi şi femei, ce vărsau apă aurie în bazin sau mânuiau obiecte ciudate, pe care Şeherezada nu le mai văzuse nicicând. Unul dintre acestea era un glob ce părea să conţină vârtejuri de foc – sau poate de vânt? O altă statuie părea să răsucească un vârtej de... nisip?

Fumul albastru-cenuşiu de tămâie, ce ardea în vasele de aramă aşezate de jur-împrejurul bazinului, se împletea cu miresme puternice de smirnă. Tabloul era întregit de un mozaic strălucitor din lapis lazuli.

Şeherezada răsuci cu grijă covoraşul. Îl legă la spate cu ajutorul *shahminei*, apoi făcu, şovăitoare, câţiva paşi.

Structura de piloni părea să fie un templu. Dată fiind ora târzie a nopţii, nu era de mirare că nu se vedea în preajmă nici ţipenie de om. Şeherezada îşi ţinu însă mâna pe plăselele pumnalului în timp ce dădu ocol bazinului şi vaselor de aramă în care ardea tămâia, îndreptându-se, precaută, spre treptele largi din faţa ei.

Nu-şi încetini pasul când o siluetă familiară îşi făcu apariţia în capul scărilor.

Era înalt şi purta o mantie lungă, ce mătura pământul cu faldurile-i colorate. Avea mâinile înfăşurate în manşete de piele *mankalah.* Era complet pleşuv, iar ochii căprui îi licăreau calzi şi scânteietori.

— Chiar mă întrebam când aveai de gând să mă vizitezi, o întâmpină Musa Zaragoza, cu un zâmbet binevoitor pe buze.

Îşi întinse braţele spre ea şi îi făcu semn să urce treptele. Un băiat şi o fată, cam de aceeaşi vârstă cu ea, se iviră în dreapta lui Musa, din spatele coloanelor încununate cu foc. Fata ţinea în mână un sfeşnic din lemn de trandafir, cu trei lumânări, a căror ceară i se prelingea pe încheietură în dâre de culoarea fildeşului.

Amândoi purtau săbii scurte şi încovoiate, prinse de şoldul stâng.

Şeherezada se opri în capătul scărilor. Şi puse mâna pe pumnal, fără să mai stea vreo clipă pe gânduri.

— Eşti printre prieteni aici, steluţa mea, îi spuse Musa, cu un zâmbet generos şi înţelegător. De prea puţine lucruri preţioase te pot asigura în această lumea. Acum însă pot să-mi pun zălog propria-mi viaţă: eşti în siguranţă aici.

— Să-mi fie cu iertare, Musa-*effendi*! îi răspunse ea, fără să-şi desprindă mâna de pe pumnal. Sunt momente când uit ce înseamnă să fii în siguranţă.

— Nu am ce să-ţi iert, o asigură el, cu un gest nepăsător al mâinii.

— Sper că n-am adus jigniri nimănui, spuse Şeherezada, îndreptându-şi privirea spre santinelele lui tăcute. Şi nici n-am provocat necazuri venind aici pe neaşteptate.

Fata îşi înclină într-o parte capul încadrat de bucle, privind-o pe Şeherezada cu ochii mari. Şi iscoditori. Băiatul, cu părul drept şi răvăşit, căscă obosit, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn.

— N-ai provocat niciun necaz. Parissa şi Masrur sunt de strajă în seara asta. Mas ar prefera să doarmă, ca de obicei, dar Parissa este mânată de o curiozitate debordantă. Este extrem de dornică să te cunoască, deoarece a auzit multe despre tine.

Musa izbucni în râs, pielea din jurul ochilor încreţindu-i-se. Şi le aruncă o privire peste umăr celor două santinele.

— Îmi cer iertare că am venit în toiul nopţii, spuse Şeherezada, urcând treptele, cu un zâmbet palid pe buze, şi desprinzându-şi, în cele din urmă, mâna de pe pumnal.

Parissa ridică sfeşnicul, luminându-i calea Şeherezadei, în timp ce Mas părea că picoteşte.

— Bănuiam că eşti pe drum, spuse Musa, cu un zâmbet atotcunoscător. Stelele i-au spus Parissei că vom avea un vizitator în seara asta, iar ea m-a anunţat ceva mai devreme.

Uluită să afle vestea, Şeherezada aproape că se împiedică pe trepte.

— Stelele? îngăimă ea, aruncându-i o privire fetei cu ochi de căprioară, ce o scruta cu ardoare.

Ştie să citească în stele!

Auzise că erau oameni care puteau să facă asta. Dar nu cunoştea pe nimeni înzestrat cu acest har aparte.

Parissa nu se mai uita acum la ea. Căci ochii îi erau atraşi de covoraşul pe care îl ţinea la spate şi pe care îl studia cu o privire tulburător de invidioasă.

Privire ce o făcu pe Şeherezada să cadă pe gânduri.

— Dacă accepţi să bem împreună un ceai, îţi voi oferi toate răspunsurile dorite, spuse Musa, cu glas duios şi liniştitor, ca un pârâu ce-şi croieşte drum printre pietre zgrunţuroase.

— Mi-e teamă că nu am timp să beau ceai, îi răspunse Şeherezada, oprindu-se, şovăitoare, pe trepte. Trebuie să mă întorc înainte de ivirea zorilor.

Înainte ca cineva să-mi observe lipsa.

Înghiţi în sec, sperând să-i transmită doar din priviri nevoia de discreţie.

— Am înţeles, încuviinţă magul, cu agerimea-i caracteristică, deşi o privea cu ochi întrebători. Vrei să...

— Am nevoie de ajutorul Domniei Voastre, Musa-*effendi,* îi mărturisi ea, ajungând în capul scărilor şi privindu-l semeaţă, cu umerii drepţi, fără să mai ţină seama de rang sau etichetă. Pentru tata... şi pentru Khalid.

Indiferent cât de necuviincios era să-şi descătuşeze salva de întrebări, Şeherezada ştia că nu avea de ales. Nu putea decât să-şi pună sufletul pe tavă. Nu mai avea timp pentru altceva.

Ca şi cei pe care îi iubea.

Din fericire, Musa nu insistă. Îi luă mâna într-a sa fără urmă de şovăire.

— Ce vrei să afli, steluţa mea?

La rugămintea tăcută a Şeherezadei, Musa îi eliberă din posturile lor pe Parissa şi Masrur, trimiţându-i la culcare. Mas o privi recunoscător, dar Parissa părea îmbufnată. Aruncă o ultimă ocheadă covorului, apoi se îndepărtă, lăsând în urmă o dâră de ceară.

Musa ascultă povestea Şeherezadei, cu chipul rigid, stând pe treptele de piatră ale Templului de Foc. Doar de două ori trăsăturile sale căpătară o căldură parte. O dată când Şeherezada pomeni despre cartea tatălui ei. Şi apoi când o auzi vorbind despre Khalid. În clipa în care îi mărturisi dragostea pe care i-o purta fiului Leilei – fiul ce-şi văzuse mama pierind de mâna unui tată necruţător – Şeherezada bănuia că magul înzestrat cu haruri neobişnuite îi era mai mult decât un simplu aliat.

După ce-şi încheie povestea, Musa căzu pe gânduri, cu privirea aţintită asupra flăcărilor fremătătoare de deasupra coloanei de marmură din apropiere.

— Ştiaţi că aceste lucruri aveau să se întâmple? întrebă ea, în cele din urmă, rupând tăcerea. Parissa mi-a citit viitorul în stele?

— Nici vorbă de aşa ceva, îi răspunse el, clătinând din cap, cu un zâmbet în colţul gurii. Viitorul tău nu este gravat în piatră, draga mea steluţă. O monedă se răsuceşte de nenumărate ori până cade la pământ.

— Cât mi-aş dori să cred asta, Musa-*effendi,* îi răspunse Şeherezada, oftând adânc. Dar întâmplările petrecute în ultimul timp mi-au dovedit că nu e deloc aşa. Viitorul lui Khalid pare gravat în piatră. Şi cu el, e şi al meu.

— Ai venit, aşadar, aici în speranţa că aş putea să spulber acest blestem înfricoşător? întrebă Musa, aplecându-se în faţă, cu coatele pe genunchi.

— E posibil? şopti ea, strângând în mâini ţesătura şalvarilor.

— Din păcate, îi răspunse el, cu o privire tristă, magia în lumea noastră este un har tainic şi misterios. Un har greu de stăpânit şi nelipsit de sacrificii. Nu cunosc magia ce-a abătut asupra noastră această năpastă şi, chiar de-aş cunoaşte-o, nu multe sunt descântecele îndeajuns de puternice ca să pună capăt unui blestem. Tot ce aş putea să fac este să-ţi dau un talisman care să alunge, pentru scurt timp, nopţile albe ale lui Khalid. Dar nu am puterea de a zădărnici un blestem, draga mea. Singurul mod prin care poţi spulbera un blestem este să-l împlineşti.

Auzindu-i spusele, Şeherezada îl privi cu ochi abătuţi şi pustiiţi.

— Dar aş putea să-l ajut pe tatăl tău, continuă Musa. În privinţa cărţii de care nu se desparte. Spui că are multe arsuri pe mâini? Şi răspândeşte în jur o căldură neobişnuită?

— Da, aproape că m-a ars când m-am apropiat de ea zilele trecute.

Şeherezada strânse din buze, amintindu-şi valul straniu de căldură pe care îl simţea ori de câte ori se apropia de cartea aflată în braţele tatălui ei.

— Şi vorbea într-o limbă necunoscută când l-aţi găsit pe dealurile de la marginea oraşului?

Şeherezada încuviinţă din cap.

Musa îşi apăsă buzele cu degetul arătător, adâncit în gânduri.

— Ştiu că nu vrei să împărtăşeşti povestea şi altora, dar cred că ar trebui să cerem sfatul şi altcuiva în această privinţă.

— Cunoaşteţi pe cineva care ar putea să ne ajute? întrebă Şeherezada, cu speranţă în glas.

— Poate că da. Cunosc pe cineva care ştie mai multe decât mine. Dacă bănuielile îmi sunt întemeiate, va putea, cel puţin, să-ţi ofere nişte

răspunsuri legate de această carte, deşi s-ar putea dovedi o misiune... interesantă să le obţii.

Şeherezada se agită neliniştită pe treaptă, odihnindu-şi mâinile pe piatra rece.

— Pot să... putem să... avem încredere în el? N-am împărtăşit nimănui secretul blestemului, cu excepţia Domniei Voastre, şi nici n-aş vrea să-l împărtăşesc altcuiva. Asemenea informaţii ar putea fi periculoase dacă ar ajunge în mâinile cui nu trebuie.

— Încrederea devine un aspect extrem de interesant când e vorba despre Artan. Nu o va încredinţa niciodată celor care nu reuşesc să i-o câştige de la bun început. În orice caz, decizia îţi aparţine.

Chipul îi trădă pentru o clipă o umbră de confuzie, apoi dispăru de-ndată, lăsând locul certitudinii.

— Dar indiferent care îţi va fi alegerea, nu te va trăda, de asta sunt ferm convins, adăugă apoi, ridicându-se în picioare şi întinzându-i mâna. Vino cu mine, domniţa mea!

Şeherezada porni pe urmele lui Musa în timp ce acesta coborî treptele şi ocoli bazinul de apă. Deşi era neîncrezătoare, îl urmă pe mag spre capătul promontoriului.

Când ajunseră la marginea stâncilor, în faţă li se iviră alte trepte ce se pierdeau într-un întuneric fără margini. Săpate direct în stâncă, erau zigzagate şi nesigure. Nu exista balustradă. Şi nici alte puncte de sprijin. Bănuia că duceau spre faleza de nisip ce se întindea la picioarele lor, dar nu ştia exact unde, căci dispăreau din vedere în drumul lor sinuos şi zigzagat.

Nişte trepte ce confereau o altă semnificaţie noţiunii de credinţă.

Te-ai fi aşteptat să găseşti vreo torţă în apropiere.

Mai ales, într-un Templu al Focului.

— Ai prefera să foloseşti covorul fermecat? o întrebă Musa, netulburat, cu un zâmbet pe buze.

— De ce nu un pod făcut din raze de lună? mormăi ea.

Magul râse cu nesaţ şi îi întinse mâna. Fără vreun alt cuvânt, îl lăsă să-i călăuzească paşii pe treptele periculoase de piatră spre întunericul cavernos de la picioarele lor.

Vuietul valurilor ce se spărgeau de ţărm devenea tot mai răsunător odată ce se apropiau de malul mării.

La început, Şeherezada nu înţelegea de ce străbăteau în toiul nopţii o faleză întunecată. Razele lunii, ce dansau printre valuri, nu trădau prezenţa altor oameni, cu excepţia ei şi a magului înveşmântat în straie colorate.

Dar, în timp ce traversau întinderea unduitoare de nisip, Şeherezada observă o formaţiune stâncoasă ce intra în mare.

Iar pe o piatră plată din mijloc stătea întinsă silueta singuratică a unui tânăr.

Un val mângâia baza stâncii, stropindu-i şalvarii cu spuma-i albă. Tânărul nu se clintea însă din loc.

Musa se opri la marginea apei susurătoare, la câţiva paşi depărtare. Rămase în aşteptare, adoptând o ţinută tăcută şi senină.

După un timp, Şeherezada îşi pierdu răbdarea. Băiatul de pe stânci se purta necuviincios cu Musa-*effendi.* Căci ştia, fără doar şi poate, că se aflau acolo. Semiluna de pe cer îi învăluia chipul în umbrele lor lungi şi subţiri, trădându-le prezenţa.

Tuşi de două ori.

Băiatul nu-şi clinti nici măcar un muşchi. Se mulţumi doar să clipească. Şi să ofteze.

Măcar nu era mort.

Puşlamaua!

Musa trase adânc în piept aerul sărat.

— Artan! îl strigă el.

Băiatul îşi rezemă un picior pe un genunchi şi îşi puse mâna sub cap. Apoi, căscă cu zgomot. Ostentativ.

— Artan Temujin! îl strigă Musa din nou, fără să confere glasului său un ton imperativ.

Era evident că zeii îl înzestraseră pe mag cu răbdarea a douăzeci de oameni. Şi seninătatea multor suflete luminate.

Şeherezada, însă, îşi stăpânea cu greu dorinţa de a-l azvârli de pe stânci. Lăsându-l să se zvârcolească puţin printre valurile tumultuoase ale mării.

Dar s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lui.

În curând, însă, avea să se trezească ea însăşi printre valurile mării.

Băiatul ridică o mână în aer deasupra pieptului. Îşi îndoi degetele şi în palma-i deschisă îi apăru o minge de foc de mărimea unui pumn. Ridică şi mai sus văpaia ca s-o vadă pe Şeherezada într-o lumină mai puternică. Apoi, cu un gest iute al mâinii, aruncă în valuri mingea de foc. Aceasta sfârâi în apă, apoi dispăru într-o spirală albă de fum.

În tot acest timp, Şeherezada îşi stăpâni cu greu icnetele.

N-o să mă las impresionată de puşlamaua asta. Indiferent cât de impresionant ar putea să fie.

Când se ridică în capul oaselor, îl văzu clătinându-se într-o parte. Alunecă apoi de pe stâncă şi căzu în apa adâncă până la genunchi...

Răsturnându-se cu totul şi chicotind frenetic.

E beat!

Şeherezada îşi încrucişă braţele, stăvilindu-şi indignarea. Îl privi pe Musa, care nu părea deloc deranjat de starea băiatului. Ci mai degrabă resemnat.

Ca şi când s-ar fi aşteptat să fie aşa.

Când băiatul se aşează din nou pe stâncă şi îşi înălţă chipul în bătaia razelor de lună, Şeherezada observă multe lucruri de seamă.

Ca şi Musa, băiatul era complet pleşuv. Avea lobii urechilor împodobiţi cu cercei mici din aur. Pielea îi era zugrăvită în nuanţele blănii de samur, iar ochii negri şi migdalaţi, străjuiţi de pleoape elegante, îi trădau sorgintea orientală. Nu era chipeş în sensul clasic al cuvântului, dar era înzestrat cu un farmec aparte. Căci frumuseţea sa îşi avea rădăcinile în suma defectelor sale – un maxilar mult prea proeminent, un nas rupt şi vindecat în diverse locuri şi o cicatrice ce-i străbătea în diagonală buza de jos. Din locul în care stătea, pielea îi părea Şeherezadei la fel de lină ca suprafaţa unei oglinzi. Nu purta tunică, iar şalvarii păreau să fi văzut lumina zilei cu multe luni în urmă, fiind ponosiţi şi neîngrijiţi.

Ca şi stăpânul lor.

Odată ce băiatul îşi regăsi echilibrul, Şeherezada descoperi că nu era cu mult mai înalt decât ea, deşi avea trunchiul vânjos – era puternic şi voinic.

— E frumoasă, îngăimă el, cu un accent deosebit, schiţând o grimasă sardonică.

Şeherezada îi răspunse în aceeaşi manieră.

— Dar nu îndeajuns de frumoasă, adăugă apoi, râzând cu poftă.

— Ce bine că natura te-a înzestrat cu alte talente! Şi că nu eşti un arbitru al frumuseţii, îi ripostă ea, cu acelaşi zâmbet caustic pe buze.

— O, dar te înşeli! exclamă el, ridicându-şi degetul arătător, lung şi zvelt. Chiar sunt arbitrul suprem al frumuseţii pe acest mal al râului Shan K'ou. Au fost vremuri când trebuia să le aleg pe cele mai seducătoare patru fete virgine care...

— Artan! îl mustră Musa, cu chipul brăzdat de riduri dezaprobatoare.

Băiatul izbucni din nou în râs, prăbuşindu-se în apă. Se lăsă purtat de valurile leneşe, cu braţele întinse şi picioarele larg depărtate.

— E beat, murmură Şeherezada, ţuguindu-şi buzele. Şi un mincinos fără seamăn.

— E adevărat, îi răspunse băiatul. Nu erau virgine, adăugă apoi, făcându-i cu ochiul. Deşi cuvântul *mincinos* îmi pare puţin cam exagerat. Îmi place doar să înfrumuseţez întrucâtva adevărul.

— Te rog să te ridici puţin în picioare! interveni Musa, frecându-şi faţa cu mâna. Să-mi faci o favoare şi să te porţi într-o manieră corespunzătoare rangului tău!

Auzindu-i spusele, băiatul pufni din nou într-un râs isteric.

— Îmi pare rău, Musa-*effendi...* dar nu este în stare să ne ofere vreun ajutor. Iar eu nu am timp de pierdut, spuse Şeherezada, întorcându-se pe călcâie, copleşită de frustrare pentru că sperase să obţină sprijinul unui băiat atât de grosolan şi indolent.

— Şeherazada-*jan*...

Băiatul sări în picioare, împroşcând apa în jur.

— Becaţa *asta* obraznică este regina Khorasanului? întrebă el, manifestând prima reacţie sinceră de când stăteau de vorbă.

Mă cunoaşte?

— Dar tu cine eşti? îl întrebă Şeherezada, întorcându-se spre el, cu pumnii încleştaţi.

— Artan Temujin, îi răspunse băiatul, făcând, ironic, o plecăciune în faţa ei, deşi era cât pe ce să cadă din nou în apă.

— Şi numele ăsta ar trebui să-mi spună ceva? continuă ea, cu o privire încruntată şi aspră.

— Dă-mi mâna şi îţi voi explica! îi răspunse el, presărându-şi cuvintele cu tonalităţi onctuoase şi perfide.

— Mai degrabă aş săruta un şarpe.

— Un lucru înţelept din partea ta! îi ripostă, râzând. Te-ai sărutat, însă, cu un nebun criminal..., continuă, etalându-şi în toată splendoarea pieptul vânjos, brăzdat de stropi de apă. Nu e oare acelaşi lucru?

— Ticălosule! exclamă Şeherezada, năpustindu-se asupra lui, copleşită de mânie.

Cu o grimasă de satisfacţie pe buze, Artan o trase în apă lângă el. Pierzându-şi echilibrul, se sprijini de braţul lui stâng.

Mai multe lucruri o năuciră deodată.

Avea pielea uluitor de caldă, de parcă suferea de febră, în ciuda faptului că stătea de ore bune pe malul mării. Palmele îi erau aspre şi bătătorite, iar un braţ purta amprenta unor răni cumplite...

Ca şi mâinile tatălui ei.

Cel mai uluitor lucru era însă fiorul ce-i străbătu trupul în clipa în care îl atinse. Asemănător cu senzaţiile pe care i le provoca atingerea covorului. Furnicăturile ce-i înfiorau mai întâi inima şi porneau apoi prin tot corpul.

— Ei bine..., începu Artan, scrutând-o cu ochii lui negri şi sfredelitori. Se pare că nu te-ai înşelat, Musa-*abagha.*

Şeherezada îl auzi pe mag oftând în spatele lor.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! îi porunci ea, cu glas tăios, hotărâtă să nu-şi trădeze freamătul lăuntric pe care îl stârnise atingerea lui.

Pentru că şovăia s-o elibereze din strânsoare, îl îmbrânci cu putere. Se înclină într-o parte, gata să cadă, apoi o apucă cu o mână de încheieturi.

— Ce temperament! exclamă el, admirativ, izbucnind în râs. Ar trebui să te previn, micuţă becaţă: ultima fată care a încercat să mă supună voinţei sale s-a trezit a doua zi cu privirea înceţoşată, continuă Artan, făcându-i semn să se apropie, de parcă Şeherezada ar fi avut de ales. I-am deviat ochii în două direcţii diferite.

— Ha, ha! râse ea, pe un ton caustic. Dar ca să faci aşa ceva, n-ar trebui să stai drept în picioare?

— Ar trebui să te temi de zilele în care pot să stau drept în picioare. A fost un timp când am pus pe fugă o întreagă flotă de...

— Destul! îl întrerupse Şeherezada, îmbrâncindu-l. Am încercat să mă înarmez cu răbdare doar pentru că Musa-*effendi* crede că mi-ai putea fi de ajutor, dar mă îndoiesc că acest lucru mai este cu putinţă. Răspunde-mi la o singură întrebare şi te las în pace! Ştii ceva sau nu despre o carte care te arde la atingere?

Artan clipi din ochi, vădit uluit.

— Cum... arată?

— Veche. Ponosită. Cu coperţile legate în piele neagră şi fier ruginit.

— Cu o încuietoare la mijloc? o întrebă apoi, dregându-şi glasul în timp ce încerca cu greu să-şi adune gândurile.

— Da.

Şovăi. Când pe fruntea-i lină îi apărură încreţituri adânci, chipul lui Artan căpătă o expresie... înfricoşătoare. Primejdioasă.

— A deschis-o cineva?

Sub privirile lui neaşteptat de severe, Şeherezada îşi stăvili cu greu fiorii de teamă.

— Cred că tatăl meu a făcut-o.

— Vorbeşte graiul ciagatai?

— Nu... ştiu.

— Cred că ţi-ai călcat pe mândrie ca să recunoşti asta, spuse Artan, cu glas batjocoritor.

Şeherezada îi evită privirea, simţind cum obrajii îi iau foc.

Trebuie să-i accept vorbele de ocară. Cel puţin, deocamdată.

— Tatăl tău e cumva un nesăbuit? continuă el.

— Nicidecum! îi răspunse ea, privindu-l fără grai, căci îşi pierduse cuvintele sub imperiul mâniei.

— Numai un nesăbuit ar deschide o carte ca asta, spuse Artan, cu glas tăios şi necruţător. Este o carte de magie neagră şi străveche. O magie sângeroasă. Pentru care plăteşti cumplit de scump... dacă tatăl tău nesăbuit n-a plătit deja.

Şeherezada se întoarse spre Musa.

— De ce băiatul ăsta îngrozitor ar putea să...

— Strămoşii mei au scris cartea, o întrerupse Artan, fără îngâmfarea pe care Şeherezada ar fi aşteptat-o în urma unei asemenea mărturisiri. Dacă tatăl tău are necazuri, familia mea este singura care ştie ce cale trebuie să urmeze.

Simţi cum inima i se opreşte în piept.

Sfinte Dumnezeule! *Chiar ne-ar putea fi de ajutor.*

Mistuită de neliniște, începu să-şi muşte interiorul obrazului.

Poate că îşi forţase norocul cu Artan Temujin.

Khalid avea dreptate. Voi avea mereu de suferit pentru că nu sunt în stare să-mi ţin gura.

Şeherezada ştia prea bine că va trebui să câştige simpatia puşlamalei, în ciuda purtării ei de până acum. Aţintindu-şi ochii asupra băiatului din faţa ei, văzu că o scruta cu o privire tulburător de sfredelitoare pentru cineva ameţit de aburii alcoolului.

Cu o expresie dominată de indolenţă. Şi subjugată de insolenţă.

Dar cu un chip interesant. Nu putea să conteste asta.

— Ai vrea să... ai putea să mă duci să vorbesc cu familia ta? îl întrebă ea, încercând să afişeze un aer de umilinţă.

În asemenea împrejurări, poate că nu era sub demnitatea ei să-l şi implore.

— Nu, draga mea regină a unui ţinut de care nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, îi răspunse Artan, râzând de propria-i glumă. Nu am de gând să fac asta.

— Artan, fiu al lui Tolu..., se auzi de pe mal vocea răsunătoare a lui Musa Zaragoza.

Nici imperativă, nici stăruitoare.

Artan îşi frecă însă nasul cu dosul palmei, încruntându-se, copleşit de frustrare. Scoase un suspin mult prea puternic decât ar fi fost cazul.

Musa pronunţase doar o serie de nume. Nume încărcate însă de semnificaţii adânci.

— Te rog! spuse Şeherezada, spulberându-şi şovăiala şi făcând un pas spre el. Am nevoie de ajutorul tău.

— N-ar trebuie să te ajut, îi răspunse Artan, ducându-şi, exasperat, mâna la frunte. N-am nici cea mai vagă dorinţă să plec undeva cu o becaţă ca tine.

— Te rog! repetă ea, muşcându-şi buza.

— Cel puţin, până nu înveţi să te aperi, nici nu se pune problema. Semeni cu o mânză abia născută; nu ştii să faci absolut nimic, doar să dai din gură, continuă el, răsuflând cu zgomot. Vino din nou mâine-seară! Când vei învăţa noţiunile de bază ale magiei, te voi duce la mătuşa mea. Nu acceptă să ajute

pe cineva care nu reuşeşte să-i câştige respectul. Şi te va alunga râzând în hohote. Înainte de a te azvârli în flăcări.

Artan aruncă spre ţărm o ultimă privire mânioasă, apoi lovi apa cu piciorul, stârnind de jur-împrejur o pâclă înspumată şi sărată.

Rămasă în continuare fără grai, Şeherezada privea cum băiatul îşi revărsa mânia asupra mării stoice.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea, domol. După purtarea mea grosolană de mai devreme, ştiu prea bine că nu merit...

— Dar stai fără grijă! Căci te voi face să plăteşti cu vârf şi îndesat, îi răspunse Artan, aruncându-i o privire piezişă. Şi obţin întotdeauna ce-mi doresc.

Felul în care o privea o făcu pe Şeherezada să regrete decizia de a-i cere ajutorul. Senzaţia de pericol pe care o simţea în preajma lui părea tot mai intensă. Ca spaima pe care o trăieşti când te afli pe marginea unei prăpăstii.

— De ce... ce te-a determinat să te răzgândeşti?

— Rugămintea lui Musa-*abagha.* Iar Musa-*abagha* cere foarte puţin în schimbul sălaşului pe care mi-l oferă. Nu te teme! adăugă apoi, rânjind batjocoritor. N-ai reuşit să-mi stârneşti interesul. Îmi plac fetele cumsecade, iar tu nu eşti deloc aşa. Eşti egoistă şi răzbunătoare.

Uluită de descrierea lui, Şeherezada începu să protesteze.

— Dar nu sunt...

— Nu mă înţelege greşit! Sunt chiar încântat. Pentru că asta înseamnă că am putea fi prieteni într-o bună zi.

— Şi de ce mi-aş dori să-ţi devin prietenă?

Artan se prăbuşi din nou în apă, cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Pentru că şi eu sunt la fel de egoist şi de răzbunător ca tine.

ACOLO UNDE EXISTĂ O RUINĂ[4]

Mingea de foc străpunse întunericul.

Îndreptându-se direct spre ea.

Şeherezada se străduia.

Se străduia cu adevărat.

Dar, în ultimul moment, cuprinsă de teamă, se aruncă în nisipul strălucitor ce i se întindea la picioare.

— E în zadar! răsună o voce profundă din apropiere, şfichiuind-o ca un bici. O pierdere de vreme.

Îl urăsc... cu ardoare.

Scrâşnind din dinţi, Şeherezada strânse nisipul în pumni, dorindu-şi cu disperare să-l arunce în faţa lui Artan Temujin şi să-i şteargă rânjetul îngâmfat de pe buze.

— Eşti supărată, micuţă becaţă? continuă el. Foarte bine. Căci şi eu sunt. Asta e a doua – nu, stai puţin! – a *treia* oară când îmi strici o seară pe care aş fi putut s-o petrec sub clar de lună.

— Te rog să mă ierţi că ţi-am stricat o seară care s-ar fi putut dovedi extrem de productivă, îi ripostă ea, ridicându-se în picioare şi ştergându-şi mâinile de nisip.

— Mă bucur că eşti de acord cu mine. Căci luna mi-ar fi oferit mai multe satisfacţii decât încercările tale lamentabile de a face acte de magie, spuse el, răsuflând cu zgomot. Atâtea haruri... irosite de pomană!

Ticălosule!

— Dacă aş avea o minge de foc, ţi-aş arunca-o între picioare, îi spuse ea, mânioasă, cu obrajii încinşi. Mă tem, însă, că nici n-ar avea ce să ardă.

Artan izbucni într-un râs răsunător şi nepăsător.

— Măcar te distingi printr-un simţ al umorului cu totul aparte. Deşi nu m-au atras niciodată fetele mânioase şi slabe ca un ţâr, adăugă apoi, aruncându-i o privire întrebătoare. Oare califului din Khorasan îi place cum arăţi?

— Fireşte!

— Sărmanul neghiob! exclamă el, rezemându-se pe călcâie. Frumuseţea se duce. Şi rămâi cu pacostea pe cap.

---

[4] „Acolo unde există o ruină, există şi speranţa unei comori", citat aparţinând lui Jalal al-Din Rumi, 1207-1273, unul dintre cei mai cunoscuţi mistici persani şi islamici, întemeietor al Ordinului Mevlevi.)

— Ha, ha! Bănuiesc că ştii ce spui.

— Fără urmă de îndoială, îi răspunse Artan, ţinând în palmă o altă minge de foc. Şi, dacă aş fi în locul tău n-aş ţine seama de asta, adăugă apoi, râzând şi agitându-şi sprâncenele.

Când ea o luă din nou la fugă, Artan scoase un suspin.

— E adevărat ce se spune, Şeherezada al-Khayzuran: fugim numai de lucrurile care ne înspăimântă cu adevărat.

— Atunci, sunt realmente înspăimântată de foc, Artan Temujin.

— Încearcă să-şi stăvileşti teama! o sfătui el, cu un alt suspin. Încearcă să faci ceva în privinţa asta!

În ciuda zbuciumului ei, Şeherezada încercă să invoce senzaţia de căldură pe care o simţea ori de câte ori atingea covoraşul.

Dar nu reuşea. Îi era cu neputinţă.

De parcă voia să atingă stelele.

Încerca de două nopţi la rând. Şi singura concluzie pe care putea s-o tragă era faptul că puterea nu sălăşluia în trupul ei. Ci o absorbea din universul înconjurător.

Când îi sugerase acest lucru lui Artan, el izbucnise în râs, cu capul dat pe spate şi gura căscată ca o prăpastie adâncă. Apoi, o atacase cu o salvă de foc. Voia s-o determine să se apere.

Să respingă *mingile de foc.* Sau să pună alte obiecte în calea lor.

Doar prin simpla-i voinţă.

Era rândul ei să râdă, dându-şi capul pe spate într-o manieră la fel de exagerată.

Artan credea că, dacă se lăsa dominată de gândul pericolului iminent, trupul ei avea să reacţioneze din instinct. Astfel, de două nopţi, stăteau ţintuiţi pe ţărm. El o ameninţase la început cu mingiuţe de foc. Şeherezada fugea, înspăimântată, din calea lor. Acum stârnea vârtejuri de foc – mult mai greu de evitat.

Dar, cu excepţia rănilor căpătate în urma îndelungatelor plonjări în nisip, Şeherezada nu se alegea cu nimic după aceste lecţii.

Şi, în afară de nemulţumiri, nici Artan nu se alegea cu altceva.

— Eşti un dascăl îngrozitor! strigă ea. Metoda a fost imperfectă de la bun început, adăugă apoi, apropiindu-se de valurile ce se spărgeau de ţărm şi încetinind pasul.

— Dacă vrei să spui că sunt imperfect, atunci ai dreptate.

— Lecţia de astăzi s-a terminat, îngăimă ea, cu răsuflarea întretăiată, oprindu-se pe loc.

— N-aş prea zice.

Se întoarse spre el, tulburată de tonalitatea glasului său.

Şi avea dreptate să fie îngrijorată, căci Artan începu să reverse asupra ei altă salvă de foc. Vârtej după vârtej ţâşnea din palmele-i deschise.

O spaimă cumplită puse stăpânire pe Şeherezada. Nu avea nicio şansă să le evite pe toate.

— Nu mai fugi din calea lor! îi strigă Artan. Încearcă să le alungi cumva! Vreau să cred că nu voi arunca o mieluţă în cuşca lupilor când te voi duce la mătuşa mea.

— Nu pot, strigă ea, înspăimântată de numărul copleşitor al sferelor de foc ce o urmăreau.

Neştiind ce să facă, Şeherezada se năpusti în mare şi plonjă în valuri. Îşi ţinu răsuflarea cât putu de mult, mergând pe sub apă. Apoi, nevoită să ia aer, ţâşni printre valuri şi se ridică în picioare în apa ce-i ajungea doar până la brâu...

— Şeherezada!

Îşi dădu la o parte părul de pe faţă exact în clipa în care o ultimă minge de foc se îndrepta spre ea.

Nu mai avu timp să reacţioneze.

Mingea se izbi de abdomenul ei, arzându-i tunica.

Pentru o clipă, şocul o ului cu totul.

Îl auzi pe Artan strigând ceva de pe mal într-o limbă stranie. Mingea se întoarse din cale şi se prefăcu într-un nor de fum.

Nu reuşea nici măcar să ţipe. În aer, mirosul de carne arsă se împletea cu miresmele sărate ale mării. Genunchii începură să-i tremure când un val se izbi de ea.

Atingerea apei sărate pe pielea-i goală îi provocă o durere cumplită.

Agonizantă.

Şeherezada se prăbuşi în apă, încercând în zadar să ţipe.

— Neghiobule! se mustră Artan, luând-o în braţe şi purtând-o spre ţărm printre valurile înspumate ale mării. Eşti complet nesăbuit, murmură apoi.

Şeherezada tremura ca varga. Şi începu să clănţăne din dinţi.

— Am... am... luat... foc, îngăimă ea, înfigându-şi degetele în braţele lui. Pielea... mea... a... a...

Aşezându-se în genunchi pe mal, Artan o întinse pe nisipul dens.

— Ce nesăbuinţă!

— În... încetează! N-am... n-am putut să...

— Nu la tine mă refer!

Apoi, fără alte cuvinte, Artan îi sfâşie ţesătura arsă a tunicii.

De data aceasta, Şeherezada reuşi să ţipe.

— Taci, taci! murmură Artan, trăgând de un cercel, cu o expresie îndurerată pe chip. Stai cuminte şi o să-ţi vindec rănile! Îţi jur că o să le vindec.

Deşi vorbele-i păreau absurde, expresia de pe chip era bine cumpănită. Avea maxilarul încleştat. Iar cicatricea ce-i străbătea în diagonală buza de jos era albă. O strânse cu mâinile de umeri, încercând să-i stăvilească tremurul. Un fior îi străbătu trupul din cap până în picioare.

Pupilele negre ale lui Artan i se dilatară ca un strop de cerneală vărsată în apă. Îşi desprinse mâinile de pe umerii ei şi poposiră deasupra abdomenului.

Din vârfurile degetelor se revărsa o lumină fremătătoare.

Fără să fie, însă, caldă.

Un fior rece ca gheaţa îi cuprinse stomacul. Pielea i se făcu de găină. Străbătându-i apoi şira spinării, de parcă aerul din jurul lor era presărat cu mii de ace.

Cerneala din ochii lui Artan începu să-şi schimbe culoarea. Căpătând o nuanţă cenuşie ca norii de furtună.

Îşi stăvili un strigăt de durere. Apoi, se lăsă pe călcâie.

Când Şeherezada se ridică în capul oaselor, îşi privi abdomenul. Zări doar o dâră roşie şi urâtă. Nici urmă de arsura pe care se aştepta s-o vadă, iar durerea nu era mai intensă decât cea pe care o simţea după ce stătea câteva zile în bătaia soarelui torid.

Nu-i trebui mult ca să înţeleagă ce se întâmplase.

Căci Artan Temujin purta pe abdomenul gol, exact în acelaşi loc, o arsură asemănătoare cu a ei.

Doar că a lui era mult mai gravă.

Presărată cu băşici. Şi răni de jur-împrejur.

Răni ce-ar fi trebuit să fie ale ei.

Artan le transferase cumva pe trupul lui.

— Nu... nu trebuia să faci asta, îngăimă ea, cu buzele-i învăluite într-o şuviţă sărată de păr.

Era un lucru ridicol. Şi evident. Dar simţea nevoia să i-l spună.

— Cu plăcere, îi răspunse el, schiţând un zâmbet contorsionat ca o seceră.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea, găsindu-şi cu greu cuvintele.

După câteva clipe de linişte tulburătoare, Artan se prăbuşi în nisip, sfâşiat de un fior de durere.

— Se pare că, în final, o dăm mereu în bară, nu-i aşa?

— Aşa se pare.

— Nu merge, îi spuse apoi, cu răsuflarea întretăiată, arătându-i rănile.

— Nu, îi răspunse ea, rezemându-se într-un cot, cu o expresie posacă. Nu merge.

— Păcat! murmură Artan, pierdut în gânduri, cu ochii aţintiţi spre cer. Mătuşa mea te va mânca de vie.

— De ce... de ce crezi că mătuşa ta mă va mânca de vie? întrebă Şeherezada, cu glas şovăitor. Şi dacă ştiai asta, de ce ai acceptat să mă duci la ea?

Care este motivul real pentru care mă ajuţi, Artan Temujin?

Când se hotărî, în sfârşit, să vorbească, privirea îi rămase pironită printre stele.

— Ai auzit vreodată povestea „Fetei care a prins luna”?

— Fireşte. Toţi copiii o cunosc.

— Spune-mi-o aşa cum o ştii tu!

— La ce bun...

— Ca să mă înveseleşti, îi răspunse el, arătându-i rănile de pe abdomen. Doar acum.

— Doar acum, încuviinţă Şeherezada, cu o privire încruntată, aţintindu-şi ochii spre cer. A fost odată ca niciodată o fată care trăia într-un turn de piatră, vegheată de balauri albi, ce-i îndeplineau orice dorinţă. Când voia o anumită prăjitură, nu trebuia decât să dea glas dorinţei sale. Când voia să doarmă, balaurii întunecau cerul doar cu o simplă zbatere de aripi. Soarele se preschimba în lună doar la un simplu răget. Deşi dorinţele ei erau complet neîntemeiate, continua să-şi dorească tot mai multe lucruri. Dar mai mult decât orice altceva, îşi dorea să aibă putere. În concepţia ei, balaurii aveau mai multă putere decât orice altă fiinţă din lume, deoarece puteau să-i îndeplinească orice dorinţă.

Artan îşi ţinu răsuflarea pentru o clipă. Uluită de purtarea lui stranie, Şeherezada se opri.

Văzându-i, însă, privirea piezişă, reluă firul povestirii:

— Într-o noapte, când unul dintre balauri îi aduse un colier din aur masiv, pe care îl ceruse dintr-un ţinut îndepărtat, fata simţi miresmele ciudate ce învăluiau cutia înveşmântată în mătase a colierului şi îşi spuse că nu mai putea să trăiască mistuită de dorinţa de a căpăta puterea balaurilor. Trebuia să fie a ei. Fata îi ceru astfel balaurului să-i dezvăluie sursa magiei sale. Acesta îşi îndreptă privirea, cu chipul vădit îndurerat, spre luna plină de pe cer. Ea îi ceru stăruitoare s-o poarte spre lună ca să-i capteze puterea. Porniră, aşadar, în zbor spre astrul strălucitor al nopţii, stârnind în urma lor o pulbere de stele. Fata adună stelele şi făuri din ele o funie. Apoi, în ciuda ultimelor poveţe ale balaurului, aruncă funia de stele de jur-împrejurul lunii, râzând cu glasu-i strident ca un dangăt în noapte.

Şeherezada se opri şi îl privi pe Artan, apoi continuă:

— Dar, ca multe alte lucruri înzestrate cu putere, luna refuză să se lase cucerită.

Auzindu-i spusele, Artan schiţă un zâmbet. Dar nu un zâmbet amuzat. Ci un zâmbet ce ascundea taine întunecate şi profunde.

— Luna o luă la fugă pe cer. Desprinzându-se de pe spatele balaurului, fata se agăţă de funia de stele. Îl rugă disperată pe astrul nopţii să-i îndeplinească dorinţa sau s-o elibereze. Luna îi răspunse cu glasul tăios al unui vânt muşcător: „Vrei să ai putere? Atunci, te voi purta în umbra mea. Vei fi o lună a stelelor rătăcitoare. Dar va trebui să plăteşti un preţ". Fata îi răspunse fără şovăire, râzând încântată: „Nu mă interesează preţul. Poţi să-mi iei toate lucrurile lumeşti, căci nu voi mai avea nevoie de ele odată ce voi căpăta o putere atât de mare". Cuvintele lunii străbătură aerul îngheţat al nopţii: „Prea bine, atunci. Îmi doresc de mult o tovarăşă de drum". Apoi, într-un vârtej de pulbere de stele, luna o prefăcu pe fată în umbra ei, vitregind-o de lumină. Înlănţuind-o de ea pentru totdeauna. Această lună aflată în umbra astrului nopţii – luna nouă – străluceşte cu putere pe cer doar câteva nopţi pe an. Dar nu are o putere îndeajuns de mare ca să se elibereze din lanţurile stăpânei sale.

— De aceea ni se pare că luna dispare, încheie Artan, cu glas domol. Căci este umbrită. Eclipsată.

— Şi îl urmează fără încetare pe adevăratul astru al nopţii, spuse Şeherezada, încuviinţând din cap.

O tăcere adâncă se aşternu între ei, tulburată doar de vuietul îndepărtat al valurilor.

— De ce te afli aici, micuţă becaţă? o întrebă Artan. Doar ca să-l ajuţi pe tatăl tău?

— Da, îi răspunse ea, mult prea repede.

— Doar pentru asta?

Şeherezada şovăi de această dată. Fireşte că se afla aici ca să-l ajute pe tatăl ei. Dar mai avea un motiv. Un motiv ce trebuia să rămână învăluit în mister.

— De ce mă întrebi?

— Pentru că ştiu că mai există un temei, îi răspunse Artan, ţintuind-o cu privirea. Ştiu că eşti regina unui oraş în ruină şi a unui regat aflat în pragul războiului. Şi mai ştiu că regele tău este un monstru.

Şeherezada păstră tăcerea. Îşi plimbă degetele pe abdomenul gol, mângâindu-şi, şovăitoare, rana. Era fierbinte la atingere. Îşi aminti cum, doar cu câteva clipe în urmă, chipul lui Artan Temujin îşi pierduse orice urmă de prefăcătorie.

Trădându-şi regretele şi sentimentele mult mai profunde, adânc ferecate în sufletul său.

„*Încrederea devine un aspect extrem de interesant când e vorba despre Artan. Nu o va încredinţa niciodată celor care nu reuşesc să i-o câştige de la bun început*".

Poate că era timpul să-i arate puţină încredere.

— Khalid nu este... un monstru. Nicidecum, îi spuse apoi, cu inima fremătătoare, copleşită de amintirile-i dragi.

— Serios? o întrebă Artan, scrutând-o cu intensitate. Şi atunci cum l-ai defini?

— De ce eşti atât de curios? îi întrebă, la rândul ei, privindu-l printre gene. De ce ai acceptat să mă ajuţi, Artan Temujin?

— Povestea pe care tocmai mi-ai depănat-o..., murmură el, după o scurtă şovăire. Este povestea familiei mele.

— Poftim? îngăimă Şeherezada, încercând cu greu să-şi ascundă stupoarea.

— Nu mă înţelege greşit! Anumite faţete ale poveştii tale sunt absurde. Înfrumuseţate de trecerea timpului. Dar povestea conţine, în esenţă, şi un sâmbure de adevăr. O străbună din familia mea a furat un izvor puternic de lumină ca să capete puteri nemăsurate şi să îndeplinească orice dorinţă. Dar cel care i-a acordat aceste puteri a prins-o în lanţurile robiei. Prefăcând-o într-un duh puternic, închis în tăişul gol al unei săbii, îi spuse el, cu o expresie pe cât de amară, pe atât de veselă.

— Am..., îngăimă ea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ai vrut să ştii de ce am acceptat să te ajut. În mare parte, am făcut-o la rugămintea lui Musa-*abagha.* Dar şi pentru că sunt obligat de nesăbuinţa străbunei mele. Sunt obligat să îndeplinesc dorinţe. Musa-*abagha* mi-a oferit adăpost în toţi aceşti ani. Salvându-mă de cei care m-ar încătuşa în lanţurile robiei. Prefăcându-mă într-un balaur care le aduce coliere de aur fetiţelor ingrate, continuă el, râzând amar. Musa Zaragoza mă protejează de blestemul familiei mele; ne ascunde – pe mine, pe Parissa, pe Mas şi pe alţii – în sălaşul lui şi ne învaţă să ne dominăm puterile. Ne ocroteşte pe toţi aici, în Templul Focului. Aici, când trebuie să ne folosim harurile, o facem doar după bunul nostru plac. Aici, nu suntem niciodată sclavii magiei noastre.

— Dar de ce trebuie să te protejeze Musa-*effendi* de familia ta?

— Familia mea este la fel de însetată de putere ca şi fata din povestea ta. Sunt nişte monştri înzestraţi cu haruri stranii. Mătuşa mea îi ţine închişi într-o fortăreaţă din munţi. Dar..., se opri, cu o expresie înverşunată pe chip... a făcut şi greşeli. Părinţii mei au căzut pradă aroganţei sale. Au fugit din fortăreaţă, căutând o cale prin care să rupă lanţurile robiei. Dar harurile lor

magice au pogorât asupra lumii năpaste cumplite. Ca urmare, mătuşa mea vrea să mă supună voinţei sale. Să devin sclavul dorinţelor ei. Aşa că am fugit, continuă Artan, scrutând-o cu ochi sfredelitori în timp ce vorbea. Autoritatea mătuşii mele este o altă formă de sclavie.

Şeherezada îi susţinu privirea, formulându-şi cu grijă următoarea întrebare.

— Mătuşa ta... este într-adevăr foarte puternică?

— Ar putea să dea foc templului doar printr-o simplă râgâială, îi răspunse el, fornăind pe nas. Şi ar putea să aprindă toate lumânările din Khorasan trăgând doar un vânt.

— Fii serios!

— Da, e într-adevăr puternică, îi răspunse Artan, râzând cu poftă. Şi, ca şi tine, n-are pic de simţ al umorului.

Şeherezada păstră un timp tăcerea, ascultând vuietul valurilor, ce devenea tot mai răsunător, ca şi gândurile ei.

— Este oare îndeajuns de puternică pentru a-i vindeca pe cei suferinzi? îl întrebă ea, muşcându-şi buza. Îndeajuns de puternică... pentru a spulbera un blestem?

— Aha! exclamă el, aruncându-i o privire gravă, lipsită de orice umbră de veselie. Despre asta este vorba, aşadar! Tu eşti cea lovită de blestem?

Şeherezada închise ochii, apoi clătină din cap.

— Trebuie să vorbească cu cel lovit de blestem, continuă Artan. Şi va trebui să ştie magia înfăptuită.

— Dar dacă nu ştim? îl întrebă în şoaptă.

Artan îşi puse mâinile sub cap şi îşi împleti degetele.

— Va trebui să-l aduci cu tine, Şeherezada, îi răspunse apoi, după un timp, cu glas duios. Pe regele tău. Va trebui să vorbească în carne şi oase cu mătuşa mea dacă vrei să-l ajute.

Teama i se cuibări în suflet. Deşi îşi dorise să-i ceară ajutorul – lucru ce presupunea mărturisirea adevărului – îşi simţea inima sfâşiată auzindu-l acum îmbrăcat în cuvinte.

— Uneori, mi-e cu neputinţă să te urăsc, murmură ea.

— O ştiu prea bine, îi răspunse Artan, zâmbind, cu ochii aţintiţi încă la stele.

Continuară să scruteze cerul nopţii, învăluiţi într-o tăcere caldă şi prietenoasă, până când sunetul unor paşi în nisip îi trezi din visare.

— Şeherezada-*jan*! o strigă Musa, spulberând liniştea cu glasul lui răsunător.

— Da, îi răspunse ea, ridicându-se în picioare, străfulgerată de un fior de durere în zona abdomenului.

— Aş vrea să-ţi vorbesc pentru o clipă..., îi spuse el, scotocind printre faldurile mantiei. Ţi-am adus ceva.

Ţinea în mână o piatră pătrată de jad, cât jumătate din palma lui, prinsă de un şnur subţire de piele neagră, menit să fie purtat la gât. Suprafaţa lustruită a pietrei verzi era încrustată cu tot felul de semne încâlcite.

— Talismanul despre care ţi-am vorbit, spuse Musa, încet.

Cel hărăzit să alunge nopţile albe ale lui Khalid.

— Nu ştiu dacă îi va fi de vreun folos, murmură Musa. E posibil să diminueze pentru scurt timp efectele blestemului. Dar m-am gândit să încerc să-l ajut, indiferent cât de neînsemnate îmi sunt puterile.

Auzindu-i spusele, Artan căscă cu zgomot. Şeherezada îi aruncă o privire mânioasă înainte de a-şi înălţa ochii spre silueta înaltă din faţa ei. Magul o privea cu sprâncenele-i încruntate, brăzdate de îngrijorare.

— Vă mulţumesc, Musa-*effendi.* Mi-aţi dăruit mai mult decât aş fi putut să nădăjduiesc.

— Te rog să-i spui lui Khalid că îmi pare nespus de rău că m-am dovedit nevolnic cu mulţi ani în urmă, murmură Musa, încuviinţând din cap. Că l-am lăsat singur. Dar mă găseşte acum aici, de va avea vreodată nevoie de mine.

Spunând acestea, puse talismanul în mâna ei şi făcu o plecăciune adâncă, atingându-şi fruntea cu degetele.

Mângâind cu degetul mare încrustaţiile de pe suprafaţa pietrei de jad, Şeherezada încercă să ignore povara de netăgăduit ce i se aşternea pe umeri.

Povara realizării.

Dar şi bucuria certitudinii.

Mă duc acasă.

CHIŢĂITUL UNUI ŞORICEL

Semiluna ce se înălţa pe cer era zugrăvită în nuanţe de alabastru. Nori negri se adunau ameninţători, înnegurând bolta în depărtare.

La fel ca şi ghemul de nervi pe care Irsa îl simţea în stomac.

Din păcate, nu era un „copoi" prea bun. Căci se împiedica de tot ce întâlnea în cale.

În faţa ei, cam la câţiva metri distanţă, Şeherezada mergea din umbră în umbră, cu paşi siguri şi neşovăitori, pentru care Irsa ar fi invidiat-o dacă n-ar fi fost atât de iritată.

Şi atât de mânioasă.

Îşi strânse şi mai mult mantia de jur-împrejur...

Şi îşi prinse glezna într-o altă funie ce fixa un cort.

Rostind în barbă una dintre înjurăturile preferate ale Şeherezadei, Irsa îşi scoase sandala şi scrută întunericul.

Sora ei dispăruse.

Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, Irsa o luă la fugă.

Când dădu colţul următorului cort, un braţ se ivi deodată din întuneric şi o prinse de mână.

— De ce mă urmăreşti?

Era deopotrivă o întrebare, cât şi o acuzaţie.

Irsa icni. Iar ochii Şeherezadei scăpărau scântei.

Revenindu-şi din stupoare, Irsa simţea cum sângele îi zvâcnea acum prin vene. Sub imperiul unei mânii copleşitoare.

— Unde te duci? o întrebă ea, cu glasul gâtuit de furie, smulgându-şi braţul din strânsoarea surorii ei.

Şeherezada rămase cu gura căscată.

Nu se aşteptase ca Irsa să fie atât de mânioasă.

— Eu..., îngăimă Şeherezada, cu o privire tăioasă. Eu ţi-am adresat prima întrebare.

— Nu-mi pasă! Spune-mi unde te duci! Nu te-ai învăţat minte? După povestea cu Teymur, n-ai înţeles că e primejdios să pleci aiurea de una singură? Nu pot să pricep de ce...

— Irsa! murmură sora ei, cu glas implorator şi împăciuitor.

— Nu! exclamă ea. Nu vreau să mai aud altă scuză lungă cât o zi de post. Vreau să-mi spui unde te duci şi de ce. *Acum*!

— Dintre toate nopţile, tocmai în seara asta aş fi dat orice să nu mă urmăreşti, spuse Şeherezada, cu un suspin adânc, scrutând deşertul cu o privire visătoare. Dă-mi voie să plec acum, te rog! Îţi promit că mâine te voi lua cu mine. Îţi jur că aşa voi face.

— Nu... nu te cred, îi ripostă Irsa, cu ochii umezi.

Îşi stăvili cu greu noianul de lacrimi, blestemându-şi firea cumplit de sensibilă.

— De ce te-aş crede? N-ai fost nici pe la *baba* astăzi. Nici măcar o dată. Ştiai că a deschis ochii când i-am dat să bea fiertura în după-amiaza asta? Te căuta cu privirea... şi tu nu erai acolo! A trebuit să născocesc o minciună, în timp ce tu dormeai, Şazi. Ca şi ieri. Şi alaltăieri.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Şeherezada, luându-i mâna şi strângându-i-o cu tandreţe.

— Nu poţi să faci doar ce-ţi trece prin minte şi să-i laşi pe cei din jur să te aştepte fără să ştie nimic de soarta ta. De parcă n-am avea nimic mai bun de făcut. De parcă asta ne-ar fi menirea.

— O ştiu prea bine. Şi nu asta mi-a fost intenţia, răspunse Şeherezada, muşcându-şi buza de jos. Dar... n-am putea să mai vorbim şi mâine? adăugă apoi, aţintindu-şi din nou ochii asupra deşertului.

Gestul ei stârni din nou revolta Irsei, care îi aruncă o privire mânioasă.

— Hai, du-te! izbucni ea, eliberându-se din mâinile surorii ei. Du-te în locurile unde dispari în fiecare seară! În locurile pe care le consideri mult mai importante ca noi toţi.

— Îţi promit că voi..., îngăimă Şeherezada, luându-i din nou mâna într-a sa.

— De acum încolo, încearcă să faci făgăduieli pe care să le şi înfăptuieşti! Şi ai grijă de tine, Şazi! Te rog! Ai grijă să te fereşti de pericole!

Şeherezada ezită o clipă, cu chipul rigid, apoi se pierdu printre umbre, fără să mai arunce nici măcar o privire în urmă.

Irsa îşi simţea picioarele greoaie, ca de plumb, în timp ce îşi croia drum prin tabără. Fiecare pas pe care îl făcea părea independent de voinţa ei. Îşi ţâra degetele prin nisip, lăsând dâre în urma ei. Când îşi ridică din nou privirea, Irsa realiză că stătea în faţa unui cort ce nu era al ei.

Ce făcea oare?

Irsa se afla în faţa cortului lui Rahim al-Din Walad ca o nătăfleaţă fără judecată.

Fără judecată!

Atunci luă o hotărâre. Şi îşi drese glasul.

— Rahim!

Glasul îi semăna cu un chiţăit de şoricel.

Irsa adoptă o ţinută semeaţă şi încercă din nou.

— Rahim!

Mult mai bine. Deşi nu aducea nicidecum cu răgetul unui leu.

Tresări şi se răsuci pe călcâie în clipa în care cortul se deschise şi în prag apăru silueta deşirată a lui Rahim.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, buimac de somn.

Ce *s-a întâmplat*?

De ce se afla Irsa aici?

— Aisha mi-a spus o poveste, răspunse ea, pe neaşteptate, fără să mai stea pe gânduri. Vrei s-o auzi?

— Poftim? îngăimă el, cu o privire uluită, trecându-şi mâna prin părul răvăşit. Irsa, doar nu vorbeşti serios! E miezul nopţii.

— Las-o baltă! spuse ea, cu acelaşi glas firav de şoricel, pregătindu-se să plece.

— Stai, stai! o opri Rahim, atingându-i cotul cu mâna. Spune-mi povestea!

Irsa îşi înălţă capul spre el, pierzându-se în ochii lui străjuiţi de pleoape seducătoare şi gene ca tuşul de negre. Oare mereu a fost atât de... înalt?

— Mi-a spus că deşertul acesta a fost cândva o mare, începu Irsa, oprindu-se pentru o clipă ca să-şi dreagă vocea. Şi trăiau aici tot felul de peşti, ce dansau printre valurile strălucitoare ale mării şi înotau în bătaia razelor calde de soare. Până într-o zi, când un peştişor, nemulţumit de traiul pe sub apă, îşi dori să zboare. Se duse, aşadar, să vorbească cu Vrăjitoarea Mării, care îi ceru să-i aducă toate florile albe de pe cele mai îndepărtate maluri. Din petalele lor avea să-i făurească aripi. Când peştişorul îi aduse vrăjitoarei o pânză ţesută din urzici, plină de flori albe, ea spuse o vrajă şi o umbră întunecată acoperi soarele. Ca şi când s-ar fi aşternut noaptea. Apele mării secară şi peştii încântători începură să dispară rând pe rând până când nu mai rămase decât peştişorul singuratic cu aripi din petale albe. Când soarele se ivi din nou pe cer, peştişorul, mistuit de remuşcări pentru faptele sale, se înălţă spre razele dogoritoare ale astrului ceresc şi îşi arse aripile. Acum, când priveşti deşertul şi ţărmul mării, îţi dai seama ce preţ neasemuit a plătit pentru aripile sale – cochiliile albe, frumos încrustate cu flori.

Irsa îşi încheie povestea într-un iureş de cuvinte, toate rostite dintr-o singură suflare.

Rahim îi zâmbi răbdător.

— Nu sunt o povestitoare prea bună, şopti Irsa, în timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz.

El întinse mâna şi i-o prinse cu degetul mare.

Irsa se retrase, stânjenită.

Făcuse o greşeală să vină aici.

Nu-i aşa?

O adiere blândă de vânt o învălui în miresme de ulei de in şi... portocale?

Probabil că înainte de culcare, Rahim mâncase portocale. Minunat!

— Ce s-a întâmplat, Irsa-*jan*?

— Mă lasă mereu de izbelişte, îi răspunse Irsa, încet. Toată lumea mă lasă de izbelişte. Şi îmi fac griji pentru ea. Dar cel mai tare mă macină singurătatea.

Fără vreun alt cuvânt, Rahim se aşeză în faţa cortului şi bătu uşor nisipul cu mâna, făcându-i semn să se aşeze lângă el.

Irsa se supuse, strângându-şi genunchii la piept.

Rahim o scrută cu o privire stăruitoare.

— Acum nu mai eşti singură.

Irsa îşi rezemă, zâmbind, capul de umărul lui.

Şi era îndeajuns.

CLIPA UNUI ECHILIBRU PERFECT

Ploaia începu să cadă în clipa în care porţile oraşului Rey se iviră la orizont. Picături mari şi durdulii de apă se prelingeau pe umerii Şeherezadei şi pe colţurile covorului fermecat.

Simţise ameninţarea furtunii în timp ce plutea printre norii ce se adunau pe cer. Mirosul ploii se împletea cu suflarea vântului, ce i se juca printre plete...

Purtând-o pe aripile sale.

Şi făcându-i sângele să-i zvâcnească prin vene.

Khalid!

Pe când se apropia de porţile oraşului, o pală de vânt înălţă covoraşul în aer, purtând-o pe lângă parapetele scăldat în lumina torţelor, dincolo de privirile santinelelor ce stăteau de veghe.

Oraşul cufundat în somn părea la fel cum îl lăsase...

Şi totuşi se schimbase.

Anumite porţiuni din giuvaierul Khorasanului păreau zdrobite de un pumn gigantic. Altele pieriseră mistuite în flăcări. Deznădejdea i se cuibări în suflet.

Apoi, începând să coboare, văzu primele semne de speranţă.

Strălucirea noilor pietre de granit. Miresmele de lemn proaspăt şlefuit. Molozul strâns în grămezi organizate. Mirosul greu al gunoaielor arse.

Oraşul ce i se întindea la picioare nu părea deloc părăsit.

Jumătate în ruină.

Jumătate renăscut.

Priveliştea îi spulberă deznădejdea. Căci oamenii din Rey nu fugiseră cu coada între picioare.

Şi nici Khalid.

Şeherezada îndrumă covoraşul spre un palat năruit, din granit şi marmură, ce strălucea în bătaia primelor picături ale unei ploi de vară.

Spre un palat năruit, căruia îi spunea cămin.

Un fior de teamă îi străpunse inima, stârnind un iureş de întrebări.

Khalid e la fel de încăpăţânat ca şi mine. Dacă nu va avea încredere în Artan sau în familia lui Artan?

Dacă le va refuza ajutorul? *Dacă s-a resemnat cu gândul de a-şi petrece restul vieţii bântuit de blestem*?

Apoi, întrebarea cea mai egoistă – cea pe care refuzase s-o îmbrace până acum în cuvinte – începea să-i tulbure gândurile:

Dacă e mânios pe mine pentru că am plecat din Rey?

Pentru că l-am părăsit fără vreun simplu cuvânt.

Picăturile durdulii de apă deveneau lungi şi subţiri pe măsură ce ploaia se înteţea. Norii se sparseră pe neaşteptate, prăvălind asupra oraşului un potop argintiu. O pâclă se ridică deasupra oraşului când ploaia scăldă în şuvoaie pământul pârjolit.

Şeherezada coborî pe balconul din faţa antecamerei lui Khalid.

Rămase un timp în tăcere, în timp ce sângele îi zvâcnea în urechi. Tremura ca varga, în ciuda adierii calde de vară, sub imperiul unui freamăt lăuntric covârşitor.

Khalid se afla atât de aproape. La o azvârlitură de băţ.

Şeherezada nu se încumeta încă să deschidă paravanele sculptate în lemn.

Îl părăsise. Chiar dacă o făcuse ca să-l apere – ca să apere dragostea pe care amândoi o împărtăşeau – îl lăsase singur. Şi luase hotărârea fără să-l consulte.

Khalid nu fugise de îndatoririle sale. Era evident din priveliştea pe care i-o oferea oraşul Rey. Îi descoperea prezenţa pretutindeni – spiritul de organizare şi inteligenţa-i tăcută – în toate aspectele lucrărilor de restaurare. Geniul în inginerie. Şi atenţia pentru detalii.

Îşi punea amprenta peste tot. Chiar dacă nimeni nu observa acest adevăr cât se poate de simplu, Şeherezada îl vedea prea bine.

Plecase, fără să mai arunce o privire înapoi, lăsând în urmă un oraş în flăcări. Lăsându-şi iubitul singur, sub greutatea unor poveri covârşitoare.

Cum o va privi acum? Cu ochi critici? Înneguraţi de gândul trădării?

Sau o va privi cu aceiaşi ochi ca întotdeauna?

Ochi ce-i răsfrângeau propria-i imagine – numai a ei, nu a altcuiva.

Era udă până la piele acum. Din părul îmbibat în ploaia înmiresmată se prelingeau stropi de apă. Tunica i se lipea de trup, iar eşarfa *tikka,* de un albastru închis, mătura podeaua de onix printre picioarele-i încălţate în sandale.

Cât timp irosise pe balcon, bântuită de temeri şi îndoieli?

Destul.

Îndreptându-şi umerii, Şeherezada porni spre paravanele din lemn...

Acestea se deschiseră în faţa ei.

Încremeni pe loc, refuzând să-şi ridice privirea.

Ştia că era Khalid. Îi simţea prezenţa înainte de a-l vedea.

Cum se întâmpla mereu. Ca un trandafir ce-şi înălţa petalele spre soare.

Genunchii îi tremurau ca varga. Şi un fior rece îi străbătu şira spinării.

— Şeherezada?

Murmură el cu glas domol şi rezervat. Cu glasul lui inconfundabil. Când Şeherezada îi întâlni privirea, totul se topi în preajma ei. Chiar şi ploaia încremeni deodată.

O clipă suspendată în timp. Sub privirea unor ochi scăldaţi în nuanţe de chihlimbar.

Şi teama se risipi numaidecât. Ca şi neliniştea. Şi freamătul lăuntric.

Genunchii nu-i mai tremurau. Iar inima îşi încetă bătăile năvalnice.

Şi în clipa aceea – clipa unui echilibru perfect – înţelese totul. Liniştea ce-o cuprinse deodată? Temerile ce dispărură ca prin minune?

Ea şi Khalid formau un întreg. El nu-i aparţinea ei. Şi ea nu-i aparţinea lui. Nu despre asta era vorba.

Ci despre faptul că erau meniţi să fie împreună – că erau două jumătăţi ale unui întreg.

Şeherezada se îndreptă spre el, cu capul sus.

Khalid o privea fără să clipească.

— Şazi!

— Da, îi răspunse, cu glas ferm şi puternic – exact aşa cum se simţea.

El închise uşor ochii, aproape imperceptibil. Precaut, de parcă nu-i venea să creadă ce vedea. De parcă nu era vrednic de frumuseţea acestei apariţii. Gestul era dureros de familiar, încât Şeherezada îşi stăvili cu greu dorinţa de a i se arunca în braţe.

Căci era udă până la piele, iar Khalid arăta la fel de impecabil ca întotdeauna. Părul negru ca abanosul era aranjat fără cusur. Trăsăturile tăioase ale chipului evocau imaginea unui şoim surprins în zbor. Avea privirea sfredelitoare, dar rece şi distantă. Evaluându-şi prada doar dintr-o singură ocheadă. Ţesătura fină a veşmintelor îi scotea în relief trupul zvelt al unui războinic călit în luptă.

Ochii îi străluceau, zugrăviţi în nuanţele aurului topit. Şi spuneau totul fără cuvinte.

Şeherezada îşi aruncă într-o parte cosiţele-i ude, stropindu-i picioarele cu apă.

— Îmi cer iertare! murmură ea, strâmbând din nas. N-am vrut să...

El o cuprinse în braţe, strângând-o la piept şi înfigându-şi mâna în părul ei. Bătăile frenetice ale inimii lui îi răsunau cu putere în urechi. Singura măsură a timpului ce conta acum cu adevărat.

Şeherezada elimină aerul din plămâni ca să-i absoarbă parfumul. Ca să se îmbete cu miresmele lui. Miresme de santal şi raze de soare. Îşi plimbă

degetele pe pielea lui, retrăind amintiri uluitoare. Amintirea mâinilor unui spadasin desăvârşit. A unor buze seducătoare. A unei inimi suverane.

— Khalid!

•

După primele clipe ale îmbrăţişării lor pasionale, Khalid păstra acum distanţa.

Deşi purtarea lui îi umplea sufletul de frustrare, îi înţelegea prea bine raţiunea.

N-o făcea ca s-o pedepsească. Ci ca s-o protejeze. Îl cunoştea mult prea bine ca să realizeze acest lucru. Iar Şeherezada trebuia să-i dezvăluie motivul întoarcerii sale.

Poate că era mult mai important să stea acum de vorbă.

Deocamdată.

Khalid o asculta – cu o expresie rigidă şi încruntată – în timp ce Şeherezada îi povestea istoria covoraşului fermecat. A abilităţilor stranii pe care le avea şi pe care trebuia să înveţe să şi le controleze. Dar, cu excepţia emoţiilor pe care chipul i le trădă pentru câteva clipe, Khalid continua să păstreze tăcerea.

Îi oferi, însă, câteva haine de schimb şi, când îşi scoase veşmintele ude, el se întoarse cu spatele, lucru supărător la culme.

Îşi stăvili cu greu dorinţa de a-i da o replică usturătoare.

Căci erau *căsătoriţi*, la urma urmei.

Dar îi înţelegea motivul şi de această dată.

Acum se proteja pe sine.

Astfel, în loc să reverse asupra lui Khalid o cascadă verbală, se hotărî să abordeze o cale ceva mai ocolită, preferând să poarte *doar* tunica largă de in pe care i-o oferise... şi nimic altceva. La urma urmei, şalvarii erau mult prea mari. Ambele veşminte erau croite pentru un bărbat. Tunica îi acoperea suficient trupul, căci îi ajungea până la genunchi.

Mai mult decât decent.

Deocamdată.

Gândul o făcu să schiţeze un zâmbet *indecent.*

Când se întoarse cu faţa spre ea, Khalid se încruntă din nou.

Apoi oftă, îndelung şi încet.

— S-a întâmplat ceva rău? îl întrebă ea, cu glas inocent, deşi expresia de pe chip trăda cu totul altceva.

Şeherezada se aşeză apoi pe marginea patului, ridicat pe o platformă, îndoindu-şi picioarele într-o parte.

— N-aş putea spune că rău este exact cuvântul potrivit, îi răspunse el, pe un ton răstit, presărat însă cu o nuanţă de umor.

Khalid străbătu încăperea slab luminată, cu mişcări fluide, ca cele ale unei umbre conturate în fum. Şeherezada îl urmări cu privirea, ca un prădător ceşi urmăreşte vânatul.

Luă un divan mic şi capitonat din faţa biroului său de abanos şi îl aşeză în faţa patului la o distanţă bine marcată...

Distanţă pe care Şeherezada nu avea cum s-o ignore.

— Duci lucrurile puţin cam prea departe, nu gândeşti aşa? îl întrebă ea, încruntată.

— De-ar fi să mă mai gândesc, aş spune că nu. Nu e îndeajuns de departe, îi răspunse Khalid, rezemându-se de spătarul divanului, cu ochi scăpărători.

Fermi. Şi neşovăitori.

Nu. Şeherezada nu mai era acum prădătorul. Nicidecum.

Prea bine, atunci.

Încercă, nervoasă, să se ridice în picioare.

— Serios, am...

— Şazi! spuse Khalid, ridicând mâna ca s-o oprească. Nu poţi să... n-ar trebui să rămâi.

Era pentru prima oară când îl vedea căutându-şi cuvintele.

— Nici nu rămân.

El se cufundă în divanul îmbrăcat într-o mătase de culoarea fildeşului. Apoi, încuviinţă din cap.

— Dar am de gând să rămân... în cele din urmă, continuă Şeherezada, ridicându-şi bărbia cu un aer imperativ. De fapt, vreau mai mult de-atât. Vreau să prind rădăcini şi să înfloresc. Odată ce vom spulbera blestemul.

Lăsă cuvintele să plutească, sfidătoare, în aer.

Chiar şi în lumina difuză a felinarului dantelat de deasupra, Şeherezada văzu cum pe chipul rigid al lui Khalid se aşterne o umbră caldă şi duioasă.

— Dacă aş şti că există o cale prin care să spulber blestemul...

— Poate că există, interveni ea. Dar trebuie să ai încredere în mine. Şi să nu te laşi pradă mâniei când vei auzi ce vreau să-ţi spun.

— Am încredere în tine.

— Dar te vei lăsa pradă mâniei?

Khalid păstră tăcerea. Strângând uşor din ochi.

Cântărindu-şi, fără doar şi poate, opţiunile. Sau concepând strategii.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Ai o fire îngrozitoare, îi reproşă Şeherezada.

— Ca şi tine, regina mea, îi răspunse el, cu un zâmbet vag pe buze.

— Nu defectele *mele* le analizăm acum, îi ripostă ea, fornăind pe nas. Promite-mi că îţi vei păstra cumpătul până voi termina tot ce am de spus!

O întâmpină aceeaşi tăcere.

— Khalid!

Dădu, în cele din urmă, o singură dată din cap.

— Am fost la Templul Focului ca să vorbesc cu Musa Zaragoza.

Khalid se crispă. Șeherezada îl și vedea expunându-și obiecțiile, așa că se avântă într-o cascadă verbală, împiedicându-l să spună vreun cuvânt.

— Știu că nutrești gânduri amare în privința lui pentru că... n-a venit în ajutorul mamei tale. Dar este dornic să-ți fie acum de folos. El este cel care mi-a oferit cunoștințele și mijloacele de a veni aici fără știrea nimănui.

— Îi sunt recunoscător pentru că te-a ajutat, Șeherezada. Nespus de mult.

O spunea însă cu un glas ce trăda cu totul altceva. Cu excepția căldurii cu care îi rostise numele, celelalte cuvinte erau îmbrăcate în tonalități reci și indiferente.

Descumpănită de incapacitatea lui de a-l ierta pe Musa, Șeherezada îi aruncă o privire nimicitoare. Khalid i-o susținu cu aceeași stăruință, apoi, înfrânt, oftă adânc și îi dădu voie să continue.

— Unul dintre discipolii săi de la Templul Focului are o rudă înzestrată cu puteri vrăjitorești. Ar putea să ne ofere o cale prin care să spulberăm blestemul.

— Această magie este însoțită de obicei de un anumit preț. Un preț pe care nu sunt dispus să-l plătesc, îi răspunse iute Khalid, cu fermitate în glas.

— Te rog! insistă Șeherezada, îndreptându-și umerii învăluiți în cosițele-i ude. Vino măcar cu mine ca să afli care ar putea să fie acest preț!

— Nici vorbă! îi răspunse, pe un ton decisiv.

Șeherezada refuza însă să capituleze.

— Khalid...

— Nu-i cunosc pe acești oameni; și de aceea, nu sunt vrednici de încredere.

— Ai spus însă că ai încredere în mine.

— Am încredere oarbă în tine. Dar ar fi o nesăbuință din partea mea să-mi încredințez viața în mâinile lui Musa Zaragoza sau ale așa-zișilor lui discipoli, îi răspunse, tăios, Khalid. Și mai puțină încredere am când e vorba de viața ta.

— Nu mai fi atât de încăpățânat! continuă ea, punându-și picioarele goale pe podeaua din onix. Nu încerca să mă faci să te implor! Pentru că nu o voi face. Cel mult, îmi voi pierde cumpătul sau voi izbucni în plâns. Și i-am disprețuit mereu pe cei ce încearcă prin lacrimi să-și atingă scopul. Dar dacă mă obligi s-o fac, Khalid Ibn al-Rashid, voi recurge și la lacrimi. Și te asigur că sunt foarte frumoasă când plâng, adăugă, încrucișându-și brațele și țuguindu-și buzele.

— Dar nu eşti deloc frumoasă când plângi, îi răspunse el, cu o grimasă în colţul gurii.

— Minţi!

— Nicidecum! îi ripostă, susţinându-i privirea. Rareori mint.

Şeherezada bănuia de mult că nu apela la vicleşuguri. Dar nu rezistă ispitei de a tatona terenul.

— Nu m-ai minţit niciodată? îl întrebă ea.

— O singură dată, îi răspunse, după o scurtă şovăire.

— Serios? continuă, arcuindu-şi sprâncenele subţiri. Şi când s-a întâmplat asta?

— În suk. Atunci când ţi-am răspuns că nu îmi amintesc ultimul vis pe care l-am avut.

— Şi nu era adevărat?

Khalid clătină din cap.

Şeherezada trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă era înţelept să sondeze şi mai mult terenul.

— N-ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat în vis?

— La vremea respectivă, nu-mi părea deloc un vis, ci mai degrabă un coşmar, ce-mi bântuia nopţile fără încetare, îi răspunse Khalid, scrutând-o câteva clipe cu ardoare. Visam că dorm alături de o fată în dormitorul meu. Nu-mi amintesc chipul ei. Nu-mi amintesc nimic despre ea. Îmi amintesc doar sentimentele pe care le trăiam.

— Şi care erau aceste sentimente?

— Pacea..., îi răspunse, cu ochi tot mai sfredelitori.

Şi tot mai tăioşi.

— Aha! murmură ea, evitându-i privirea în timp ce se juca cu mâneca tunicii ei împrumutate ca să-şi ascundă îmbujorarea din obraji.

Khalid m-a minţit în seara aceea la suk, deoarece şi-a închipuit că eu eram fata din vis.

— Ultima oară când am avut visul ăsta a fost în noaptea de dinaintea venirii tale la palat, continuă el. Îmi amintesc bine acest lucru pentru că m-am trezit deodată, căutând ceva ce... nu era acolo, murmură, cu ochii aţintiţi în peretele de alabastru, pierdut în gânduri.

Pierdut într-o pustietate ce îi era binecunoscută Şeherezadei. O pustietate pe care spera să n-o mai revadă vreodată.

Se îndreptă spre el, cu paşi fermi.

— Pacea pe care o cauţi este aici, îi şopti Şeherezada. Trebuie să lupţi pentru ea. Voi lupta alături de tine. Voi face tot ce îmi va sta în putinţă, adăugă, încleştându-şi mânecile cu degetele. Când mă aflam în deşert, mă

trezeam în fiecare zi şi îmi continuam viaţa, dar nu era viaţă cu adevărat; ci doar pură supravieţuire. Vreau să trăiesc cu adevărat. Iar *tu* eşti viaţa mea.

Khalid o privea, cu chipul enigmatic...

Incitând-o să se revolte.

— Am dus dorul tăcerii cu care mă asculţi, murmură ea, cu un zâmbet palid pe buze. Nimeni nu mă ascultă cum o faci tu.

Pe chip îi apăru acum o expresie întrebătoare.

— Nu eşti nerăbdător să vorbeşti, îi explică apoi. Asculţi cu adevărat.

— Numai pe tine, îi răspunse el, cu blândeţe în glas.

Şeherezada întinse mâna spre el. Apoi se opri, cerându-i parcă încuviinţarea. Khalid îşi înclină capul, iar ea îşi plimbă degetele printre şuviţele-i mătăsoase. El o prinse cu mâna şi o trase mai aproape.

— Hai să luptăm împreună!

Pentru că refuza să-i răspundă, Şeherezada îl apucă de păr şi îi dădu capul pe spate, obligându-l să se uite în ochii ei.

— Vreau să trăiesc alături de cei pe care îi iubesc, în siguranţă şi fericire. Tu ce-ţi doreşti?

— Să trăiesc... cu pasiune.

— Ce altceva?

— Să sorb cu nesaţ fiecare suflare de aer, îi răspunse, plimbându-şi mâna pe piciorul ei.

Un fior de căldură îi străbătu şira spinării.

— Ce altceva? continuă, cu glas fremătător.

— Să adorm în fiecare seară alături de tine.

Şeherezada îi cuprinse chipul în căuşul palmelor.

— Atunci, luptă pentru asta!

Khalid îşi pierdu cumpătul. Se ridică iute în picioare, strângând-o la piept.

— Accepţi să vii cu mine? îl întrebă, icnind în clipa în care începu să-i exploreze trupul cu mâinile.

El încuviinţă din cap.

Khalid o strânse şi mai tare, zdrobindu-i gura cu a lui. Îi depărtă apoi buzele cu limba, iar ea îi murmură numele în timp ce el porni spre pat, trăgând-o după el. Se prăbuşiră amândoi printre faldurile de mătase ale aşternuturilor.

Şeherezada nu va înceta niciodată să-i admire...

Privirea, şoaptele, suspinele...

Cuvintele îi păreau nişte scântei, ce-i aţâţau simţurile. Iar trupul îi luă foc sub atingerile sale.

Şeherezada îşi ridică tunica deasupra capului, iar Khalid se rezemă în genunchi şi i-o scoase. Scrutând-o cu privirea...

Apoi, totul încremeni într-o tăcere apăsătoare.

Îşi încleştă maxilarul. Iar încheieturile degetelor i se albiră.

Era mânios.

Peste măsură de mânios.

Chipul îi oglindea furia. O furie tăcută şi mistuitoare. Şi mai cumplită când era învăluită în tăcere.

Cum nu-şi desprindea ochii de pe trupul ei, Şeherezada înţelese motivul mâniei.

Rănile. Arsura.

— Khalid...

— Cine ţi-a făcut asta? o întrebă, cu glas domol.

Primejdios de domol.

Conştientizarea pericolului iminent îi stârni fiori din cap până în picioare.

Khalid nu ştie să ierte – nu uita asta!

Pentru el, violenţa atrage după sine tot mai multă violenţă. Şi aşa va fi mereu.

— Nu te lăsa pradă mâniei! îi răspunse Şeherezada, cu blândeţe în glas. Să nu distrugem puţinele momente petrecute împreună! Nu mă doare nimic. Iar rănile sunt consecinţa propriilor greşeli. Nu m-aş da în lături să le îndur din nou, pentru că m-au făcut mult mai puternică. Şi mi-au îndrumat paşii spre tine.

— Şeherezada...

Ea îi atinse uşor cu mâna cicatricea de pe claviculă. Şi vânătaia de pe maxilar. Îşi plimbă apoi degetele pe rănile proaspete de pe mâini. Pe tăietura din palmă ce nu se vindecase încă.

— Nici mie nu-mi plac rănile tale, murmură Şeherezada. Dar pielea-i piele, fie că vorbim despre un bărbat sau de o femeie. Şi durerea e durere. Nu-mi deplânge rănile, cum nu ţi le deplâng nici eu! Şi nu trebuie să te îndoieşti că – de voi îndura vreodată o nedreptate – vei fi primul care va afla, continuă ea, sărutându-i palma rănită. Şi o vom îndrepta împreună.

Şeherezada îi luă apoi mâna şi i-o aşeză pe rana de pe abdomen.

— Te asigur că nu mă doare, îi spuse apoi, tachinându-l cu un zâmbet fermecător.

— Minţi, îi răspunse el, cu o privire încruntată.

Şeherezada îl trânti atunci pe spate.

Şi se aşeză deasupra lui, printre şuviţele-i lungi de păr, ce o învăluiau ca într-o mantie.

— Deşi iubesc trandafirii, nu sunt o floare fragilă.

— Da, o ştiu prea bine, îi răspunse Khalid, arcuindu-şi uşor gura.

— Știi de ce ador trandafirii? îl întrebă ea, desfăcându-i, cu o lentoare deliberată, nodul eșarfei *tikka.* I-am iubit mereu pentru frumusețea și parfumul lor, dar...

— Și pentru spinii lor, o întrerupse el, crispându-se sub atingerile ei. Pentru că ascund mai mult decât vezi la prima vedere.

Cu același zâmbet pe buze, Șeherezada îi dezmierdă cu degetele șoldurile unduioase.

— Știi oare cât de mult ți-am dus dorul?

— Da, știu, îi răspunse Khalid, trăgând adânc aer în piept și plimbându-și degetul mare pe buzele ei. Dar tu știi oare că, datorită ție, viața merită trăită de mii de ori?

— Da, știu, îngăimă ea, gâtuită de emoție, cu gâtul uscat.

Ochii lui Khalid îi căzură asupra șnurului ce-i atârna la gât. Și prinse inelul cu mâna.

— Nu l-am mai putut purta pe deget, îi explică Șeherezada. Dar n-am vrut să...

O trase spre el și o sărută în tăcere.

Buzele li se contopiră într-un sărut pătimaș. Și începură să danseze pe acordurile unei pasiuni răvășitoare.

Căutând clipa unui echilibru perfect.

O clipă suspendată în timp.

O clipă în care nu mai țineau seama de nimeni și nimic. O clipă unde nu exista durere. Și nici răni. O clipă unde blestemul se pierdea în negura vremurilor.

Aici, timpul se oprise în loc și nimic nu mai conta. Doar ei și clipa prezentă.

— Te iubesc, îngăimă Șeherezada, cu răsuflarea întretăiată. Ești întruchiparea existenței mele.

— Iar tu ești întruchiparea viitorului meu.

Aici, timpul își pierduse însemnătatea.

Aici, nu exista nici trecut, nici viitor – doar clipa de față.

•

— E târziu, spuse Khalid. Ar trebui să dormi.

— Ce tot spui? N-am de gând să mă culc.

— Nu mai zâmbi și încearcă să dormi!

— De unde știi că zâmbesc? Nici nu te uiți la mine.

— Îți simt zâmbetul de pe buze, Șazi.

Râsul ei cald și cristalin îi mângâie trupul, înseninându-i chiar și cele mai întunecate colțuri ale sufletului.

Stătea întins pe burtă, cu ochii închişi, încercând să-şi aline durerea copleşitoare de cap. Faptul că fiara se dezlănţuia tocmai acum era dovada sorţii sale potrivnice.

Sau poate dovada unui umor negru al zeilor.

Pernele foşniră lângă el. Şeherezada se întinse deasupra lui, acoperindu-l cu trupul ei firav. El îi simţea obrazul lipit de umeri. Apoi, cu atingeri uşoare ca fulgul, începu să-i maseze ceafa.

— Vrei să mă opresc? îl întrebă ea, realizând că încercările ei de a-i alina suferinţa erau zadarnice.

— Nu.

— Ce-*ai vrea* să fac? îl întrebă, pe un ton jucăuş.

Khalid căzu o clipă pe gânduri, încercând să alunge imaginile pe care cuvintele ei i le evocau.

— Să-mi spui, poate, o poveste? îi răspunse, zâmbind, în ciuda durerii covârşitoare.

— Orice poveste?

Khalid încuviinţă din cap, cu ochii închişi.

— Un tânăr străbătea o pădure când auzi glasul măiastru al unui porumbel, începu ea, aplecându-se deasupra lui ca să-i şoptească la ureche. Zăbovi un timp ca să asculte trilurile fermecate ale păsării. Rămase fără grai în clipa în care porumbelul îşi încetă cântarea şi începu *să-i vorbească.*

Khalid avea senzaţia că Şeherezada era întruparea unui vis. Un vis din care nu mai voia să se trezească.

Îi simţi din nou zâmbetul pe buze.

— „Tinere – spuse porumbelul – pari să ai gusturi rafinate. Aş vrea să-ţi împărtăşesc un secret. Dacă vei urma această cărare, vei da peste o uşă roşie, lăcuită, cu mâner de lemn. În faţa ei, sălăşluiesc cei din tribul Oamenilor Care Plâng. Nu-i întreba de ce plâng! Treci doar pragul uşii şi vei găsi bogăţii inimaginabile!" Uimit să întâlnească un porumbel care ştia graiul oamenilor şi încântat de promisiunea unor bogăţii inimaginabile, tânărul urmă îndrumările porumbelului cu glas măiastru.

— Nesăbuinţa tinereţii, murmură Khalid.

Şeherezada izbucni în râs, iar sunetele ei cristaline îl învăluiră ca faldurile unei mantii.

— Aşa cum îi spusese porumbelul, tânărul întâlni în cale un luminiş, unde se afla o singură uşă, dată cu lac roşu şi închisă cu un mâner de lemn. În faţa ei, se aflau cei din tribul Oamenilor Care Plâng. Tânărul îi ignoră şi se îndreptă direct spre uşă. Apăsă pe mânerul de lemn şi trecu apoi pragul. Înaintea lui, se întindea o grădină suspendată. Dar nu era o grădină cu flori sau cu fructe; ci o grădină cu nestemate de o frumuseţe rară. În locul

livezilor de meri, se afla un pâlc de smaralde. În locul fructelor de pădure, creşteau rubine cât degetul lui mare. În locul portocalelor, vedeai pietre galbene de jasp. Ametiste strălucitoare luau locul zambilelor. Diamante şi perle scânteietoare împodobeau ramurile de iasomie. Tânărul îşi îndesă buzunarele cu nestemate, râzând cu gura până la urechi.

Şeherezada îşi împleti degetele cu ale lui, continuând să-şi depene povestea.

— După ce străbătu grădina suspendată, ajunse într-un sat frumos, ce dădea spre o mare cu apă cristalină. Cumpără imediat cea mai frumoasă casă pe care o găsi. La marginea satului, dădu peste o altă uşă lăcuită, cu mâner tot din lemn. O deschise şi intră în piaţa unui oraş magnific, presărat din belşug cu metale preţioase, bunuri şi delicatese apetisante. Reuşi, în scurt timp, să strângă o cantitate impresionantă de aur. Valoarea nestematelor sale nu-şi găsea pereche, iar iscusinţa cu care făcea negoţ nu cunoştea limite. Indiferent unde se ducea, norocul părea să-i surâdă pretutindeni. Când trecu pragul unei alte uşi cu mâner de lemn, o întâlni în cale pe cea mai frumoasă femeie din lume. Cu mâinile împletite, străbătură împreună o altă privelişte de vis, presărată cu pajişti verzi şi pârâuri strălucitoare. Tânărul nu aruncă niciodată vreo privire înapoi. Se uita numai înainte. Căutând următoarea uşă. Apoi, mulţi ani mai târziu, când tânărul nu mai era atât de tânăr, dădu peste o altă uşă cu mâner de lemn şi îi trecu, fără şovăire, pragul, fără să-i pese de ce avea să întâlnească în cale.

Tăcerea din cameră era spulberată doar de răsuflările lor contopite într-una singură.

Glasul Şeherezadei căpătă acum o tonalitate melancolică.

— Se trezi cutreierând o pădure. Şi intrând într-un luminiş binecunoscut. Străjuit de cei din tribul Oamenilor Care Plâng. Uşa lăcuită din faţa lui nu avea mâner. În clipa aceea, tânărul, ce nu mai era atât de tânăr, înţelese totul. Se aşeză alături de oamenii din tribul său... şi începu să plângă.

O tăcere apăsătoare se aşternu atunci printre ei.

— De ce ai ales povestea asta? o întrebă Khalid, în cele din urmă.

— Pentru că mă tem uneori... că îmi doresc prea mult, îi răspunse Şeherezada, după alte clipe de tăcere.

— Nu e cu putinţă. Căci meriţi tot ce îţi doreşti şi poate chiar mai mult de-atât.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui, stârnindu-i lui Khalid fiori de durere.

— Te doare atât de tare? îl întrebă apoi, gâtuită de îngrijorare.

Ar fi vrut să-i spună o minciună ca să-i cruţe neliniştile. Dar nu vedea rostul. Minciunile îşi atingeau rareori scopul. Nu făceau altceva decât să atragă alte minciuni.

— Da, recunoscu el. Dar o să supravieţuiesc.

— Am un leac ce s-ar putea să te ajute, îi spuse ea, sărutându-i umerii cu subînţeles.

În ciuda durerii covârşitoare, ce nu-i dădea pace, Khalid se gândi la propunerea Şeherezadei. Părul ei negru şi strălucitor îi dezmierda umerii ca un voal mătăsos. Răspândind în jur miresmele ploii. O vedea cum îşi depărta buzele când o săruta pe gât. Cum îi mângâia pielea cu răsuflarea-i catifelată. Cum mâinile-i subţiri...

Imaginile îi smulseră un suspin.

— Leacul tău e încântător, dar l-am încercat de câteva ori în seara asta.

Alte hohote cristaline de râs umplură încăperea. Se ridică de pe spatele lui, lăsându-l pradă fiorilor reci de frig. Khalid deschise ochii şi o văzu scotocind printre veşmintele-i aruncate pe podea.

Când se întoarse, ţinea în mână o piatră de jad, prinsă de un şnur de piele.

— E un talisman. Musa-*effendi* mi-a spus că s-ar putea să-ţi alunge nopţile albe.

— Musa-*effendi*? mormăi Khalid, întorcându-se pe o parte, vădit iritat.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era un dar din partea magului laş pe care îl cunoscuse pe când era copil. A mişelului care nu mişcase niciun deget ca s-o salveze pe mama lui, ce se înecase în propriu-i sânge.

— Gata! Ajunge! spuse Şeherezada, punându-i mâna pe piept ca să-i stăvilească împotrivirile. Acceptă ajutorul atunci când ţi se oferă, Khalid-*jan*! Puterea adevărată nu înseamnă suveranitate. Înseamnă să recunoşti că ai nevoie de ajutor şi să ai curajul să-l accepţi.

Deşi ochii îi ardeau de durere, Khalid o scruta cu ardoare în timp ce vorbea. Încercând, parcă, să-i întipărească pentru totdeauna chipul în minte. Bărbia-i obraznică. Ochii scăpărători ca nestematele şi păru-i rebel. Nimeni nu-i putea tăgădui frumuseţea. Dar nu doar frumuseţea îl captiva peste măsură pe Khalid.

Ci şi ţinuta ei semeaţă.

Puterea ei uluitoare.

— Eşti foarte înţeleaptă, Şeherezada al-Khayzuran. Poate ar trebui să cârmuieşti Khorasanul. Şi să mă laşi să lâncezesc în pat până vei avea nevoie de mine.

— Poate că aşa ar trebui, îi răspunse, întinzându-se lângă el. Dar nu m-am născut băiat.

— Nu cred că acest mic amănunt ar putea fi un impediment, îi spuse el, aşezându-i un picior peste al lui.

— Vei încerca măcar să vezi dacă talismanul are vreo putere?

Fără să-i ofere vreun răspuns, Khalid îşi ascunse faţa în cascada şuviţelor ei negre, sorbind cu nesaţ miresmele de liliac şi de ploaie. Ea oftă adânc, copleşită de exasperare.

— Eşti...

— Îl voi încerca, îi spuse, cu chipul lipit de gâtul ei mătăsos. Acum încearcă să dormi!

Şeherezada i se cuibări la piept, odihnindu-şi capul pe braţul lui.

— Khalid!

— Da, îi răspunse, stăvilindu-şi un zâmbet.

— Nu trebuie să-mi spui că mă iubeşti. O ştiu prea bine. Dar... aş putea să te întreb de ce refuzi să rosteşti aceste două cuvinte?

Khalid îi simţea bătăile inimii. O simţea zbătându-i-se frenetic în piept. Şi îl durea faptul că îi oferise motive ca să se îndoiască de afecţiunea lui. Ştia însă că îi datora o explicaţie.

De fapt, îi datora mai mult de-atât.

Firește că voia să-i cunoască raţiunea. Ea spunea mereu tot ce-i trecea prin minte şi îşi revărsa cu generozitate sentimentele asupra celor vrednici de ele. După tot ceea ce făcuse – cât şi după tot ceea ce nu reuşise să facă – îl uimea încă faptul că îl considera vrednic de dragostea ei.

— La mormântul Avei, am jurat că le voi arăta *prin fapte* ce simt celor pe care îi iubesc, fără să mai rostesc vreodată cuvintele, îi mărturisi el, strângând-o în braţe. Am promis că voi face pentru alţii ce n-am reuşit să fac pentru ea. Nu să-mi declar dragostea. Ci s-o arăt prin fapte concrete.

Rămaseră un timp învăluiţi în tăcere. Deşi nu-i vedea chipul, Khalid o simţea adâncită în gânduri. Analizându-i promisiunea.

Poate că era absurd să-şi ţină făgăduiala. Făcută unei fete ce nu mai trăia. O fată ce suferise cumplit în timpul vieţii. Şi murise cu vorbele lui pe buze.

Vorbe mincinoase de iubire. Singurul lucru pe care ea i-l ceruse.

Singurul lucru pe care el nu încercase să i-l ofere.

Khalid o dezamăgise întrutotul pe Ava. Dar voia să-şi ducă la îndeplinire făgăduiala.

Şi nu făcea uşor făgăduieli.

— Înţeleg, spuse Şeherezada.

— Şazi...

— De vreme ce nu poţi să-mi spui că mă iubeşti, ai putea măcar să-mi spui cât de mult mă iubeşti?

Khalid îi dezmierdă urechea cu vârful nasului, schiţând un zâmbet recunoscător pe buze.

— Până la stele şi dincolo de ele.

ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA

Şeherezada se strecură tiptil în cortul ei exact când zorile se iveau la orizont.

Se simţea norocoasă pentru că reuşise să se întoarcă pe furiş. Plecase din Rey în ultimul moment. Deşi îşi dorea cu ardoare să rămână alături de Khalid şi să privească împreună cum cerul ia foc sub vâlvătaia soarelui, nu putea să riște ca cineva s-o vadă.

Ştia, de asemenea, că trebuia să-i ofere şi nişte răspunsuri Irsei.

Imediat ce intră în cort, Şeherezada se întoarse spre sora ei şi o văzu stând în pat în capul oaselor, cu ochii înroşiţi şi străjuiţi de cearcăne.

Era evident că Irsa nu dormise bine. Şi s-ar putea să fi vărsat şi câteva lacrimi.

Şeherezada îşi înăbuşi un suspin.

— Irsa, am...

— I-am spus lui Rahim că ai plecat, o întrerupse ea, cu glas răguşit, presărându-şi cuvintele cu o nuanţă de insolenţă.

— Poftim? îngăimă Şeherezada, scăpând aproape din mână covoraşul fermecat.

— De vreme ce n-ai mai venit nici măcar o dată să iei micul dejun, răspunse Irsa, muşcându-şi buza, bănuia deja că pui ceva la cale, aşa că...

— Aşa că i-ai mărturisit pur şi simplu că am plecat?

— După ce ţi-ai văzut de drum, m-am dus să vorbesc cu el..., continuă Irsa, dregându-şi glasul, în timp ce se juca cu marginea păturii. Ştie că nu eşti bolnavă. Şi mai ştia că îţi ocupi cu ceva timpul în aceste ultime nopţi. Astfel, când m-a însoţit în cort şi a văzut că nu eşti aici...

Şeherezada nu se putea supăra pe ea. Şi nici *nu voia* să se supere. Irsa se dovedise un adevărat bastion de putere pentru sora ei. Oferindu-i înţelegere şi susţinere, când nimeni n-ar fi îndrăznit s-o facă. Iar Şeherezada nu merita nimic din toate acestea. Căci, de fiecare dată când Irsa o rugase să-i confere încrederea ei, ea şovăise să i-o încredinţeze, ştiind că tainele ei erau mult prea primejdioase pentru o făptură atât de sinceră şi de sensibilă.

Şi avea acum dovada că era îndreptăţită să nu-i dezvăluie secretele. Căci, la insistenţele lui Rahim, Irsa nu reuşise să-l mintă, mărturisindu-i că sora ei pleca în fiecare noapte. Dacă ar fi ştiut unde se afla, Irsa i-ar fi spus totul fără umbră de îndoială.

Şi ce s-ar fi întâmplat atunci? Simplul gând îi stârni fiori reci prin tot trupul.

Nu. Nu se va supăra pe sora ei pentru nesocotinţa sa. N-ar fi avut niciun rost.

Aşa era Irsa – debordant de sinceră.

Cu toate acestea, scrutând-o cu privirea, Şeherezada îşi stăvilea cu greu cumpătul.

— Ştiu că eşti supărată pe mine, continuă Irsa, cu glas fremătător. Nu i-am divulgat însă secretul tău în mod intenţionat. Numai tu porţi întreaga vină – ăsta e adevărul. La ce te aşteptai? De o săptămână întreagă, nu mai vii să iei micul dejun. Nu ştiu ce-i cu tine în ultimul timp. Ai devenit nesăbuită. Eşti cu gândurile aiurea.

Mânia mocnită ameninţa să se prefacă într-o vâlvătaie. Mistuitoare.

— Ai... ai de gând să pleci şi diseară? întrebă Irsa.

Glasu-i şovăitor căpăta tot mai mult tăişul unui pumnal.

— Da, răspunse Şeherezada, cu o voce ameninţător de sfidătoare.

— Chiar dacă devine tot mai greu să-ţi ascunzi secretul?

— Nu eşti nevoită să minţi pentru mine.

— Ba eu cred că da, îi ripostă Irsa, dând la o parte pătura zdrenţăroasă şi ridicându-se în picioare. Eşti sora mea. Dar prietenii tăi îşi fac griji pentru tine şi în curând, grijile lor se vor preface în suspiciuni, continuă ea, cu chipul brăzdat de nelinişte. Te rog să nu mai pleci diseară! Te implor!

Şeherezada se gândi iute. Îşi făcuse deja planuri să-l ducă pe Khalid la Templul Focului ca să se întâlnească cu Artan şi Musa Zaragoza. Dacă nu avea să se întoarcă în Rey, aşa cum promisese, Khalid se va lăsa cuprins de temeri. Iar cei de la Templul Focului îi vor aştepta în zadar; nu avea cum să le dea de ştire.

Înghiţi în sec, ştiind că aceste aspecte păleau în comparaţie cu adevărata problemă.

Hai, fii sinceră!

Adevărul era că Şeherezada nu avea nici cea mai mică intenţie de a pierde fie şi o singură clipă petrecută alături de Khalid doar ca să domolească neliniştile surorii sale. Era o dovadă de egoism din partea ei, o ştia prea bine. Dar absenţa lui devenise o prezenţă stăruitoare. Şi se săturase să stea cu mâinile în sân, să nu facă nimic ca să schimbe împrejurările. Să aştepte în deşert ca viaţa să urmeze un alt făgaş.

Toate acestea se vor sfârşi diseară. Destinul era apanajul nesăbuiţilor. Şeherezada nu va aştepta ca viaţa să urmeze un alt făgaş.

Îi va creiona cu mâna ei acest făgaş.

— Vom lua împreună micul dejun şi vom petrece apoi după-amiaza alături de *baba*, spuse ea. Voi avea grijă ca toată lumea să mă vadă. Voi reuşi astfel să-ţi mai domolesc puţin temerile?

Irsa se încruntă şi mai tare, oglindindu-şi şi mai mult amprenta îngrijorării. Ducea un adevărat război lăuntric.

— Este chiar atât de important ceea ce faci?

— Da, îi răspunse Şeherezada, fără şovăire.

Sora ei îşi lăsă capul în pământ, înfăşurându-şi pe degete vârful cosiţei.

— Diseară... e periculos să-ţi asumi riscuri.

— Şi care ar fi motivul?

Irsa ezită, încă şovăitoare. Îşi aţinti apoi privirea asupra Şeherezadei.

— Vino cu mine! spuse ea, luând-o de mână şi conducând-o afară.

Străbătură labirintul de corturi până ajunseră la marginea aşezării. Acolo, în depărtare, unde soldaţii îşi mutaseră tabăra, Şeherezada văzu un grup mare de bărbaţi care puneau şeile pe cai.

Şi îşi strângeau armele.

În fruntea grupului stătea Tariq, călare pe armăsarul lui negru, cu mantia agitându-i-se în bătaia vântului. Stindardul Şoimului Alb flutura în apropiere.

— Organizează primul lor atac, spuse Irsa. Plănuiesc să plece cam pe la amiază.

— Poftim?! exclamă Şeherezada, simţind cum spaima i se cuibărea în suflet.

Un... atac?

— Tariq se află în fruntea unui contingent de trupe, destinat să atace diseară o fortăreaţă din apropiere... cu intenţia de a-l înlătura pe emir de pe tron şi de a prelua controlul asupra cetăţii, continuă încet Irsa.

— De unde ştii toate astea? strigă Şeherezada.

— Mi-a spus Rahim.

— Ce fortăreaţă?

— Asta nu mi-a mai spus, mărturisi Irsa. La urma urmei, încă împart cortul cu regina Khorasanului.

Şeherezada se zbătea din nou într-un iureş de gânduri. Dacă Tariq se afla în fruntea unei armate de soldaţi şi avea să pornească un atac asupra frontierei dintre Khorasan şi Parţia, încercau probabil să preia controlul asupra frontierei respective.

În acest caz, frontiera se afla în pericol. Devenind vulnerabilă atacurilor din exterior. Atacurilor lui Salim Ali el-Sharif, sultanul însetat de putere al Parţiei.

Poate că asta şi urmăresc.

Un fior rece îi străbătu deodată trupul.

Şeherezada trebuia să-i dea de-ndată de veste lui Khalid. Trebuia să ajungă în seara aceea în Rey ca să împiedice un eventual război cu Parţia, înainte ca alţi oameni nevinovaţi să-şi piardă fără motiv viaţa.

În timp ce să se zbătea în negura gândurilor, se simţi cuprinsă de un nou val de vinovăţie. Purta responsabilitatea acestui dezastru iminent. Căci, de n-ar fi fost ea, Tariq nu ar fi pornit niciodată în această căutare nesăbuită a dreptăţii.

În această aventură nesăbuită de a-şi răzbuna iubirea.

— Şeherezada! o strigă Irsa, scuturând-o de umăr şi smulgând-o din tumultul gândurilor. Ai auzit vreun cuvânt din tot ce ţi-am spus?

— Poftim?

— Nu e... periculos, nu-i aşa? întrebă Irsa. Nu e periculos... ce faci, nu-i aşa?

Şeherezada izbucni în râs – un râs presărat însă de tonalităţi încordate şi false. Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă de soldaţi şi de săbiile lor strălucitoare. Cele două surori se întoarseră la cort.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Şeherezada turnă apă în ligheanul de aramă. Mâinile îi tremurau, tulburând imaginea din apă. Încleştându-şi maxilarul, îşi scoase peste cap tunica boţită, hotărâtă să se spele şi să-şi vadă apoi de treburile zilei.

Să-şi ducă misiunea la bun sfârşit, indiferent de consecinţe.

— Şeherezada! ţipă Irsa, albă la faţă ca varul.

Blestemate fie rănile astea nenorocite! *Ca şi Artan Temujin*!

— Nu-ţi face griji! îi spuse ea, încercând să-i înlăture spaima cu un gest nepăsător al mâinii. Nu sunt răni grave.

Cuvintele ei se loveau însă de urechi surde. Şi ochi îndoielnici.

Ar trebui oare să-i mărturisească Irsei cum le căpătase? Să-i spună totul în speranţa că sora ei îi va păstra secretul pentru câtva timp?

La paştele cailor!

Era mult prea riscant. Mai ales acum când Irsa avea atâta încredere în Rahim. Dacă avea să-i scape vreun cuvânt, Rahim ar putea să-i spună totul lui Tariq. Iar Tariq nu trebuia să ştie nimic despre vizitele pe care Şeherezada i le făcea lui Khalid.

Pericolul era mult prea mare. Iar ura mult prea înverşunată.

Nu. Era mai bine ca Şeherezada să nu-i destăinuie nimic Irsei.

Se întoarse apoi cu spatele la sora ei şi începu să se spele, frecându-şi trupul cu o bucată de săpun *Nabulsi* şi clătindu-se apoi cu apă.

Când îşi ridică braţul, simţi parfumul stăruitor de santal.

Khalid!

Spaima i se cuibări în suflet. Şi simţi un nod în gât.

Strângând din dinţi, îşi stăvili freamătul lăuntric şi continuă să se spele.

Nu e timpul să cad pradă temerilor.

La urma urmei, dacă totul avea să meargă aşa cum plănuiseră, îşi vor primi în curând răspunsurile. Imediat ce Şeherezada şi Khalid vor descoperi cum să pună capăt blestemului, toate tainele vor ieşi la iveală.

Toată lumea va afla adevărul.

Vor afla cu toţii că cel ce-i cucerise inima nu era monstrul pe care şi-l închipuiau. Că era – şi avea să fie – marele suveran de care regatul lor avea atâta nevoie. Marele suveran pe care Şeherezada îl vedea ori de câte ori zbura deasupra oraşului lor.

Dar până atunci, trebuia să păstreze tăcerea. Căci nu va fi de niciun folos dacă regele-băieţandru, pe care toată lumea îl dispreţuia cu atâta fervoare, avea să cârmuiască un regat urgisit şi bântuit de blesteme. Armata adunată împotriva lui Khalid va prinde şi mai multe aripi dacă soldaţii vor afla că nici norocul nu îi mai surâdea.

Dar odată ce Şeherezada va găsi o soluţie, îi va mărturisi adevărul lui Tariq.

Poate că atunci ura pe care i-o purta lui Khalid se va risipi.

Şi vor putea urma împreună o cale a împăcării.

Căci spulberarea blestemului nu însemna doar încheierea suferinţei lor.

Şeherezada trebuia, de asemenea, să găsească o cale prin care să pună capăt războiului pe care îl stârnise.

Nu era vorba doar de iubire. Ci era o problemă de viaţă şi de moarte.

Şi voia să îndrepte lucrurile, o dată pentru totdeauna.

•

Jahandar deschise un ochi. Apoi îl închise. Şi îl deschise din nou.

Se mustră în tăcere când îşi dădu seama ce greşeală făcuse.

— Te-ai trezit, prietene? răsună, în întuneric, o voce caldă.

Jahandar încercă să rămână nemişcat, sperând că bărbatul ce îl veghea la căpătâi avea să plece.

Un râset domol răsună în apropiere.

— Te-am văzut deschizând un ochi, continuă vocea. Ştiu că te-ai trezit şi ieri, şi ceva mai devreme astăzi. Hai, Jahandar! N-am venit să te judec. Vreau doar să vorbesc cu un prieten drag.

Jahandar trase cu teamă aer în piept, supărat pentru că nu avusese prezenţa de spirit să rămână nemişcat. Simţise prezenţa cuiva în cort cu doar câteva clipe în urmă şi, crezând că era fie Irsa, fie Şeherezada, deschisese ochii, dornic să vorbească din nou cu copilele lui. Nu era însă pregătit să vorbească cu altcineva.

Şi cu atât mai puţin cu Reza bin-Latief.

Răul era însă deja făcut. Jahandar nu se mai putea preface că doarme ca nu cumva cineva să bănuiască adevărul din spatele bolii sale misterioase.

Sau, mai bine spus, minciuna.

Jahandar deschise, aşadar, ochii. Prietenul său de-o viaţă stătea în faţa lui, scăldat în lumina unei lămpi de alamă.

— Arăţi jalnic, îi spuse Reza, cu un zâmbet îngăduitor pe buze.

Jahandar izbucni într-un râs ce se încheie într-un acces de tuse.

— Timpul a fost mai blând cu tine, fără doar şi poate. Dar nu te-a cruţat prea mult.

Era adevărat. Jahandar îl văzuse pentru ultima oară pe Reza bin-Latief la scurt timp după moartea soţiei şi fiicei sale, ce pieriseră doar la câteva zile depărtare una de cealaltă. Tragedie pe care nimeni n-ar trebui s-o îndure. Şi care îşi pusese, fără îndoială, amprenta.

Reza slăbise. Părul i se împuţinase în creştetul capului, iar la tâmple căpătase nuanţe argintii. Mustaţa îi părea mai deasă şi purta acum şi barbă. Nu mai avea înfăţişarea unui om care se bucura de viaţă. Cutele ce îi brăzdau chipul nu erau trasate nici de încântare, nici de satisfacţie.

Ci de gânduri. Sau poate de calcule?

— Cam cât e vremea? întrebă Jahandar, cu glas aspru şi răguşit.

— Cam pe la amiază, îi răspunse Reza, oferindu-i nişte apă.

— Fiicele mele vor veni în scurt timp, spuse el, luând, absent, o înghiţitură.

Nici nu rosti însă bine cuvintele, că îşi dori să şi le înghită.

Cât de crud şi nechibzuit putea să fie!

Reza nu părea însă să observe.

— Eşti norocos. Să ai nişte copile atât de iubitoare. Am înţeles că Irsa vine deseori să te vadă.

— Şi Şeherezada a venit astăzi de două ori, răspunse Jahandar, luând încă o înghiţitură.

— Mă bucur să aud asta, spuse Reza, punându-şi o mână sub barbă. Mi s-a spus că a fost bolnavă în ultimele zile.

— Bolnavă? repetă Jahandar, cu o privire încruntată.

— Prietene..., spuse Reza, cu un zâmbet pe buze, aplecându-se spre el. N-am venit să-ţi irosesc timpul de pomană şi nici să te necăjesc de prisos. Ştiu că trebuie să te întremezi. Iar diseară am o problemă urgentă pe care trebuie s-o rezolv. Dar aş putea să-ţi pun o întrebare?

— Firește.

— Am auzit... multe zvonuri contradictorii referitoare la întâmplările petrecute în Rey în noaptea furtunii.

Jahandar se crispă. Strânse cartea la piept cu mâna liberă. Era caldă la atingere, deşi nu îl mai ardea cu aceeaşi intensitate. Cheia rece de metal îi atârna la gât cu greutatea unei ancore prinse de fundul mării.

Reza îi observă reacţia în tăcere. Apoi, insistă, fără urmă de şovăire.

— Nu poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu... nu-mi aduc aminte, îngăimă Jahandar, înfigându-şi unghiile în coperţile ponosite de piele ale cărţii.

— Chiar aşa?

Jahandar încuviinţă din cap.

— Nu sunt un oarecare din norodul mare, Jahandar-*jan*, spuse Reza, oftând, vădit reticent. Ne leagă o prietenie îndelungată. Ţi-am fost alături când s-a născut Irsa. Şi ţi-am fost alături şi când... a murit Mina, continuă el, cu blândeţe în glas. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă şi mi-am dorit mereu să fi putut face mai mult.

Jahandar simţi un nod în gât. Era adevărat. Reza îşi adusese medicul personal la căpătâiul soţiei lui bolnave, deşi eforturile sale se dovediseră zadarnice. Şi avusese grijă de Şeherezada şi de Irsa în zilele următoare, când Jahandar căzuse pradă propriei nevolnicii.

— Ştiu, drag prieten, şopti el. Şi nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru noi.

— Din păcate, aceste vremuri grele nu vor putea fi uitate vreodată, îi răspunse Reza, cu un zâmbet trist pe buze. Dar aş prefera să ne amintim ce pot face prietenii în momente de restrişte, adăugă, oprindu-se apoi pentru ca vorbele sale să aibă efectul scontat. La fel cum şi eu ştiu prea bine *poţi* să faci, chiar dacă prea puţini sunt conştienţi de asta.

Şi acest lucru era adevărat. Reza ştia că natura îl înzestrase pe Jahandar cu abilităţi unice.

— Prietene, furtuna din noaptea aceea este cumva lucrătura ta? îl întrebă apoi Reza, împreunându-şi mâinile sub bărbie şi ţintuindu-l cu privirea.

Putea oare să aibă încredere în Reza bin-Latief? Putea oare să-i încredinţeze secretul său?

— Dacă este într-adevăr aşa, insistă Reza, coborându-şi glasul, vreau să ştii că nu te voi judeca. De fapt, chiar te voi *ridica în slăvi.* Căci ştiu că n-ai vrut să faci rău nimănui. Iar dacă nu eşti străin de tot ce s-a întâmplat, atunci ai înfăptuit un lucru uluitor.

Jahandar înghiţi în sec.

— Un lucru care ne-ar putea fi de un real folos, conchise Reza.

De un real folos? Jahandar i-ar putea fi de folos lui Reza?

— Dacă ai înfăptuit singur un lucru de o asemenea amploare, continuă el, cu un licăr în ochii săi căprui, îţi imaginezi ce-ai putea înfăptui cu ajutorul unei armate de soldaţi? O armată aflată la cheremul tău?

Jahandar scrută cu privirea chipul lui Reza bin-Latief. Cutele-i trasate de gânduri profunde. Şi, evident, de calcule.

Îi vedea prea bine jocul. Şi i-l înţelegea.

I-l înţelegea... şi nici că îi păsa.

Jahandar realiză că, pentru prima oară după ani îndelungaţi – pentru prima oară după moartea Minei, când ce-şi pierduse poziţia la palat – Reza îl *vedea* cu adevărat. Aşa cum era când se cunoscuseră. Vizir al califului din Khorasan.

Un om influent şi puternic.

Un om vrednic de admiraţia lui Reza.

Cu glas scăzut, Jahandar începu să vorbească. Şi nu se mai opri.

Până când Reza bin-Latief îi zâmbi satisfăcut.

Ca în vremurile de odinioară.

ŞARPELE ÎNARIPAT

Şeherezada nu intenţionase să-l tachineze pe Khalid cu covoraşul fermecat.

Cel puţin, nu la început.

Dar o căutase cu lumânarea. Chiar asta făcuse.

În clipa în care califul din Khorasan îi spuse – cu aroganţa-i regală – că numai un copil s-ar teme să zboare, Şeherezada înţelese că era o provocare pe care trebuia s-o accepte.

O provocare din care trebuia să iasă învingătoare.

La urma urmei, şi ea se temuse la început. Dar Khalid nu trebuia să ştie asta.

Imediat ce el se aşeză pe covoraş, Şeherezada îl făcu să-şi ia zborul pe neaşteptate.

O salvă de blesteme îi scăpă lui Khalid printre buze. Acestea deveniră şi mai înverşunate când Şeherezada călăuzi covoraşul deasupra oraşului, plutind pe aripile unui vânt şuierător. Râzând în întuneric, dădu „pinteni" covoraşului, făcându-l să zboare şi mai repede, apoi se ridică în genunchi. În momentul în care Khalid încercă s-o tragă spre el – cu ochii scăpărând scântei – ea îi aruncă peste umăr o privire batjocoritoare.

— Stai jos! strigă Khalid, în şuieratul vântului, prinzând-o de brâu.

— Eşti o adevărată pacoste!

— O să cazi.

— Nu, nu voi cădea, îi răspunse ea, întinzându-şi braţele în aer.

— De unde ştii?

— Ştiu pur şi simplu.

— Stai jos! insistă el, încleştându-şi maxilarul. Te rog!

— De ce?

— Pentru că mă omori încetul cu încetul!

Şeherezada se aşeză, mormăind, pe covoraş. Khalid o strânse cu putere la piept, mângâindu-i gâtul cu răsuflarea-i fierbinte.

Se simţea uşor vinovată.

Dar şi trufaşă.

Aşa-i trebuie! *Poate că data viitoare suveranul suveranilor nu va mai fi atât de arogant.*

Zâmbi în tăcere. Era puţin probabil ca regele Khorasanului să se vindece de orgoliu, cum nici ea nu avea de gând să renunţe la jocurile provocatoare. Era mult prea simplu. Şi mult prea distractiv ca să nu-l mai incite.

— Ai început, în sfârşit, să respiri mai firesc? îl întrebă ea, tachinându-l. Trebuie să-ţi mărturisesc că purtarea ta mi se pare stranie, dat fiind că ai spus că numai un copil s-ar teme să zboare.

— Nu mi-a fost teamă, răspunse Khalid, strângând-o cu braţul său vânjos.

— Minţi, îi ripostă ea, aruncându-i o privire îndoielnică.

— Nu mi-a fost teamă, repetă el. Am fost de-a dreptul înspăimântat.

Când Şeherezada izbucni în râs, Khalid îi dărui, cu uşurinţa-i caracteristică, un zâmbet fermecător. Un zâmbet ce transforma întunericul în lumină.

Un zâmbet ce-o făcea să uite cât de mic era covoraşul pe care se aflau.

— Eşti frumos, murmură ea, cu glas duios.

Khalid o strânse şi mai tare de mijloc.

— Nu ţi se pare că îţi însuşeşti cuvinte rezervate în mod obişnuit unui bărbat?

— Eşti liber să spui alte lucruri mai puţin obişnuite, răspunse Şeherezada, pe un ton afectat, în timp ce inima îi fremăta în piept.

— Ca de pildă?

— Eşti un băiat isteţ. Sunt convins că vei găsi tu ceva.

— Am şi găsit, îi răspunse Khalid, plimbându-şi buzele de jur-împrejurul urechii ei şi stârnindu-i fiori de plăcere din cap până în picioare.

Ce păcat că suntem ocupaţi acum!

Căci altfel şi-ar fi descătuşat dorinţele fără să clipească.

Pluteau deasupra unui deşert aflat în apropierea unui lanţ muntos. Străbăteau întinderea întunecată a nopţii, presărată doar cu câteva stele singuratice. Khalid se obişnui în curând cu suflarea rece a vântului, ce-i bătea în faţă, iar umerii încordaţi păreau să i se destindă încetul cu încetul. După un timp, aerul se îmbogăţi cu miresme sărate, iar marea se ivi, strălucitoare, în zare.

Covoraşul încetini în clipa în care se apropiară de promontoriu, apoi coborî lângă bazinul cu apă din faţa templului. Şeherezada prinse covoraşul la spate, în timp ce Khalid scoase *şamşirul* din teacă, cu mişcările unei feline sălbatice.

— Este de prisos, îi spuse ea, dându-şi ochii peste cap, deşi se purtase la fel cu doar câteva nopţi în urmă. Ca să nu mai spun, jignitor.

— Îţi cer iertare pentru că nu mă simt nicăieri binevenit, murmură el. Şi pentru că nu-mi asum riscuri inutile.

Clătinând din cap, Şeherezada îl luă de mână şi îşi împleti degetele cu ale lui.

— Şeherezada-*jan*? spuse Musa, ivindu-se printre statuile ciudate ce străjuiau bazinul cu apă.

Khalid nu şovăi nici de această dată. Deşi îl recunoscuse pe mag, o trase pe Şeherezada mai aproape şi îşi ridică *şamşirul.*

Musa îi zâmbi, dezvăluindu-şi dinţii strălucitori ca nişte perle presărate pe un lemn de abanos.

— Nu credeam că aveai să vii.

— Soţia mea poate fi extrem de convingătoare, îi răspunse Khalid, după câteva clipe de tăcere, ţinându-şi în continuare sabia ridicată în aer.

— Mă bucur să te revăd, spuse magul, îngustându-şi ochii. A trecut atâta amar de vreme!

Khalid păstră tăcerea.

Musa se apropie câţiva paşi. Părea să-l studieze pe Khalid. Încercând, poate, să distingă pe chipul tânărului din faţa lui trăsăturile băiatului de odinioară.

— Semeni...

— Cu tatăl meu, interveni Khalid, cu glas tăios. Mi-au spus-o mulţi alţii.

— Aşa este. Dar descopăr câte ceva şi din mama ta. Mai ales în priviri.

— N-ai de ce să mă măgulești. Minciuna nu-ţi face cinste.

— Nu te mint, răspunse Musa, dând ocol bazinului. Deşi ochii tăi au aceeaşi culoare ca cei ai tatălui tău, sunt convins că vezi lumea prin prisma Leilei. Vezi totul. Tatăl tău vedea doar foarte puţin, adăugă, cu o grimasă pe chip.

— Tata vedea suficient, îi ripostă Khalid, privindu-l printre gene.

Tâlcul cuvintelor sale era evident.

Un tată care vedea suficient cât să distrugă universul unui băieţel.

— Nu, spuse Musa, oprindu-se în faţa lor, măturând cu mantia-i colorată piatra cafenie de pe caldarâm. Vedea numai ceea ce voia să vadă. Fără să dea şansa cuiva să-i arate şi alte faţete ale lumii.

Şi tâlcul cuvintelor sale erau evidente.

— N-am venit aici ca să iau lecţii de la dascălul mamei mele, ripostă Khalid. Şi nici ca să-ţi ofer şansa de a-mi intra pe sub piele, Musa Zaragoza.

— Nici nu mă aşteptam s-o fac peste noapte, răspunse magul, dând din cap. Dar...

— Nu te aştepta să-mi câştigi simpatia! spuse Khalid, cu răceală în glas. Căci n-ai s-o faci vreodată.

— Khalid-*jan*? şopti Şeherezada, trăgându-l de mână într-un gest tăcut de dezaprobare.

Deşi nu părea nici pe departe mistuit de remuşcări, Khalid o strânse şi el, recunoscându-i mustrarea tacită.

— Îmi pare nespus de rău, micule *pahlang*, spuse Musa, cu un zâmbet trist pe buze. Pentru tot.

Şeherezada îl simţi pe Khalid crispându-se din cap până în picioare.

Micule *pahlang.* Micule tigru!

— Nu ţi-am acordat îngăduinţa de a-mi spune în felul acesta, murmură Khalid, cu chipul dăltuit parcă în piatră. Pentru tine sunt doar califul din Khorasan. Nimic mai mult.

În clipa aceea, Şeherezada îl revăzu pe Khalid cu ochii unei fete înspăimântate, ce trăia cu teama că nu va mai apuca zorile zilei de mâine. Cu ochii unei fete ce vedea un băiat plămădit din gheaţă şi piatră, ce curma viaţa mireselor sale fără scuze sau temei.

Cu ochii unei fete a cărei singură armă de apărare erau poveştile scăldate în ură.

Imaginea pe care Khalid o întruchipa acum îi sfâşia sufletul. O carcasă goală din ce era cu adevărat.

O umbră din ce putea să fie.

— Mii de scuze, *sayyidi,* spuse Musa, făcând o plecăciune şi atingându-şi fruntea cu degetele.

Aruncându-i o privire ucigătoare lui Khalid, Şeherezada îşi smulse mâna din strânsoarea lui.

— Musa-*effendi,* vă rog să nu...

— Nu mă simt cu nimic jignit, draga mea steluţă, răspunse Musa. Cunosc prea bine motivul pentru care tânărul calif mă dispreţuieşte atât de tare. N-am făcut nimic când mi-a cerut ajutorul. Şi acest lucru îmi bântuie gândurile de foarte mulţi ani.

— Dar n-aţi fi putut să faceţi nimic, strigă Şeherezada. Dacă aţi fi încercat să-i săriţi în ajutor, aţi fi pierit, de bună seamă.

— Nu, răspunse Musa, cu o grimasă în colţul gurii. Când suntem puşi în faţa celor mai întunecate temeri, inerţia este apanajul celor nevolnici sau deznădăjduiţi. Întotdeauna putem să spunem sau să facem ceva. Deşi cuvintele singure...

— Sunt doar nişte mâzgăleli pe o foaie de hârtie, continuă Khalid, cu glasul tot mai rece. Puterea lor sălăşluieşte în sufletul celui care le rosteşte.

— Ţi-ai amintit, murmură Musa, încremenit pe loc, cu un zâmbet şovăitor pe chip. Acest lucru îmi conferă multă alinare. Deşi n-o merit, îţi mulţumesc.

— Şi eu... îţi mulţumesc, răspunse Khalid, îngândurat. Pentru tot ce-ai făcut pentru Şeherezada.

— *Sayyidi,* spuse Musa, făcând altă plecăciune, apoi, întorcându-se spre ea, continuă, cu o expresie caldă pe chip: Dascălul vostru vă aşteaptă cu nerăbdare în locul cunoscut, stăpână.

•••

Creatura ce-i aştepta pe mal nu era Artan Temujin.

Era de cinci ori mai lungă decât un om. Şi de două ori mai solidă. Dar nu aceste trăsături o tulburau pe Şeherezada. Ce o înspăimânta cel mai tare era asemănarea sa cu un şarpe. Acoperit cu solzi multicolori şi strălucitori. Şi un capişon imens.

Şi... aripi?

Şeherezada scoase un ţipăt înăbuşit. Khalid îşi scoase iute sabia, cu un scrâşnet ameninţător.

— Unde aţi fost? întrebă Artan, ivindu-se deodată din spatele monstrului şerpuitor.

— Ce naiba e... ăsta? îngăimă Şeherezada, încercând cu greu să nu ţipe.

Animalul se încolăci de jur-împrejur, creând un curcubeu de culori, în timp ce aripile-i din piele îi străluceau în bătaia razelor de lună.

— Cine? Shesha? întrebă Artan, cu un zâmbet maliţios pe buze. E inofensiv.

Şarpele îşi dezvălui colţii, de parcă ar fi înţeles. Şi voia, cu orice preţ, să-i contrazică.

— Este doar un şarpe înaripat şi nătâng, spuse Artan, fluturându-şi, nepăsător, mâna prin aer. Care adoră să sperie oamenii. Şi – la fel ca orice tiran demn de propriul renume – înfăţişarea sa înspăimântătoare este doar de faţadă. Este foarte drăguţ... în majoritatea timpului.

Pe parcursul acestui schimb de replici, Khalid nu-şi schimbase poziţia. Stătea încremenit pe loc, cu *şamşirul* lângă el şi trupul ca o pavăză între Şeherezada şi monstrul ameninţător...

Cu ochii aţintiţi asupra lui Artan.

Acum, se întoarse, cu sabia în mână, spre băiatul cu capul pleşuv şi îi aruncă o privire nimicitoare.

— Bănuiesc că acesta este soţul tău *blestemat*, spuse Artan, râzând zgomotos.

Oare nesăbuitul ăsta n-a auzit nimic din tot ce i-am spus despre temperamentul lui Khalid?

Înainte ca Şeherezada să intervină, Artan sări în nisip peste coada şarpelui.

— N-ai deloc simţul umorului, după cum bine am înţeles din vorbele soţiei tale, continuă el, privindu-l pieziş. Dar n-am ce să fac în privinţa asta.

Altă jignire.

— Să-ţi spun Khalid? insistă el. Căci practic nu eşti suveranul *meu.* Dar nu mai contează. Eu sunt Artan Temujin şi – după multă muncă de convingere – am acceptat să te salvez de propriu-ţi destin. Dar numai după ce soţia ta m-a rugat cu cerul şi cu pământul. În genunchi, firește, continuă, rânjind. Îmi place când se ploconește.

Nu salva de replici sarcastice îi stârni însă reacţia. Ci priveliştea arsurilor de pe braţele lui Artan. Şeherezada tresări când îi văzu expresia de pe chip. Numai cineva care îl cunoştea foarte bine pe Khalid ar fi observat.

Spasmul aproape imperceptibil din jurul unui ochi. Ce apărea şi dispărea într-o clipită.

Sub imperiul recunoaşterii.

Şi al înţelegerii.

O, *Doamne*!

Artan îi făcu apoi cu ochiul lui Khalid. Şi îl bătu pe umăr. Un gest regretabil.

Jignirea supremă.

Şamşirul străluci în întuneric...

Cât pe-aici să-i taie beregata.

Păstrându-şi tot timpul zâmbetul pe buze, Artan îşi ridică mâinile în aer, într-un gest, parcă, de capitulare. Apoi, palmele îi luară foc.

— Recunosc că am încercat să te provoc, spuse Artan, fără umbră de teamă. Aşa mă distrez eu. Şeherezada mi-a spus că ai un temperament vulcanic. Lucrurile au luat însă o turnură neobişnuită mai repede decât am intenţionat. Ce-ar fi să...

— Tu i-ai făcut rănile alea?

Deşi broboane de sudoare îi brăzdau gâtul, Khalid nu se clinti din faţa sferelor de foc.

Artan căscă ochii mari cât cepele. Spre deosebire de Khalid, el nu putea să-şi ascundă reacţiile. Se înroşi până în vârful urechilor, copleşit de vină.

— Ei bine...

— Încetaţi, amândoi! interveni Şeherezada, apucându-l pe Artan de gulerul tunicii şi trăgându-l cât mai departe de Khalid. Ce faci? îl întrebă, cochetând pentru o clipă cu ideea de a-i arde lui Artan un pumn în nas. Ai înnebunit de-a binelea? Iar *tu* ai fost respingător toată seara, spuse apoi, întorcându-se spre Khalid. Mai întâi, cu Musa-*effendi* şi acum cu Artan. Încearcă să ne *ajute,* Khalid!

În ciuda mustrărilor ei, *şamşirul* nu se clinti de sub beregata lui Artan. Iar sferele de foc continuau să se învârtească ameninţătoare.

— Încetaţi duelul ăsta prostesc, nesăbuiţi ce sunteţi! insistă Şeherezada. Acesta este motivul pentru care lumea ar fi un loc mult mai bun dacă ar fi cârmuită de femei.

— Printr-un loc mult mai bun vrei să spui mai puţin interesant, răspunse Artan, rânjind din nou, deşi îşi retrase armele. Nu îmi împărtăşeşti părerea, suveran al suveranilor?

Khalid lăsă sabia în pământ, dar continuă să-l privească pe Artan cu ochi reci şi sfredelitori.

— Hmm! murmură Artan, îngândurat. Dacă n-am fi avut schimbul de replici scurt, dar fermecător de la începutul întâlnirii noastre, aş tinde să cred, cu îngrijorare, că te-ai căsătorit cu un mut, micuţa mea becaţă. Aş înţelege, ţinând seama cât de mult vorbeşti tu, dar trebuie să mărturisesc că sunt puţin uimit.

— Nu e mut, răspunse Şeherezada. Dar nu poate să sufere neghiobii.

— De aceea, nu mai are nimic de spus în preajma ta, îi ripostă Artan, făcându-i cu ochiul, apoi, punându-i braţul pe umeri, o trase mai aproape.

— Vorbeşte numai dacă cei din jur merită această favoare, ticălos ce eşti, replică Şeherezada, îmbrâncindu-l cu mâna.

— Cum de mai supravieţuieşte, înconjurat de atâţia neghiobi?

— Îi „aranjez" pe rând, răspunse, încet, Khalid, băgându-şi sabia în teacă cu un şuierat ameninţător.

Auzindu-i spusele, Artan îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Îmi place, micuţă becaţă. Nu vorbeşte el prea mult, dar spune drept ceea ce spune. Poate să rămână.

— Să rămână? întrebă Şeherezada. Am crezut că mergem să ne întâlnim cu mătuşa ta.

— Aşa vom face, răspunse Artan, trăgând de un cercel. Doar că Shesha e un pic cam îndărătnic în momentul de faţă.

Se răsuci apoi în nisip şi făcu câţiva paşi spre o colină. Le aruncă apoi două mantii străjuite cu blană.

— Încercaţi să le găsiţi cumva un loc pe covoraş! Căci veţi avea nevoie de ele.

Şeherezada privi mantiile ce le zăceau la picioare.

— Artan... unde mergem? îl întrebă ea, cu îndoială în glas.

— Spre o fortăreaţă tainică, îi răspunse, ridicând din sprâncene. Săpată în munţi.

FAŢETA ÎNTUNECATĂ UNEI OGLINZI

Era cea mai lungă călătorie pe care Şeherezada o făcea pe covoraşul fermecat.

Călătoriile anterioare nu duraseră mai mult de o oră. Dăduse „pinteni" covoraşului – e adevărat – străbătând cu iuţeală întinderea de stele, în timp ce priveliştile se contopeau unele cu altele – dar avusese mereu senzaţia că ştia unde merge.

De data aceasta, însă, nu avea nici cea mai vagă idee.

Covoraşul se îndrepta spre est de mai bine de două ore. Apoi, când la orizont se ivi un lanţ de munţi – mai înalţi şi mai impunători decât cei din Khorasan – covoraşul începu să se înalţe.

Aerul devenea tot mai rece şi mai tăios.

Fără să spună vreun cuvânt, Khalid o luă în braţe şi se înfăşurară cu una dintre mantiile îmblănite. Frigul nu-i pătrundea prin piele Şeherezadei – nu o deranja, de fapt, niciodată, datorită căldurii pe care i-o confereau abilităţile sale magice – dar nu voia să irosească şansa de a-i simţi din nou trupul lui Khalid lipit de al ei. Schiţă un zâmbet în timp ce i se cuibări la piept şi îşi plimbă degetul prin palma lui, scrutând silueta munţilor din depărtare.

Şeherezada îi ceruse covoraşului să pornească pe urmele şarpelui înaripat, dar nu se simţea deloc în largul ei privind cum monstrul şerpuitor plutea printre nori. Nu văzuse nicicând o vietate atât de stranie. Deşi auzise poveşti despre existenţa unor asemenea făpturi, le considerase mereu doar simple născociri. Basme spuse din bătrâni.

Scăldate în lumina stelelor, mustăţile lungi şi argintii, ce străjuiau botul ascuţit al şarpelui, păreau nişte panglici subţiri, bătute de vânt. Forma lor ciudată şi ochii, ce îi licăreau ameninţători şi roşii ca nişte pietre de rubin, îi confereau o expresie tulburătoare.

În curând, Shesha o luă la stânga, spre vârfurile înzăpezite ale unui munte din depărtare. Acesta era un munte cu totul neobişnuit. Spre vest, crestele i se întindeau plate, retezate parcă de tăişul unei săbii imense. Stâncile erau zugrăvite într-o nuanţă cenuşie, presărată cu tonalităţi albăstrui. Păreau negre sub pătura unui cer înnegurat de nori. Atât de negre încât păreau să absoarbă toată lumina înconjurătoare. Niciun petic de zăpadă nu le acoperea suprafaţa lină.

După ce ocoliră crestele ciudate ale muntelui, Şeherezada văzu că cele dinspre est se înălţau asimetric ca nişte degete ridicate spre cer.

Shesha se îndreptă spre formaţiunile stâncoase cele mai joase, apoi plonjă deodată, strângându-şi pe lângă trup aripile-i de piele. Covoraşul fermecat îl urmă şi un vânt rece ca gheaţa îi şfichiui obrajii Şeherezadei, lăsând-o aproape fără suflare.

Între degetul mare şi cel arătător al muntelui, se înălţa o clădire în trepte, săpată direct în stâncă. Dacă n-ar fi ştiut despre existenţa ei, Şeherezada nici n-ar fi observat-o. Cele patru acoperişuri ale sale cu frontoane se ridicau în scări, unul deasupra celuilalt. Deasupra intrării, se afla o plăcuţă de lemn, scrijelită într-o limbă necunoscută cu semne aurii.

Când coborâră în curtea din faţa clădirii, o pală de vânt agită câţiva clopoţei de alamă, agăţaţi de bârnele casei. Aceştia scoaseră nişte sunete stranii şi triste. Ca acelea ce-ţi răsună în minte mult după ce acordurile lor se pierd în vânt.

Se armonizau perfect cu pustietatea îngheţată din jurul lor. Şi cu vasul din piatră pentru foc din mijlocul curţii. O pată de albastru şi portocaliu în toată întinderea aceea de negru şi alb.

— Fermecător, nu-i aşa? spuse Artan, acoperindu-şi capul pleşuv cu gluga îmblănită a mantiei.

— E... cu totul aparte, îi răspunse Şeherezada, strângându-şi mai tare mantia pe trup.

— Ar trebui s-o vezi iarna.

Auzindu-i spusele, Khalid îşi stăvili cu greu un zâmbet.

Cei trei se îndreptară spre intrare, în timp ce Shesha porni, şerpuitor, spre foc. Se treziră în faţa unor uşi scunde şi a unui prag înalt de piatră. Artan îşi scoase sandalele, iar Şeherezada şi Khalid îl urmară îndeaproape.

Nu le veni nimeni în întâmpinare.

Lucru ce-i stârni Şeherezadei alte presimţiri sumbre.

Podelele erau acoperite cu o hârtie groasă şi lăcuită, perfect întinsă. Suprafaţa lor era ciudat de caldă. Încălzită, parcă, de un foc nevăzut. În aer plutea un miros vag de mentă. Cel puţin, aşa credea Şeherezada. Mentă amestecată cu lămâie. Sau era, poate, lemn de agar?

Artan străbătea coridoarele înguste cu uşurinţa şi iuţeala dobândite de-a lungul anilor petrecuţi acolo. Drumul le era luminat de felinare înfăşurate în pergament cerat. Urcară câteva trepte şi ajunseră într-un alt labirint de coridoare. Când pătrunseră pe un hol întunecat...

O creatură se ivi din întuneric, şuierând la Artan.

Era albă şi semăna cu o şopârlă. Cam de mărimea unei feline mai mici. Cu gheare ascuţite şi pielea presărată cu pete negre. Îşi etala ghimpii de pe spate şi îşi agita, ameninţătoare, coada. În timp ce sâsâia, câteva picături de

salivă îi căzură pe podea, arzându-i suprafaţa. Dâre de fum argintiu se înălţau din găurile făcute în pardoseală.

— Fereşte-te din calea mea, pacoste ce eşti! spuse Artan, ridicându-şi, ameninţător, mâna.

Deşi nu văzu nimic, Şeherezadei i se păru că aude scânteia unui foc ce se preface în vâlvătaie. Şopârla continuă să şuiere spre Artan, arcuindu-şi şi mai tare spinii şi privindu-l cu ochii ei galbeni şi strălucitori.

Râsul domol al unei femei răsună la celălalt capăt al coridorului.

— S-a întors cumva fiul lui Tolu?

Glasul femeii nu era plăcut. Dar nu era nici neplăcut.

Şeherezada se apropie de Khalid. Iar el strânse cu degetele plăselele sabiei.

— Cheamă-ţi santinela asta jalnică şi îţi voi răspunde la întrebare! spuse Artan, fornăind pe nas.

Un cuvânt aspru, rostit într-o limbă pe care Şeherezada nu o înţelegea, răsună în întuneric. Şopârla se retrase. Nu înainte de a mai sâsâi, ameninţătoare, spre Artan şi scuipând salivă lângă picioarele lui goale.

— Sunt în siguranţă? Pot să-mi continui drumul, mătuşă Isuke? întrebă Artan, vădit amuzat.

Râsul ei domol răsună încă o dată.

— Pe cât se poate, fiu al lui Tolu.

După ce schimbară priviri îngrijorate, Şeherezada şi Khalid îl urmară pe Artan într-o cameră spaţioasă, al cărei tavan era susţinut de grinzi din lemn de tec. Podeaua era acoperită cu împletituri din papură. La o masă scundă, aflată în mijloc, stătea o femeie zveltă, pe care Şeherezada o asemui cu o pasăre. Nu cu o păsare cântătoare şi nici cu o pasăre aflată în zbor.

Ci mai degrabă cu o pasăre de pradă.

Stătea cu spatele întins ca un arc, iar ochii îi scânteiau ca două bucăţi de cremene. Părul lung îi atârna în valuri pe umeri ca o mantie argintie şi strălucitoare. O şuviţă împletită cu un şirag de mărgele de sticlă îi cădea după o ureche. Tunica îi era tivită cu blană şi legată cu un şiret de piele.

Nu zâmbi când îi văzu. Îşi răsuci doar capul, vădit curioasă. Îi privea cu ochi ageri şi stăruitori.

— Ai venit însoţit de prieteni, spuse ea, scrutându-l mai întâi pe Khalid.

Când acesta rămase încremenit pe loc, cu chipul dăltuit în piatră, Isuke îşi îndreptă, iscoditoare, privirea spre Şeherezada.

— Îmi place să cred că sunt prieteni, răspunse Artan, zâmbind. Dar s-ar putea să nu fie.

— Fata îţi împărtăşeşte părerea, confirmă Isuke. Băiatul nu, adăugă apoi, adulmecând aerul, de parcă le putea citi gândurile cu ajutorul mirosului.

— Nu încă.

— Asta am ghicit şi eu, răspunse Artan, râzând.

— Băiatul nu are însă prieteni, continuă Isuke, înălţându-şi capul în cealaltă direcţie. Nu îşi poate permite acest lux, adăugă apoi, clipind încet din ochi. Căci este învăluit în întuneric.

Khalid o strânse cu putere de mână pe Şeherezada. Ea înghiţi în sec şi îi întâlni privirea lui Artan.

— Nu fi atât de impresionată, micuţă becaţă! o tachină el. Aş fi putut să-ţi spun aceste lucruri din prima clipă când l-am cunoscut pe regele tău. Nu-i place să zâmbească şi nu râde niciodată. Nu e greu să intuieşti, aşadar, că nu are prieteni.

— De ce i-ai adus la mine? întrebă Isuke. Ca ofrandă?

Auzindu-i spusele, Şeherezada puse mâna pe pumnal, gata să se apere, în timp ce Khalid scoase, fără şovăire, *şamşirul* din teacă.

Artan oftă din rărunchi.

— Nu te obosi, băiete! îi spuse Isuke lui Khalid, cu glasul presărat deopotrivă cu blândeţe şi fermitate. Dacă aş fi vrut să vă curm viaţa, aţi fi deja morţi. Aţi venit însoţiţi de nepotul meu. Şi acest lucru este suficient ca să-mi stârnească interesul. Prin venele fetei curge un sânge mistic, pe când sufletul îţi este învăluit într-un nor negru. O să vă ascult povestea înainte de a vă hotărî soarta.

Deoarece Khalid refuza să lase sabia în pământ, Artan se întoarse spre el şi îl ţintui cu privirea.

— Îţi promit că nu i se va întâmpla nimic rău Şeherezadei cât timp vom rămâne aici, îi spuse, cu o expresie gravă pe chip. Îţi jur pe mormântul tatălui meu.

Isuke se încordă.

Promisiunea lui Artan o jignise. Sau o făcuse curioasă. Şeherezada nu putea s-o spună cu certitudine. Dar niciuna dintre variante nu-i oferea prea multă alinare.

Khalid nu părea să-i împărtăşească însă părerea. Îl ţintui un timp pe Artan cu aceeaşi privire stăruitoare şi – exact în clipa în care Şeherezada credea că lucrurile urmau un făgaş ameninţător – Khalid se relaxă deodată. Muşchii maxilarului încetară să-i mai zvâcnească.

Şi lăsă sabia în pământ.

— De ce i-ai adus aici, fiu al lui Tolu? întrebă Isuke, cu glasul şi mai domol.

Periculos de domol. Licărul din ochii ca de cremene deveni tăios ca obsidianul.

— Şi de ce faci promisiuni în folosul lor?

— Băiatul este blestemat, mătuşă Isuke. Au nevoie de ajutorul tău ca să spulbere blestemul şi să găsească o cale prin care să redea vigoarea tatălui ei, răspunse Artan, ezitând uşor. Voi considera că îmi faci o favoare personală dacă le vei asculta povestea.

— O favoare?

— Da.

— Sunt chiar atât de importanţi pentru tine? întrebă Isuke, privind-o din nou pe Şeherezada, cu vădit interes.

— Ţi-am spus că sunt prietenii mei, răspunse Artan, şovăind apoi doar cât ai clipi din ochi. Şi s-ar putea să ştie câte ceva despre... fărădelegile părinţilor mei.

Deşi îşi îmbrăcase gândul în cuvinte alese cu grijă, Şeherezada tresări, auzindu-i spusele. Khalid îl privea, la rândul său, cu o expresie înnegurată.

O umbră ciudată îi învălui chipul lui Isuke. Ce dispăru înainte ca Şeherezada s-o poată defini.

— Prea bine atunci. Ca o favoare pentru tine, le voi asculta povestea, încuviinţă ea, cu o privire tăioasă. Dar mă aştept să dai dovadă de aceeaşi bunăvoinţă atunci când va veni vremea.

Artan făcu o scurtă plecăciune în faţa ei, fără să spună nimic. Şeherezada se aşeză apoi pe împletiturile din papură, în faţa lui Isuke, în timp ce Artan se lăsă în genunchi, în stânga ei. Îşi ridică apoi privirea spre Khalid, iar el se aşeză, în cele din urmă, lângă ea, ţinându-şi *şamşirul* la îndemână.

Vrăjitoarea ascultă cu atenţie în timp ce Şeherezada depănă povestea tristă a Avei şi a lui Khalid. Povestea căsătoriei lor aranjate şi a pierderii nimicitoare a pruncului lor. A deznădejdii Avei şi a morţii sale. A tatălui ei, ce-l ademenise pe Khalid la el acasă, unde îşi luase apoi viaţa în schimbul unui blestem sumbru aruncat asupra lui Khalid.

Când Şeherezada îşi încheie povestea, vrăjitoarea se întoarse spre Khalid. El îi spuse apoi, în termeni lapidari, cum împlinise o vreme blestemul, dar refuza acum să se mai lase subjugat de capriciile unui lunatic răzbunător.

În tot acest timp, vrăjitoarea se mulţumi doar să dea din cap ca o pasăre. Când terminară, luă de pe masă, cu o lentoare deliberată, un mănunchi de hârtii.

— Blestemul întruchipează plata unei datorii – a unui târg încheiat, indiferent cât de nedrept ar părea, începu Isuke. În acest caz, un om şi-a vărsat propriul sânge pentru ca blestemul să prindă viaţă. Dacă vrem să-l spulberăm, trebuie să aducem o ofrandă de aceeaşi valoare.

— Atunci... trebuie să mor, spuse Khalid, cu resemnare în glas.

De parcă s-ar fi aşteptat la asta.

Şeherezada se încordă ca un arc. O salvă de proteste îi stătea pe buze.

Isuke schiţă o grimasă, ce voia să pară un zâmbet.

— Nu. Nu am spus asta. Dacă ar fi fost atât de simplu – viaţă pentru viaţă – blestemul s-ar fi spulberat cu mult timp în urmă. Blestemele sunt, însă, rareori atât de simple.

Puse apoi pe masă o oglindă ovală cât două mâini de mare. Şi o încadră cu palmele.

Oglinda părea să se mărească după bunul ei plac. Captă imaginea Şeherezadei şi a lui Khalid, apoi începu să se rotească uşor, prinsă parcă de tavan cu un fir invizibil.

— Vreau să spun, continuă Isuke, că magia îşi oglindeşte propria-i putere şi intenţie. Ca toate oglinzile, şi magiile au o latură întunecată. O latură ce poate fi făcută să vadă ce îşi doreşte să vadă, spuse ea, amuzată de propriile-i cuvinte. În magie, ca şi în viaţă, înşelăciunea se dovedeşte adesea cea mai bună cale de a-ţi înfrânge duşmanii.

Oglinda se învârtea. Încet. Şi leneşă. Străluci în nuanţe argintii când îi întâlni chipul Şeherezadei, înainte de a-i capta imaginea lui Khalid. Apoi, sub puterea laturii sale întunecate, aruncă alte jocuri de lumini şi umbre.

Şeherezada clipi din ochi. Îndreptându-şi privirea spre Khalid, îi văzu chipul încruntat şi îngândurat. De parcă oglinda ar fi devenit o enigmă pe care încerca s-o descâlcească.

— Aşadar, continuă Isuke, cu glasul şoptit ca o adiere de vânt, dacă vreţi să puneţi capăt acestui blestem, trebuie să pătrundeţi dincolo de suprafaţă.

Nu... nu înţeleg.

Oglinda rotitoare îi atrase din nou atenţia Şeherezadei. Scânteia la fiecare întoarcere. Creând lumini şi umbre. Redând imaginea ei, apoi pe cea a lui Khalid. Iar. Şi iar.

Şeherezada începu să ameţească. Miresmele de lămâie şi mentă îi invadară nările şi pieptul. Pleoapele îi căzeau de parcă ar fi fost de piatră. O mantie grea părea s-o învăluie deodată şi abia îşi mai ţinea ochii deschişi, părând gata să adoarmă. Avea senzaţia că pluteşte în lumea viselor, fiind conştientă de tot ce se petrece în jurul ei, fără să controleze însă nimic din tot ce se întâmpla.

În clipa aceea, când părea înlănţuită între două lumi, o prezenţă nedorită îi pătrunse în gânduri.

O siluetă cu glugă se plimba prin dormitorul ei şi îi scotocea printre lucruri ca un hoţ în puterea nopţii. Când nu reuşi să găsească ce căuta, se întoarse spre ea.

Şeherezada icni, cuprinsă de teamă.

Silueta nu avea chip. Trăsăturile feţei erau ascunse în spatele unei măşti ovale, de culoarea fildeşului, ca nuanţele cojilor de ouă lustruite. Intrusul

fără chip se îndreptă spre ea, apoi o conduse printr-un coridor înceţoşat, privind uşile deschise ce străjuiau holul de-o parte şi de alta.

Camerele erau pline de amintirile Şeherezadei. De momentele când se certa cu Shiva sau cu Irsa. Când îl tachina pe Rahim. Când asculta poveştile depănate de mama ei. Când dispărea ca să fure o clipă de tandreţe în braţele lui Tariq. Când citea cărţi alături de tatăl său. Sau plângea singură în odaia ei.

Intrusul şovăi în pragul unei camere ce adăpostea momentele petrecute alături de Khalid. Amintirile nopţilor când îi depăna poveşti la lumina felinarului. Când îi împărtăşea gândurile romantice, în timp ce rupea pâinea în bucăţele. Când îl săruta – pe aleile întunecate şi printre voalurile străvezii şi diafane ca pânza de păianjen. Intrusul zăbovi o clipă când îi văzu sărutându-se pentru prima oară în suk.

De parcă ar fi înţeles deodată ce înţeleseseră şi ei atunci.

Intrusul părea să manifeste un interes aparte pentru amintirile legate de tatăl ei. Privea, cu chipul său fără ochi, cum Jahandar îi oferea bobocul de trandafir cules din grădina lui în ziua în care Şeherezada ajunsese la palatul din Rey. Urmărea – cu ardoare – cum Jahandar suflă viaţă trandafirului ca apoi să-l ucidă printr-un gest nevinovat al mâinii.

Intrusul porni apoi pe coridoarele înceţoşate în căutarea lui Jahandar al-Khayzuran. Descoperi, în curând, amintirile zilelor trecute, când Şeherezada îl rugase pe tatăl ei să-i spună ce se întâmplase în noaptea furtunii din Rey.

Cum îşi rănise mâinile. Cum îşi arsese părul. Cum îşi găsise sfârşitul calul Irsei.

Cum izbucnise furtuna.

Jahandar îi arătase, cu ochi arzători, cartea pe care o ţinea strâns la piept de atâta amar de vreme. Scosese de la gât o cheie neagră...

Şi deschisese volumul...

Răspândind în jur o lumină argintie.

Prin vălătucii albi de ceaţă, intrusul o apucă pe Şeherezada de mână cu degetele-i reci ca gheaţa.

Strângând-o cu putere.

Şeherezada îşi înăbuşi un ţipăt.

— Mătuşă Isuke! strigă Artan, cu glas tunător. Gata, ajunge!

Zgomotul de sticlă spartă spulberă călătoria Şeherezadei între cele două lumi, readucând-o cu picioarele pe pământ.

Deschise brusc ochii. Şi se trezi învăluită într-un fum alb.

Observă imediat urmele unor degete pe încheietura ei. Urme roşii şi aievea. Şeherezada clipi din ochi. Când îşi ridică privirea, simţi o strângere de inimă.

Khalid şi Artan erau amândoi în picioare.

Sabia lui Khalid stătea înfiptă într-unul dintre pereţii camerei, într-un unghi ciudat, în timp ce plăselele-i încrustate cu nestemate îi fremătau încă sub puterea impactului.

Oglinda ameninţătoare a lui Isuke zăcea acum spartă în bucăţi.

Khalid o făcuse ţăndări – Şeherezada o ştia prea bine. Reuşise cumva să spulbere controlul pe care vrăjitoarea îl avea asupra lui şi distrusese oglinda în încercarea de a pune stavilă dominaţiei sale covârşitoare. Ca urmare, vrăjitoarea împlântase sabia în perete, cât mai departe de Khalid, în aşa fel încât să nu ajungă prea uşor la ea.

Artan stătea acum între Khalid şi mătuşa sa.

N-a mişcat un deget cât timp mătuşa lui mi s-a strecurat printre gânduri. Cui îi este loial cu adevărat Artan Temujin?

Îşi imaginase iniţial că Artan se aşezase între Khalid şi mătuşa lui ca o pavăză împotriva atacurilor lui Khalid.

Realiză însă că era posibil să se fi înşelat. Artan părea mai degrabă tentat să li se alăture lor, nu mătuşii sale. Stătea cu spatele la Khalid şi numai un neghiob şi-ar trata duşmanul cu spatele. Iar Artan nu era un neghiob. Pe chipul lui, hotărârea se împletea acum cu remuşcarea. De parcă îşi recunoştea greşelile.

Aşadar, Artan nu se aşezase în faţa lui Khalid ca să-l oprească; ci ca *să-l salveze.*

Preferase să se alieze cu un băiat pe care abia îl cunoscuse în defavoarea familiei sale.

Dar de ce?

Şeherezada o scrută cu privirea pe vrăjitoarea din faţa ei.

Este evident că Isuke a vrut să-mi răpească gândurile. Dar care i-a fost scopul?

Vrăjitoarea rămase cu spatele întins ca un arc, ţinându-şi mâinile pe masă. Fără să pară că regretă.

— Ai promis, spuse Artan, cu glas acuzator. Ai promis că te vei mulţumi doar să cauţi cartea. Ai pro...

— N-am promis nimic, îi ripostă Isuke, cu glas domol, dar muşcător. Tu ai promis. Oricum, fata e teafără şi nevătămată.

— Minţi, şopti Khalid, cu glas înverşunat. A ţipat de durere.

— N-am păţit nimic. M-am speriat doar, interveni Şeherezada. Aş vrea să ştiu însă...

— Nu mă interesează ce vrei să ştii, o întrerupse Isuke. Dar cartea pe care o are tatăl tău... nu poate rămâne în mâinile sale.

— Nu înţeleg, îngăimă Şeherezada, cu o expresie nedumerită pe chip. Acesta este motivul pentru care tata...

— Rănile tatălui tău se vor vindeca cu timpul. Dar a descătușat puteri mult prea distrugătoare asupra lumii tale, răspunse vrăjitoarea, schimbându-și culoarea ochilor, de la nuanțele cremenii la cele ale obsidianului. Dacă vei distruge cartea, voi pune capăt blestemului celui pe care îl iubești atât de mult. Voi achita datoria rămasă neplătită.

Deși Șeherezada își dorea cu ardoare să dea glas tuturor întrebărilor ce-i bântuiau gândurile, o alese pe cea mai imperioasă:

— De ce trebuie să distrug cartea?

Trebuia să-i cunoască motivele, căci nu avea încredere în argumentele ei. Și nici nu avea de gând să dea crezare spuselor cuiva, care știa totul despre ea, fără să-i ofere nimic în schimb.

Isuke șovăi, adâncită în gânduri.

— Cartea aceea pogoară numai năpaste asupra celui ce-o posedă. Ar trebui să te simți mândră că îi aduci sfârșitul.

— Iartă-mă, dar acesta nu e un răspuns! ripostă Șeherezada, pe același ton tăios. Ce legătură are cartea asta cu tine?

— Motivele mele n-ar trebui să te intereseze, atâta timp cât îți atingi scopul, dar îți voi spune doar atât: cartea are legătură cu părinții lui Artan. Când o vei distruge, îl vei elibera de datoriile lor.

— De ce natură sunt... aceste datorii? întrebă Khalid, privindu-l pe Artan.

— Cartea a adus suferințe și distrugeri fără seamăn. Moartea în cele mai cumplite forme, răspunse Isuke, cu ochi scăpărători. Când i-a fost dăruită unui rege nesăbuit cu mulți ani în urmă, am crezut că s-a pierdut și ne-am bucurat. Acum vreau să piară, odată pentru totdeauna.

Șeherezada o scrută cu privirea pe femeia din fața ei, copleșită de îndoieli.

— Dacă știi unde este cartea acum, de ce n-o distrugi cu mâna ta?

— Pătrunzându-ți în gânduri, mi-am dat seama că nu ești atât de neghioabă cum mi-am imaginat la început, răspunse Isuke, schițând un zâmbet.

— Nu, spuse Artan, râzând, deși nu părea nici pe departe amuzat. Nu e deloc neghioabă.

— Nu pot să distrug cartea, mărturisi Isuke. Cum niciun alt membru din familie nu poate s-o facă. Este o carte zămislită dintr-o magie care ne curge prin vene. Doar sângele *vărsat de bunăvoie* poate s-o distrugă. Nu poate fi, însă, sângele nostru.

— Trebuie să fie al meu, spuse Șeherezada, încuviințând din cap, cu o expresie sumbră. Și trebuie să-l vărs de bunăvoie.

— Nu, interveni Khalid, cu chipul rigid. Nu voi...

Șeherezada se întoarse spre el, pregătită să i se împotrivească cu propriile-i arme.

— Dacă există o cale prin care putem să spulberăm blestemul, atunci sunt dispusă să fac orice. Şi nu mă vei opri.

— Şazi...

— Nu e decizia ta, Khalid. E numai şi numai a mea.

— Eşti liberă să faci ce vrei, îi ripostă, încleştându-şi pumnii. Ca şi mine. Dar nu trebuie să faci totul de una singură...

— De fapt, decizia îţi aparţine, băiete, interveni Isuke, cu aceeaşi grimasă contorsionată pe chip. Căci, în cele din urmă, tu trebuie să distrugi cartea, de vreme ce blestemul a fost aruncat asupra ta. Şeherezada trebuie s-o fure de la tatăl ei, împreună cu cheia care o deschide. Apoi, trebuie să ţi le dea ţie ca să distrugi cartea şi să pui capăt blestemului.

— Şi... ce-ar trebui să facă? întrebă Şeherezada, muşcându-şi buza de jos.

— Blestemul a fost plătit cu sânge, răspunse Isuke. Sângele va fi şi de această dată modalitatea de plată. Şi acum, şi în momentul distrugerii cărţii. Dar nu trebuie să vă faceţi griji; este importantă semnificaţia sângelui, nu cantitatea vărsată. Şi, mai întâi, va trebui să găsesc o cale prin care să fac asta..., continuă ea, privind pumnalul de la brâul Şeherezadei. Dă-mi arma! îi porunci apoi.

Şeherezada se supuse fără tragere de inimă. Isuke scoase pumnalul din teacă şi începu să murmure în barbă. Lama căpătă o strălucire de un alb incandescent. În timp ce vrăjitoarea continua să murmure într-o limbă ce-i părea cunoscută, simboluri micuţe se iviră de jur-împrejurul pumnalului.

Apoi, odată ce simbolurile se materializau unul câte unul, scăldate într-o strălucire stranie, Isuke îşi îndreptă privirea spre Khalid.

— Dă-mi mâna!

Şeherezada privea cu dinţii încleştaţi cum Khalid se supuse fără să crâcnească. Niciun muşchi nu-i tresări în clipa în care Isuke îi făcu o crestătură în palmă, deasupra celei existente. Când stropii stacojii de sânge atinseră lama pumnalului, tăişul se prefăcu dintr-un albastru incandescent într-un roşu purpuriu. Zvâcnea ca o inimă fremătătoare, învăluit în lumina stranie a simbolurilor.

Totul în jurul lor se întunecă deodată.

Cu chipul lipsit de orice expresie, Isuke şterse lama de sânge şi băgă pumnalul în teaca încrustată cu nestemate. I-l întinse apoi Şeherezadei, fără să-şi desprindă însă mâna de pe el.

Când Şeherezada atinse cu degetele teaca de metal, o simţi rece ca moartea.

— Foloseşte cheia ca să deschizi cartea, dar numai atunci când vei fi pregătit s-o distrugi! îi spuse vrăjitoarea lui Khalid, cu glas tainic. Repetă ritualul pe care l-ai văzut: fă-ţi o crestătură cu pumnalul şi presară-i pe lamă

câteva picături de sânge! Străpunge paginile cărţii cu tăişul cuţitului şi arunc-o în flăcări! continuă Isuke, oprindu-se apoi, adâncită în gânduri. Cartea ţi se va împotrivi, îşi reluă ea firul gândurilor. Va ţipa. Fă tot ce-ţi stă în putinţă ca să-i dai foc! Căci focul va spulbera blestemul odată ce vântul va purta cenuşa cărţii în cele patru zări. Îţi jur, pe numele meu şi pe numele strămoşilor mei, că asta se va întâmpla.

Isuke îi strânse apoi, cu degetele-i ca nişte gheare, încheietura Şeherezadei, în locul unde încă se mai vedeau urmele strânsorii de mai devreme. Numai atunci chipul îi trădă o urmă de emoţie. Un rânjet îi apăru în colţul gurii. Şi două linii verticale i se iviră de-a lungul punţii nazale.

— Fă tot ce-ţi stă în putinţă, fetiţo! Distruge cartea şi eliberează-ne de o povară cumplită! De vei da, însă, greş, povara nu va mai fi doar a familiei mele..., spuse vrăjitoarea, cu ochii zugrăviţi în nuanţele obsidianului. Ci şi a ta.

TRUCURI ŞI TERTIPURI

Şeherezada se simţea pierdută.

Încerca de trei zile.

De trei zile, se prefăcea interesată de cartea tatălui său. Îi stătea alături, în cortul micuţ, şi îl asculta în timp ce îi explica originile magiei ascunse în paginile ei. Îi zâmbea cu amărăciune pe când el îi descria munca istovitoare pe care o depusese ca s-o traducă. Şi ca să memoreze rândurile aşternute pe hârtie.

Totul sub pretextul dorinţei de a o salva.

De a o salva?

O poveste verosimilă.

Cu atât mai mult acum când Şeherezada ştia de ce tatăl ei preţuia cartea atât de mult. De ce o proteja, chiar şi prin negura delirului său. Acum când realiza că răul pe care îl putea provoca pălea în comparaţie cu puterile ei tainice.

Cu puterea de a doborî un regat.

De a-i subjuga pe alţii fără teamă.

Şeherezada n-ar fi crezut vreodată că tatăl ei ar putea fi atât de fascinat de gândul puterii. Dovada îi stăruia, însă, netăgăduită, înaintea ochilor. Chipul tatălui ei se lumina deodată ori de câte ori îi vorbea cu fervoare despre ea, mângâindu-şi cu palmele-i rănite capul pleşuv şi ars, de parcă ar fi căutat ceva care să-i amintească cele petrecute.

Care să-i amintească urmările faptelor sale.

Deşi Jahandar susţinea că nu intenţionase să pogoare o asemenea năpastă asupra oraşului Rey – nu-şi dorise decât s-o salveze – Şeherezada se simţea cuprinsă de îndoială.

Căci tatăl ei îi evita privirea când îi spunea aceste lucruri.

Ca urmare, îşi stăvili cu greu groaza când îl auzi dezvăluindu-i faptul că Reza bin-Latief îi ceruse ajutorul pentru anumite planuri viitoare.

Planuri viitoare? *Ce fel de planuri*?

Gândul îi stârni fiori reci pe şira spinării.

Trupele lui Tariq reuşiseră deja să cucerească două fortăreţe situate de-a lungul frontierei dintre Khorasan şi Parţia. Şeherezada îl înştiinţase aseară pe Khalid şi, deşi îşi chemase în Rey, cu câteva săptămâni în urmă, supuşii de sorginte nobilă, asediul oraşului împiedica organizarea unei armate care să

recucerească frontiera. Trupele rămase loiale în Rey erau dezorganizate şi haotice. Khalid avea nevoie de timp ca să lanseze o contraofensivă.

Timp pe care nu îl aveau.

Şeherezada continua, aşadar, să-l îmbrobodească pe tatăl ei, încercând să-l convingă să-i dea cartea.

Ca să pună capăt blestemului înainte de izbucnirea războiului.

Din păcate, însă, Jahandar n-o scăpa nici măcar o clipă din ochi. Dormea ţinând cartea lipită de piept şi cheia prinsă la gât cu un lănţişor.

Cum avea să reuşească să i-o dea lui Khalid dacă tatăl ei nu se despărţea de ea nici în ruptul capului?

Ar trebui să-i mărturisesc adevărul lui baba. Şi să-l rog să-mi dea cartea.

Şeherezada se gândise deseori la asta. Mai ales, în prima zi. Îşi dorea cu ardoare să creadă că tatăl ei era dispus să facă tot ce îi stătea în putinţă ca să-i dăruiască fiicei sale dragostea şi fericirea de care el nu avusese parte.

Dar când îl privea în ochi în timp ce îi vorbea cu veneraţie în glas – descriindu-i menirea pe care cartea i-o conferea – ştia că nu avea să accepte prea uşor. Chiar dacă preţul avea să fie fericirea Şeherezadei.

Acest lucru o durea mai mult decât voia să recunoască. Deoarece tatăl ei fusese mereu un om bun. Un om cumsecade. Un om înţelept.

Un om care avea de ce să fie mândru. Un om căruia destinul îi dăruise două fiice ce-l iubeau nespus. Şi o viaţă ce merita încă trăită. Şeherezada ştia, însă, că mintea tatălui său căzuse pradă propriilor minciuni. Ajungând să le creadă.

Aşadar, în această după-amiază, Şeherezada se apucă să pregătească pâinea pentru masa de seară într-o negură de temeri şi nelinişti.

— Şazi? o strigă Irsa de alături.

— Hmm...

— Ce faci? o întrebă sora ei, oftând resemnată.

— Pregătesc aluatul pentru *barbari.*

— Văd. Doar că... foloseşti faina pentru *sangak*[5].

Când Şeherezada privi aluatul lipicios şi îşi înţelese greşeala, se abţinu cu greu să nu dea cu el de pereţii peticiţi ai cortului. Ştia, însă, că gestul ei nu i-ar fi domolit freamătul lăuntric şi n-ar fi făcut decât mizerie. Îl azvârli, în schimb, pe jos, dintr-o singură lovitură. Măcar aşa îl putea strânge într-o clipită. Era un lucru copilăresc, dar în clipa în care aluatul atinse pământul, scoase un sunet extrem de satisfăcător.

— Cred ne-ar prinde bine un moment de tihnă, spuse Irsa, luând două ceşti şi câteva rămurele de mentă, pe care i le dădu Şeherezadei.

---

[5] Lipie din grâu integral.

Se îndreptă apoi spre o masă plină de legume şi luă de sub o împletitură de nuiele, presărată cu plante puse la uscat, un platou mic cu prăjiturele rotunde, făcute din migdale măcinate şi caise confiate, acoperite cu un strat de zahăr.

Cele două fete se aşezară pe jos lângă aluatul dizgraţios. Şeherezada zdrobi rămurelele de mentă în ceşti şi turnă ceaiul. Luă apoi o prăjiturică de migdale.

— Ce te frământă? o întrebă Irsa, rupând o prăjitură în două.

— Nimic, răspunse, ursuză, Şeherezada.

— Bine. Nu te frământă nimic, spuse Irsa, lingând zahărul de pe degete. Într-o bună zi, voi înceta să te mai întreb şi va fi doar vina ta.

— Ai devenit sarcastică. Poate ar trebui să nu mai petreci atâta timp alături de Rahim al-Din Walad, îi ripostă Şeherezada, zâmbind.

— Iar tu ai devenit o mincinoasă, răspunse Irsa, aruncându-i o privire sfredelitoare. Ai făcut numeroase făgăduieli. Pe care trebuie să le împlineşti.

Şeherezada trase adânc aer în piept. Spusele Irsei erau adevărate. Refuza de multă vreme să-i încredinţeze tainele sale. O făcuse însă mânată de cele mai bune intenţii. I se părea astfel o greşeală s-o implice acum pe Irsa când Şeherezada se afla într-un impas de unde nu ştia cum să iasă.

În trecut, însă, mândria îi adusese aproape pieirea. Căci din cauza refuzului ei de a vedea adevărul printre iţele poveştilor, fusese gata să piardă dragostea lui Khalid. Dacă îi va mărturisi acum totul surorii ei, poate că Irsa îi va oferi ajutorul de care avea atâta nevoie. Poate că două minţi vor reuşi să răzbată acolo unde una singură a dat greş, cum le spunea mama lor.

Sau poate că Şeherezada avea să regrete ziua în care, împinsă de egoism şi de propriul câştig, pusese în pericol viaţa surorii ei.

Sorbi încet din ceai şi încercă să-şi spulbere îndoielile printre miresme de mentă şi zahăr.

Nu pot să mai continui în felul ăsta. Ceva trebuie să se schimbe.

Poate că eu trebuie să mă schimb.

— Trebuie să iau cartea şi cheia lui *baba*..., mărturisi ea, ţintuind-o cu privirea pe sora ei.

Irsa se încruntă şi o privi cu ochi întrebători.

— Fără să ştie că i le-am luat. Cel puţin, nu imediat, conchise ea. Ai putea să găseşti o cale?

— În pergamentul plantelor vindecătoare, pe care mi l-a adus Rahim, am găsit reţeta unei poţiuni de dormit, răspunse Irsa, ronţăind, îngândurată, prăjitura de migdale. Crezi că ar merge?

Şeherezada îşi ţugui buzele, adâncită în gânduri.

E periculos. Dar n-am reuşit să găsesc o soluţie mai bună în tot timpul ăsta.

— S-ar putea.

— Dar trebuie să-ţi atrag atenţia, continuă Irsa, că *baba* nu va adormi imediat. Şi nu ştiu cât de eficientă e poţiunea, căci mai întâi va trebui s-o încerc, adăugă apoi, luând o înghiţitură de ceai. De ce vrei cartea asta, Şazi? Şi de ce nu i-o ceri pur şi simplu?

Şeherezada îşi ascunse chipul în spatele unei linişti aparente. Ar fi fost o imprudenţă din partea ei să-i destăinuie Irsei tot ce ştia. O imprudenţă s-o tulbure şi mai mult, mărturisindu-i detaliile dureroase ale faptelor comise de părintele lor.

— Nu contează de ce o vreau...

— Nu! o întrerupse Irsa, strângând din buze. Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi dezvălui motivele. Să-mi spui adevărul.

— Adevărul nu e...

— Frumos? Simplu? Cum pare la prima vedere? izbucni Irsa, cu glas tăios, chiar sardonic. Câţi ani crezi că am, Şazi? Cât un prunc în scutece? Sau cât o femeie care poate să pregătească o poţiune de dormit? Hotărăşte-te, căci nu pot întruchipa ambele imagini!

Şeherezada clipi din ochi, surprinsă de adevărul spuselor surorii ei. Irsa avea dreptate. Nu putea să aleagă doar imaginea care îi plăcea. Şi nici nu mai putea s-o ocrotească. Indiferent cât şi-ar fi dorit s-o facă.

Dacă Irsa era îndeajuns de matură ca s-o ajute – şi să-şi petreacă timpul cu Rahim al-Din Walad – atunci era îndeajuns de matură ca să afle de ce Şeherezada avea nevoie de cartea tatălui lor.

— Ai dreptate. Oricât mi-aş dori s-o neg, nu mai eşti o copilă. E timpul să-ţi spun adevărul, murmură Şeherezada, trăgând adânc aer în piept.

Şi începu să-şi depene povestea.

Iar de această dată, nu mai lăsă nimic deoparte. Cu o voce lină şi şoptită ca o adiere de vânt, Şeherezada îi împărtăşi surorii sale istoria blestemului. A faptelor pe care băiatul ce îi cucerise inima fusese nevoit să le săvârşească pentru a-şi proteja poporul. Şi a lucrurilor pe care trebuiau acum să le facă pentru a pune capăt unei domnii a terorii instituite de un părinte înnebunit de durere.

Irsa o asculta cu ochii mari cât cepele.

Când Şeherezada îi descrise misiunea descurajatoare pe care trebuiau s-o ducă la bun sfârşit, Irsa se aplecă spre ea şi o privi, îngândurată, printre gene.

— Aşadar, trebuie să-i iau cartea lui *baba* în timp ce doarme şi să i-o dau lui Khalid ca s-o distrugă şi să pună capăt blestemului, dar şi acestui război

de prisos, conchise Şeherezada, cu umerii gârboviţi sub povara tainelor împărtăşite.

Irsa păstră un timp tăcerea.

— Îţi asumi un risc imens. Mai ales acum când atâţia ochi ostili stau aţintiţi asupra ta, spuse ea, în cele din urmă. Iar lucrurile ar putea să meargă mult mai uşor dacă te-ar ajuta cineva. Ce-ar fi să-i iau eu cartea lui *baba* cât timp te duci tu în Rey ca să-l aduci pe Khalid?

— Nu, se împotrivi Şeherezada, clătinând din cap. E mult prea primejdios.

— Nu, nu e, insistă Irsa. Şi apoi e mult mai firesc s-o fac eu. *Baba* nu-şi va imagina nicio clipă că aş manifesta vreun interes pentru carte. O să-i strecor poţiunea de dormit în ceaiul pe care i-l voi da diseară. Voi aştepta, mai întâi, să adoarmă şi apoi ne vom întâlni în deşert.

— N-aş putea îndura gândul că ţi s-ar putea întâmpla ceva.

— Ce-ar putea să mi se întâmple? întrebă Irsa, încruntându-se. Doar nu înfrunt o armată de soldaţi. Transport numai o carte, stărui ea, rezumând lucrurile scurt şi la obiect. Ce zici să ne întâlnim la fântâna aflată în partea de est a taberei? Este la mică depărtare de aici. Voi împrumuta calul Aishei şi îţi voi aduce acolo cartea şi cheia, scutindu-te astfel de efort şi timp pierdut. Poţi pleca spre Rey imediat ce îi voi fi dat ceaiul lui *baba,* continuă ea, cu glas tot mai înflăcărat, presărându-şi cuvintele cu tot mai multă certitudine.

Şeherezada îşi muşcă obrazul, încă refractară, dar încântată de idee.

Propunerea ei e cât se poate de logică. Şi ar fi frumos să lucrăm din nou împreună.

— Nu-ţi face griji, Şazi! o sfătui Irsa, cu un zâmbet cald pe buze. O să aştept ca *baba* să adoarmă şi apoi o să-ţi aduc cartea. Nu mă paşte niciun pericol.

În ciuda îndoielilor sale, Şeherezada îi zâmbi şi ea.

Poate că sora ei avea dreptate.

Preluau frâiele destinului lor. Refuzau să-şi lase viitorul în mâinile sorţii. Poate că vâltoarea în care Şeherezada se zbătea în ultimul timp era consecinţa încercărilor ei de a înota împotriva unui curent năvalnic. Poate că ar trebui să se lase purtată de valuri, fără să se mai împotrivească.

— Prea bine, încuviinţă Şeherezada. Să trecem la treabă!

— Împreună, spuse Irsa, cu un zâmbet şi mai larg pe buze.

— Împreună, consimţi sora ei.

•

Tariq n-ar fi putut să spună ce îl determinase să pornească, în seara aceea, pe urmele Irsei al-Khayzuran.

Din tot ce ar fi trebuit să facă, acesta era ultimul lucru la care ar fi trebuit să se gândească. Ar fi trebuit să plănuiască următorul atac. Sau să conceapă

măcar o strategie, împreună cu unchiul său, în ciuda îndoielilor pe care le nutrea referitoare la obiectivele lui Reza bin-Latief.

Străbătea, în schimb, deşertul, alături de Rahim...

Încercând să păstreze tăcerea.

Aveau noroc că Irsa nu ştia să se furişeze. Şi nici nu stătea cu ochii în patru. Căci orice soldat care se respectă le-ar fi observat prezenţa în depărtare.

Şi ar fi pus capăt acestei urmăriri ridicole cu mult timp în urmă.

Dar Tariq îşi făcea griji pentru Şeherezada de câtva timp. Încerca de câteva zile să afle ce pune la cale. O văzuse ceva mai devreme strecurându-se în deşert cu o bocceluţă în spate. Dar până să se desprindă din rândul soldaţilor ca să pornească după ea, Şeherezada dispăruse fără urmă.

Acum, în lipsa unei alte soluţii mai bine, era nevoit s-o urmărească pe Irsa. Căci, dacă ştia cineva ce se ascundea în spatele dispariţiilor misterioase ale Şeherezadei, aceea era sora ei mai mică.

Tariq era dispus să recurgă la subterfugii dacă putea, astfel, să afle motivul comportamentului ei din ultimul timp. Era mai mult decât dornic să cutreiere deşertul sub clar de lună în căutarea unei siluete cu glugă.

Iar Rahim?

Devenea tot mai evident faptul că Rahim ar fi urmat-o oriunde pe Irsa al-Khayzuran.

Irsa purta cu ea doar un pacheţel înfăşurat într-o pânză de in închisă la culoare, pe care îl ţinea strâns la piept. Nu era îmbrăcată pentru o călătorie îndelungată. *Shahmina* subţire pe care o purta pe umeri nu o proteja de vântul deşertic.

Acest lucru i se părea ciudat lui Tariq, deoarece Irsa al-Khayzuran era extrem de sensibilă. Şi n-ar fi constituit vreodată un motiv de îngrijorare. Nicicând n-o făcuse. Şi nici n-ar fi putut s-o facă.

Era previzibilă. Plăcută. Şi agreabilă.

Exact antipodul Şeherezadei.

Tariq îşi ţinea, însă, la îndemână arcul recurbat, pentru orice eventualitate.

Pentru orice i s-ar putea ivi în cale.

După o jumătate de oră de mers călare, se apropiară de fântâna din aşezarea părăsită unde Tariq îl întâlnise, în urmă cu câteva luni, pe Omar al-Sadiq. Îşi aminti în treacăt cum bătrânul şeic scăpase cu greu din ghearele Zorayei. Se bucura că nu o luaseră cu ei, căci le-ar fi trădat, fără îndoială, prezenţa până acum.

Rahim şi Tariq coborâră de pe cai şi se ascunseră în spatele unei clădiri năruite din piatră. Rămaseră în întuneric în timp ce Irsa îşi legă armăsarul de un pilon din apropierea fântânii.

Tariq era curios, trebuia s-o recunoască.

Cu cine se întâlnea oare micul greieraş?

Nu vedea nici urmă de Şeherezada prin apropiere.

Rahim trase aer pe nas. Chiar şi de la câţiva paşi depărtare, Tariq simţea neliniştea prietenului său de parcă era a lui.

— De ce eşti atât de îngrijorat? murmură Tariq.

Rahim privea silueta zveltă a Irsei al-Khayzuran în depărtare.

— Nu e în pericol, continuă el, cu un rânjet pe buze. Se întâlneşte, fără doar şi poate, cu cineva cunoscut. Ţi-e teamă că ar putea fi un alt băiat?

— De ce m-ar interesa dacă s-ar întâlni cu un alt băiat? ripostă Rahim. Vreau doar să mă asigur că nu e în pericol.

— Fireşte că nu ţi-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă s-ar întâlni cu un alt băiat, spuse Tariq, dându-şi ochii peste cap. De aceea o urmăreşti în toiul nopţii ca un soţ încornorat.

Rahim scoase un sunet exasperat.

— Ştim amândoi prea bine de ce ne aflăm aici şi nu are nicio legătură cu...

Tariq îl reduse la tăcere, punându-i mâna pe umăr.

Două siluete se apropiau de Irsa. Una era uşor de recunoscut. O cunoştea mult prea bine. Căci petrecuse mult timp întipărindu-i formele în minte. Trupul mic şi fragil. Şi părul răvăşit de vânt.

Cealaltă siluetă era înaltă. Şi purta glugă. Era bărbat.

Nu era atât de uşor de recunoscut.

Tariq ştia însă cine era – înainte ca silueta să-şi dea pe spate gluga *ridei',* înainte de a-şi pune mâna pe spatele Şeherezadei.

Ura puse stăpânire pe sufletul lui Tariq. Întunecându-i mintea. Şi provocându-i un nod în stomac. În urechi îi răsunau propriile-i cuvinte.

„*Data viitoare când voi da ochii cu Khalid Ibn al-Rashid, unul dintre noi va muri. Să nu te îndoieşti nicio clipă de asta*!"

Tariq nu stătu prea mult pe gânduri. Nu şovăi nicio clipită.

Nu avea să se lase orbit de iubire, ignorând adevărul.

Spumegând de furie, îl îmbrânci pe Rahim, care încercă să-l oprească...

Şi luă o săgeată.

•••

Şeherezadei nu-i plăcea locul acesta.

Când zburase, alături de Khalid, pe deasupra aşezării pustii, o presimţire nefastă îi sfâşiase inima.

Şi în timp ce străbăteau acum pustietatea, sentimentul deveni şi mai apăsător.

Toate clădirile din jurul lor erau abandonate. Multe dintre acoperişurile din lut şi paie se prăbuşiseră, dând naştere unor cratere ce adânceau şi mai tare senzaţia sumbră şi ameninţătoare a locului... avertizându-i pe cei ce îndrăzneau să zăbovească prin aceste părţi că timpul nu avea să fie îngăduitor cu ei.

Şi în ciuda pledoariei ferme şi convingătoare, făcute ceva mai devreme de sora ei, Şeherezada vedea prea bine că Irsa era nervoasă. Se învârtea într-un cerc lângă fântână, strângând la piept un pacheţel înfăşurat într-o pânză de in Cercul pe care Irsa îl desena în nisip devenea tot mai mic...

Simţea şi ea în aer aceeaşi ameninţare.

Singurul lucru ce îi conferea Şeherezadei senzaţia că totul va fi bine în curând era atingerea mâinii lui Khalid.

Prezenţa caldă şi încurajatoare a băiatului ce îi stătea alături.

Khalid vede totul. Nu-i scapă nici cel mai nesemnificativ detaliu.

Nu va îngădui ca Irsa să păţească ceva.

Şeherezada îşi îndreptă umerii. Khalid va distruge în curând cartea tatălui ei. Vor putea apoi să îndrepte tot răul făcut. Şi nu va mai avea motive de îngrijorare.

În timp ce se îndreptau spre fântână, o rafală de vânt suflă deodată printre clădirile pustii, aşezate în formă de potcoavă, şuierând sumbru printre construcţiile goale de piatră.

Un sunet familiar răsună în urma sa.

Şeherezada încremeni pe loc.

Ce-a fost asta?... *Un cal*?

Avea senzaţia că auzise în depărtare un tropot de copite.

Khalid se opri şi el lângă ea. Făcu apoi câţiva paşi înainte, încercând parcă să descâlcească misterul. Calul Irsei stătea priponit de un pilon în apropiere.

Nimeni altcineva nu mai ştia unde se aflau.

Vântul încetă brusc. Spirale de nisip i se aşternură la picioare.

Dar ceva nu era în ordine. Şi acest lucru era evident.

Şeherezada simţea o ameninţare în aer.

Şi zări nişte umbre mişcându-se în apropierea unei clădiri din dreapta.

Şi înţelese. O înţelese cu certitudinea ameţitoare a unui om care se clatină pe marginea unei prăpăstii.

Căci se antrenase ani de zile şi stăpânea bine arta tragerii cu arcul. Acum era momentul ideal.

Vântul încetase. Spulberându-se în depărtare. Simţea aproape penele săgeţii printre degete. Şi auzea pocnetul arcului întins la maximum.

Dar şi sunetul săgeţii ce-şi luă zborul.
Fără să mai stea o clipă pe gânduri, Şeherezada îl îmbrânci pe Khalid.

O SĂGEATĂ ÎNFIPTĂ ÎN INIMĂ

Săgeata şuieră prin întuneric, trecând pe lângă Irsa în drumul ei letal.

Lumea din jurul său părea să încetinească deodată.

O văzu pe sora ei năpustindu-se asupra califului din Khorasan în încercarea de a-l feri din calea săgeţii.

În acelaşi moment, însă, califul o prinse în braţe, încercând s-o protejeze cu trupul său. Doi îndrăgostiţi încăpăţânaţi, ce voiau să se apere unul pe celălalt de aceeaşi ameninţare.

Ce duceau aceeaşi luptă deja pierdută.

El o prinse exact în clipa în care ea îl îmbrânci. Şi totul era acum în zadar.

Săgeata se înfipse în spatele Şeherezadei.

Apoi, la fel cum i se păruseră că încetinesc, lucrurile începură să se deruleze deodată cu o viteză ameţitoare.

Irsa îl văzu pe calif strângând-o pe Şeherezada la piept. Deşi chipul îi era lipsit de expresie, ochii îi trădau furtuna din suflet. O furtună nimicitoare de vară. Un soare împresurat de nori învolburaţi.

Un strigăt de uluire scăpă printre buzele surorii ei.

Văzând cum săgeata tremura, înfiptă în spatele Şeherezadei, Irsa ţipă înspăimântată.

Strigătul ei despică în două cerul nopţii.

— Şazi! ţipă Irsa, năpustindu-se spre ea.

Şeherezada se ţinea cu mâinile de faldurile *ridei'* negre a califului. Niciunul dintre ei nu rostea vreun cuvânt. Se priveau pierduţi unul în ochii celuilalt. Irsa nu înţelegea nimic din această conversaţie tăcută. Se prăbuşiră amândoi la pământ, în timp ce califul o strângea în continuare pe Şeherezada la piept. Irsa căzu în nisip, cu inima bătându-i frenetic în piept.

— Trebuie... trebuie să facem ceva! strigă ea. Trebuie să...

Zgomotul de paşi ce se auzi în spatele lor îl determină pe calif să treacă la acţiune. I-o pasă pe Şeherezada Irsei şi sări în picioare aproape în acelaşi timp. Irsa o luă pe sora ei în braţe, privind cu disperare rana sângerândă de la umăr. Întrebându-se ce-ar trebui să facă, ce-ar *putea* să facă...

Şuieratul ameninţător al unei săbii trase din teacă o trezi pe Irsa din iureşul gândurilor. Pentru prima oară de când săgeata o ocolise în drumul ei primejdios, zăbovi pentru o clipă ca să-l scruteze cu privirea pe califul din Khorasan.

Nebunul din Rey. Regele-băieţandru, ce presăra moartea în jurul său.

Soţul surorii ei.

Era înalt. Nu cât Rahim, dar mai înalt decât se aşteptase. Poate că avea momente când l-ai fi putut considera atrăgător. Nu era însă cazul acum. Acum, trăsăturile sale erau tăioase şi aspre. Necruţătoare. Trădându-i intenţiile ucigătoare. Singura emoţie pe care Irsa o distingea era furia.

Şi promisiunea de a răspândi moartea în preajma sa.

Era înspăimântător.

Un monstru cu adevărat.

Imaginea califului cu sabia în mână, gata în orice clipă să ucidă, o făcea pe Irsa să-şi dorească să se ascundă într-un colţ, ca un şoricel speriat, rol pe care îl întruchipa mereu în cele mai cumplite coşmaruri ale sale.

Cum putea oare Şeherezada să-l iubească?

Înainte ca Irsa să-şi adune gândurile, califul apucă plăselele *şamşirului* între palme şi îl desprinse în două. Acum ţinea în mâini două săbii gemene. Două arme letale, menite să provoace de două ori mai mult rău. Fără să-şi desprindă nicio clipă ochii de la misiunea lor ucigătoare, se aşeză în faţa Şeherezadei şi a Irsei, protejându-le cu trupul său.

Zgomote de paşi răsunară în clipa aceea prin nisip.

— Şazi!

— Dumnezeule mare!

Irsa îşi întoarse privirea, uluită să audă cele două glasuri.

Rahim şi Tariq? Ce căutau tocmai *aici*? Cum de...

Şeherezada apucă, cu mâinile tremurânde, *shahmina* Irsei.

— Şazi?

Înlăturându-şi nedumerirea, Irsa se aplecă deasupra surorii ei, încercând să audă ce voia să-i spună.

— Irsa, îngăimă Şeherezada, cu glas gâtuit, agăţându-se cu degetele de ţesătura subţire a şalului ei.

Buzele îşi pierduseră culoarea, iar vocea îi era doar o şoaptă.

— Trebuie să-l opreşti.

— Ce vrei să spui? strigă Irsa.

— Îl va ucide, murmură ea, tremurând acum ca varga.

Irsa avea mâinile încleiate de sânge.

— Eu... Ce-aş putea să...

— Opreşte-i! bâigui Şeherezada. Trebuie să-i opreşti!

Rahim îşi scosese iataganul şi se aşezase în poziţie de luptă în faţa lui Tariq. Acesta purta pe umăr o tolbă cu săgeţi.

Tariq trăsese săgeata? *Tariq* era autorul acestei tragedii? Probabil că ţinta fusese califul. Doar că o nimerise pe Şeherezada. Dumnezeule mare! Cum se întâmplase una ca asta?

Şi cum putea ea să-i oprească? Nici surorii ei nu reuşise să-i capteze atenţia prea uşor. Cum avea să-i ţină calea unui băiat nesăbuit ca Tariq, înarmat până în dinţi şi animat de glorie şi răzbunare?

Cu atât mai puţin avea să stăvilească mânia unui monstru precum califul din Khorasan.

— Vă... vă rog! strigă Irsa, cu glasul timid al unui şoricel. Încetaţi!

Chipul lui Tariq căpătase o nuanţă aproape cadaverică.

— A murit? îl întrebă pe calif, trecându-şi, deznădăjduit, degetele prin păr.

Irsa realiză atunci că Tariq nu purta nicio armă, în afara tolbei cu săgeţi prinsă la spate. Nu avea nici arc. Nici iatagan. Nici măcar un pumnal prins în eşarfa de la brâu.

Era complet neputincios în faţa unui monstru înarmat cu două săbii.

Dar lui Tariq nu-i păsa, Irsa o ştia prea bine. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Căci era limpede ca lumina zilei că nu mai era în toate minţile.

Califul din Khorasan păstră tăcerea. Îşi învârtea săbiile prin aer, creând cu o precizie uluitoare arce care îi trădau intenţiile punitive.

Făcu câţiva paşi în faţă.

Fără să spună vreun cuvânt, Rahim se pregăti să-l apere pe Tariq.

Irsa scoase un ţipăt în clipa în care califul îşi îndreptă săbiile împotriva lui Rahim. O simţea pe sora ei luptându-se să-şi tragă sufletul, să se ridice în capul oaselor şi să se împotrivească...

— A murit? întrebă din nou Tariq, cu glasul frânt de durere. Răspunde-mi la întrebare, ticălosule, şi apoi poţi să-mi faci ce vrei!

— De ce ţi-aş face favoarea asta? răspunse califul, tăios şi maliţios.

— Căci, dacă a murit, nici că-mi mai pasă de propria-mi soartă!

— Atunci, suntem măcar de acord asupra a două lucruri.

Spunând acestea, califul îşi îndreptă atenţia asupra lui Rahim, în timp ce săbiile îi străluceau în lumina lunii.

— Vă rog! strigă Irsa. Vă rog să încetaţi...

— Irsa, îngăimă Şeherezada, cu chipul contorsionat de durere şi glasul gâtuit. Trebuie să... ţipi la Khalid. Ridică-te în picioare! Opreşte-l! Fă *ceva*!

Irsa clătină din cap. Era marele calif al Khorasanului! Cum ar fi îndrăznit un şoricel să-i stea în cale?

— Irsa!

Zgomote de săbii încleştate răsunară în deşert, spulberând tăcerea nopţii.

Irsa rămase pe loc, înmărmurită de spaimă. De parcă raţiunea i-ar fi dispărut într-o clipită.

Lupta se încheie după patru lovituri. Nu aveau sorţi de izbândă. Califul din Khorasan era un demon, instruit să mânuiască arme făurite în focurile iadului.

Rahim se prăbuşi în nisip, căutându-şi sabia pierdută.

Irsa privea scena cu inima cât un purice.

Simţi fiori de spaimă când realiză ce avea să se întâmple.

Califul nu se va mulţumi doar să-l dezarmeze pe Rahim. Nu orbit de mânie, cum era acum. Monstrul din Rey îl va ucide pe Rahim ca să ajungă la Tariq.

Ca să-l distrugă pe Tariq pentru că pusese în pericol viaţa Şeherezadei.

Şi Irsa nu putea să trăiască într-o lume – *refuza* să trăiască într-o lume – unde se petrecuse o asemenea grozăvie, iar ea stătuse cu mâinile în sân.

Aşadar, în cele din urmă, nu rugăminţile şoptite ale surorii ei o convinseră să treacă la fapte. Nici teama ce-i îngheţa sângele prin vene. Nu. Nicidecum teama. Ci un sentiment mult mai profund.

Un sentiment mai străvechi decât deşertul însuşi. Un sentiment ce puse capăt domniei şoricelului. Odată pentru totdeauna.

— Khalid Ibn al-Rashid! strigă Irsa, cu glas răsunător.

Toţi ochii se îndreptară asupra ei.

— Încetează imediat! Căci, de nu o vei face, îţi promit că Şeherezada nu te va ierta niciodată!

Inima îi bătea frenetic în piept în timp ce ochii îi căzură asupra băiatului prăbuşit în nisip.

A băiatului ce punea mereu întrebări pertinente. A băiatului ce o făcea să se simtă mai mult decât frumoasă. A băiatului ce îi conferea puterea unui leu.

— Iar de îi vei face rău lui Rahim, nici eu nu te voi mai ierta *vreodată*, încheie Irsa, adevărul spuselor ei fiind mai tăios decât lama săbiilor.

Chiar şi nisipul părea să cedeze în faţa ei. Părea să se retragă, oftând uşurat.

Califul din Khorasan o privi pentru o clipă, fără să clipească. Chipul lui dăltuit în piatră părea să-şi fi pierdut din severitate. Îşi îndreptă umerii.

Şi lăsă săbiile în pământ.

Apoi, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, califul se îndreptă spre Irsa, contopindu-şi săbiile într-una singură. Rahim se ridică în picioare şi, luându-şi iataganul, porni cu teamă pe urmele califului, urmat îndeaproape de Tariq.

Califul se aşeză în genunchi lângă Şeherezada şi încercă s-o ia în braţe. Ea schiţă o grimasă de durere. Chipul îi căpătase o paloare cadaverică, iar fruntea îi era presărată cu broboane de sudoare.

— Trebuie... s-o ducem în tabără, spuse Irsa, încercând să-şi păstreze stăpânirea de sine, în ciuda vâltorii ultimelor întâmplări. Căci nu cred că ar fi bine să-i scoatem săgeata aici. Rana nu pare foarte adâncă, dar pierde mult sânge, iar Tariq foloseşte...

— Vârfuri de săgeţi din obsidian, încheie califul, cu privirea încă învăluită în negura mâniei.

— Este posibil să se agraveze cu fiecare mişcare pe care o face, continuă Irsa, încuviinţând din cap. Trebuie să facem ceva. Şi cât mai repede.

— Şazi! o strigă califul, cu blândeţe în glas.

Tandreţea pe care o afişa deodată avea un efect ciudat de tulburător asupra Irsei. Părea brusc o cu totul altă persoană.

— Trebuie să rup coada săgeţii înainte de a te lua de aici.

Şeherezada încuviinţă din cap printre faldurile *shahminei* Irsei.

— O să te doară, murmură califul, şovăind.

— Fă-o odată şi nu mai vorbi atâta, nătărăule! îi răspunse ea, cu glas şoptit, lingându-şi buzele.

Irsa era uluită deopotrivă de cutezanţa surorii ei, cât şi de expresia uşor amuzată ce se citea pe chipul califului. O trase mai aproape, cu aceeaşi grijă, şi rupse apoi, cu un gest iute al mâinii, coada săgeţii, cât mai aproape de rană. Şeherezada scoase un strigăt înăbuşit şi începu să tremure şi mai tare.

— Nu va mai rămâne mult timp conştientă, îi spuse, încet, califul Irsei. Soldaţi căliţi în luptă au cedat cu mult înainte.

— În... încetaţi să mai vorbiţi despre mine de parcă n-aş fi aici! îi mustră Şeherezada, clănţănind din dinţi.

— Tabăra se află la mică depărtare, spuse Irsa. Dacă am...

— Luaţi unul dintre caii noştri! interveni Rahim, în spatele lor. Şi porniţi spre tabăra beduinilor însoţiţi de Tariq! Nimeni nu vă va lua la întrebări în compania lui Tariq, atâta timp cât veţi avea chipul acoperit. Eu mă întorc cu Irsa.

Califul îi aruncă o privire peste umăr. Rahim rămase încremenit pe loc sub ochii scrutători ai lui Khalid. Câteva clipe mai târziu, califul se ridică în picioare, purtând-o pe Şeherezada pe braţe. Aşteptară cu toţii în tăcere întoarcerea lui Tariq. Când acesta aduse caii, încercă să-l ajute pe calif s-o aşeze pe Şeherezada în şa, dar Rahim îl opri, punându-i mâna pe piept, apoi îl ajută singur pe Khalid. În scurt timp, califul stătea călare pe un armăsar negru, strângând la piept trupul vlăguit al Şeherezadei.

Învăluit în aceeaşi tăcere deplină, califul îşi trase pe cap gluga *ridei'* şi dădu pinteni calului, de parcă ar fi vrut să plece fără ei. Apoi se întoarse şi îi ţintui cu ochi scânteietori ca nişte tăciuni aprinşi.

— Tariq Imran al-Ziyad! îl strigă califul, cu glas mânios, rostindu-i numele ca pe o vorbă de ocară.

Irsa îl văzu pe Tariq încleştându-şi pumnii.

— Ia-o înainte... înainte să mă răzgândesc şi să te ucid pe loc!

UN FRATE ŞI UN CĂMIN

Irsa nu ştia ce să creadă despre soţul surorii ei.

Era plămădit dintr-un aluat tulburător al extremelor, învăluit în faldurile *ridei'* sale negre.

În prezenţa tuturor celorlalţi, părea dăltuit din piatră şi gheaţă. În prezenţa surorii sale, era blând ca adierea unui vânt de vară.

Din păcate, însă, acest lucru nu domolea spaima pe care Irsa o simţea pentru el. Căci era convinsă că l-ar fi ucis pe Tariq nu mai puţin de trei ori de când se întorseseră în tabăra beduinilor.

Primul incident se petrecu la scurt timp după ce intrară în cortul lui Tariq. Deşi, de această dată, Irsa credea că ostilitatea califului era oarecum îndreptăţită.

Imediat ce trecură pragul cortului, Irsa încercă să-i scoată Şeherezadei tunica pătată de sânge ca să-i vadă rana. *Firește* că nu se cuvenea ca Tariq s-o ajute în această privinţă. Mai ales, în prezenţa soţului surorii ei. Irsa era convinsă că Tariq îi împărtăşea părerea. Şi atunci nu înţelegea de ce încercase s-o facă.

Din naivitate, în cel mai bun caz. Sau din dorinţa de a muri, în cel mai rău.

Şi în prezenţa unui asasin lunatic?

Dornic oricând să răspândească moartea în diverse forme şi culori.

Apoi, după ce îi curăţară rana, ea şi califul încercară să-i scoată vârful de săgeată. Cum niciunul dintre ei nu era iscusit în asemenea chestiuni delicate, misiunea se dovedea extrem de anevoioasă, cu atât mai mult cu cât Şeherezada se împotrivea cu toate puterile. În cele din urmă, se văzură nevoiţi să-i ceară părerea lui Tariq, de vreme ce el făurise vârful de săgeată.

Cu scopul de a provoca cât mai mult rău cu putinţă.

Şi cu intenţia de a sfâşia pielea şi de a zdrobi oasele.

Irsa era convinsă că această mărturisire i-ar fi adus moartea lui Tariq, fără urmă de îndoială. Din păcate, nu îl ajută prea mult nici când îi încredinţară misiunea de a-i scoate vârful de săgeată. La urma urmei, el îi cunoştea cel mai bine forma. Ca să nu mai pomenim faptul că avea mâinile ferme precum un arcaş iscusit. Reuşi să scoată intact vârful de săgeată, lucru pentru care Irsa îi era extrem de recunoscătoare, în ciuda operaţiei extrem de anevoioase.

Şeherezada muşcă o bucată ponosită de piele, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi. Deşi Şazi revărsă apoi asupra lui Tariq o cascadă de sudălmi – lucru

ce sugera faptul că rana avea să se vindece – califul îşi dorea cu aceeaşi ardoare să-i facă rău lui Tariq, Irsa era convinsă de asta.

Ultimul incident unde Tariq scăpă ca prin urechile acului de o moarte timpurie se petrecu la scurt timp după ce Irsa curăţă încă o dată rana Şeherezadei cu un amestec de vin vechi şi apă călduţă. La scurt timp după ce Irsa realiză că nu reuşeau să oprească sângerarea.

Când îşi dădu seama că trebuia închisă cu fierul încins.

Şeherezada nu era genul care să se piardă cu firea în faţa unei alte încercări. Şi nici să se văicărească din cauza unei zgârieturi.

Irsa ştia, însă, că nu avea să fie o misiune uşoară. Dar era necesară. Şeherezada pierduse deja foarte mult sânge. Încă puţin, şi lucrurile vor lua o întorsătură urâtă. Când Irsa îi înfăţişă situaţia surorii ei, Şeherezada le spuse să nu mai irosească timpul cu discuţii inutile.

Hotărâră să folosească pumnalul *khanjar* al lui Rahim, deoarece, datorită vârfului său subţire, avea să lase doar o mică cicatrice. Califul avea să facă operaţia. Sub îndrumarea Irsei.

Şeherezada îşi pierdu cunoştinţa. Irsa se bucura însă. Căci fie şi numai mirosul de carne arsă era îndeajuns să-i facă rău.

Tariq scăpă din nou de moarte ca prin urechile acului. Irsa era convinsă de asta.

Căci, după ce închiseră rana cu fierul încins – iar Şeherezada îşi pierduse cunoştinţa – califul îl apucă, cu mâna stângă, pe Tariq de gulerul tunicii, ţinând în mâna dreaptă pumnalul înroşit în foc. Ura ce plutea în aer se împletea cu senzaţia de istovire ce pusese stăpânire pe Irsa. Singurul care reuşi să-l împiedice pe calif să-şi ducă la bun sfârşit dorinţele ucigaşe fu Rahim.

Rahim îl îmbrânci pe Tariq. Obligându-l să plece. Apoi, îl urmă şi el, cerându-le iertare din priviri.

Tariq se supuse, dispărând în întuneric, cu chipul mistuit de regrete. Dar – datorită lui Rahim – Tariq era măcar în viaţă.

Acum, alături de Şeherezada, rămăseseră doar Irsa şi califul. Singuri în cortul lui Tariq.

Irsa, singură... cu cel ce curmase viaţa unor tinere.

Spălă, într-un vas cu apă călduţă, cârpa de in murdară de sânge şi se ridică în picioare, încercând să înlăture oboseala tot mai apăsătoare. Califul rămase la căpătâiul Şeherezadei, scrutându-i rana înfăşurată în bandaje curate.

— Când se va trezi, îi voi aduce nişte ceai de orz cu rădăcină de valeriană. Îi va scădea febra şi îi va mai alina durerile, ajutând-o să doarmă, spuse Irsa, muşcându-şi, îngândurată, buza.

Califul nu-i răspunse şi nici nu-şi îndreptă privirea spre ea. Rămase, în schimb, cu ochii aţintiţi asupra lui Şazi, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

Irsa nu-şi putea ignora dorinţa de a spulbera tăcerea chinuitoare.

— Deşi pare o prostie, îngăimă ea, mă bucur... că săgeata a nimerit-o într-un unghi atât de ciudat, deoarece nu i-a provocat o rană atât de adâncă. O va chinui câteva zile, iar umărul o va durea câtva timp, dar... ar fi putut fi şi mai rău.

Califul îşi desprinse, în cele din urmă, privirea de la Şeherezada şi o scrută pe Irsa cu indiferenţă.

— Da, încuviinţă el. Ar fi putut fi şi mai rău, adăugă, îngustându-şi ochii. Dacă n-ai fi intervenit tu, lucrurile ar fi putut să ia o turnură mult mai urâtă. Îţi mulţumesc, Irsa al-Khayzuran.

Se îmbujoră toată la faţă, gâtuită de emoţie. La urma urmei, nu se întâmpla prea des ca suveranul Khorasanului s-o considere o enigmă pe care voia s-o descâlcească.

— Rahim... v-a adus câteva haine de schimb, spuse Irsa, trăgând adânc aer în piept ca să se liniştească. În ulciorul de colo găsiţi apă curată şi – dacă mai aveţi încă nevoie – nu departe de aici se află un izvor. Probabil că vreţi să vă spălaţi... de sânge. Pot să ies din cort dacă doriţi... *sayyidi.*

Califul ezită să-i răspundă, de parcă şi-ar fi adunat gândurile. Irsei îi era cu neputinţă să spună ce îi trecea prin minte, căci era imposibil să-i străpungă masca pe care o purta pe chip.

Era imposibil în toate privinţele.

— Nu trebuie să-mi spui aşa.

Cuvintele lui o surprinseră pe Irsa, care încetă să-şi mai frământe mâinile.

— Dar...

— Aş vrea să-mi spui Khalid, continuă califul, rezemându-şi coatele pe genunchi. De vreme ce oricum m-ai certat în stilul tipic familiei al-Khayzuran, nu cred că ar trebui să fie prea greu, adăugă el, cu o umbră de umor pe chip.

— Îmi... îmi cer iertare, îngăimă Irsa, îmbujorându-se până în vârful urechilor. N-am fost în toate minţile.

— Mă văd nevoit să te contrazic. Cred că – dintre noi toţi – ai fost singura în toate minţile.

Privirea stăruitoare cu care califul o ţintuia – de parcă ar fi încercat să pătrundă cu ochii până în colţurile cele mai tainice ale sufletului ei – îi adânci şi mai tare Irsei sentimentul de stânjeneală. Îşi dădu la o parte şuviţele de păr ce-i căzuseră pe faţă.

— Cred că aţi fost puţin cam... impulsiv.

Un zâmbet vag se ivi pe buzele califului.

— O greşeală pentru care sunt convins că voi plăti cu vârf şi îndesat, spuse el, privind-o pe Şeherezada adâncită în somn. Şi pe bună dreptate.

— Da, răspunse Irsa, schiţând un zâmbet, în ciuda stânjenelii ei. Probabil că aşa se va întâmpla – deşi, cum reuşeşte Şeherezada să dojenească pe cineva pentru firea sa iute la mânie, mi-e cu neputinţă să înţeleg.

Auzindu-i spusele, califul zâmbi cu generozitate. Surâsul îi îndulci chipul aspru, conferindu-i trăsături aproape... copilăreşti. Aproape frumoase.

Mai puţin monstruoase.

Acest lucru o luă pe Irsa prin surprindere. Era pentru prima oară când înţelegea cu adevărat faptul că suveranul Khorasanului era doar cu câţiva ani mai mare decât ea.

Că era doar un băiat.

Un băiat cu o poveste de viaţă mult mai captivantă decât legendele înspăimântătoare ce îl învăluiau.

Irsa îşi încolăci cosiţa printre degete, adâncită în gânduri.

Tăcerea se aşternu din nou.

— Îţi înţeleg stânjeneala pe care o simţi în preajma mea, spuse, încet, califul. Purtarea mea de mai devreme este condamnabilă. Şi aş vrea să-ţi cer iertare.

De data aceasta, Irsa se îmbujoră la faţă dintr-un motiv cu totul diferit.

— Sper că, într-o bună zi, vei putea să mă ierţi, continuă el.

Ea încuviinţă din cap, căutând cuvintele potrivite.

Califul îşi frecă gâtul şi se aplecă uşor, ferindu-se de lumină. Aproape şovăitor.

— Pot să te întreb unde este cartea tatălui tău?

Deşi vorbea în şoaptă, Irsa îşi aţinti privirea asupra intrării cortului înainte de a-i răspunde.

— E aici, murmură ea. În bocceluţa mea.

Trăsăturile califului îşi pierdură o umbră de rigiditate. O scrută din nou pe Irsa, cu chipul brăzdat de gânduri nerostite.

— Nu..., începu el, şovăitor, respirând pe nas. N-am avut niciodată o soră, mărturisi apoi, cu privirea învăluită într-o umbră întunecată. Şi n-am încetat niciodată să mă întreb cum ar fi fost dacă aş fi avut. Tu ai încetat să te mai întrebi cum ar fi fost dacă ai fi avut un frate?

— Ei bine... nu am vreun frate.

Adevărul era, însă, că Irsa îşi dorise mereu să aibă un frate. Încă de când era doar o copilă, se întreba cum ar fi fost să aibă un frate pe care să-l admire, aşa cum numai o soră ar fi făcut-o. Un frate care s-o tachineze. Care să aibă grijă de ea şi s-o cicălească şi când trebuia, şi când nu trebuia.

Mult timp, Irsa se gândise să-i încredinţeze acest rol lui Tariq. Dar el era mereu ocupat cu alte lucruri mai importante – arcuri şi săgeţi, rămăşaguri şi şoimi. Ca şi Şeherezada. Dar Irsa nu-i purtase pică. Sperase adesea că lucrurile aveau să se schimbe odată ce vor creşte.

Sperase că Tariq avea s-o vadă ca pe o soră. Şi, în timp, avea să-i devină frate cu adevărat.

Califul îşi înclină capul, îngândurat.

— Astăzi, când ai ţipat la mine, am înţeles pentru prima oară ce înseamnă să ai o soră.

— Şi cum vi s-a părut? şopti Irsa.

— Mi-a plăcut.

— Chiar dacă am ţipat la Domnia Voastră? îl întrebă, cu gura căscată.

— Adevărul e că tocmai asta a făcut diferenţa.

— Serios? îngăimă Irsa, clipind uluită. Dumnezeule, cât sunteţi de ciudat! V-a mai spus cineva asta?

Zâmbi din nou, la fel de fermecător şi de misterios. Apoi...

Califul din Khorasan începu să râdă.

Luând-o din nou prin surprindere, căci nu se aşteptase să audă...

Un râset relaxat. Lin şi melodios. Deşi era evident că nu obişnuia s-o facă prea des, nu era un râs stângaci şi timid. Ci un râs ce amintea de vremuri mult mai senine. De vremuri când un băieţel râdea cu poftă de lucruri frumoase şi vesele.

Irsa avea senzaţia că era martora unei întâmplări uluitoare.

— Îmi cer iertare, spuse ea, încercând să afişeze o atitudine cât mai cuviincioasă cu putinţă, deşi ştia prea bine că purtarea ei înlătura până şi simpla noţiune. N-am vrut să insinuez că sunteţi ciudat.

— Ai făcut mai mult decât să insinuezi; ai spus-o direct.

Ochii califului licăreau scânteietori, fără să pară, însă, ameninţători.

— Da, îi răspunse ea, jucându-se cu mâneca tunicii. Cred că aveţi dreptate.

— În orice caz, să nu crezi că mă simt jignit. Îşi sunt recunoscător pentru tot ce-ai făcut. Şi cred că ar trebui să ţi-o şi spun.

Irsa căscă ochii mari. Nu va înceta oare niciodată s-o surprindă?

— Îţi mulţumesc..., spuse el, cu o expresie gânditoare, chibzuind parcă asupra unui lucru însemnat. Irsa, adăugă apoi.

Irsa se trezi şi ea pierdută în gânduri. Luă apoi deodată o hotărâre irevocabilă.

— Cu plăcere... Khalid.

Schiţă un surâs din colţul gurii, uluită de tot ce se întâmpla, înainte de a se îmbujora din nou, luă hainele oferite de Rahim şi i le întinse lui... *Khalid.*

El se ridică în picioare şi îşi desprinse de pe umeri *rida'* pătată de sânge. Apoi, se îndreptă spre ulciorul cu apă, fără să mai spună vreun cuvânt.

Tulburată de faptul că începea acum să înţeleagă iubirea pe care sora ei i-o purta acestui presupus monstru, Irsa scotoci prin lucrurile din bocceluţă. Şi îi dădu lui Khalid cartea înfăşurată într-o pânză de in. Apoi, ieşi în fugă din cort, cufundată într-un iureş de gânduri.

Se făcu nevăzută în întuneric.

Şi îl văzu pe Rahim păşind de colo-colo.

— Ce faci? îngăimă ea, icnind şi făcând un pas în spate.

El se opri pe loc când o văzu.

— Eu... eu...

Îşi plimbă mână de la ceafă la maxilar. Vocea lui avea o răguşeală aparte. Mai stridentă ca de obicei. De parcă ar fi ţipat la ceruri zile de-a rândul.

— Cred că te aşteptam, conchise Rahim, cu glasul la fel de ferm ca şi expresia de pe chip.

Când clipi din ochi, genele-i negre ca cerneala îi fluturară deasupra pleoapelor cu o lentoare aproape senzuală.

— Voiam să văd dacă eşti teafără.

— Aha! murmură Irsa, încercând să nu-şi trădeze entuziasmul – în zadar, însă.

— Aha?

— De ce n-ai intrat în cort? îl întrebă ea, răsucindu-şi cosiţa pe degete.

— Nu mă agreează prea tare, îi răspunse Rahim, cu un zâmbet trist pe buze.

— Nu cred că agreează prea mulţi oameni.

— Pe tine te place, răspunse el, cu acelaşi zâmbet.

— Aşa crezi tu?

— Sunt convins, spuse Rahim, încuviinţând din cap. Te-a ascultat. Şi nu mi se pare că ar face asta prea des.

Deschise gura ca să mai adauge ceva, apoi o închise, răzgândindu-se brusc.

Irsa nu mai putea să îndure. Nu mai putea să îndure freamătul lăuntric în care se zbătea – faptul că nu cunoştea până şi cel mai neînsemnat gând al lui Rahim. Gândurile pe care le nutrea oriunde şi oricând. Era conştientă că dorinţele ei depăşeau sfera realităţii, dar voia să-i cunoască întregul univers lăuntric.

Măcar acum motivul dorinţelor ei avea şi un nume.

Dragostea.

Irsa aproape că îşi mărturisise sentimentele în deşert. Şi credea că Rahim îi împărtăşea o bună parte dintre ele. Cel puţin, ţinea foarte mult la ea.

Dar trebuia să-şi spună cuvântul.

Irsa îşi umezi buza de jos cu vârful limbii, simţindu-şi deodată gâtul uscat.

— Voiai... să-mi spui ceva?

— Da... şi nu, răspunse el, trăgând aer în piept.

— Cum adică?

— Cam asta se întâmplă, spuse Rahim, oftând adânc. Când mă aflu în preajma ta, mă faci să uit.

— Să uiţi? repetă Irsa, cu o expresie iritată pe chip.

— Dar să-mi şi amintesc.

— Mă zăpăceşti, Rahim al-Din Walad, spuse Irsa, încrucişându-şi braţele pe piept, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă bătăile frenetice ale inimii.

Rahim îşi trecu, zâmbind, mâna printre buclele-i cumplit de creţe, stârnind în jur un nor de nisip.

— Aş vrea să-ţi spun foarte multe lucruri, Irsa al-Khayzuran. Aş trebui să-ţi mulţumesc pentru că m-ai salvat astăzi. Pe mine şi pe cel mai bun prieten al meu. Dar..., continuă Rahim, făcând un pas spre ea... nu asta vreau să fac.

— Dar... ce vrei să faci? şopti ea.

Rahim făcu încă un pas. Prea aproape şi totuşi mult prea departe.

— Vreau să-ţi cer ceva.

— Cere-mi atunci!

Miresmele calde de portocale şi ulei de in îi îmbătau simţurile, ademenind-o să se apropie. Cerându-i să rămână.

Rahim înghiţi în sec, gâtuit de emoţie.

— Pot să te sărut?

— De ce îmi ceri voie? murmură Irsa. Nu spulberi astfel... vraja momentului?

— Nu, îi răspunse, cu un zâmbet presărat cu tâlcuri ascunse. Căci nu este doar un simplu sărut.

— De ce spui asta?

— Pentru că, atunci când te voi săruta, vreau ca buzele tale să fie primele... şi ultimele pe care le voi săruta vreodată.

— Aha! spuse ea din nou.

Pentru ultima oară.

Era un suspin şi o încuviinţare totodată.

— Aşadar..., continuă Rahim, dându-i la o parte părul de pe faţă... pot să te sărut, Irsa al-Khayzuran?

Inima i se opri în loc, apoi începu să bată din nou, cu şi mai multă fervoare.

— Da.

Purtând o expresie gravă pe chip, Rahim se aplecă spre ea, ridicându-i capul spre el. Irsa îi simți freamătul trupului când îi atinse buzele cu ale sale, ușor și duios la început. Apoi, își contopi frenetic gura cu a ei, iar Irsa înțelese, în sfârșit.

Înțelese ce înseamnă să te simți acasă oricând și oriunde te-ai afla. Ce înseamnă sentimentul de apartenență.

Căci, în clipa aceea, desfătându-se cu savoarea buzelor lui Rahim și dulceața-i limbii, ce îi aprindea simțurile, făcându-i sângele să-i zvâcnească prin vene, Irsa știa că va fi mereu acasă.

Cu Rahim. În acest moment. Și în acest loc.

Și că inima ei nu va mai cunoaște niciodată singurătatea.

Tariq străbătuse de două ori întreaga tabără a beduinilor. Mergea de parcă ar fi fost în transă. Zbătându-se într-un iureș de regrete și resentimente. De mânie și durere.

Nu știa ce să facă.

Nu-și dorise nicicând să-și vadă iubirea răpusă de propria-i săgeată. De propria-i furie oarbă.

Dar o văzuse. Văzuse totul.

Nu avusese tăria să-și vadă mai departe de drum.

Căci era vina lui.

Tariq realizase asta din clipa în care eliberase săgeata. Din clipa în care aceasta își luase zborul.

Își dorise cu disperare s-o oprească.

Firește că Șeherezada sărise în fața regelui-băiețandru. Întotdeauna dăruise totul celor pe care îi iubea. Așa cum își riscase propria-i viață ca să răzbune moartea Shivei. Faptul că Șeherezada se aruncase, fără șovăire, în fața califului din Khorasan n-ar fi trebuit, așadar, să surprindă pe nimeni – cu atât mai puțin pe Tariq.

Tariq nu se așteptase însă ca regele-băiețandru să acționeze la fel. Nu se așteptase să-și pună viața în pericol ca s-o salveze pe a ei. Fără urmă de ezitare.

Cu toate acestea, îl văzuse apărând-o cu propriul trup.

Cum ar fi făcut și Tariq.

Realiză atunci – cum realizase și în clipa în care citise scrisoarea pe care Șeherezada o ținea ascunsă în mantie – că dragostea lor nu era un simplu foc de paie.

Adevărul era că Tariq știa încă de atunci că nu avea sorți de izbândă. Că avea să piardă această luptă.

Numai un nesăbuit și-ar fi imaginat altceva.

Dar Tariq preferase să fie un nesăbuit.

Şi o ştia prea bine acum, cu o certitudine rece şi stăruitoare. Cu aceeaşi certitudine pe care o simţise şi sub Marele Portic când realizase pentru prima oară că Şeherezada îl iubea pe regele-băieţandru. Ignorase adevărul în acea zi fatidică. Acum, însă, în ciuda viselor nesăbuite ale lui Tariq, a gândurilor sale deznădăjduite că, într-o bună zi, dacă Şeherezada şi regele-băieţandru se vor despărţi îndeajuns de mult... Tariq ştia că dorinţele nu să i vor împlini vreodată.

Şeherezada nu se va întoarce niciodată cu el în Taleqan.

Căci locul ei nu era acolo.

Locul ei era într-un palat de marmură şi piatră. O regină cu drepturi depline. Alături de un rege-băieţandru, care o iubea cu aceeaşi pasiune răvăşitoare ca şi ea. Alături de regele-băieţandru, a cărui prezenţă o căuta mereu. Ca şi aseară. Mai întâi, când o lovise săgeata, apoi, copleşită de dureri cumplite, când avea să îndure atingerea fierului înroşit în foc...

Şeherezada căutase alinare în braţele unei singure persoane.

Şi asta îi sfâşia sufletul lui Tariq. Îi sfâşia amintirile anilor petrecuţi împreună. Ale clipelor când o aştepta să se întoarcă la el. Convins fiind că erau meniţi să fie împreună.

Că regele-băieţandru nu însemna nimic pentru ea.

Şeherezada şi califul din Khorasan erau împreună doar de câteva luni. Despărţiţi fuseseră şi mai puţin. Şi cu toate acestea, amândoi erau dornici să-şi dea viaţa unul pentru celălalt.

În timp ce Tariq ar fi vrut să-l ucidă pe regele-băieţandru doar dintr-o singură privire.

Cum de-au ajuns în situaţia asta?

Cum se prefăcuse dragostea în ură doar cât ai clipi din ochi?

Imaginea Şeherezadei prăbuşită la pământ sub impactul săgeţii lui îi trecu fulgerător prin minte. Tariq se opri pe loc. Şi îşi aminti numeroasele promisiuni făcute tuturor zeilor din ceruri.

Promisiuni încărcate de fervoare: *Dacă o veţi lăsa în viaţă, mă voi supune, fără crâcnire, voinţei voastre.*

Promisiuni nesocotite, făcute în timp ce alerga într-un suflet spre Şeherezada, fără să-i pese de nimic altceva, cu excepţia dragostei lui, ce zăcea fără vlagă în nisip.

Fără să-i mai pese de nimic altceva – nici măcar de propria-i ură.

Tariq se opri în faţa cortului său. Trebuia să vorbească cu regele-băieţandru – cu califul. Trebuia să vadă lucrurile prin prisma Şeherezadei. Să înţeleagă ce vedea ea dincolo de masca lui Khalid Ibn al-Rashid. Căci un monstru nu putea să iubească aşa cum iubea califul din Khorasan. Cu tandreţea pe care Tariq o văzuse în seara aceea.

De asta, era ferm convins.

Tot mai hotărât, Tariq intră în cort.

Irsa se afla înăuntru, lângă trupul fără vlagă al surorii ei, în lumina aurie a unei singure lumânări.

Califul nu se zărea nicăieri.

— Tariq! îngăimă Irsa, uitându-se, agitată, de jur-împrejur.

— Unde e?

— S-a dus să se spele nu cu mult timp în urmă, răspunse ea, ridicându-se în picioare. Tocmai i-am dat Şeherezadei nişte ceai care s-o ajute să doarmă, adăugă, scrutând, în continuare, împrejurimile, vădit stingherită, în timp ce îşi masa umărul. Nu cred că ar fi înţelept să rămâi aici. Khal... califul se va întoarce în curând...

Se opri, lăsând cuvintele suspendate în aer. Tâlcul vorbelor ei era la fel de clar ca şi intenţia lor.

Deşi Tariq ştia că era bine intenţionată, preferă să-i ignore avertismentul.

— Doarme, atunci?

Irsa încuviinţă din cap.

Stăvilindu-şi un suspin, Tariq se ghemui lângă patul său înalt – patul în care dormea acum Şeherezada, cu bărbia îndesată în pernă şi rana înfăşurată în bandaje. Irsa se aşeză în genunchi, în faţa lui, cu ochii încărcaţi de frustrare şi compasiune.

— Îmi pare nespus de rău pentru tot ce s-a petrecut, greieraşule, spuse el, întâlnindu-i, după un timp, privirea. Te rog să mă crezi când îţi spun că n-am vrut nicicând să se întâmple una ca asta.

— Ştiu că n-ai vrut. Dar nu mie trebuie să-mi ceri iertare, răspunse, încet, Irsa.

— Ştiu.

— Atunci, cred că ar fi înţelept din partea ta să analizezi bine situaţia şi să faci ceva în privinţa asta.

Spunând acestea, Irsa luă pacheţelele cu plantele vindecătoare din care îi făcuse ceaiul Şeherezadei şi se retrase într-un colţ al cortului.

Tariq îi luă mâna Şeherezadei într-a sa. Şi îşi împleti degetele cu ale ei. Avea palma moale, cu excepţia bătăturilor căpătate după ani întregi de tras cu arcul. După ani întregi petrecuţi împreună pe terenul de antrenamente. Încurajând-o să sfideze soarta. Să nu-şi accepte doar rolul de soţie. Să-şi impună voinţa, aşa cum numai ea putea s-o facă. Aşa cum o făcea, încă din ziua în care Tariq realizase că era – şi avea să fie – singura lui iubire.

Singura. Pentru totdeauna.

Chiar dacă ştia că nu era bine ce face, Tariq îi mângâie degetul arătător cu degetul său mare. Ştia că nu va mai avea nicicând şansa s-o mai atingă în felul acesta. Dar voia s-o facă.

Pentru ultima oară.

— Îmi pare nespus de rău, Şazi*-jan,* murmură el. Dumnezeule mare, dacă aş putea să dau timpul înapoi, n-aş mai face aşa ceva pentru nimic în lume! Aş înfrunta mii de săgeţi pentru tine, continuă Tariq, aplecându-şi capul deasupra ei. Când am crezut că te-ai stins, mi-am dorit cu disperare să fi oprit săgeata. Îmi cer iertare, dragostea mea. Nu pot să-mi stăvilesc ura cum o faci tu. Nu sunt ca tine. Dar îţi jur că data viitoare te voi asculta. Indiferent cât de dureroase îţi vor fi cuvintele. Te voi asculta, Şazi.

Tariq se ridică în picioare, apoi se aplecă şi îi sărută tâmpla.

— Îţi jur pe propria-mi viaţă că nu-ţi voi mai face niciodată rău, îi spuse el la ureche, dându-i la o parte o buclă rebelă.

Un strigăt înăbuşit, ce răsună din celălalt capăt al cortului, îl făcu să se ridice în picioare. Şi să se întoarcă. Irsa al-Khayzuran purta pe chip o expresie înspăimântată. Şi stătea cu ochii ţintuiţi asupra intrării cortului.

În pragul căruia se afla califul din Khorasan...

Cu privirea aţintită asupra lui.

Tariq nu citea nimic pe chipul său. Nici măcar o umbră de emoţie. Nici cel mai vag indiciu că i-ar fi auzit spusele. Califul aşteptă o clipă înainte de a intra. Acoperindu-şi apoi faţa în gluga *ridei',* luă, în tăcere, cu gesturi lente şi deliberate, arcul recurbat al lui Tariq şi tolba lui cu săgeţi.

Apoi, îl aşteptă la intrare.

Fără să rostească vreun cuvânt, Tariq îl urmă în deşert. Califul se opri ca să-i dea arcul şi săgeţile, apoi se îndepărtă douăzeci de paşi.

La fel de calm ca liniştea de dinaintea unei furtuni, califul îşi scoase *şamşirul* şi îl desprinse în două.

— Trei săgeţi, spuse el, spulberând tăcerea deşertului, fără ca vorbele să-i trădeze însă vreun sentiment. Îţi ofer şansa să tragi de trei ori, Tariq Imran al-Ziyad. Nu-ţi va sta nimeni în cale. Nimeni nu mă va apăra aici. Îţi dau trei săgeţi. Trei şanse să termini ce-ai început lângă fântână.

— De ce trei? îl întrebă Tariq, cu acelaşi glas imperturbabil, punându-şi tolba pe umăr.

— Una pentru verişoara ta, îi răspunse el.

Califul aruncă una dintre săbii în nisip, captând razele lunii cu plăselele-i încrustate cu nestemate. Pe cealaltă o flutură prin aer cu un gest amplu al mâinii.

— Una pentru mătuşa ta. Şi una pentru dragostea ta.

Tariq îl scruta cu aceeaşi privire sfredelitoare.

Chiar şi de la depărtare, ochii califului erau învăluiţi într-o lumină aproape ireală.

— Dar când vei da greş – şi sigur vei da greş – nu vei mai repeta niciodată scena pe care tocmai am văzut-o.

— Să înţeleg că eşti gelos? strigă Tariq, cu glas răsunător, peste întinderea rece de nisip.

O pătură subţire de nori plutea pe cer, stârnind uşoare temeri, fără să prevestească însă ameninţarea unei furtuni.

Dacă avea să vină, furtuna de mâine se va ivi pe neaşteptate.

— Gelozia este un sentiment copilăresc şi meschin, răspunse califul, mutând *şamşirul* în mâna stângă dintr-o singură mişcare. Nu sunt gelos. Ci doar mânios.

Tariq şovăi o clipă. Cuvintele regelui-băieţandru erau în vădit dezacord cu acţiunile sale. Dădea, în sfârşit, dovadă de slăbiciune? O slăbiciune ce îi conferea trăsături mult mai umane, estompându-le cumva pe cele ale unui monstru?

— Te temi din cauza mea, Khalid Ibn al-Rashid?

Califul ezită uşor, apoi îi oferi un răspuns mai elocvent decât toate cuvintele laolaltă.

— A fost un timp când m-am temut. Dar faptul că ai atins-o numai când te-ai convins că era adâncită în somn îmi dă de înţeles că n-ar fi încuviinţat gestul tău. Nu voi mai tolera nicicând o asemenea lipsă de respect faţă de ea. Sau faţă de mine.

— N-am vrut să dau dovadă de lipsă de respect, răspunse Tariq, legănând arcul pe lângă picioare. Şi nici nu încerc să-i recâştig inima, adăugă, trăgând aer în piept. Ştiu că... am pierdut.

Şamşirul spintecă din nou aerul.

— Şi cu toate astea, vrei în continuare să mă ucizi.

Nu era o întrebare.

Dar Tariq preferă să-i răspundă:

— Fireşte.

— Atunci ai şansa s-o faci.

— Nu pare să am vreo şansă de vreme ce susţii că o să pierd.

— Aşa se va şi întâmpla, răspunse califul, luând cealaltă sabie din nisip şi fluturându-le apoi pe amândouă prin aer. Eşti naiv de crezi că voi accepta o luptă fără sorţi de izbândă.

— De aceea îţi doreşti o confruntare pe câmpul de luptă, ticălos arogant ce eşti?

— Parţial, răspunse califul, schiţând un zâmbet ambiguu în colţul gurii.

— Şi ce alte motive ai mai avea? întrebă Tariq, scoţând o săgeată din tolbă.

— Nu-mi cunosc încă duşmanul, Tariq Imran al-Ziyad. Şi, spre deosebire de tine, nu mă lupt de bunăvoie cu ceva ce nu-mi este cunoscut.

— Ştiu cine eşti, ripostă Tariq.

— Nicidecum. Îţi închipui doar că ştii cine sunt.

— Poate ar trebui să te străduieşti să-mi schimbi părerea.

— Poate că da, răspunse califul, răsucindu-şi săbiile în arce elegante. Ai trei săgeţi. Ţinteşte cum trebuie!

Tariq trase adânc aer în piept. Fixă săgeata pe coardă. Şi întinse arcul.

Ar trebui să-i ţintească inima. Căci, în ciuda insolenţei şi a încrederii pe care le afişa cu atâta emfază, nimeni n-ar putea să scape de trei săgeţi trase într-o succesiune rapidă. Poate că va reuşi să evite una dintre ele. S-o pareze pe cea de a doua cu o lovitură măiastră de sabie.

Dar nu şi pe cea de-a treia. Nu putea să fie un spadasin *chiar* atât de iscusit. Nimeni nu era. Gândul era de-a dreptul absurd. Învăluit într-o cutezanţă ce îi provoca Şeherezadei multe necazuri.

Semănau în această privinţă. Şazi şi regele-băieţandru.

Aroganţi. Şi cutezători.

Dar fermi în convingerile lor. Şi cinstiţi.

Tariq ar trebui să-i săgeteze inima. Şi să-l doboare. Pentru Shiva. Pentru mătuşa lui.

Şi pentru el însuşi.

Simţind cum sângele îi zvâcnea de mânie, Tariq întinse şi mai tare arcul. Auzea cum coarda îi vibrează la ureche. Şi simţea printre degete penele moi de gâscă, ce îi şopteau o promisiune în vânt.

Făgăduindu-i să pună capăt suferinţei sale.

Soarta îi surâdea. Căci aroganţa regelui-băieţandru îl făcea slab. Îl făcea să creadă că Tariq nu putea să comită un act atât de violent. Că nu avea iscusinţa necesară.

Tariq privi capătul săgeţii. Vârful din obsidian strălucea ameninţător în lumina lunii.

Îşi aminti vârful săgeţii pe care îl scosese din rana Şeherezadei. Stacojiu.

Pătat de sângele marii lui iubiri. Singura iubire a vieţii sale.

Părea că trecuse doar o clipă de când Tariq îi făgăduise Şeherezadei că nu îi va mai face niciun rău.

O clipă. Lungă cât o viaţă.

Şi acum? Ce-avea de gând să facă acum? Fapta lui nu îi va străpunge doar inima Şeherezadei. O va distruge cu totul. Îi va provoca o suferinţă sfâşietoare. Mai presus de cuvinte. Mai presus de timp. Aceeaşi suferinţă pe

care i-ar fi provocat-o şi moartea lui Tariq. Cum îi spusese într-o noapte, nu cu mult timp în urmă, când se temea că Tariq avea să piară ucis de mâinile califului din Khorasan.

Suferinţa nu va mai cunoaşte margini.

Doar dacă cineva va reuşi să-i pună capăt.

Tariq lăsă arcul în pământ.

— Vântul îmi e potrivnic.

— Vântul n-ar trebui să însemne nimic pentru un arcaş iscusit ca tine.

— Da, n-ar trebui, răspunse, simplu, Tariq. Dar înseamnă.

Califul lăsă şi el săbiile în pământ.

— Poate că nu eşti arcaşul pe care mi l-am imaginat.

— Poate că nu, ripostă el, ţintuindu-l cu privirea. Sau poate că aştept un vânt prielnic.

O umbră învălui ochii regelui-băieţandru şi un muşchi i se încordă pe chip.

— Să nu uiţi vreodată, Tariq Imran al-Ziyad, că ţi-am oferit o şansă! Astăzi, ai încercat să-mi curmi viaţa... şi ai nimerit-o pe Şeherezada, cea care, pentru mine, întruchipează mai mult decât viaţa însăşi. Data viitoare, când vei mai încerca să faci asta în prezenţa ei, te voi jupui de viu şi îţi voi arunca hoitul câinilor.

— Şi eu care începeam să cred că poate nu eşti un monstru chiar atât de înspăimântător, răspunse Tariq, cu o privire încruntată.

— Sunt fiul tatălui meu – iar prin vene îmi curge sângele unui monstru, ripostă califul, cu glasul rece, în ciuda focului mocnit ce îi mistuia cuvintele. Nu fac ameninţări deşarte. Ar fi bine să nu uiţi asta.

— Dar vrei să mă convingi că eşti vrednic de iubirea Şeherezadei. Că eşti bărbatul ideal pentru ea, spuse Tariq, stăvilindu-şi cu greu o grimasă sarcastică.

— N-aş îndrăzni niciodată să fiu atât de arogant. Dar vreau să te asigur că voi ţine seama de părerea ta doar atunci când luna va lua locul soarelui. Şi mai vreau să ştii că voi lupta până la ultima suflare pentru tot ceea ce iubesc mai mult decât propria-mi viaţă.

— Şi eu o iubesc pe Şeherezada mai mult decât orice pe lume.

Auzindu-i spusele, califul schiţă din nou un zâmbet sardonic.

— Mă văd nevoit să te contrazic. Pe tine te iubeşti mai mult.

Indignarea puse stăpânire pe sufletul lui Tariq.

— Nu...

— Dacă nu vei învăţa să-ţi stăvileşti ura, te vei iubi mereu numai pe tine.

— Dar tu poţi să susţii sus şi tare că nu mă urăşti? ripostă Tariq, cu glas tăios şi usturător, izbucnind într-un râs sarcastic.

— Nu, nu te urăsc, răspunse califul, după o scurtă ezitare. Dar îţi detest trecutul mai mult decât o pot exprima în cuvinte, continuă el, ataşând săbiile una de cealaltă şi făcând câţiva paşi înainte. Ştii de câte ori aş fi putut să te ucid, Tariq Imran al-Ziyad? De câte ori mi-am dorit, în adâncul sufletului, să dispari de pe faţa pământului? Ştiu de foarte mult timp cine eşti şi îţi cunosc familia la fel de bine. Tatăl meu te-ar fi ucis doar pentru felul în care o priveşti pe Şeherezada. Şi eu ţi-aş fi curmat bucuros viaţa. Dar n-am făcut-o, din cauza ei, adăugă, băgându-şi, cu un zgomot metalic, *şamşirul* în teacă. Şi nici n-aş fi făcut-o vreodată, dacă seara asta nu ar fi avut niciodată loc, spuse apoi, ca pe un gând tardiv.

Tariq îşi încleştă mâna pe mânerul arcului, analizând mărturisirea califului. Indiferent cât de greu îi era s-o recunoască, nu credea că suveranul Khorasanului minţea. Căci nu părea atras de arta disimulării. Lucru ce punea sub semnul întrebării multe dintre suspiciunile pe care Tariq le nutrea în privinţa lui. Suspiciuni ce-aveau nevoie de răspunsuri.

Nu mai puteau rămâne în umbra mistuitoare a urii sale.

— De ce i-ai curmat viaţa verişoarei mele? întrebă el, cu glas tăios.

— Pentru că nu am avut de ales, răspunse, precaut, califul. Pentru că cineva m-a osândit să îndur aceeaşi suferinţă covârşitoare pe care a îndurat-o şi el. Pentru că m-a blestemat pentru nesăbuinţa mea, continuă, trăgând, şovăitor, aer în piept. Condamnând familiile din Rey să-şi piardă fiicele în zorii fiecărei dimineţi. Blestemând, astfel, întregul Khorasan.

O umbră învălui pentru o clipă privirea califului – o umbră ce trăda o suferinţă tainică. Răspundea de parcă s-ar fi aşteptat s-o facă mulţi ani de acum încolo. De parcă ştia că niciun răspuns nu avea să fie îndeajuns.

— Un... blestem? Ai ucis-o pe verişoara mea din cauza unui *blestem*? îngăimă Tariq, cu îndoială în glas şi privirea înceţoşată, căscând ochii mari cât cepele.

— M-am înşelat crezând că nu am de ales, continuă, încet, califul, făcând încă un pas spre Tariq. Amarnic chiar. Şi nu voi putea îndrepta niciodată răul înfăptuit. Cum nu voi putea să alin nici suferinţa provocată familiei tale. Dar promit să-mi răscumpăr greşelile dacă îmi vei oferi această şansă.

Tariq scrâşni din dinţi. În ciuda mărturisirii sale – şi a faptului că înţelegea acum ce încercase Şazi să-i spună în tot acest timp – răspunsul califului nu era un răspuns în adevăratul sens al cuvântului. Era doar un şir de promisiuni deşarte.

Nimic concret.

— Făgăduielile tale sunt doar nişte cuvinte goale, îi ripostă Tariq. Rostite mult prea târziu.

— Făgăduielile mele nu sunt doar nişte cuvinte goale, spuse califul, oprindu-se la câţiva paşi depărtare. Deşi o făgăduială nu înseamnă nimic dacă nu este susţinută de încredere.

— Şeicul acestei tabere mi-a spus cândva că încrederea trebuie câştigată, nu dăruită orbeşte, răspunse Tariq, încleştându-şi maxilarul. Şi, deocamdată, n-ai reuşit să mi-o câştigi.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc pe acest şeic, spuse califul, cu un zâmbet reticent pe buze.

O tăcere apăsătoare se aşternu apoi înainte ca Tariq să-i ofere un răspuns la fel de reticent.

— Deşi nu-mi face nicio plăcere s-o recunosc, cred că te-ar agrea.

— De ce spui asta?

— Îi plac poveştile frumoase de dragoste, răspunse Tariq, oftând resemnat.

— Nu sunt sigur că aceasta este o poveste frumoasă de dragoste.

Cuvintele îi trădau o vulnerabilitate aparte, ascunsă cu grijă în spatele unei măşti arogante. Dezvăluind omul din spatele monstrului.

Tariq zăbovi cu gândul la regele-băieţandru pe care îl dispreţuia de atâta amar de vreme. Căruia îşi dorise de atâtea ori să-i curme viaţa cu propriile-i mâini.

Şi văzu, pentru a doua oară, ceva... cu totul aparte.

Ceva ce nu-i plăcea. Ceva ce nu avea să-i placă vreodată.

Ceva ce, însă, nici nu ura.

— Mi-aş dori, pentru bine tău, să fie o poveste frumoasă de dragoste, şopti el.

Auzindu-i spusele, califul din Khorasan făcu o plecăciune în faţa lui Tariq Imran al-Ziyad, atingându-şi fruntea cu mâna.

După câteva clipe, cu o uşoară strângere de inimă...

Tariq îi întoarse gestul.

O CALE GREŞITĂ

Când Şeherezada se trezi a doua zi de dimineaţă, simţea o durere ameţitoare de cap, iar umărul îi era greu ca de plumb. I se părea cu neputinţă să articuleze vreun cuvânt şi fiecare muşchi o durea cumplit.

Dar îi era cald. Mai cald decât îşi amintea să-i fi fost vreodată.

Se trezi, pentru prima oară în viaţă, în braţele cuiva.

Khalid dormea strângând-o la piept.

Şeherezada stătea întinsă pe burtă, răsfirată peste el, cu mâinile şi picioarele împletite cu ale lui.

Încremeni, pentru o clipă, pe loc, convinsă că se afla pierdută într-un vis stârnit de fierturile dezgustătoare ale Irsei.

Cum de reuşise Khalid să adoarmă?

Îl privea nedumerită, buimacă încă de somn. Văzu apoi că avea la gât un şnur de piele, de care era prins ceva de metal.

Purta talismanul dăruit de Musa Zaragoza.

Khalid arăta mereu impecabil, scos parcă din cutie. Priveliştea pe care i-o oferea, însă, acum era... cu adevărat fascinantă.

Părea un dezastru tulburător.

Părul negru îi era complet răvăşit. Avea un obraz murdar de praf. Cicatricea de sub ochi îi era presărată cu grăunţi de nisip. Tunica pe care o purta nu i se potrivea, căci nu era a lui. Era mult prea strâmtă şi avea mânecile prea lungi.

Şeherezada îl scruta în tăcere, cu ochi vigilenţi. Ritmul lent al respiraţiei sale, ce îi legăna uşor pieptul, o ademenea din nou în lumea viselor, dacă avea să-şi lase iarăşi capul pe umărul lui.

Preferă, în schimb, să-şi sprijine bărbia în palme şi să-l studieze în voie.

Tabloul pe care Khalid i-l oferea dormind era de-a dreptul captivant. Treaz, fiecare umbră părea adâncită de masca rece a indiferenţei – a mândriei şi irascibilităţii – pe care o purta în faţa lumii ca să-şi ascundă adevăratele sentimente. Acum, în timp ce se odihnea, trăsăturile sale, dăltuite, parcă, în piatră, păreau modelate din cel mai bun lut. Îşi ţinea buzele uşor depărtate. Rugând-o, parcă, să le atingă. Sprâncenele – de obicei, încruntate şi severe – păreau acum tihnite, fără să mai fie nevoite să-i redea expresia ameninţătoare a raţiunii sale. Genele-i lungi şi bogate, ondulate şi negre, îi atingeau pielea catifelată a pometilor.

Cât e de frumos!

— Un tablou ar fi mai potrivit.

Vorbele-i şoptite o lăsară aproape fără suflare.

Khalid abia îşi mişcase buzele. Iar ochii îi rămaseră închişi.

— Nu am nevoie de tablouri, îi răspunse ea, dregându-şi glasul. Şi nici nu-mi doresc.

Deşi încercase să adopte un ton indiferent, vocea-i aspră şi răguşită îi trădă freamătul lăuntric.

Ar putea să o atribuie orei crude a dimineţii. Sau poate încercărilor prin care trecuse.

Sau oricăror...

— Minţi.

Simţindu-şi obrajii încinşi, îşi întoarse capul... şi icni cu putere.

O durere covârşitoare îi străpunse umărul şi spatele. Şeherezada îşi muşcă fără milă buza de jos.

Khalid deschise imediat ochii. Îi apucă bărbia în căuşul mâinii şi îi scrută chipul cu privirea. Luă apoi un pocal de lângă pat şi i-l oferi.

— Ce e asta? îl întrebă ea, dregându-şi glasul.

— O poţiune pregătită de sora ta ca să-ţi aline durerile.

Şeherezada bău lichidul. Gustul amar îi stărui în gură. Făcu o grimasă. Deşi Irsa încercase să estompeze amărăciunea băuturii cu miere şi mentă proaspătă, aceasta avea în continuare un gust înfiorător.

În timp ce înghiţea poţiunea, ceva se mişcă în colţurile întunecate ale cortului. Tariq îşi făcu, în curând, apariţia, cu părul răvăşit şi pleoapele greoaie de somn.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Khalid. Nimic deosebit, cu excepţia încăpăţânării de dimineaţă.

— Nu te-a întrebat nimeni nimic, îi ripostă Şeherezada.

— Ba da, chiar l-am întrebat, spuse Tariq, căscând. Căci este mult mai uşor să obţin un răspuns sincer din partea lui decât din partea ta.

Şeherezada îl ţintui cu privirea, dornică să-l înfrunte, în ciuda condiţiei sale.

— Acum vorbeşti cu el? Nu mai încerci să-l ucizi?

— Fii cuminte, Şazi! răspunse Tariq, cu dezinvoltură. Doar l-am lăsat să doarmă în cortul meu.

Suntem în cortul lui Tariq. Şi am reuşit să supravieţuim o noapte aici.

Şeherezadei îi venea greu să creadă. Se întreba din nou dacă nu suferea încă urmările întâmplărilor petrecute cu o seară în urmă. Căci i se părea cu neputinţă să descopere în glasul lui Tariq o nuanţă de umor. Şi nici umbră de încordare în vocea lui Khalid.

S-a întâmplat, fără îndoială, ceva între ei.

Dincolo de încercările de a-şi curma viaţa unul altuia.

Şeherezada nu era, însă, convinsă că totul era aşa cum părea.

Se uită, precaută, când la soţul ei, când la prima sa iubire. Şi apoi din nou la Khalid.

Cum de nu se mai simţea Tariq rănit doar de simpla existenţă a lui Khalid? Şi cum de nu-şi mai dorea Khalid să-l distrugă pe Tariq doar dintr-o singură privire?

Nu voi înţelege niciodată bărbaţii.

Nu avea, însă, de gând să-şi pună norocul la îndoială. Cel puţin, nu acum.

— Cât e ora? întrebă ea, cu glasul mai răguşit ca de obicei.

Părea că ceaiul pe care îl băuse la insistenţele Irsei îi întuneca mintea. Sau poate că vinovată era poţiunea de lângă pat. Indiferent de motive, nu se putea supăra însă pe băuturile tămăduitoare. Căci îi alinau durerile, care altfel ar fi fost, fără îndoială, crunte.

Tariq privi razele palide de lumină ce pătrundeau printre cusăturile cortului.

— Mai e puţin până în zori.

— Aha! îngăimă Şeherezada, închizând ochii.

— Dar nu cred că mai putem rămâne mult timp în cort, spuse Tariq, îngândurat şi şovăielnic, de parcă nu ştia ce cale să urmeze. Nu ştiu dacă îl mai pot apăra dacă cineva îi va descoperi identitatea. La urma urmei, continuă el, cu glasul şi mai grav, armata îi este potrivnică.

Şeherezada se aştepta să-l audă pe Khalid dându-i, după cum îi era obiceiul, o replică usturătoare. Tăioasă şi sardonică, menită să-l provoace pe Tariq.

Cum acesta păstra tăcerea, Şeherezada profită de ocazie şi răspunse, încuviinţând iute din cap:

— Are dreptate. Ar trebui să ne întoarcem în Rey cât mai degrabă, Khalid.

Înăbuşindu-şi un icnet de durere, se aşeză pe o parte, pregătindu-se să se ridice în picioare.

— Pot să plec şi singur, răspunse Khalid.

— Nu, spuse ea. Nimeni nu ştie că ai plecat, iar *shahrban*-ul se va înfuria dacă îşi va imagina că ai păţit ceva. Ca să nu mai vorbim şi de Jalal. Ar trebui să ne întoarcem cât mai iute cu putinţă.

Iar covoraşul fermecat reprezintă cea mai bună cale.

— Unchiul meu va fi oricum mânios. Iar Jalal – e puţin probabil să-mi observe lipsa, răspunse Khalid, crispându-se uşor la auzul numelui vărului său.

— Firește că va observa.

— Eu n-aş fi atât de sigur.

Încordarea de pe chip – şi tristeţea-i din glas – o determinară pe Şeherezada să-şi întoarcă ochii spre el. Chiar şi în lumina palidă a dimineţii, schimbarea stării sale de spirit era de netăgăduit... dacă îl cunoşteai îndeajuns de bine.

Ce s-a petrecut oare între Khalid şi Jalal?

Când văzu privirea pe care Khalid i-o aruncă, rugând-o să fie cu băgare de seamă, Şeherezada se hotărî să nu mai descoasă lucrurile. Cel puţin, nu în prezenţa lui Tariq.

Încercă, în schimb, să se ridice în capul oaselor, stăvilindu-şi un strigăt de durere în clipa în care simţi cum un junghi îi străbătu braţul stâng. Partea dreaptă a corpului îi era complet amorţită. Îşi încleştă şi descleştă pumnul ca să pună sângele în mişcare.

— Şazi! spuse Tariq, îndreptându-se spre ea, cu chipul brăzdat de îngrijorare. Nu cred că ar trebui să...

— Să nu-ţi imaginezi că îmi pasă ce crezi! îi ripostă ea, cu o privire tăioasă, respingându-l cu braţul zdravăn. Cu atât mai mult cu cât eşti singurul vinovat pentru tot ce s-a întâmplat.

— Nu am cum să te contrazic în această privinţă, răspunse Tariq, tresărind uşor. Şi, deşi nu am cuvinte ca să-mi exprim regretul, vreau să-ţi spun că îmi pare rău. *Nespus* de rău.

— Ştiu că îţi pare rău. Cu toţii regretăm cele întâmplate, spuse ea, cu glas irascibil. Acum, însă, nu e momentul să-mi spui ce să fac, ţinând seama de propriile-ţi greşeli.

Aruncându-i apoi o altă privire tăioasă, Şeherezada continuă să-şi încleştеze şi să-şi descleştеze pumnul ca să-şi pună sângele în mişcare, în ciuda durerii mistuitoare pe care i-o provoca fiecare gest în parte.

— N-ai de gând s-o opreşti? îl întrebă Tariq pe Khalid, cu exasperare în glas.

— Nu, răspunse, impasibil, califul, stând încă întins în pat într-o linişte grăitoare. Nicidecum.

Şeherezada îl privi pe Tariq cu ochi triumfători.

— Dar vrei să-mi împrumuţi un cal şi suficiente provizii ca să mă întorc în Rey? îl întrebă Khalid pe Tariq, ridicându-se în picioare cu o eleganţă desăvârşită – sfidând-o, parcă, pe Şeherezada pentru neputinţa ei.

— Khalid!

— Nu te voi împiedica să faci ce vrei, îi ripostă el, întorcându-se spre ea. Cum nici tu nu mă vei împiedica să fac ce vreau.

Tariq zâmbi, vădit amuzat să vadă că cineva o înfrunta pe Şeherezada.

— Sunt încântat să-ţi împrumut un cal şi provizii. Dar aştept plata integrală a datoriei. Cu dobândă, căci îţi permiţi, fără doar şi poate. Nu-ţi mai dau, însă, calul meu. Nici acum. Nici altă dată, adăugă, după o scurtă şovăire.

— Îţi accept condiţiile, răspunse Khalid, stând în faţa lui Tariq.

Deşi califul era cu o idee mai scund, cei doi păreau să fie pe picior de egalitate.

Un rege aflat la acelaşi nivel cu nobilul său.

Încuviinţând din cap cu o expresie aproape binevoitoare, Tariq îşi îndreptă privirea spre Şeherezada.

— Mă duc să fac rost de provizii, apoi vă aştept pe amândoi afară.

Şi, afişând un zâmbet generos, menit să-i ascundă tristeţea, Tariq ieşi pe uşa cortului.

Ne-a lăsat singuri.

Ne-a oferit puţin timp între patru ochi.

Fie acceptase situaţia, fie juca teatru cu măiestria celui mai talentat artist ambulant din Rey.

Îi oferea oare încuviinţarea lui tacită?

Tariq îi dădea oare şansa lui *Khalid* de a-i dovedi că se înşală?

Redusă pentru o clipă la tăcere, Şeherezada rămase încremenită pe marginea patului înalt, în timp ce Khalid se duse să se spele în ligheanul din apropiere.

— Ce s-a întâmplat între tine şi Tariq? începu Şeherezada, fără preambul, coborând apoi tonul glasului. Şi unde este cartea tatălui meu?

— Tariq a tras cu arcul şi te-a rănit, îi răspunse Khalid, cu glasul lui melodios, continuând să se spele. Şi a rămas în viaţă, adăugă, ţintuind-o cu privirea. Cât priveşte cartea, nu mai e cazul să-ţi faci griji din cauza ei. Ai trecut deja prin numeroase încercări.

— Khalid!

Stropindu-se cu apă pe faţă şi pe gât, califul păstră un timp tăcerea.

— Eu şi Tariq Imran al-Ziyad am ajuns la un soi de înţelegere, spuse apoi, luând dintr-un vas de lemn un pumn de mentă măcinată şi sare grunjoasă zdrobită ca să se spele pe dinţi.

— Atunci, nu mai am de ce să-mi fac griji?

— Nu pot să fac promisiuni în numele fiului lui Nasir al-Ziyad, răspunse Khalid, întorcându-se, în cele din urmă, şi întâlnindu-i privirea. Dar nu mai e cazul să-ţi faci griji din cauza mea. Îţi promit.

Ultimele cuvinte rămaseră suspendate în aer, învăluite într-o semnificaţie tangibilă.

Şeherezada trase încet aer în piept.

Khalid nu va căuta răzbunare pentru întâmplările petrecute cu o seară în urmă. Ceea ce însemna că nu nutreşte resentimente tainice faţă de Tariq pentru că încercase să-l ucidă. Şi nici nu dorea să-i facă rău pentru că o rănise, în schimb, pe Şeherezada.

Speranţa împăcării începea să se întrezărească din nou.

— Nu vrei să te duc în Rey? îl întrebă ea, profitând de acest nou crâmpei de speranţă.

— Nu, nu vreau, îi răspunse, cu glas ferm, încheind astfel orice discuţie pe această temă.

Şeherezada strâmbă, nemulţumită, din nas, în timp ce Khalid îşi şterse bărbia de apă.

— Aş vrea să nu mai fii atât de încăpăţânat.

— Şi eu aş vrea să nu te fi văzut aseară sărind în faţa săgeţii. Dar dorinţele sunt apanajul duhurilor din lămpi şi al nesăbuiţilor care cred în astfel de poveşti, îi ripostă el, presărându-şi cuvintele cu o tonalitate mânioasă, ce îi făcu Şeherezadei să-i zvâcnească sângele prin vene.

Doar nu e supărat pe mine pentru că i-am salvat viaţa!

— Crezi *că* eu *am vrut* să cad pradă unei săgeţi? îl întrebă ea, cu glas acuzator. Doar nu eşti supărat pe mine din cauza asta, Khalid Ibn al-Rashid. N-am avut de gând să...

— Ştiu, răspunse Khalid, aşezându-se în genunchi în faţa ei şi străjuind-o cu braţele de-o parte şi de alta. Nici n-am vrut să insinuez altceva. Dar..., se opri deodată, lăsând cuvintele suspendate în aer, în timp ce trăsăturile-i aspre se topeau văzând cu ochii. Nu poţi să mai faci aşa ceva. N-aş mai putea îndura altă experienţă asemănătoare, Şazi.

Văzându-i expresia îndurerată de pe chip, Şeherezada simţi un nod în gât. Şi gândul îi zbură spre un moment îndepărtat din trecut când un băieţel îşi văzuse mama pierind chiar sub ochii săi.

Khalid îi cuprinse bărbia în căuşul palmei şi îi mângâie maxilarul cu degetul mare.

— Ştii cât de aproape ţi s-a înfipt săgeata de inimă? murmură el. Cât de aproape te-ai aflat de moarte?

— Dacă nu te-aş fi dat la o parte din calea săgeţii, Tariq te-ar fi ucis, îi răspunse ea, acoperindu-i mâna cu a ei. Sorbindu-i mângâierile şi atingerile.

— Mai bine m-ar fi ucis pe mine decât pe tine.

— Dacă ar fi să repet figura, aş face-o din nou, îi ripostă ea, cu o privire tăioasă. Fără urmă de îndoială.

— Şazi, nu poţi să mai faci aşa ceva, spuse Khalid, cu glas şoptit şi aspru. Promite-mi că nu o vei mai face vreodată!

— Nu pot să-ţi promit asta. Nu-ţi voi promite *niciodată* aşa ceva. Nu atâta timp cât îmi e sortit să mai trăiesc. Nu am de ales în această privinţă, cum ai spus cândva. Nu am ce să fac.

Khalid trase adânc aer în piept.

— Aş vrea să nu mai fii atât de încăpăţânată, îi răspunse el, repetându-i cuvintele, în timp ce îi dezmierda obrazul cu degetul mare.

Privind-o cu ochii încărcaţi de emoţie.

— Eşti un duh al lămpii sau un nesăbuit? îl întrebă ea, cu un surâs pe buze.

— Un nesăbuit. Aşa sunt mereu când e vorba de tine.

— Măcar o recunoşti.

— Fireşte, îi răspunse, schiţând un zâmbet în colţul gurii. Dar numai în faţa ta.

Şeherezada îi cuprinse chipul în mâini. Şi îi mângâie bărbia cu degetele, explorându-i barba nerasă. Închise ochii pentru o clipă.

Nu era momentul potrivit. Niciodată nu era momentul potrivit.

Dar nu avea nicio importanţă.

Nici măcar poţiunea liniştitoare nu-i putea stinge focul ce îi aprindea simţurile. Îl trase spre ea şi îşi contopi gura cu a lui.

Îi sorbi cu nesaţ apa de pe buze, aroma de mentă şi miresmele ameţitoare după care tânjea în clipele de singurătate. Întruchipa tabloul desăvârşit al deşertului scăldat în soare şi parfum de santal. Al palatului din Rey şi al dunelor de nisip străbătute de beduini – toate laolaltă.

Atingerile sale îi aminteau deopotrivă de tuşeul catifelei şi asprimea oţelului. Îi încingeau şi îi îngheţau sângele în vene în egală măsură. Săruturile lui erau pe cât de duioase, pe atât de înverşunate. Dezlănţuite şi înfrânate totodată.

Când încercă să-l tragă şi mai aproape, Khalid se împotrivi. Prudent. Mult prea prudent.

Şeherezada voia, ca de obicei, şi mai mult. Se agăţă cu degetele de ţesătura tunicii lui împrumutate, exprimându-şi dorinţele fără cuvinte. El o opri, cuprinzându-i chipul în căuşul palmelor.

Şeherezada oftă adânc, blestemându-şi rănile în tăcere.

— Nu mă încântă deloc ideea că nu te pot însoţi.

— Nici mie nu-mi place că trebuie să te las aici. În tot acest... haos, îi răspunse Khalid, încordat ca un arc.

Auzindu-i spusele, îşi aminti de un lucru la fel de imperios, de care aproape că şi uitase.

— Unde este, Khalid? îl întrebă ea, scrutând împrejurimile cu privirea.

Cartea tatălui său. Motivul acestui haos şi al atâtor vieţi curmate.

Khalid se aplecă şi luă de sub pat bocceluţa surorii ei.

— Mi-a dat-o Irsa aseară, îi explică el, încet. Am ţinut-o la îndemână, alături de sabia mea şi de hangerul tău.

— Irsa? spuse Şeherezada, cu un zâmbet pe buze, încântată de familiaritatea pe care o trădau cuvintele lui. Te-a lăsat să-i spui aşa?

— Oarecum, murmură el, dându-i părul după ureche.

— Mi-ai spus cândva că nu aveai nici cea mai mică intenţie să câştigi dragostea semenilor tăi, Khalid Ibn al-Rashid. Dar ai reuşit să câştigi inima unora dintre cei mai severi critici ai tăi într-o singură seară, spuse Şeherezada, zâmbind cu gura până la urechi.

— Irsa era unul dintre cei mai severi critici ai mei? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Firește. Doar e sora mea.

Umbra unui surâs apăru pe chipul lui Khalid. Priveliştea era un adevărat balsam pentru sufletul Şeherezadei.

Behăitul răsunător al unei capre îi readuse cu picioarele pe pământ.

— Ar trebui să plec, spuse Khalid, dând la o parte bandajele murdare de sânge de pe podea şi aplecându-se pentru a doua oară.

Scoase apoi de sub pat sabia lui şi hangerul ei şi le aşeză lângă cartea tatălui său, înfăşurată încă într-o pânză cafenie de in.

— Şi cheia? îl întrebă ea, în şoaptă.

Khalid îi arătă lanţul de argint pe care îl purta la gât. Cheia neagră îi atârna deasupra inimii, alături de talismanul de jad. Un fior rece îi străbătu şira spinării.

Acoperi cu mâna cheia ce se odihnea pe pieptul lui Khalid.

— Distruge-o cât mai curând cu putinţă! Diseară, dacă poţi. Nu mai irosi nicio clipă!

— Îmi văd de drum toată ziua şi o voi distruge la apusul soarelui, îi răspunse el, dând din cap. Mă voi întoarce să te iau de aici cât pot de repede.

— Nu. O să vin eu la *tine.*

Khalid îi zâmbi, apoi îi atinse din nou gâtul cu buzele într-un sărut răvăşitor. În final, îşi îndesă pumnalul în eşarfa *tikka* şi dispăru în deşert.

O suflare rece pătrunse în cort.

Şi abia atunci realiză cât de întuneric era încă afară.

•

Frigul îl trezi şi pe Jahandar.

Nu-şi mai amintea când simţise pentru ultima oară un frig atât de copleşitor.

Avea mintea încleiată şi înceţoşată, de parcă s-ar fi luptat vreme îndelungată cu valurile învolburate ale mării. Îşi simţea gâtul uscat şi

înăbuşit parcă de fire nevăzute. Dezorientat şi ameţit, Jahandar bâjbâi pe întuneric în căutarea cărţii, dornic să-i simtă căldura.

Dar nu era pe pieptul lui.

Cuprins de spaimă, deschise iute ochii.

Se ridică în capul oaselor, iar păturile ponosite şi inutile căzură pe podea ca foile de ceapă. Cortul era încă învăluit în mantia nopţii. Abia se crăpase de ziuă şi raze palide şi frânte de lumină pătrundeau timide prin cusăturile cortului.

Jahandar îşi plimbă mâinile pe pat. Apoi pe podeaua de sub el. Şi tot mai departe prin întuneric.

Dar nici urmă de carte.

Copleşit de gânduri negre, căută cu mâna cheia de la gât.

Şi aceasta dispăruse.

Înţelegând ce se întâmplase, rămase încremenit pe loc, lovit parcă de un fulger.

Cineva îi furase cartea şi cheia. Mintea îmbâcsită şi limba umflată constituiau dovezi de netăgăduit că cineva îl adormise cu gândul de a-i lua lucrurile cele mai de preţ.

Cineva îl păcălise şi îl jefuise.

Orbit de mânie, Jahandar sări în picioare, răsturnând lampa de alamă de lângă pat. Uleiul se prelinse încet pe podea, răspândind în aer un miros înţepător.

Amintindu-i de puterea ce zăcea latentă în cel mai inofensiv dintre lucruri.

Căci, doar cu un simplu pocnet din degete, Jahandar putea să dea foc întregii tabere.

Sau, mai degrabă, *ar fi putut* s-o facă.

Nu ştia cât de profundă era amprenta pe care furtuna o lăsase asupra abilităţilor lui. Şi nu cunoştea nici preţul pe care fusese nevoit să-l plătească pentru a-şi exercita aceste abilităţi uluitoare.

Avea nevoie de carte ca să-şi recapete vechile haruri.

Avea nevoie de ea ca să-l ajute pe Reza în misiunile sale.

Jahandar se plimba de la un capăt la celălalt al cortului, cufundat într-un iureş de gânduri mistuitoare.

Doar trei oameni din tabără ştiau de existenţa cărţii.

Unul dintre aceştia îi pregătise ceaiul cu o seară în urmă – ceaiul menit să-i inducă un somn neobişnuit de odihnitor.

Un altul încercase să-l descoasă trei zile la rând. Îi ceruse să vadă cartea şi să-i citească paginile. O carte, căreia, până atunci, nimeni nu îi acordase atenţie.

Jahandar se opri pe loc.

Oare chiar copilele lui îl înşelaseră? Carne din carnea lui şi sânge din sângele lui? Oare ele îl jefuiseră? Răpindu-i singura şansă de a deveni un om puternic şi influent?

Un om vrednic de apreciere.

Jahandar îşi încleştă mâinile în pumni. Îşi luă mantia, copleşit de mânie. O mânie ce îi întuneca sufletul şi mintea.

Învolburându-i gândurile.

Ultimul dintre cei trei oameni îl va ajuta pe Jahandar să-şi recapete cartea.

Căci şi el avea mult de pierdut prin dispariţia ei.

Şi la fel de mult de câştigat dacă aveau s-o regăsească.

Jahandar era ferm convins de asta, cum nu putea fi de multe altele.

La fel cum ştia că ar fi făcut, la rândul său, orice ca să dea din nou de ea.

Ar fi cerşit, s-ar fi târguit sau ar fi furat.

Ar fi curmat chiar şi vieţi.

•

Şeherezada ştia că trebuia să plece din cortul lui Tariq.

Stătuse înăuntru aproape toată după-amiaza.

Deşi umărul o durea în continuare şi se simţea încă vlăguită după calvarul de cu seară, venise timpul să se întoarcă în cortul ei. Şi să pretindă că totul era în ordine. Căci, dacă avea să mai petreacă încă o noapte în cortul lui Tariq, cineva avea să observe.

Şi acest lucru nu se va dovedi de bun augur pentru niciunul dintre ei. În ciuda relaţiei pe care o afişau în văzul lumii.

Se ridică în picioare, tresărind sub imperiul unei dureri pătrunzătoare ce îi străfulgeră deodată trupul.

Avea gura şi gâtul uscate. Cu o privire încruntată, Şeherezada se întinse după pocalul de lângă pat, gata să se împiedice şi să cadă. Înjurând în barbă, reuşi să-şi recapete echilibrul şi luă apoi o înghiţitură din lichidul amar.

De-ar fi să nu mai bea vreodată vreo poţiune de orz sau scoarţă de salcie, şi tot nu i se părea îndeajuns.

Trebuie să-mi recapăt forţele. Cu atât mai mult cu cât trebuie să ajung în Rey cât mai curând cu putinţă.

Luptându-se să rămână în picioare, îşi aranjă tunica şi îşi puse *shahmina* pe umeri ca să ascundă bandajele groase. Se gândi pentru o clipă să aştepte întoarcerea Irsei. Sora ei dispăruse, în mod straniu, după ce îi adusese poţiunea, în urmă cu mai bine de o oră, şi Şeherezada nu mai avea de gând să lenevească singură, doar în propria-i companie.

— Şeherezada-*jan*!

Vocea o făcu să scape aproape pocalul din mână. Încercând să nu se piardă cu firea, îşi strânse mai tare *shahmina* pe trup.

— Unchiule Reza!

Lăsă pocalul jos şi îşi încleştă mâinile în pumni ca să-şi ascundă tremuratul.

— N-am vrut să te sperii, îi spuse el, cu un zâmbet cald pe buze, stând în pragul cortului.

Ochii cafenii îi păreau unduioşi ca apele unui pârâu în bătaia soarelui de amiază.

— Nu m-ai speriat, răspunse Şeherezada, înghiţind în sec. Îl cauţi pe Tariq?

— Nu, spuse Reza, cu privirea aţintită asupra patului mototolit. Pe tine te căutam. Ai putea să stăm puţin de vorbă?

— Tocmai mă pregăteam să mă întorc în cortul meu ca să mă întâlnesc cu Irsa. E important ce vrei să-mi spui?

— Oarecum, îi răspunse el, păşind într-o parte. Aş putea să te însoţesc, dacă nu te superi. Cortul meu e în drumul tău.

Deşi se simţea stânjenită de insistenţa lui, Şeherezada nu găsea vreun motiv pentru care să-l respingă.

— Firește.

Reza dădu la o parte fâşia de pânză ce ţinea loc de uşă. Afară, îi aştepta un soldat, ce îi urma acum de la distanţă. Şeherezada încercă să-şi ascundă atât neliniştea provocată de prezenţa soldatului, cât şi durerea stăruitoare de umăr.

Ce ciudat că unchiul Reza are mereu gardă de corp! *Mai ales, în propria-i tabără.*

De parcă n-ar avea încredere în cei din jur.

— Cu ce pot să te ajut? începu ea, încercând să pară veselă şi destinsă.

Încercând să-şi stăvilească neliniştea mistuitoare. Căci era evident că Reza bin-Latief ştia că nu petrecuse noaptea în cortul ei.

Oare mai ştie şi altceva?

Inima îi bătea frenetic în piept.

— Am observat că petreci acum mai tot timpul cu Tariq, spuse Reza, zâmbind îngăduitor.

— Da.

— Totul merge bine?

— Da, îi răspunse ea, privindu-l pieziş, căci nu ştia ce voia să spună.

— Atunci, nu mai eşti bolnavă?

— Nu, răspunse Şeherezada, înghiţind din nou în sec.

— Mi-am făcut griji din pricina ta în ultimul timp. Umblă vorba că te simţi ciudat de obosită în cursul zilei...

Se opri, lăsând cuvintele suspendate în aer şi o scrută cu ochi îndoielnici.

Şeherezada zâmbi, apoi îşi muşcă buza, afişând o expresie sfioasă.

— Cred că ultimele luni şi-au pus amprenta asupra mea, unchiule Reza. M-am... adaptat mai greu aici. Dar mă simt mai bine acum.

— Serios? spuse el, ridicând o sprânceană. Chipul tău livid lasă mult de dorit. I-ai spus Aishei că te confrunţi cu anumite probleme de sănătate?

— Nu vreau s-o deranjez pe Aisha cu asemenea nimicuri, îi răspunse ea, fluturându-şi nepăsătoare mâna prin aer. Irsa mi-a pregătit, oricum, o poţiune care m-a ajutat foarte mult.

— Irsa? spuse el, oprindu-se, îngândurat, pe loc. Irsa ştie, aşadar, să pregătească poţiuni?

— Oarecum. Cred că ar trebui, mai întâi, să încerci una şi apoi să-ţi spui părerea, răspunse Şeherezada, cu un zâmbet şi mai larg pe buze.

— Am înţeles.

Reza se opri lângă cortul lui, cu o expresie încă îndoielnică. Apoi, o apucă de braţ, uşor, dar ferm.

— Şeherezada, îmi doresc nespus de mult să dau crezare spuselor tale, dar am observat ceva tulburător... şi nu mai pot să păstrez tăcerea.

— Poftim? îngăimă ea, retrăgându-se câţiva paşi, în timp ce inima îi bătea frenetic în piept.

— Am văzut cârpa murdară de sânge de lângă pat, Şeherezada-*jan*, continuă el, apucând-o cu blândeţe de braţ. Eşti rănită, fără doar şi poate. Aş vrea s-o chem pe Aisha să se uite puţin la rănile tale, adăugă Reza, dându-i instrucţiuni soldatului doar printr-un simplu gest al mâinii.

— Unchiule Reza... chiar nu e nevoie, se împotrivi ea, retrăgându-se din nou, cuprinsă de spaimă.

— Insist, spuse el, cu zâmbetul pe buze, strângând-o de braţ.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Şeherezada s-ar fi simţit ameninţată. Acesta era însă cel mai bun prieten al tatălui ei. Un om pe care Şeherezada îl cunoştea de-o viaţă. Un om pe care îl considera un al doilea tată.

— Nu mă lasă inima să-ţi îngădui să pleci fără să ştiu mai întâi dacă te simţi bine sau nu, conţină Reza. Te rog s-o laşi pe Aisha să-ţi îngrijească rănile! Dacă nu te superi, o aşteptăm împreună în cortul meu.

— Unchiule Reza...

— Şeherezada-*jan,* insistă el, cu o expresie caldă pe chip, te neglijez deja de prea mult timp şi te-am nedreptăţit de la bun început când ai venit aici. Deşi am făcut-o sub imperiul suferinţei, acest lucru nu-mi justifică faptele.

Te rog să mă laşi să mă revanşez! Starea ta mă îngrijorează şi nu mai pot s-o ignor. Îngăduie-mi această favoare! Te rog!

Îi făcu apoi semn cu capul să intre în cort.

Şeherezada se supuse, fără tragere de inimă. Căci nu ştia cum să scape din această situaţie fără să atragă şi mai mult atenţia.

Cortul era întunecat. Îndeajuns de întunecat încât avu nevoie de câteva clipe ca să distingă ceva printre umbrele nopţii. Zări apoi, cu coada ochiului, o siluetă mătăhăloasă, stând ameninţătoare în prag.

Era soldatul pe care îl întâlnise la scurt timp după ce sosise în tabăra beduinilor. Cel care purta pe braţ simbolul mercenarilor Fida'i. Cel care o judecase cu asprime şi căruia Şeherezada îi răspunsese în aceeaşi manieră.

Se îndreptă spre ea, învăluit, parcă, într-o negură cenuşie.

Şeherezada o luă la fugă, scoţând, înspăimântată, un ţipăt. Îi ceru din priviri ajutorul lui Reza bin-Latief. Tatălui Shivei. Celui pe care îl considera un al doilea tată. Celui în care avea o încredere neţărmurită.

El privea totul, alene. Cu o privire ameninţător de calmă.

În timp ce asasinul Fida'i o apucă de gât. Şi un miros dulce şi dezgustător îi întunecă simţurile.

Totul se întunecă apoi.

SENSUL VIEŢII

Omar al-Sadiq era înspăimântat.

Trecuseră ani îndelungaţi de când nu se mai simţise copleşit de teamă. Era mult prea bătrân ca să mai simtă colţii spaimei. Mult prea împăcat cu viaţa. Şi mult prea înrădăcinat în propriile-i obiceiuri.

Nu reuşea însă s-o găsească pe suverana Khorasanului. O căutase toată după-amiaza. Şi nici Irsa al-Khayzuran nu era de găsit.

Omar ştia încă de aseară că ceva nu era în ordine, când santinela sa de încredere îi raportase faptul că Şeherezada nu se întorsese în cortul ei. Şi nici nu o văzuse pe undeva de dimineaţă. Un adevărat motiv de îngrijorare. Înainte, când Şeherezada dispărea în fiecare noapte, se întorcea întotdeauna în cort până la ivirea zorilor.

Omar era convins că cele mai cumplite temeri ale sale aveau să prindă acum contur.

Era doar o chestiune de timp – o ştia prea bine.

Şi trebuia să ia o hotărâre. Era evident că Reza bin-Latief nu îi dezvăluise adevăratele sale intenţii, lucru pe care Omar îl bănuise de la bun început. Îl durea însă să descopere adevărul cu atâta certitudine, căci Reza îi devenise prieten. Fusese cândva un om bun. Un om care îşi iubise soţia şi fiica şi dusese o viaţă simplă, fără ambiţii şi dorinţe pătimaşe.

Suferinţa schimbase însă totul. Căci este uşor să fii bun şi generos în vremuri tihnite şi îmbelşugate. Vremurile grele sunt cele care definesc cu adevărat caracterul unui om.

Şi dragostea? Dragostea modelează omul. Oferă atât bucurie, cât şi suferinţă, definind caractere.

Dragostea însufleţeşte pe om. Ea dă sens vieţii.

Dar, aşa cum se întâmplă cu toate lucrurile în general, dragostea are şi ea o latură întunecată.

Iar întunericul pusese stăpânire pe sufletul lui Reza bin-Latief, lucru pe care Omar îl intuise.

Căci văzuse cum umbrele pogoară asupra prietenului său, la fel cum realizase şi că tribul său va cădea pradă conflictului dintre două regate. Va fi prins la mijloc între două naţiuni războinice: Khorasan şi Parţia. Primul – un regat măreţ şi bogat, asupra căruia se abătuseră în ultimul timp năpaste cumplite. Iar cel de al doilea – un regat mai mic, în toate privinţele, cu excepţia ambiţiei.

Pământurile beduinilor se întindeau de-a lungul frontierei dintre Khorasan şi Parţia, şi Omar ştiuse mereu că va fi cu neputinţă să rămână neutru în eventualitatea unui conflict între cele două regate, indiferent cât şi-ar fi dorit s-o facă. Oamenii săi se aflau mult prea aproape, iar pământurile lor erau mult prea valoroase.

Nu ştiuse însă ce cale să aleagă.

Căci nu ştia cine îi era duşman şi cine îi era prieten. Iar Omar nu se putea alătura vreunei tabere fără să afle mai întâi tot ce putea. Fără să vadă ambele faţete ale monedei.

Sperase că Tariq – tânărul nobil din Khorasan, înzestrat cu o inimă curată – îl va ajuta să ia hotărârea corectă. Şoimul cel Alb din Khorasan, care îşi va călăuzi poporul, purtându-l din întuneric spre lumină.

Acum, însă, Omar nu mai era atât de sigur. Căci nu apucase încă să vorbească făţiş cu Tariq despre toate aceste aspecte. Iar băiatul nu părea deloc încântat de atacurile lansate recent împotriva cetăţilor învecinate. Omar nu era convins că Tariq făcuse alegerea corectă atunci când se hotărâse să-l urmeze pe unchiul său. Nu era convins că Tariq ştia să aleagă între bine şi rău.

Căci Tariq vedea doar o faţetă a monedei.

Era timpul ca Omar să-i împărtăşească lui Tariq tot ce ştia. Tot ce aflase stând tăcut în umbră, cu ochii în patru şi urechile ciulite. Tot ce bănuia de atâta amar de vreme.

Era timpul ca Tariq să ia o hotărâre.

Căci unchiul său o luase deja. Urma calea întunericului.

Acum, suverana Khorasanului şi sora ei mai mică dispăruseră şi ele. Iar Omar putea doar să ghicească unde se aflau.

Asta însemna că cele două regate se aflau în pragul războiului.

Iar tribul al-Sadiq trebuia să ia şi el armele. Şi să se alăture.

De partea cui însă?

A misteriosului regele-băieţandru, care curmase viaţa tuturor mireselor sale, fără vreun motiv anume? Sau a tiranului însetat de putere, care plătise mercenari să se strecoare printre oamenii lui Omar? Acelaşi tiran însetat de putere, ce se aliase – bănuia Omar – cu Reza bin-Latief cu mult timp în urmă.

Căci Omar văzuse cufere cu aur purtate în taină, în puterea nopţii. Văzuse tâlhari de rang înalt, cu simbolul scarabeului pe braţe. Acesta fusese şi motivul pentru care îl rugase pe Reza bin-Latief să-şi transfere armatele la marginea taberei cu aproape două săptămâni în urmă.

Dar care dintre cei doi suverani era cu adevărat personajul negativ al poveştii?

Căci o poveste trebuie să aibă şi un personaj negativ.

Era timpul ca Omar să ia o hotărâre. Să smulgă voalul de pe ochii deşertului.

Căci deşertul avea ochi cu adevărat. Ochi pe care Omar îi pusese la treabă cu multe luni în urmă. Căci ştia prea bine cum să asculte şi să vadă. Acest deşert era deşertul lui. Un deşert pe care oamenii săi îl stăpâneau de şase generaţii.

Era timpul ca Omar să vadă dacă Tariq era plămădit doar din muşchi şi temperament vulcanic. Dacă putea să îndure adevărul. Odată ce i-l va destăinui, va afla ce avea de spus. Şi ce hotărâre avea să ia.

Rămânea de văzut dacă băiatul îi va fi duşman sau aliat.

Dar mai întâi trebuia să se gândească la oamenii săi. Indiferent cât ţinea la Tariq. Indiferent cât îşi dorea ca băiatul să înfăptuiască ce voia.

Indiferent cât îşi dorea ca povestea de dragoste a lui Tariq să aibă un final fericit.

Omar i-o povestise de multe ori Aishei. Deşi îl mustrase de fiecare dată când i-o povestea, îi stârnea mereu un zâmbet pe buze.

„Dă-mi o poveste frumoasă de dragoste sau o moarte glorioasă!”

Din nefericire, însă, Omar era un om nesăţios.

Sperase mereu să le aibă pe amândouă.

VIAŢA ŞI MOARTEA ÎN PAGINILE UNEI CĂRŢI

Khalid străbătu deşertul până când soarele se lăsă la orizont.

Va ajunge în Rey abia după încă două zile de mers necontenit şi anevoios. Până atunci, unchiul său va spumega, fără îndoială, de furie. Deşi Khalid era califul Khorasanului şi avea dreptul la propria-i libertate, acest lucru nu avea nicio importanţă. Căci, în asemenea cazuri, generalul Aref al-Khoury vedea doar un băiat mânios, stând singur printre umbre. Un băiat de care avusese grijă în toţi aceşti ani.

Khalid putea doar să spere că *shahrban*-ul îl credea plecat într-una dintre numeroasele sale incursiuni în oraş. Sau că Jalal avea să-i ascundă, un timp, absenţa.

Khalid se îndoia însă că vărul său era dispus să facă asta.

Căci replicile pe care le schimbaseră în ultimele câteva săptămâni fuseseră pompoase, în cel mai fericit caz.

Şi complet ostile, în cel mai rău caz.

Prin urmare, Khalid nu ştia cum avea să-i explice vărului său dispariţia din ultimele zile. Şi nici nu reuşise să dea de urma Despinei şi a rajputanului. Păreau să fi intrat în pământ.

Continuă să călărească în galop printre dunele roşiatice de nisip până când soarele abia se mai întrezărea pe cer. Descălecă apoi de pe armăsarul împrumutat şi luă din şa desaga cu provizii.

Zăbovind doar pentru o clipă cât să-şi tragă sufletul, Khalid scoase cartea din desaga ponosită de piele. Era încă înfăşurată într-o pânză aspră de in îndesând-o sub braţ, se îndepărtă de cal şi puse mâna pe plăselele pumnalului prins la brâu.

Nu ştia la ce să se aştepte.

Deşi, după spusele vrăjitoarei din fortăreaţa aflată în munţi, cartea avea să ţipe şi să se împotrivească încercărilor sale de a o distruge, Khalid nu ştia ce avea să se întâmple.

Nu avea însă încredere în vorbele ei. Nici pe departe.

De aceea, luase hotărârea s-o distrugă cât mai departe de vreo aşezare umană, chiar în inima deşertului.

Nimeni nu avea să mai piară din cauza blestemului.

Nu dacă îi stătea în putinţă să împiedice acest lucru.

Khalid scoase pumnalul încrustat cu nestemate din eşarfa de la brâu. Aşează apoi cartea pe o ridicătură de nisip din faţa lui. Despăturind-o din pânza de in o studie câteva clipe.

Nu avea nimic ieşit din comun. Era chiar urâtă. Legată într-o piele ponosită şi pătată de apă. Cu marginile roase. Şi legăturile mâncate de rugină. Ferecată cu o broască veche şi mată, pe care până şi cel mai neisprăvit hoţ ar fi reuşit s-o deschidă cu ajutorul unei agrafe de păr.

I se părea ciudat că un lucru atât de banal putea să aibă o valoare atât de mare. Putea să abată năpaste cumplite asupra atâtor vieţi. Asupra unor oraşe întregi. Şi asupra atâtor familii.

O simplă carte. Nişte mâzgăleli pe o foaie de hârtie.

Khalid schiţă un zâmbet amar. *Puterea cuvintelor sălăşluieşte în sufletul celui care le rosteşte.* Acesta era unul dintre dictoanele preferate ale mamei sale. Una dintre vorbele de duh împărtăşite amândurora de Musa Zaragoza.

Scrută printre gene volumul ponosit.

Cuvintele aşternute printre paginile sale nu vor mai conferi putere nimănui.

Şi, de-ar fi să dea crezare spuselor vrăjitoarei, atunci Khalid avea să scape de o viaţă înrădăcinată în trecut.

De o viaţă petrecută sub imperiul păcatelor şi al căinţei.

Khalid scoase cheia neagră de la gât. Şi descuie cartea.

Paginile se deschiseră, răspândind în jur o lumină albă şi stranie. Respingătoare. Semnele textului îi erau complet necunoscute.

Când îi atinse paginile cu mâna, cartea îi arse vârfurile degetelor. Înjură în barbă. Un alt licăr de lumină – puternic şi strălucitor, malefic chiar – străfulgera împrejurimile.

Gata! Ajunge!

Khalid scoase pumnalul din teacă.

Cartea zvâcni ameninţătoare.

Îşi crestă palma cu tăişul pumnalului. Picături de sânge se prelinseră pe lamă. Pumnalul căpătă o nuanţă stacojie, incandescentă. Lăsă apoi sângele să se scurgă printre paginile cărţii.

Aceasta începu să ţipe. Scoţând un vaiet ascuţit şi strident. Pentru o clipă, paginile păreau să ardă în flăcări. Mirosul plutea, greoi şi apăsător, în aer. Stropii de sânge se înnegreau când atingeau suprafaţa cărţii. Rotocoale cenuşii se ridicau, sinistre şi sumbre, spre cer.

Vântul se năpustea mânios asupra lui Khalid, învăluindu-l într-un vârtej de praf şi fum. Printre rafalele ameţitoare de vânt, simbolurile invocate de incantaţiile vrăjitoarei licăreau ameninţătoare.

Khalid ridică pumnalul în aer.

Fumul îi încleştă mâna, înfăşurându-i-se de jur-împrejur, cu o forţă nimicitoare, ca într-o menghină de gheaţă.

Khalid simţea cum sângele îi îngheaţă prin vene. Nu trăia vreo viziune şi nici vreo amintire. Nici vise şi nici coşmaruri.

Ci doar un sentiment. Un sentiment ce ieşea la iveală din adâncurile ferecate ale sufletului său. Un sentiment pe care încercase toată viaţa să-l renege, de teamă că ar putea părea nevolnic. De teamă că cei din jur ar putea să-i pătrundă tainele ascunse ale inimii.

Ar putea să-i vadă clipele de singurătate. Clipele de neputinţă. Clipele în care îşi dorise să dispară.

Gândurile deşarte şi trăirile pustii. Cartea părea să-i scoată la iveală îndoielile şi incertitudinile.

Spunându-i că nu era vrednic.

De nimic.

Nu era vrednic să fie suveran. Nu era vrednic de devotamentul unchiului său. De loialitatea lui Jalal. Sau de prietenia lui Vikram.

Nu era vrednic de dragostea Şeherezadei.

Ce făcuse oare ca să merite ceva din toate acestea? Era fiul nedorit al unei soţii nedorite. Reprezenta totul pentru o singură persoană şi nimic pentru toţi ceilalţi.

Era un nimic.

Fusese mereu un băiat mânios, ce se ascundea în întuneric. Un băiat ce îşi invidia fratele din umbră. Un băiat ce văzuse cum mama îi pierea ucisă.

Un băiat ce înflorea în întuneric.

Acum trebuia să trăiască în lumină.

Să trăiască... cu înverşunare.

Şi să lupte pentru fiecare suflare.

Khalid strânse pumnalul cu ambele mâini. Dar fumul i se împotrivi cu aceeaşi îndârjire. Talismanul de jad i se răsuci în jurul gâtului. Ţipetele deveniră şi mai răsunătoare. Vârtejuri nimicitoare de nisip îl împresurau din toate părţile, încercând să-l înghită. Încercând să-l facă să dispară.

Îşi dorea de atâta amar de vreme să dispară. Să ia cu el toată hidoşenia lumii – toate amintirile vieţilor curmate în zori de zi şi ale sângelui mamei sale ce se prelingea pe zidurile din agat azuriu...

Şi să dispară fără urmă.

— Nu!

Strânse şi mai tare pumnalul în mâini.

— Nu!

Fiecare scrisoare pe care o scrisese avea un scop. Fiecare cuvânt de iertare aşternut pe hârtie avea un motiv bine întemeiat. Fiecare incursiune făcută în Rey era presărată cu speranţă.

Căci voia să-şi răscumpere păcatele şi să fie mai bun.

Acum avea şansa s-o facă. În sfârşit!

Avea şansa să trăiască – şi să iubească – la lumină.

Cu mâinile pline de sânge, Khalid înfipse pumnalul în paginile cărţii.

În timp ce cartea scoase un ultim strigăt înspăimântător, nisipul îl împresură tot mai mult. Muşcându-i şi şfichiuindu-i pielea.

Khalid nu mai putea să respire. Şi nu mai vedea nimic în jurul său. Vântul şi nisipul voiau să-l lase fără suflare. Să-i răpească misiunea supremă.

Să lupte pentru ultima fărâmă de putere a cărţii.

Cu răsuflarea întretăiată, Khalid rupse o bucăţică din pânza de in apoi lovi cremenea ca să-i dea foc. Vântul îl stinse imediat.

Abia după cinci încercări reuşi să-l aprindă. Luptându-se cu vârtejurile de nisip. Apărându-l în căuşul palmelor şi aprinzând apoi paginile cărţii.

Cartea arse ceasuri întregi, răspândind un fum gros şi albastru.

Până când vârtejurile de nisip se prăbuşiră la pământ. Până când Khalid căzu şi el, istovit. Îşi aţinti privirea spre cer, cu trupul frânt. Rănile i se deschiseseră din nou, iar sângele i se prelingea acum în nisip. Pleoapele îi cădeau greoaie.

Avea să leşine. Pierdea sânge. Avea să piară în deşert.

Dar nu mai avea nicio importanţă. Atâta timp cât avea să ia blestemul cu el. Atâta timp cât oamenii săi aveau să fie în siguranţă.

Atâta timp cât Şeherezada avea să fie în siguranţă.

Nimic altceva nu mai conta.

O adiere molcomă şi odihnitoare îi răvăşi părul. Conferindu-i o senzaţie de linişte pe care o simţea numai în preajma Şeherezadei. O linişte pe care se luptase mereu să o păstreze. Şi care i se prelingea printre degete ca apa unui pârâu.

Dacă Şeherezada avea să fie în siguranţă, atunci Khalid putea să fie şi el împăcat.

Ochii i se închiseră. Şi adormi.

Cu talismanul de jad frânt în bucăţi lângă el.

PALATUL DE GRESIE

Şeherezada se trezi în triluri de păsări şi foşnet de mătăsuri.

Chiar şi adierea uşor înmiresmată din jurul ei răspândea doar lumină şi frumuseţe.

Dar, în ciuda acestor desfătări, avea senzaţia că cineva o pândea din umbră. Că era prizonieră într-un palat de cleştar.

Se afla într-un alcov.

Purta aceeaşi tunică mototolită şi aceiaşi şalvari murdari, dar încăperea în care dormise rivaliza cu cele mai elegante camere ale palatului din Rey.

De fapt, nu greşeai dacă ai fi spus că le întrecea în frumuseţe şi rafinament.

Paravanele deschise din partea dreaptă erau împodobite cu numeroase gravuri. Poate puţin cam stridente. Lemnul bogat colorat era încrustat cu fildeş şi jasp în nuanţe de un verde închis. Dincolo de paravane, Şeherezada vedea mai multe spaliere, ce umbreau un balcon de marmură. Ramurile unor copaci încărcate de flori trandafirii se strecurau printre dantelăria albă a spalierelor.

Pereţii încăperii sale erau din gresie. Atât cât putea să vadă din ei. Căci erau acoperiţi cu tapiţerii elaborate. În colţ, se afla o masă confecţionată din numeroase bucăţele de faianţă colorată. Aveai senzaţia că un artizan nebun zdrobise un curcubeu cu ciocanul, distrugând frumuseţea naturii în încercarea de a crea ceva de prost gust. Pernele aruncate la întâmplare erau zugrăvite în culori îndrăzneţe şi străjuite cu ciucuraşi brodaţi cu fir de aur şi argint. Pe masa în culori ţipătoare, se afla un coşuleţ cu lipii şi un pocal de aramă, alături de un platou cu ierburi proaspete, cu rotiţe de brânză de capră, cu castraveciori şi diverse sortimente de sosuri condimentate şi dulci.

Scrutând cu mai multă atenţie platoul cu delicatese, Şeherezada observă că amfitrionul ei nu-i oferise nici cuţit, nici vreun alt obiect ascuţit cu care să se înfrupte din bucate.

Copleşită de tot mai multe îndoieli privind locul în care se afla, Şeherezada se ridică dintre maldărele de perne de mătase şi începu să cerceteze încăperea. Nu vedea nimic dincolo de paravanele elaborate de la marginea balconului. Nu vedea nimic dincolo de zidurile acestei închisori de gresie şi fildeş. Când încercă să răsucească mânerele uşilor duble de la intrarea în dormitor, descoperi că acestea erau ferecate, după cum se şi aşteptase.

Deşi umărul o durea în continuare, cel puţin nu o secătuia de puteri. Nu o va împiedica să fugă dacă i se va ivi ocazia s-o facă.

E evident că „am dormit" ceva.

Gândurile Şeherezadei deveneau tot mai sumbre.

De cât timp plănuieşte oare tatăl Shivei să mă ia din tabăra beduinilor împotriva voinţei mele?

Căci nu mai exista acum nicio îndoială că Reza bin-Latief era de câtva timp în cârdăşie cu mercenarii Fida'i. Tot el îi trimisese probabil în Rey, cu multe săptămâni în urmă, fie ca să îl ucidă pe Khalid, fie ca s-o răpească pe Şeherezada cu gândul de a o folosi apoi în avantajul său.

Şi căzuse acum în capcana lui.

Ajungând captivă într-un loc unde evenimentele vor urma un făgaş previzibil. Cu atât mai mult cu cât Şeherezada bănuia unde se află.

Încercând să-şi stăvilească temerile, se îndreptă spre masa în culori ţipătoare din colţul încăperii. Luă pocalul cu apă şi turnă câteva picături pe marginea de argint a platoului, aşteptând apoi să vadă dacă suprafaţa tipsiei avea să se înnegrească. Când aceasta nu-şi schimbă culoarea, Şeherezada turnă alte câteva picături pe piele ca să vadă dacă avea să-i facă vreun rău. Apoi, luă, şovăitoare, o înghiţitură. Îşi simţea gâtul cumplit de uscat. Nu avea încă încredere să guste bucatele, dar ştia că trebuia să bea măcar puţină apă dacă voia să supravieţuiască un timp.

Când auzi sunetul zăvorului de cealaltă parte a uşilor duble, aruncă ierburile de pe platou şi izbi tipsia de marginea mesei de mozaic. Luă apoi unul dintre cioburile mari de porţelan şi îl înfăşură într-un şervet de in confecţionându-şi astfel o armă rudimentară.

Cel puţin nu va ceda în faţa duşmanului fără luptă.

Una dintre uşile duble se deschise. Şeherezada îşi ascunse arma printre faldurile şalvarilor decoloraţi de soare.

Şi îl văzu în prag pe tatăl ei...

Bine îmbrăcat şi purtând un zâmbet pe buze printre şuviţele bărbii frumos îngrijite.

Baba?

Când Jahandar îşi văzu fiica – înarmată şi ghemuită pe podeaua de marmură ca un animal sălbatic, gata de atac – îşi ridică mâinile în aer într-un gest pacifist.

— Şeherezada-*jan*! Nu trebuie să te temi, îi spuse el, îndreptându-se spre ea, cu paşi surprinzător de repezi.

— *Baba*, îngăimă ea, clipind din ochi, uluită să-l vadă îmbrăcat atât de elegant, unde suntem?

— Draga mea, lasă arma jos! Nu ai de ce să te temi, repetă Jahandar, cu un zâmbet şi mai generos pe buze. Paznicii de afară mi-au spus că ai încercat să deschizi uşa nu cu mult timp în urmă, aşa că am venit de-ndată.

— Unde suntem? îl întrebă din nou Şeherezada.

— Ştiu că ţi-e teamă, dar nu vrea să-ţi facă niciun rău. Nimeni nu vrea să-ţi facă vreun rău. Vei fi mult mai în siguranţă aici decât în tabăra beduinilor. Şi mult mai bine îngrijită. Aşa cum se cuvine rangului tău.

Jahandar îşi înălţă umerii, cuprins de mândrie. O mândrie aflată în vădită contradicţie cu situaţia ei.

— *Baba*! îl mustră ea, copleşită de frustrare, văzând că tatăl ei refuza să-i răspundă la întrebarea pe care i-o pusese deja de două ori.

— Reza a socotit de cuviinţă că ar fi mai bine să te aducă la Amardha, îi răspunse, în cele din urmă, cu un zâmbet şovăitor de această dată.

Exact cum îşi imaginase. Cu toate acestea, simţi o strângere de inimă. Pentru o clipă, rămase aproape fără suflare.

— M-ai adus la Salim Ali el-Sharif?

— Fireşte! exclamă Jahandar, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de glasul ei ameninţător. Doar e unchiul soţului tău, nu-i aşa?

În ciuda naivităţii afişate, Şeherezada înţelese din expresia de pe chip că ştia mai mult decât voia să spună.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? îl întrebă, în şoaptă.

Auzindu-i acuzaţiile tacite, tatăl ci o privi cu ochi şovăitori, apoi o străfulgeră cu o privire tăioasă. Şeherezada realiză în clipa aceea că rugăminţile ei nu îl vor îndupleca.

Nu de această dată.

— Poate că eu ar trebui să-ţi pun întrebarea asta, fata mea, îi ripostă el.

Tresări sub imperiul cuvintelor lui aspre, cât şi sub privirile-i reci şi sfredelitoare. Priviri ce o învăluiseră cândva în căldură şi iubire.

— Ce-ai făcut cu cartea mea? o întrebă tatăl ei, cu glas afectat.

— Nu ştiu la ce te referi, îi răspunse ea, ridicând semeaţă capul în încercarea de a-şi ascunde neliniştea.

— Am vorbit deja cu Irsa. Ştiu că ea mi-a pus ceva în ceai ca să adorm.

Şeherezada rămase cu chipul încremenit, deşi inima începu să-i bată năvalnic la auzul numelui surorii ei.

— A refuzat să mărturisească ceva, dar ştii la fel de bine ca şi mine că Irsa nu e în stare să spună vreo minciună. Iar încercările ei de a evita să divulge adevărul n-au făcut decât să-i contrazică faptele, spuse tatăl ei, cu o expresie nemulţumită pe chip. De aceea, mă văd nevoit să insist să...

Cu mare efort, tatăl ei reuşi să-şi păstreze cumpătul.

— Nu sunt mânios, draga mea, continuă apoi. Ştiu că cineva te-a obligat să faci asta. Poate califul sau cineva care vrea să submineze...

— Nici vorbă! Nu m-a obligat nimeni să fac ceva. Pentru că n-am făcut absolut nimic.

— Nu mă minţi, fata mea! îi ripostă el, cu aceeaşi privire rece şi sfredelitoare.

— Unde e Irsa, *baba*? îl întrebă Şeherezada, înarmându-se cu răbdare şi stăruinţă.

Nu primi niciun răspuns, cu excepţia unui suspin uşor. Ce trăda o umbră de ezitare.

— *Baba*!

Jahandar deschise gura ca să-i răspundă, apoi şovăi o clipă. O clipă ce îi făcu Şeherezadei să-i tresalte inima în piept.

— Eşti încă slăbită după călătorie şi rănile suferite, îi răspunse tatăl ei, cu un alt zâmbet generos pe buze. Servitorii sultanului se vor ocupa acum de tine, apoi vom lua cu toţii masa împreună. Fiica sultanului s-a arătat îngrijorată pentru tine. Îţi promit că vom lămuri totul diseară.

Şeherezada se năpusti după el, neputând să-şi mai stăvilească teama.

— *Baba*, te rog să nu...

— Ţi-am acordat foarte multă libertate, fata mea. Poate prea multă, spuse tatăl ei, cu glas ferm.

Stătea drept. Şi părea înalt. Mai înalt decât îşi amintea Şeherezada să fi fost vreodată. Nu-l mai văzuse de mult atât de autoritar şi de energic – poate cu mult înainte de moartea mamei ei.

— Mă sfidezi de prea mult timp, Şeherezada. Nu-ţi mai permit să mă minţi în privinţa asta. Te joci cu ceva mult prea primejdios şi însemnat. Odihneşte-te acum! Vom discuta mai târziu, conchise el, întorcându-se cu gândul să plece.

— Spune-mi, te rog, dacă Irsa e...

— Odihneşte-te! Vom discuta mai târziu despre asta... când vei fi dispusă să-mi mărturiseşti adevărul.

Spunând acestea, Jahandar al-Khayzuran ieşi din cameră într-un foşnet de mătăsuri.

Şeherezada se prăbuşi pe podea printre cioburile de porţelan, strângând încă în mână arma improvizată.

Spaima cu care se lupta de când îl văzuse pe tatăl ei – nu, de când începuse să bănuiască unde se afla – punea tot mai mult stăpânire pe ea.

Războiul căruia voia să-i pună capăt se afla acum mai presus de puterile ei. Mai presus de graniţele celor mai cumplite temeri ale sale.

Căci imediat ce Khalid va afla că Şeherezada era captivă în Amardha – că era „oaspetele" sultanului Parţiei, ce avea s-o folosească, fără îndoială, ca pion – califul din Khorasan va porni spre regatul părţilor în fruntea unei oştiri.

De asta, Şeherezada era ferm convinsă.

Şi, deşi adevărul o va costa încrederea tatălui ei şi poate nu doar atât, mai era convinsă de un lucru: Khalid distrusese deja cartea. Însemnând că nu mai aveau cum să încheie vreun târg. Nu mai aveau pentru ce să se tocmească.

Cu excepţia ei.

Şeherezada nu era însă deloc naivă. Nu avea de gând să facă plecăciuni în faţa sultanului Parţiei. Nu va cerşi îndurare din partea duşmanului ei. Şi nici nu va aştepta salvarea ca un copil tânguitor şi neputincios.

Nu se va da în lături de la nimic.

O va căuta pe Irsa. Şi va găsi o cale de scăpare din acest oraş blestemat.

Sau îşi va da viaţa încercând.

•••

Grijile pe care şi le făcea pentru Irsa o determinară să se supună.

Chiar dacă tatăl lor nu va îngădui ca sora ei să păţească ceva, Şeherezada nu mai ştia ce gânduri îi treceau prin mintea însetată de putere.

Aşa că nu se împotrivi atunci când servitorii intrară în cameră ca s-o ajute să se spele şi să se îmbrace.

Scena îi amintea de ziua în care pusese pentru prima oară piciorul în palatul din Rey, iar cele două servitoare o pregătiseră pentru nunta cu un monstru. Îşi amintea cum îi frecaseră braţele cu pastă din lemn de santal şi îi presăraseră pielea cu foiţe de aur înainte de a-i pune pe umeri o mantie grea.

De data aceasta, veşmintele Şeherezadei erau aproape la fel de elaborate ca cele pe care le purtase şi în ziua aceea.

De un roşu stacojiu ce îi amintea de apusul unui soare de vară.

Sau de sângele proaspăt ce se prelinge dintr-o rană deschisă.

Şalvarii erau croiţi din cea mai fină mătase şi brodaţi cu fir de aur. Tunica era prevăzută cu un decolteu adânc. Mult mai adânc decât obişnuia Şeherezada să poarte. Mantia era creată dintr-o ţesătură subţire din aur. Nu din pânza obişnuită de damasc. Ci dintr-o mătase străvezie ca pânza de păianjen. Ce, în lumină, scotea totul la iveală.

Şeherezada se simţea expusă. Vulnerabilă. Şi ştia prea bine că nu era o pură întâmplare.

Servitorii îi împletiră părul negru într-o cosiţă groasă şi i-l presărară apoi cu periuţe. Brăţările de pe braţul stâng şi cerceii din urechi erau din aur mat, încrustaţi cu perle şi diamante mici.

Tatăl ei avusese dreptate – Şeherezada se bucura de atenţia cuvenită unei regine.

Nu se simţea însă regină.

Căci o prizonieră nu poate fi niciodată suverană.

Dar o suverană poate fi prizonieră numai dacă îşi doreşte să fie.

Nutrind aceste gânduri, Şeherezada îşi îndreptă umerii şi îşi strânse degetele picioarelor încălţate în conduri cu vârful ascuţit. Ţinându-şi semeaţă capul sus, îi urmă pe servitori pe coridorul străjuit de soldaţi înarmaţi, ce aşteptau s-o conducă spre următoarea destinaţie.

Şeherezada observă din nou cu stupoare opulenţa exagerată a palatului de gresie. Spre deosebire de acesta, seraiul din Rey era clădit dintr-o marmură strălucitoare şi rece. Ostilă chiar. Acum, când vedea toată această bogăţie afişată atât de ostentativ, se bucura că nu găseai în fiecare colţ al palatului din Rey câte o statuie din aur sau fiecare cornişă învăluită în tapiţerii elaborate şi somptuoase. Părea că fiecare firidă a seraiului din Amardha era împodobită cu frunze din aur sau foiţe de argint, iar fiecare vârf era încadrat de gravuri laborioase şi încrustat cu nestemate într-o opulenţă fără gust sau raţiune. Tabloul acestui belşug exagerat o făcea pe Şeherezada să se simtă stânjenită.

Singurul aspect unde palatul din Rey întrecea edificiul din Amardha îl constituia caligrafia. Căci seraiul lui Khalid se putea mândri cu inscripţiile sale de o eleganţă desăvârşită. Cu înfloriturі artistice şi semne graţioase puse toate în serviciul artei scrise. Şi asta deoarece Khalid era îndrăgostit de poezie – Şeherezada o ştia prea bine.

În timp ce Salim Ali el-Sharif era îndrăgostit de opulenţă.

Vreau să mă îmbăt în fiecare zi cu stihurile poeziei.

Şi în ciuda celor întâmplate, gândul o făcu să schiţeze un zâmbet vag.

După ce străbătu, însoţită de soldaţi, alte câteva coridoare somptuoase, Şeherezada ajunse în faţa unor uşi frumos gravate, late şi înalte, placate cu aur şi prevăzute cu mânere solide de safir mari cât pumnul ei. Doi dintre soldaţi deschiseră uşile şi, după ce coborâră cu toţii câteva trepte lustruite de gresie, intrară într-o cameră cavernoasă din granit roz, presărat cu firişoare roşii ca vinul de Burgundia. În mijlocul încăperii, se afla o masă lungă, scăldată în lumina unor lumânări înalte, ce răspândeau în aer un parfum de trandafiri şi smirnă. Faţa de masă părea ţesută din cea mai fină pânză de păianjen, părând aurie în lumina caldă şi strălucitoare a lumânărilor.

De parcă iar şi lipsi aurul!

Cât vedea cu ochii, camera reprezenta un alt tablou al opulenţei exagerate. Chiar şi parfumul lumânărilor îi părea dezgustător, căci întrecea orice limită. Era prea mult.

Mult prea exacerbat.

Şeherezada sosi prima.

Era convinsă că nu era deloc o pură întâmplare.

Un soldat o îndrumă spre o pernă cu înfloriturі elaborate, într-o nuanţă închisă de albastru, aflată în mijlocul camerei. Deşi niciunul dintre ei nu se purta necuviincios, observă pe chipul lor o expresie amuzată atunci când soldatul de lângă ea – un tânăr cu nasul străbătut de o cicatrice – îi aruncă ocheade pofticioase când se aplecă să se aşeze pe pernă.

Şeherezada îl ţintui cu privirea, spumegând de furie.

— Ai vreun motiv anume să mă priveşti în felul acesta? îl întrebă ea, cu glas tăios şi răsunător. O cauţi cu lumânarea sau eşti doar nesăbuit aşa cum pari?

Soldatul îşi lăsă capul în pământ, făcând iute o plecăciune, cu maxilarul încleştat.

— Nu e un răspuns, neghiobule ce eşti! Şi nici plecăciune n-aş zice că ai făcut, continuă ea, hotărâtă să-şi impună autoritatea.

Şeherezada nu avea de gând să se lase umilită de vreun bărbat din acest oraş blestemat. Pentru nimic în lume. Căci, de vor vedea vreo urmă de slăbiciune, acest lucru îi va aduce sfârşitul.

Hohote de râs se auziră în spatele ei.

Şeherezada încremeni pe loc.

Salim!

— Ai limba la fel de ascuţită ca întotdeauna, domniţa mea, spuse el, pocnind din palme de parcă ar fi vrut s-o aplaude.

Sunetul îi răsuna în urechi, tăios şi batjocoritor.

Şeherezada nu-şi întoarse privirea spre el. Nu voia să-i ofere nici cea mai mică satisfacţie. Îşi aţinti, în schimb, privirea înainte şi afişă pe chip o expresie veselă şi relaxată.

— Soldaţilor Domniei Voastre le-ar prinde bine o lecţie despre respect, spuse ea, cu un zâmbet pe buze când sultanul Parţiei i se ivi înaintea ochilor.

Salim făcu o plecăciune în faţa Şeherezadei cu un gest plin de emfază.

— Şi bănuiesc că vrei să le oferi această lecţie, îi răspunse el, punând mâna pe plăselele strălucitoare ale iataganului.

Gest menit să-i reamintească situaţia în care se afla.

— Cineva trebuie s-o facă, îi ripostă ea, atingându-şi fruntea cu degetele într-o reverenţă la fel de batjocoritoare.

Jahandar al-Khayzuran veni în urma sultanului, îmbrăcat în veşmintele sale elegante de mătase, cu mâinile împreunate şi o expresie pe cât de îngândurată, pe atât de tulburată.

Tatăl ei fie nu ştia că relaţiile dintre ea şi Salim nu erau deloc cordiale, fie se prefăcea că nu ştie nimic. Şeherezada refuză să-i întâlnească privirea părintelui său. Rana provocată de trădarea lui era încă mult prea proaspătă. Şi nici nu voia să-i dea de înţeles lui Salim că între ea şi tatăl ei intervenise un măr al discordiei.

Că se simţea rănită de trădarea părintelui ei.

Salim se aşeză în faţa Şeherezadei, cu mişcări lente şi elegante. Mantia-i cu broderii bogate şi veşmintele-i frumos croite trădau aceeaşi opulenţă ca şi palatul său. Ca o pisică ce mustăceşte satisfăcută după ce se înfruptă dintr-o smântână gustoasă, Salim îi zâmbi Şeherezadei, dezvăluindu-şi dinţii hulpavi ca de lup, străjuiţi de o mustaţă perfect îngrijită.

— Mă bucur că ai venit să ne vizitezi în Amardha, Şeherezada-*jan*. O vizită îndelung amânată.

— Vizită? repetă ea, ridicând o sprânceană. Un mod de exprimare extrem de interesant.

Salim se tolăni, rezemându-se în cot, pe perna de lângă el, zugrăvită în nuanţele safirului.

— Preferi, fără îndoială, palatul acesta în locul taberei tribale unde ai fost nevoită să-ţi petreci ultimele săptămâni.

— N-aş putea spune asta. N-am avut niciodată uşile ferecate în *tabăra tribală.*

— Într-adevăr, îi răspunse el, cu un alt zâmbet fals pe buze. Dar oare corturile au uşi?

— Nu au, e adevărat. Dar mă bucuram, cel puţin, de compania surorii mele. Nu cred că...

— Da, firește! Cât de nesocotit am fost! Probabil că eşti lihnită, adăugă Salim, râzând şi făcând un semn spre uşile duble din spatele ei.

Tatăl său se juca cu lingura în formă de scoică de lângă farfuria lui, fără să-şi întoarcă vreo clipă privirea.

Şeherezada auzi uşile deschizându-se şi mirosul de unt şi mirodenii îi invadară nările. În ciuda hotărârii ei de a nu pune nimic în gură până nu va afla ceva de soarta Irsei, aromele ameţitoare o împiedicau să rămână fidelă deciziei sale. Când servitorii aşezară în faţa ei un platou de argint cu cartofi condimentaţi alături de o „movilă" perfectă de orez asezonată cu fistic şi rodii şi înconjurată de frigărui din carne de pui cu şofran, de chebapuri fumegânde de miel şi de roşii aburinde, stomacul începu să-i chiorăie de foame.

Nu-şi mai amintea când se înfruptase ultima oară dintr-o masă atât de îmbelşugată.

Înghiţi în sec, ameţită de mirosul ademenitor al tocanei fierbinţi din faţa ei – din linte aromată şi ceapă caramelizată. Aromele dulci de scorţişoară şi cuişoare îi stârneau şi mai tare papilele gustative, iar curmalele şi vinetele o ispiteau fără milă.

Lovitura de graţie i-o dădu însă sosul condimentat de gutui.

Şeherezada stătea încremenită pe loc.

— Nu ţi-e foame? o întrebă Salim, cu un licăr maliţios în ochi. Am ales bucate despre care am aflat că îţi sunt pe plac.

— Şeherezada-*jan,* fiica sultanului a dat poruncă să se pregătească o masă specială în cinstea ta, interveni tatăl ei, privind-o încruntat.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, murmură ea, muşcându-şi obrazul.

— Poate că fiica mea te va convinge să mănânci, spuse Salim, cu acelaşi licăr în ochi, privind peste umărul ei.

Şeherezada nu îi urmări privirea, căci ultimul lucru pe care voia să-l vadă în clipa aceea era surâsul perfect al lui Yasmine el-Sharif.

Dacă va încerca să mă hărţuiască în seara asta, nu-i voi mânji dinţii cu funingine.

Nici vorbă!

Ci o să-i ard un pumn.

— Vino, fata mea! strigă Salim. Invitata noastră este încântată să te vadă.

Chiar aşa. În culmea fericirii, aş putea spune.

Şeherezada îşi ţuguie buzele şi strânse cu degetele marginea pernei de mătase, de parcă i-ar fi conferit puterea de a rămâne calmă.

Se auzi în apropiere zgomotul domol al unor paşi pe podeaua lustruită de granit.

Şeherezada îşi ridică privirea, fără tragere de inimă.

Şi întâlni doi ochi albaştri ca cerul.

Şeherezada căscă gura, uluită.

— Bună să-ţi fie inima, draga mea suverană!

Despina!

•

Mai multe lucruri se întâmplară deodată.

Mai întâi, Şeherezada sări în picioare, cu gândul de a-şi ataca fosta servitoare. Copleşită de un iureş de sentimente.

Înainte ca soldaţii s-o oprească, Şeherezada încremeni pe loc.

Dar nu o făcu de teama ameninţării tacite a soldaţilor. Şi nici dominată de simţul proprietăţii. Nu, nici vorbă! Căci nu cunoştea sentimente atât de meschine. Era vorba de cu totul altceva.

De îngrijorare. De grija purtată unei foste prietene. Şi unui prunc încă nenăscut.

Apoi, însă, un alt sentiment puse stăpânire pe sufletul ei.

Amărăciunea. O amărăciune înăbuşitoare şi întunecată.

O scrută cu privirea pe fata de dinaintea ei – mereu încântătoare – şi acum de-a dreptul răvăşitoare, îmbrăcată într-o rochie de mătase în nuanţe de ametist, prinsă la umeri cu clame de alamă. Faldurile strălucitoare ale veşmântului de mătase cădeau la picioarele Despinei într-o cascadă de mov şi liliachiu. Decolteul adânc şi talia înaltă ale rochiei îi puneau şi mai mult în valoare eşarfa arămie, împodobită cu pietre preţioase, în tonalităţi de roz şi purpuriu, înveşmântate în aur roz. Părul, în nuanţele mierii, era prins deasupra capului într-o coafură elaborată, susţinută de o diademă încrustată cu nestemate strălucitoare.

O coroană.

Amărăciunea deveni şi mai copleşitoare.

Despina fusese cândva prietena Şeherezadei în momente când avea cu disperare nevoie de o prietenă. Îi fusese confidentă când nu avea cui să-şi pună sufletul pe tavă. Dar era evident acum că poveştile Despinei erau învăluite în minciuni. Că erau doar pure născociri. Că adevărul era cu totul altul – Despina era fiica secretă a lui Salim Ali el-Sharif. O prinţesă a Parţiei. O iscoadă şi o farsoare.

Dar mai presus de toate era faptul că Despina nu-i fusese nicicând prietenă.

— Mi-ai spus vreodată adevărul? o întrebă Şeherezada, cu glas şoptit şi răguşit.

Despina schiţă o grimasă. O grimasă ce îi era atât de cunoscută Şeherezadei.

— N-ai de gând să mă feliciţi? M-am căsătorit acum. Sau n-ai aflat încă? o întrebă ea, prefăcând grimasa în zâmbet.

Peste umărul Despinei, Şeherezada o văzu pe Yasmine apropiindu-se cu paşi şovăitori şi un surâs crispat. În tot acest haos, nici nu o văzuse pe fiica sultanului – pe cea pe care o cunoştea şi pe care o aştepta.

Măcar Yasmine are bunul simţ să pară stânjenită.

Căci Yasmine el-Sharif nu părea deloc în largul ei. Deşi era la fel de răvăşitoare cum şi-o amintea Şeherezada – cu părul ca lemnul de mahon căzându-i în cascadă pe umeri şi rochia în nuanţele smaraldului măturând podeaua cu o graţie desăvârşită şi greu de atins vreodată – prinţesa nu părea dornică să ia parte la această lovitură de teatru. Continua să se uite mereu peste umăr, ca şi când ar fi vrut s-o ia la fugă.

Îşi dorea, parcă, să fie oriunde în altă parte, dar nu aici.

Şeherezada îşi îndreptă din nou privirea asupra Despinei.

— Te-ai căsătorit? Şi ce neghiob a acceptat să te ia de nevastă?

— Nu vrei să ştii, îi răspunse ea, făcându-i cu ochiul şi aşezându-se lângă tatăl ei. Dar felicitările sunt, oricum, binevenite. Căci soţul meu îţi este bun prieten.

Încă inexplicabil de taciturnă, Yasmine se aşează lângă Despina, în timp ce Jahandar îşi ocupă locul lângă Şeherezada. Încercă s-o prevină din priviri, dar ea îl ignoră complet.

Uitând cu totul de festinul din faţa ei, copleşită cum era de mânie, Şeherezada îi arunca ocheade fioroase fostei sale servitoare, retrăind momente din trecut.

„*O iscoadă bună îşi ascunde identitatea*".

„*Spionii iscusiţi nu trebuie s-o facă*".

Atâtea conversaţii purtate în faţa unor căni de ceai.

Atâtea confidenţe făcute.

Mama Despinei fusese una dintre cele mai frumoase femei din Cadmeia. Tatăl ei fusese un om bogat, care le părăsise pentru un viitor mai senin.

Dar oare chiar aşa se petrecuseră lucrurile? Ce putea să creadă din toate aceste poveşti?

Firește că Despina nu voia să se căsătorească cu Jalal! Firește că nu voia să facă parte din familia pe care o spionase atâta amar de vreme! Firește că avea să fugă! Ca să se întoarcă în braţele tatălui ei... care o aştepta numai ochi şi urechi.

Ca s-o trădeze pe Şeherezada. Şi pe toţi cei dragi ei.

Cum de-am fost atât de neghioabă?

— Cum ai putut să ne faci una ca asta? şopti ea. Te-am tratat ca pe o prietenă. Khalid s-a purtat frumos cu tine, cel puţin asta mi-ai spus.

— Califul din Khorasan nu se poartă frumos cu nimeni, îi răspunse Despina, cu indiferenţă în glas. Sau poate ai uitat primele zile petrecute la palat? continuă, râzând zgomotos. Presupun că e convenabil.

Sultanul izbucni într-un râs răsunător şi puternic. Despina îi zâmbi cu neruşinare. Acum, când stăteau unul lângă celălalt, asemănarea dintre ei era izbitoare. Deşi nu te frapa dacă nu-i vedeai împreună. Despina moştenise, probabil, culoarea pielii de la mama ei, dar ţinuta era cea a sultanului. Semeaţă. Arogantă. Şi trăsăturile ei faciale erau asemănătoare cu ale lui. Fruntea lată şi pometii înalţi. Şeherezada vedea similitudini şi între Despina şi Yasmine. O frumuseţe oarecum diafană. Şi maiestuoasă.

Nu e de mirare că Despina reuşise cu atâta uşurinţă să-i cucerească pe toţi. Cu insolenţa şi farmecul ei. Avea un har înnăscut. Era hărăzită să

locuiască într-un palat. Să se strecoare cu iscusinţa unei năpârci şi să se adăpostească în sânul seraiului.

În doar şase ani, reuşise să câştige încrederea califului din Khorasan.

Şi inima căpitanului gărzilor.

— Cum ai putut să-i faci asta lui Jalal? întrebă Şeherezada, înfigându-şi unghiile în carne într-o încercare zadarnică de a-şi stăvili mânia clocotitoare.

Cu o expresie tulburător de indiferentă, Despina îşi puse în farfurie o lingură de orez asezonat cu fistic şi rodii.

— Din păcate, sentimentele lui Jalal al-Khoury nu mă mai interesează, răspunse ea.

Îi zâmbi apoi compătimitoare, iar simpatia falsă din spatele surâsului îi stârni dorinţa Şeherezadei de a-i smulge din cap diadema încrustată cu nestemate.

— Dar nu-ţi face griji! Căpitanul gărzilor va găsi cu uşurinţă o fată dispusă să-i aline mândria rănită, de asta sunt ferm convinsă, adăugă apoi, presărându-şi ultimele cuvinte cu o amărăciune stranie.

Şeherezada îşi încleştă dinţii, dorindu-şi cu ardoare să rămână tăcută şi calmă. O surprinse pe Yasmine privind-o printre gene.

Nu stătea deloc în firea prinţesei să fie atât de tăcută. Acest lucru o surprindea pe Şeherezada, dar Yasmine el-Sharif o surprinsese de multe ori. Avea din nou senzaţia că prinţesa voia să spună ceva, dar nu reuşea să-şi îmbrace gândul în cuvinte. Sau nu avea curajul s-o facă în faţa tatălui ei.

Yasmine părea oricum abătută. Şeherezada se gândi pentru o clipă să-i atragă cumva atenţia. Dar frumoasa prinţesă îi evita privirea. Refuza s-o vadă altfel decât ca pe un duşman.

Sau ca pe un egal.

Şeherezada continua să-i arunce priviri ucigătoare Despinei în timp ce fosta ei servitoare râdea şi glumea cu sultanul Parţiei – cu *tatăl* ei – de parcă n-ar fi petrecut ani în şir într-o lume a înşelătoriilor.

În toiul acestui freamăt lăuntric, un gând îi străfulgera deodată prin minte.

I se părea cu neputinţă ca şi sarcina Despinei să fie o minciună.

Căci îşi amintea cum i se făcuse rău chiar sub ochii ei.

Şeherezada îşi destinse umerii. Şi luă apoi pocalul cu vin încrustat cu pietre preţioase.

— Unchiule Salim, începu ea, cu glas rece, ştiţi că fiica Domniei Voastre aşteaptă un copil? Sau a uitat să pomenească acest mic amănunt?

— Firește că ştie, răspunse Despina, fără şovăire. Doar ţi-am spus că am şi un soţ acum. E cât se poate de firesc să aştept un copil.

Alte minciuni.

— Serios? spuse Şeherezada, încleştându-şi maxilarul, apoi luă o înghiţitură de vin, încercând să-şi păstreze cumpătul. Şi unde se află presupusul soţ al tău? L-ai aruncat în mare când n-ai mai avut nevoie de el?

— O, nu, nici pe departe! răspunse Despina, cu un licăr în ochi. E undeva în siguranţă unde nu îmi poate provoca necazuri.

— Atunci, l-ai adus pe amărâtul ăla cu tine? întrebă Şeherezada, cu un rânjet pe buze.

— Firește.

— Ce neghiob de soţ ţi-ai luat?

— Un neghiob de mare clasă. Genul care vorbeşte foarte puţin.

— N-ai de gând să încetezi cu minciunile? îi ripostă Şeherezada printre dinţii încleştaţi, întorcându-se apoi spre Salim: Domnia Voastră, ştiaţi că tatăl copilului este...

— Garda de corp a califului, încheie Despina, cu un surâs vag pe buze.

Şeherezada clipi o dată. Apoi de două ori.

— *Poftim*? exclamă ea, trântind pe masă pocalul cu vin.

Doi soldaţi se iviră iar din umbră.

— Vikram Singh este tatăl copilului, continuă Despina, cu un zâmbet ucigător. N-ai ştiut? Şi eu care credeam că sunteţi apropiaţi.

Rajputanul? *Vikram e aici*? *Am crezut că a pierit în noaptea furtunii.*

Redusă la tăcere pentru a doua oară în seara aceea, Şeherezada o scruta cu privirea pe fosta ei servitoare, încercând să desluşească adevărul prin toată încrengătura de minciuni.

Nu. Nu e cu putinţă. Unde e adevărul printre toate aceste plăsmuiri?

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Şeherezada, spuse Despina. Vikram e în siguranţă. Atât cât poate fi, ţinând cont de împrejurări.

Cele mai stăruitoare întrebări rămaseră încremenite pe buzele Şeherezadei.

— Ce i-aţi făcut lui Vikram? întrebă ea, în cele din urmă, auzindu-i suspinul înăbuşit al lui Jahandar – suspin menit să-i reducă întrebările la tăcere.

— Tată? spuse Despina, privindu-l pe Salim Ali el-Sharif, pe chipul căruia se citea o satisfacţie desăvârşită.

Salim trase adânc aer în piept, de parcă ar fi avut nevoie de timp ca să-i răspundă.

— Preţioasa gardă de corp a nepotului meu se află exact acolo unde trebuie – într-un loc hărăzit celor care nu ştiu să-şi ţină gura în privinţa unor lucruri ce nu mai intră în atribuţiile lor.

— Şi care ar fi acestea? întrebă Şeherezada, cu glas şoptit şi mânios.

— Ei bine, ca soţ al fiicei mele, ar trebui să se ocupe mai mult de familia lui decât de a ta, nu crezi?

— Să-mi fie cu iertare, *unchiule Salim*! Dar mi-am imaginat că suntem o singură familie.

— Nu, Şeherezada al-Khayzuran, nici vorbă, îi răspunse el, după câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Jahandar scoase un icnet domol lângă fiica lui.

Şeherezada strânse din nou cu degetele pernele de mătase din jur.

— Am ajuns şi aici. Gata cu amabilităţile! Ce-aveţi de gând să faceţi cu mine?

Salim se aplecă în faţă, rezemându-se cu coatele de marginile mesei poleite cu aur.

— Ce crezi că voi face?

— Depinde ce cale vă imaginaţi că va urma Khalid, îi ripostă ea.

— Îmi imaginez că va veni după tine.

— Şi ce credeţi că se va întâmpla atunci? Cu excepţia faptului că vă va spulbera de pe faţa pământului.

— Tată..., îngăimă Yasmine, întâlnindu-i, în sfârşit, privirea Şeherezadei.

— Mă aştept să facă ceea ce a evitat cu atâta laşitate ani de zile, răspunse el, ignorându-şi complet fiica. Mă aştept să mă întâmpine în deşert cu o armată corespunzătoare. Şi să vedem cine este vrednic să cârmuiască aceste tărâmuri.

În ciuda spaimei covârşitoare ce-i cuprinse inima – ştiind prea bine că suveranul Khorasanului nu dispunea de o armată corespunzătoare – un râs dispreţuitor îi scăpă Şeherezadei printre buze.

— Khalid n-a fost nicicând un laş. Indiferent cât veţi urla în vânt, nu se va înclina niciodată în faţa voastră. Sunteţi naiv dacă vă închipuiţi că va fi atât de uşor.

Auzindu-i spusele, Jahandar se ghemui, gârbovit deodată, de parcă s-ar fi pregătit pentru următoarea lovitură.

Yasmine trase adânc aer în piept, iar Şeherezada o ţintui cu ochii. Prinţesa Parţiei încerca s-o pună în gardă din priviri.

Priviri în care Şeherezada citi o urmă de simpatie.

— Uşor? începu Salim, râzând sarcastic. Crezi că mi-a fost *uşor* până acum? Nimic n-a fost uşor. De ani de zile îndur dispreţul nepotului meu ursuz. De ani de zile refuză mâna fiicei mele! izbucni el, lovind cu pumnul în masă. Singurul motiv pentru care nu i-am aruncat în faţă faptul că e doar un bastard îl constituie asemănarea stranie cu tatăl lui.

Deşi Şeherezada surprinse din nou privirile îngrijorate ale lui Yasmine, preferă să le ignore.

— Şi teama pe care o simţiţi faţă de el v-a împiedicat s-o faceţi, îi ripostă ea.

Jahandar o strânse de mână pe sub masă.

— Nu mi-a fost niciodată frică de el, răspunse Salim, gâtuit de mânie.

— Minţiţi ca şi fiica Domniei Voastre, spuse Şeherezada, cu un zâmbet pe buze. Întotdeauna v-aţi temut de el.

— Şeherezada! exclamă Jahandar, intervenind pentru prima oară.

Doar ca să ia partea duşmanului ei.

— *Baba,* te rog să nu mai spui nimic!

— Mă sfidezi de prea mult...

— Iar tu m-ai adus aici împotriva voinţei mele ca să joc rolul de pion pentru aceşti făţarnici vrednici de dispreţ! îi ripostă ea, smulgându-şi braţul din strânsoarea lui.

— M-am gândit să te aduc aici ca să închei un târg. Să vindec rănile.

— Rănile *cui*? îl întrebă Şeherezada, cu glas acuzator. Căci nu vrei să te ajuţi decât pe tine însuţi!

Jahandar se înroşi la faţă ca racul. Apoi, păli deodată.

Şi se uită în altă parte.

Dar nu-i negă acuzaţiile.

— Cum ţi se pare, Şeherezada al-Khayzuran? spuse Despina, cu glas melodios. Să fii tratată ca o sclavă? Să fii slujnica unor oameni care se consideră mai presus de tine, când ştii prea bine că sunteţi cu toţii pe picior de egalitate?

— Întreabă-l pe tatăl tău! răspunse Şeherezada.

— Aş prefera să-l întreb pe soţul tău. Când îl voi vedea... stând în genunchi la picioarele mele.

Şeherezada luă pocalul şi aruncă, fără şovăire, restul de vin în faţa Despinei.

Soldaţii se năpustiră asupra ei şi o ridicară de la masă.

— Unde e sora mea? strigă ea. Unde e Vikram? Ce soartă le-aţi hărăzit?

Despina îşi şterse, calmă, bărbia cu marginea unui şervet de in.

— Dacă îşi doreşte cu atâta ardoare să-şi vadă fosta gardă de corp, duceţi-o la el! Şi lăsaţi-o să putrezească acolo!

Jahandar se ridică, rigid, de la masă şi îşi îngropă faţa în mâinile-i tremurânde. Nu-i aruncă nici măcar o privire în timp ce Şeherezada profera blasfemii în vânt.

Soldaţii o târau pe coridoarele luminate de felinare. După un timp, încetă să mai opună rezistenţă. Căci o umileau cărând-o ca pe leşul unui animal ucis. Şi nu voia să le ofere această satisfacţie. Coridoarele boltite căpătau o înfăţişare şi mai ţipătoare în timp ce treceau pe sub firidele încrustate cu

nestemate, pătrunzând în adâncurile palatului de gresie. Fumul torţelor purtate de soldaţi o făcea să se înece şi să lăcrimeze.

O purtară pe trepte şerpuitoare de piatră până ajunseră în pântecul palatului, unde frigul, umezeala şi mirosul de putregai duceau o viaţă nestingherită. Stăpânind în voie zidurile şi strecurându-se printre crăpături.

Celulele temniţei erau ferecate cu grilaje mari de fier sub forma unor semiluni. Tavanele erau scunde, iar podeaua era acoperită cu paie murdare. Mucegaiul, gros şi învechit, acoperea fiecare cotlon. O singură torţă veghea zidurile îmbâcsite de licheni ale celulelor, oferind o lumină difuză.

Soldatul cu chipul străbătut de o cicatrice o îmbrânci pe Şeherezada, izbind-o de un perete umed de piatră. Impactul puternic cu suprafaţa aspră a zidului îi provocă o durere cumplită în umăr şi un icnet îi scăpă printre buze.

— Nu mai ai limba atât de ascuţită acum, nu-i aşa? îi spuse el, învăluind-o în răsuflarea-i respingătoare.

Şeherezada îl lovi cu pumnul în stomac.

— Târfă ce eşti!

Un alt soldat o luă în braţe, ca şi când ar fi vrut s-o apere de alte lovituri. Ochii li se întâlniră pentru o clipă şi Şeherezada zări o umbră de teamă. Primul soldat se ghemui de durere, cuprinzându-şi mijlocul cu mâinile şi proferând blesteme la adresa ei. Se ridică apoi şi se îndreptă spre ea, cu chipul contorsionat de mânie.

Al doilea soldat îi puse mâna pe braţ, cu fruntea brăzdată de îngrijorare.

— Fii cu băgare de seamă! Nu vreau să ajung hrană pentru ciori. Dacă bastardul din Khorasan află că i-am făcut vreun rău...

— Bastardul din Khorasan nu va afla niciodată. Mai ales, după ce îi vom fi decimat armata şi îi vom fi lăsat leşul să putrezească în nisipurile deşertului, îi răspunse el, cu o privire dispreţuitoare. Doar nu-ţi imaginezi că vom pierde?

Celălalt soldat clătină din cap. Şi îi evită privirea.

— Pe de altă parte, continuă primul soldat, n-am de gând să-i fac niciun rău. Cel puţin, deocamdată, adăugă, cu un zâmbet maliţios, îndreptându-şi atenţia spre Şeherezada.

— Dacă mai îndrăzneşti să mă atingi vreodată, o să-ţi doreşti să ajungi cât mai repede hrană pentru ciori, îi ripostă ea.

— Mă îndoiesc, îi răspunse el, apucând-o de păr şi trăgând-o mai aproape.

Scoase apoi din eşarfa de la brâu un pumnal cu lama încovoiată.

— Nu-ţi face griji! Îţi rezerv pentru altă dată distracţia din seara asta.

Şi spunând acestea, îi tăie cosiţa până la umăr.

O cascadă de perle se prăbuşi pe podeaua rece de piatră.

TIGRUL ŞI ŞOIMUL

Khalid era istovit.

Nu se odihnise prea bine de când se întorsese din deşert cu o noapte în urmă.

Când ajunsese la palat, *shahrban*-ul nu mai contenea cu mustrările şi reproşurile. Khalid îl lăsase să vorbească în voie până când se văzuse nevoit să-i reamintească unchiului său că nu era obligat să dea raportul nimănui.

Era, la urma urmei, *califul* din Khorasan.

Şi spunând acestea, ieşise afară.

Doar ca să aibă parte de o altă confruntare cu Jalal în anticameră.

Şi vărul său era la fel de mânios.

— Am crezut că ai murit, îi spusese Jalal, fără vreun cuvânt de bun-venit.

— Şi nu ţi-ar fi fost pe plac, într-o oarecare măsură? îi ripostase Khalid. Este mult mai uşor să urăşti o amintire. Crede-mă că ştiu ce spun!

Cuvintele îi erau încărcate de otravă. Dar Khalid ştia să împroaşte cu venin. O făcea cu multă iscusinţă. Era unul dintre harurile sale întunecate. Unul dintre numeroasele haruri moştenite de la tatăl său.

Jalal îl făcuse în fel şi chip înainte de a trece mânios pe lângă el şi de a se pierde în întuneric.

Khalid se gândise să pornească după vărul său. Şi să-i ceară iertare.

Dar ar fi fost în zadar.

Încerca de săptămâni bune să îndrepte răul făcut. Să spulbere vrajba ce intervenise între ei în ziua aceea lângă treptele bibliotecii. Din păcate, însă, Jalal avea inima frântă de când Despina dispăruse în deşert dincolo de porţile oraşului. Iar o inimă frântă era într-adevăr un lucru cumplit. Cu atât mai mult cu cât vărul său nu cunoscuse nicicând asemenea suferinţe. Jalal al-Khoury dusese o viaţă unde prea puţine lucruri îi fuseseră refuzate. Se bucura de dragostea maternă încă din fragedă pruncie, iar tatăl îi era mereu alături. Căci, în ciuda faptului că Aref al-Khoury era un om distant, îşi iubise întotdeauna fiul şi îşi manifesta dragostea cu generozitate.

Prea puţine lucruri îi fuseseră, aşadar, refuzate lui Jalal în cei douăzeci de ani ai lui. Cea mai mare suferinţă o constituise pierderea celui mai bun prieten al său.

Fratele lui Khalid, Hassan.

Aseară, când Jalal se pierduse pe coridoarele reci ale palatului, Khalid îşi amintise cum Jalal îi căuta prezenţa după ce Hassan pierise în luptă. Cum încerca să găsească un teren comun în suferinţa amândurora.

Dar chiar şi atunci, pe când era doar un copil, Khalid prefera să se ascundă în întuneric, departe de toţi şi de toate.

Îşi ferecase sufletul atâta amar de vreme de ochii tuturor, încât nici acum nu ştia cum să scoată lucrurile la lumină. Cum să îndrepte lucrurile între el şi Jalal. Căci începuse de prea puţin timp să guste viaţa mai presus de umbre.

În dimineaţa aceea, Khalid îi împărtăşise unchiului său, *shahrban*-ul, întâmplările din ultimele câteva zile. Nu ştia însă dacă reuşise cu adevărat să spulbere blestemul. Căci nu obişnuia să dea crezare lucrurilor fără dovezi bine întemeiate.

Nu. Numai timpul avea să-i ofere această consolare.

Dormise din nou cu o seară în urmă. Un somn agitat şi intermitent. Lipsit complet de vise. Khalid spera însă că visele vor veni şi ele în timp.

Voia să se agaţe de speranţa viselor.

Realitatea îl aducea însă mereu cu picioarele pe pământ. În alcovul său boltit. La biroul din lemn de abanos. În faţa unui vraf de suluri de pergament, adunate în absenţa sa, ce înfăţişau plângerile supuşilor lui. Trebuia să rezolve o parte dintre ele până avea să se întoarcă în deşert după Şeherezada.

Exact în clipa în care Khalid, sfâşiat de oboseală, se hotărî să se odihnească, cineva bătu cu putere în uşi.

— Da, răspunse el, ridicându-şi privirea.

Unchiul său intră. Ca de obicei, era cu neputinţă să citeşti ceva pe chipul său. O trăsătură de familie. Moştenită aproape de toţi bărbaţii din seminţia lor. Cu excepţia lui Jalal. Şi a lui Hassan. Acesta obişnuia să zâmbească mult. Mai ales fratelui său mai mic.

Khalid ridică, întrebător, din sprâncene.

— *Sayyidi,* începu unchiul său, fără să se oprească pe loc. Căpitanul gărzilor a reţinut în curtea palatului o ceată, aş spune... interesantă.

— Interesantă? repetă Khalid, rezemându-se de unul dintre braţele divanului. Cum aşa?

— Şeicul unui trib de beduini doreşte să-ţi vorbească. Este însoţit de o mică oaste..., continuă *shahrban*-ul, ezitând uşor. Şi se află în compania unei persoane pe care te sfătuiesc, cu orice preţ, să o eviţi.

Khalid se ridică de la birou, împrăştiind pe podea o cascadă de suluri.

— Despre cine e vorba?

— Despre fiul emirului Nasir al-Ziyad.

Auzindu-i spusele, Khalid trecu, fără şovăire, pe lângă unchiul său.

— Pofteşte-i imediat în sala regală de audienţe!

•

— Ai mai văzut vreodată o sală atât de mare? întrebă Rahim, în şoaptă, privind uluit podeaua din lespezi albe şi negre, aşezate în diagonală.

— Închide-ţi gura, că îţi pierzi dinţii pe jos! îi spuse Tariq, cu maxilarul încleştat.

Omar râse cu zgomot, iar sunetele se înălţară spre tavan, lovindu-se de pereţii de marmură. Pretutindeni în jurul lor, basoreliefuri minuţios sculptate, înfăţişând războinici ce îşi doborau duşmanii şi femei înaripate cu părul fluturând în vânt, străjuiau zidurile reci de piatră. La poalele fiecărei coloane, stăteau de pază nişte lei cu două capete, din gurile cărora ieşeau torţe de fier.

Deşi sala părea maiestuoasă la prima vedere, Tariq vedea crăpături şi fisuri în zidurile-i elegante.

Ultimele vestigii ale Marii Furtuni.

Era, fără îndoială, o sală somptuoasă. Învăluită însă într-o poveste înspăimântătoare.

În capătul sălii, se înălţa o platformă, în mijlocul căreia se afla un divan scund. În spatele acestuia, se vedeau nişte trepte imense, construite sub forma unor braţe deschise.

Tariq se îndreptă spre platforma înaltă, urmat îndeaproape de Rahim şi Omar.

Văzuse cândva această sală. Într-o noapte splendidă, scăldată în bucate şi băuturi alese, în muzică şi dansuri. În noaptea în care califul din Khorasan îşi prezentase regina nobililor din regat.

Tariq revăzu în minte clipa în care îşi făcuseră apariţia, la capătul treptelor, mână în mână. De parcă erau un întreg, iar fiecare dintre ei – o extensie a celuilalt.

Ar fi trebuit să ştie asta. Ar fi trebuit să vadă nu doar cu ochii, ci şi cu inima.

Tariq tresări, trezindu-se din amintiri, în clipa în care califul coborî în grabă aceleaşi trepte sub forma unor braţe deschise. De data aceasta, nu îşi mai făcu o intrare triumfală. Mergea cu paşi repezi, lipsiţi de ceremonie. Era însoţit de *shahrban*-ul din Rey şi de căpitanul gărzii regale.

— Ce căutaţi aici?

Regele-băieţandru nu mai irosea timpul cu formalităţi deşarte.

Tariq îl aprecia pentru asta. Dar foarte puţin.

Shahrban-ul îi aruncă o privire lui Omar, apoi îşi mută ochii de la Rahim la Tariq.

— *Sayyidi,* poate că ar trebui să...

— Şeherezada a dispărut, spuse Tariq, pe acelaşi ton lipsit de ceremonie.

Căpitanul gărzilor îl apucă pe Tariq de capetele *ridei'.*

— Ştiam eu că n-ar fi trebuit să ţi-o încredinţez în grijă, netrebnic ce eşti...

Rahim scoase, fără veste, iataganul din teacă şi îi îndreptă vârful spre gâtul căpitanului gărzilor. *Shahrban*-ul rosti un ordin scurt, scoţându-şi şi el arma din teacă.

Omar rămase pe loc, observând conflictul cu o expresie tulburător de senină.

— Ajunge! porunci, aspru, califul.

Ordinul răsună în întreaga sală.

Soldaţii se retraseră de-ndată.

Tariq îi făcu semn din cap lui Rahim. Acesta lăsă iataganul în pământ doar în momentul în care căpitanul gărzilor dădu drumul *ridei'* lui Tariq.

— Nu începem sub auspicii promiţătoare, prietene, îi spuse Omar lui Tariq, clătinând încet din cap. Dar încep să întrezăresc portretul tânărului calif şi să-ţi dau dreptate. Nu rosteşte multe vorbe, continuă el, cu ochii licărindu-i în lumina torţei susţinute de leul din dreapta. Dar pare că ştie să le aleagă pe cele corecte.

Califul zăbovi cu privirea asupra lui Omar. Deşi nu rosti vreun cuvânt, întrebări tacite i se citeau în ochii sfredelitori.

— Eu sunt Omar al-Sadiq, spuse şeicul, făcând un pas înainte. Şi mi s-a spus că eşti vrednic să-ţi acord încrederea mea.

— Cine ţi-a spus? întrebă califul.

— Tariq, firește, răspunse Omar, cu un zâmbet larg pe buze, dezvăluindu-şi strungăreaţă.

— A folosit el aceste cuvinte? întrebă Khalid, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu. Dar asta mi-a dat de înţeles în discuţia noastră. Prin alegerea făcută. Şi cred că a făcut alegerea corectă, adăugă apoi, după câteva clipe de tăcere.

Califul îşi îndreptă privirea spre Tariq.

— În ciuda diferendelor voastre, Şoimul cel Alb a ales să ţi se alăture, îi explică Omar. Am venit, aşadar, aici ca să luptăm împreună sub stindardul armatelor tale. Va fi o mare onoare dacă vei reuşi să-mi câştigi încrederea, deoarece îmi place soţia ta şi n-aş vrea să aflu că a păţit vreun rău.

Califul se crispă la faţă. Tariq îl văzu încleştându-şi mâinile în pumni.

— Şeherezada a fost dusă în cetatea Parţiei, continuă Omar. În mâinile sultanului din Amardha.

Shahrban-ul şi căpitanul gărzilor se încordară la auzul cuvintelor sale, deşi califul rămase încremenit în tăcere, cu chipul dăltuit, parcă, în piatră.

— Cred că a fost răpită de mercenari plătiţi. Oameni tocmiţi de Reza bin-Latief, unchiul lui Tariq, şi plătiţi de un sultan care vrea să te alunge de pe tron, spuse Omar, înclinându-şi capul într-o parte. Te întreb, aşadar, încă o dată – pot să-ţi acord încrederea mea?

Tăcerea se aşternu pentru o clipă peste toţi cei prezenţi.

— Ce vrei în schimbul încrederii tale, Omar al-Sadiq? îl întrebă, încet, califul.

Încheieturile i se albiseră în pumnii încleştaţi.

Tariq ştia că suveranul Khorasanului căuta şi el temei pentru care să dea crezare cuvintelor lui Omar. Deoarece Khalid Ibn al-Rashid nu ştia ce portret să-i creioneze şeicului beduinilor.

— Cel mai mic dintre două rele, îi răspunse Omar, fără şovăire.

— O propunere deloc măgulitoare.

— Mi-ar fi plăcut să am ocazia să-ţi fac o propunere mult mai bună, spuse Omar, râzând. Căci am avut prilejul să-mi petrec timpul în compania soţiei tale încântătoare, care a reuşit să-mi câştige inima. Pe de altă parte, se pare că are încredere în tine. Ca şi Tariq, de altfel. Aş vrea, aşadar, să te urmez. Dacă îmi vei lăsa oamenii în pace – şi îmi vei apăra pământurile unde am prins rădăcini şi înflorim – mă voi alătura oştii tale.

Califul căzu un timp pe gânduri, apoi îl ţintui cu privirea pe Tariq.

— Îi întorci spatele unchiului tău?

— Unchiul meu nu mai ţine seama de ţelurile luptei mele, răspunse Tariq, încleştându-şi maxilarul. Şi nici eu – continuă el, şovăitor, cuvintele împleticindu-i-se parcă pe vârful limbii – nu mai ştiu care sunt acestea. Dar Omar are dreptate – dacă unchiul Reza a luat-o pe Şeherezada împotriva voinţei sale – atunci tu eşti într-adevăr cel mai mic dintre cele două rele.

Califul încuviinţă din cap.

— Nu am timp să-i mobilizez pe toţi nobilii mei. Dar le pot da de veste celor din apropiere şi...

Se opri, îngândurat, aţintindu-l încă odată cu privirea pe Tariq.

— Cunoşti Templul Focului aflat în munţii din apropierea mării?

— Nu mi-e cunoscut.

— Îl ştiu eu, interveni Rahim, făcând un pas înainte.

Califul încuviinţă din nou din cap, de data aceasta spre Rahim.

— Vrei să le trimiţi celor de acolo un mesaj pentru mine cu ajutorul şoimului tău? îl întrebă apoi pe Tariq.

— Da, răspunse el, complet uluit. Pot să întreb de ce?

— Cunosc pe cineva care ar putea fi dornic să ne ajute.

COPACUL BANYAN[6]

Şeherezada se rezemă de peretele rece de piatră. O dâră de apă murdară i se prelingea necontenit printre picioarele încălţate în conduri. Lanţurile grele, ce îi atârnau de mâini şi de glezne, zornăiau la cea mai mică mişcare.

Nu ştia cât timp trecuse.

Poate câteva zile.

Era cu neputinţă să-şi dea seama, căci nicio rază de soare nu străpungea întunericul din celule.

Apa din cana murdară, lăsată lângă gratii, era sălcie. Până şi mirosul îi întorcea stomacul pe dos. Pâinea era veche şi uscată. Mânca doar atât cât să-şi păstreze puterile. Tatăl ei venise s-o vadă de două ori. S-o roage să-şi ceară iertare.

S-o determine să chibzuiască. Să i se alăture sultanului ca să încheie o pace durabilă.

Să capituleze.

Şeherezada îi întorsese spatele de fiecare dată. Dorindu-şi să dispară măcar pentru o clipă ca să nu mai fie nevoită să-l înfrunte.

Şi să nu mai simtă durerea covârşitoare a trădării lui.

Ştia prea bine că şi ea îl trădase la rândul ei, furându-i cartea, dar o carte nu are aceeaşi valoare ca o viaţă de om. Ca speranţa zilei de mâine.

Şi, cu ajutorul acestei cărţi, tatăl ei curmase numeroase vieţi în noaptea aceea fatidică din Rey. Spulberase numeroase speranţe ale zilei de mâine.

Şeherezada stătea acum într-un întuneric aproape desăvârşit. Singura torţă aflată la două celule depărtare arunca doar rareori câte o rază palidă de lumină.

La început, soldaţii veneau deseori să vadă ce face. Să se joace cu ea. Să o ameninţe. Să o înspăimânte, înfăţişându-i fapte inimaginabile.

O îmbrânceau. O băgau cu faţa în mizeria de pe podea. Îi răsuceau braţele la spate. Şi îi aruncau vorbe de ocară.

La început, crezuse că îşi vor duce ameninţările la bun sfârşit. Încercase să-şi facă curaj, convinsă fiind că avea să înfrunte torturi dintre cele mai

[6] Considerat arbore sfânt atât în religia şintoistă, cât şi în cea budistă, copacul este cunoscut şi sub numele de copacul-templu sau smochinul pagodelor – *ficus benghalensis.* Aspectul acestui copac este unul cu adevărat spectaculos şi se datorează faptului că arborele produce rădăcini neobişnuite, care cresc în aer şi coboară spre pământ ca nişte sfori. Odată ce aceste rădăcini ating pământul, se transformă în timp în trunchiuri lemnoase.

cumplite. Îşi aştepta soarta, în întuneric şi umezeală, cu inima fremătătoare şi ochii în patru... jurând că nu avea să verse vreo lacrimă.

Că nu avea să le ofere această satisfacţie.

Dar cu excepţia faptului că îi tăiaseră părul şi o băgau câteodată cu faţa în noroi, nu mergeau niciodată mai departe. Nu îi provocau un rău ireparabil.

Ceva îi împiedica.

Şeherezada nu era atât de naivă încât să-şi imagineze că respectul le stăvilea pornirile violente.

Nu, nici vorbă. Aceşti oameni nu cunoşteau noţiunea de respect.

Se întâmpla ceva dincolo de aceste ziduri. Şi era evident că soldaţii se temeau de acest „ceva".

Aceste gânduri îi confereau o oarecare alinare. O făceau să vadă avantajele unei reputaţii rău famate.

Ale unei reputaţii făurite din sânge şi mânie.

Să se teamă de soarta ce-i aşteaptă! *Să ştie ce înseamnă să te ascunzi în întuneric, temându-te de viitor*!

Să se teamă de suveranul Khorasanului!

Deoarece Khalid îi va sfâşia în bucăţi odată ce va nărui zidurile cetăţii.

Odată ce va afla că Şeherezada era ţinută captivă acolo.

Dar când se va întâmpla asta?

Şi se trezi din nou zbătându-se într-o vâltoare de gânduri. Înotând printre primejdiile unor dorinţe exacerbate. Căci nu avea nimic de câştigat dacă îşi dorea lucruri pe care nu le putea controla. Întâmplările din ultimele săptămâni o învăţaseră această lecţie.

Şeherezada înghiţi în sec, cu gâtul uscat, şi îşi ridică genunchii la piept. Fiecare ceas care trecea îi ştirbea, puţin câte puţin, fermitatea şi nu-şi putea permite să-şi piardă voinţa odată cu puterea. Refuza s-o facă.

Semăna cu un copac bătut de furtună. Ce nu voia să se frângă.

Niciodată.

Trebuia s-o găsească pe Irsa. Şi să fugă împreună din acest palat.

Cel puţin deocamdată, soldaţii nu o mai hărţuiau. Nu o mai făcuseră de câtva timp.

Cel puţin deocamdată, era complet singură.

Şeherezada îşi înfăşură picioarele cu braţele. Sunetul nasului ei înfundat tulbura tăcerea înconjurătoare. Torţa de deasupra celulei licări şi se stinse.

Lăsând-o complet în întuneric.

— Nu ţi-ai pierdut speranţa? se auzi deodată o voce aspră undeva dincolo de gratii.

Nu-i răspunse. Nu ştia dacă era un alt prizonier sau un soldat ce încerca să se joace cu ea. Şi să-i frângă voinţa.

— Mai trăieşti, copilă? repetă glasul, cu aceeaşi tonalitate aspră şi răguşită, ca cea a unor frunze moarte, spulberate de vânt pe un caldarâm de granit.

Păstră în continuare tăcerea.

Nu voi ceda. Niciodată.

— Mai trăieşti, copilă?

— Da, ticălos ce eşti, îi răspunse ea, în cele din urmă, oftând adânc şi tare. Ce credeai?

— Prea bine, spuse vocea, tuşind.

Era evident că stăpânul ei era bătrân, poate chiar bolnav.

— Te-am urmărit în aceste patru zile. Ai curaj.

— Îţi închipui, probabil, că ar trebui să mă simt măgulită?

— Nu, răspunse vocea, înăbuşită de un alt acces de tuse.

— Atunci, ce vrei?

— Nu ştiu încă, răspunse omul, după câteva clipe de tăcere.

— Atunci, lasă-mă în pace!

— Ai altceva mai bun de făcut?

— Nu.

— Nici eu, răspunse bătrânul straniu, adâncindu-se din nou în tăcere. Îmi aminteşti de ceva anume, spuse apoi.

Şeherezada se agită pe loc, aţintindu-şi ochii în tavan, iar lanţurile zornăiră de jur-împrejur.

— De ce anume?

— De copacul banyan unde obişnuiam să mă ascund pe când eram copil.

În ciuda împrejurărilor în care se afla, cuvintele bătrânului îi stârniră interesul, căci nu se asemăna cu niciunul dintre soldaţii care o hărţuiseră până atunci.

— Copacul banyan?

Foşnetul ce se auzi în întuneric o făcu să creadă că vizitatorul ei straniu se aşezase pe podea.

— Când făceam năzbâtii, copil fiind, începu el, dregându-şi glasul, mă ascundeam în scorbura unui banyan bătrân de la marginea junglei ca să scap de pedeapsa tatălui meu.

— Şi de ce îţi reamintesc de acest copac?

— Pentru că, de-a lungul timpului, aceşti arbori distrug totul în jurul lor.

— Îţi mulţumesc pentru această poveste minunată, bătrâne, îi ripostă Şeherezada, râzând sardonică.

— Ţi-am spus-o ca pe un cuvânt de măgulire, îi răspunse el, chicotind uşor.

— Să-mi fie cu iertare pentru că nu mi s-a părut deloc aşa.

— În ţinutul meu de baştină, suntem învăţaţi să vedem lucrurile prin prisma unui ciclu permanent. Şi am văzut acest ciclu în viaţa copacului banyan. Arborele creşte înalt, cu trunchiul lat şi puternic, oferind adăpost tuturor celor care îl caută. De-a lungul timpului, devine atât de mare, încât distruge totul în jurul său. L-am văzut însă conferind viaţă noilor lăstari. Dăruind rădăcini noilor copaci. Şi sădind seminţe noi. Semeni cu acest copac, pentru că revăd în tine povestea vieţii lui. Începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor. Speranţa că seminţele vor încolţi şi vor creşte, chiar şi în întuneric.

Inima Şeherezadei începu să-i bată năvalnic în piept.

Vocea bătrânului căpăta inflexiuni tot mai profunde în timp ce vorbea. Îşi pierdea răguşeala. Şi devenea tot mai răsunătoare ca un tunet îndepărtat.

— Încearcă să devii începutul şi sfârşitul, Şeherezada al-Khayzuran!

O scânteie îşi făcu loc în sufletul Şeherezadei.

— Încearcă să fii mai puternică decât tot ce te înconjoară!

Chipul rajputanului se ivi deodată în lumina fremătătoare.

— Învaţă-ne rostul sacrificiilor!

CAPUL UNUI ŞARPE ÎNARIPAT

Armata ce-şi croia drum spre porţile Amardhei era cu totul neobişnuită.

O armată cum nu mai fusese văzută de multă vreme.

În fruntea ei, călărea un rege-băieţandru sub un stindard cu două săbii încrucişate. Purta o armură din aur şi argint şi o *rida* neagră, extrem de austeră. Era flancat, de-o parte şi de alta, de unchiul şi de vărul său. Unul purta o mantie cu un balaur brodat pe spate, iar celălalt un medalion cu însemnele rangului său de căpitan al gărzii regale.

Tânărul rege era însoţit de un băiat în veşminte albe, ce călărea sub stindardul unui şoim. Un băiat ce îi era duşman doar cu câteva zile în urmă.

Îi urma o oaste alcătuită din cei mai iscusiţi călăreţi de pe tărâmul Mării de Nisip. Călăreţi ce nu mai porniseră la război de multă vreme.

Deasupra lor zbura un tânăr cu capul pleşuv, ce-i strălucea în bătaia soarelui de amiază. Un tânăr cu cercei de aur în fiecare ureche. Ce zbura pe un şarpe înaripat, cu solzi întunecaţi ca noaptea şi aripi unduioase de piele.

Un şarpe al cărui strigăt spulbera tăcerea deşertului ca sunetul strident al pietrei scrijelite cu vârful unor cuie.

Oastea, condusă de un rege-băieţandru şi un şarpe înaripat, mergea într-un ritm concertat.

Oferind un tablou straniu. Şi înspăimântător totodată. Tabloul unei oşti animate de o vâltoare de sentimente.

Dar nu de furie.

Căci regele-băieţandru, aflat în fruntea ei, îşi stăvilise mânia înainte de a porni spre Amardha. Încătuşând-o în frâiele voinţei sale.

O voinţă ameninţătoare. Şi o mânie primejdioasă. Ce putea fi în orice clipă descătuşată.

La fel de ameninţătoare şi de primejdioasă ca şarpele înaripat.

Un licăr apăru în ochii regelui-băieţandru când porţile cenuşii ale Amardhei i se iviră în cale. Un licăr ce se stinse la fel de repede cum apăruse.

Nu, nu se afla aici ca să caute răzbunare.

Căci răzbunarea era un lucru meschin şi zadarnic.

Nu, nu se afla aici ca să-şi regăsească soţia.

Căci nu o pierduse nicicând.

Nu, nu se afla aici ca să negocieze un armistiţiu.

Căci un armistiţiu sugera acceptarea unui compromis.

Regele-băieţandru dădu pinteni armăsarului său negru al-Khamsa, care porni în galop, stârnind în urma lui un nor de praf şi grohotiş.

Se afla aici ca să distrugă cetatea din temelii.

O ÎNFRUNTARE INEGALĂ

Tabloul armelor zornăitoare şi nechezatul cailor confereau deşertului un aer straniu, încărcat de presimţiri. Deşi Irsa n-ar fi putut să spună dacă erau sau nu de bun augur. Străbătea însă, cu paşi uşori, împrejurimile noii tabere, încercând să-şi păstreze calmul şi speranţa.

— E... tulburător, nu-i aşa? începu ea, aruncându-i lui Rahim o privire piezişă.

— N-aş zice că *tulburător* este exact cuvântul potrivit, îi răspunse el, cu un zâmbet pe buze, ce nu-i îndulci însă expresia gravă de pe chip.

Ea îl privi îngândurată. Văzându-i tristeţea din ochi, Rahim îi luă mâna într-a sa. Irsa îşi împleti degetele cu ale lui, de parcă erau hărăziţi să rămână pentru totdeauna contopiţi în felul acesta.

Străbăteau tabăra fremătătoare şi agitată. Membrii gărzii regale tocmai ridicaseră cortul lui Khalid şi le înălţau acum pe ale lor. Soldaţii beduini se ocupau de cortul peticit al lui Omar.

Cu mâinile încă strâns împletite, Rahim şi Irsa îi priveau pe oameni lucrând în tăcere, într-un ritm armonios.

— Ţi-e teamă? îl întrebă Irsa.

El nu-i răspunse imediat.

— Puţin, îi mărturisi, în cele din urmă. În majoritatea bătăliilor în care am luptat, am avut de partea noastră elementul-surpriză. Acum, însă, când mărşăluieşti cu o oaste spre porţile unei cetăţi şi îţi ridici degrabă tabăra, factorul-surpriză nu-şi mai are rostul, continuă Rahim, râzând uşor. Dar califul pare un strateg iscusit. Şi nu cred că e dornic să irosească inutil vieţile oamenilor.

— Îl placi, spuse Irsa, zâmbind. Nu-i aşa?

— Nu chiar, răspunse Rahim, pufnind pe nas.

Dar Irsa îl cunoştea prea bine. Ştia că îl respecta pe Khalid mai mult decât voia s-o recunoască.

— Nu te teme! Căci nu-i voi spune nimic lui Tariq.

— Poţi să-i spui dacă vrei, îi răspunse, dând ocol unei dune mici de la marginea taberei. Oricum, nu se va schimba nimic. Eu şi Tariq suntem mereu marginalizaţi, adăugă Rahim, lovind o piatră cu piciorul. Tariq este încă revoltat deoarece califul i-a interzis să-l însoţească în Amardha atunci când îi va cere sultanului să capituleze.

— Nu înţeleg de ce vrea să se ducă, spuse Irsa, cu o privire încruntată. Ca să fiu sinceră, nu înţeleg nici intenţiile lui Khalid. Mi se pare puţin probabil ca sultanul s-o elibereze pe Şazi doar pentru că i se cere acest lucru.

— Dar şi aşa, eu le înţeleg dorinţa de a încerca măcar.

Rahim se opri pe loc, apoi se întoarse şi se aşeză în calea Irsei, protejând-o de o rafală de nisip.

— Cu toate acestea, tot nu eşti de acord cu Khalid, spuse Irsa, ferindu-şi ochii.

— Cred că ar trebui să ne ia cu el, răspunse Rahim, cu fermitate în glas. Nu există în tabără un arcaş mai iscusit ca Tariq. Califul va merge însoţit de tânărul mag de la Templul Focului şi de căpitanul gărzilor. Îl vor ocroti, fără doar şi poate, dar mă îndoiesc că îi vor pune siguranţa în pericol de dragul lui Şazi. Aş prefera să se implice şi alţii. Alţii în care am deplină încredere.

— Crezi că sultanul va capitula în faţa lui Khalid? îl întrebă Irsa, privindu-l cu ochi îndoielnici.

— Mai puţin important este să ne întrebăm dacă va capitula sau nu cât să aflăm dacă Şazi mai este sau nu în cetate.

— Te temi că sultanul i-a făcut vreun rău.

Nu era o întrebare.

— Ar fi o nesăbuinţă din partea lui să-i facă vreun rău, răspunse Rahim, oftând adânc. Îi suntem, de ani de zile, net superiori în toate privinţele. Deşi regatul Parţiei este extrem de îmbelşugat, n-a fost niciodată rivalul Khorasanului. Armatele, vistiernicii şi suveranii noştri au fost întotdeauna mai puternici.

— Până în ziua furtunii, îngăimă Irsa.

Rahim încuviinţă din cap.

Irsa îşi aţinti privirea spre Marea de Nisip.

— Rahim... crezi că îi va face rău lui Şazi?

— Ştii la fel de bine ca şi mine că Şeherezada poate să aibă singură grijă de ea, îi răspunse el, cuprinzându-i chipul în căuşul palmelor şi mângâindu-i obrajii cu degetele.

Irsa voia să dea crezare spuselor lui Rahim. Dar nu putea să uite întâmplările înspăimântătoare din ziua aceea nefastă când Şeherezada căzuse pradă urii Băiatului-Păianjen. Când ea şi Rahim fuseseră martorii unui incident ce s-ar fi putut transforma într-o tragedie.

Dacă nu i-ar fi sărit în ajutor, Şazi ar fi putut să aibă parte de o soartă cumplită în ziua aceea. Dacă Rahim n-ar fi fost acolo, sora ei ar fi putut să moară. El întruchipase glasul raţiunii într-un moment de cumpănă. Nu şovăise nicio clipă în faţa pericolului. Acţionase iute şi cu multă cumpătare.

Irsa nu avea cum să uite asta. Cum nu putea să uite nici faptul că Băiatul-Păianjen dispăruse a doua zi din tabără.

Nu. Nu putea să uite că ființe fățarnice stăteau la pândă, gata oricând de atac.

— O să-l rog pe Khalid, spuse ea, ridicându-și capul.

— Ce anume? o întrebă Rahim, clipind nedumerit.

— O să-l rog să vă ia cu el în Amardha. Ca pe o favoare personală.

— Îți mulțumesc, Irsa-*jan,* spuse el, zâmbind, cu chipul învăluit deopotrivă de uimire și recunoștință. Deși nu aveam de gând să te rog să vorbești în numele nostru, îți mulțumesc oricum.

— Te rog, murmură Irsa. Te rog s-o aduci acasă teafără și nevătămată! adăugă ea, amintindu-și cum Rahim o ajutase s-o salveze pe Șeherezada fără vărsare de sânge. Știu că vei găsi o cale.

El îi sărută mâna. Și continuară să se plimbe prin împrejurimile taberei.

După un timp, Irsa se opri.

— N-ar trebui să ne îndepărtăm prea mult de cortul lui Omar.

— Așa e, încuviință Rahim, râzând îmbufnat. Căci n-am chef de alte lecții moralizatoare.

— Nu poți să-l învinovățești pentru asta. Ne-au căutat ore întregi după dispariția Șeherezadei. Și și-au făcut griji cumplite.

Irsa simți din nou pe umeri povara vinovăției. Deși toată lumea o încredințase de faptul că n-ar fi putut să facă nimic ca s-o salveze pe sora ei – că, probabil, și ea ar fi fost răpită – Irsa se simțea încă vinovată deoarece cutreierase deșertul alături de Rahim.

Străbătură drumul spre cortul lui Omar într-o tăcere îngândurată. Aisha stătea afară, cu chipul pendulând între un zâmbet și o încruntătură.

Înainte de a apuca să-i mustre, Irsa se ridică pe vârfuri și îi șopti lui Rahim la ureche:

— Nu-ți face griji! O să vorbesc cu Khalid.

Se simți învăluită de un val de căldură când Rahim își apropie fruntea de a ei.

— O să-l fac să mă asculte, adăugă apoi.

— Știu, îi răspunse el, privind-o cu ochi sinceri și calzi. De asta te și iubesc.

•

Tariq nu se așteptase ca sultanul Parției să-i invite în palatul său. Se așteptase ca suveranul regatului dușman să-i întâlnească în deșert.

Însoțit de propria-i oaste.

Sultanul trimisese însă un sol, cerând să-i vorbească personal califului.

Acesta se hotărâse să meargă în Amardha sub stindardul unui armistițiu.

Shahrban-ul se împotrivise cu înverşunare. Califul rămăsese însă de neclintit în hotărârea sa, susţinând că intenţiile duşmanului său nu-i erau deloc străine. Cunoscând prea bine jocul lui Salim Ali el-Sharif. Califul refuzase să arate vreo urmă de teamă.

Khalid voia, mai presus de toate, să descopere unde se afla Şeherezada, bănuia Tariq. Exact cum îşi dorea şi el. Rămânea de văzut dacă hotărârea avea să se dovedească imprudentă sau nesăbuită. Dar era dificil să asedieze cetatea fără să ştie dacă Şeherezada se afla sau nu printre zidurile ei. Fără să ştie dacă exista mai întâi vreo cale prin care s-o salveze.

Fără să ştie dacă era în siguranţă.

Aşadar, în după-amiaza aceea, Tariq, Rahim, căpitanul gărzilor regale, un băiat cu capul pleşuv şi o mică escortă de soldaţi îl însoţiră pe calif în Amardha. Într-un palat pe care Tariq îl putea descrie ca fiind exagerat de somptuos. Fântânile arteziene de marmură, ce străjuiau grădinile, erau încrustate cu pietre preţioase. Apa se revărsa strălucitoare, presărată parcă cu pulbere de diamante.

Califul se întâlni cu sultanul în curtea principală. Căci refuzase să intre în palat. Nu spuse nimic când acesta se îndreptă spre el, cu un zâmbet larg pe chipul său onctuos.

— Khalid-*jan*! începu sultanul. Ai venit cu o ceată mult mai numeroasă decât ne-am înţeles. Credeam că vei fi însoţit doar de căpitanul gărzilor.

Califul nu-i răspunse. Stătea încremenit în tăcere, cu chipul dăltuit, parcă, în piatră şi gheaţă.

O umbră îi învălui privirea sultanului.

— Purtarea ta ar putea fi interpretată ca o ameninţare, dragă nepoate – faptul că ai venit la porţile cetăţii mele însoţit de o mică armată, ignorând astfel una dintre cele mai simple rugăminţi pe care ţi le-am adresat...

— Puţin îmi pasă cum îmi interpretezi faptele, ripostă califul, cu glas şoptit şi muşcător. Vreau doar să-ţi spun un singur lucru: vei plăti pentru ce-ai făcut.

— Chiar aşa? spuse sultanul, încrucişându-şi braţele pe piept şi etalându-şi mânecile elegante şi somptuoase ale mantiei, ce străluceau în bătaia soarelui de amiază.

— Nu am chef de jocurile astea, Salim. Unde e?

— Ai pierdut ceva însemnat, nepoate? întrebă el, cu un alt zâmbet arogant pe buze.

Auzindu-i spusele, Tariq făcu un pas înainte. Căpitanul gărzilor îl opri, ridicând o mână.

— N-am pierdut un *obiect*, Salim Ali el-Sharif. Spune-mi imediat unde se află Şeherezada! Înainte de a-ţi smulge cuvintele odată cu limba, continuă califul, cu maxilarul încleştat. Înainte de a preface cetatea în scrum.

Gărzile sultanului îl înconjurară din toate părţile, ţinându-şi mâinile pe plăselele săbiilor.

— Ai curaj, trebuie s-o recunosc, spuse sultanul, vădit netulburat. Cu atât mai mult cu cât te afli în palatul *meu.* Pe pământurile *mele.*

— Acesta este palatul tău – iar acestea sunt pământurile tale – pentru că asta *mi*-a fost voinţa. Şi aşa a fost mereu.

— Câtă aroganţă! exclamă sultanul, pufnind pe nas. Dacă aşa crezi, de ce n-ai venit să le iei?

— Din respect. Şi pentru că n-am vrut să stârnesc un război.

— Din respect? repetă sultanul, uluit, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Respect pentru cine?

— Pentru familia fratelui meu.

— Greşit! Dacă ai fi crezut că Parţia poate fi atât de uşor cucerită, ar fi fost deja a ta.

— Nu sunt atât de hrăpăreţ cum îţi imaginezi, răspunse, dispreţuitor, califul. Am de două ori mai mulţi vasali nobili, mai mulţi soldaţi şi mai multe arme. Cât priveşte armata jalnică pe care ai încercat s-o aduni în deşert, crezi că n-aş fi putut s-o decimez doar într-o singură zi, dacă aş fi fost dispus s-o fac?

— Cred că eşti doar un copil îngâmfat, care spune doar ce-i trece prin cap, fără să gândească, exact ca mama ta.

Califul îşi păstră calmul, în ciuda aluziei dispreţuitoare făcute la adresa mamei lui.

— Acum ai şansa să-ţi încerci norocul. Dar dacă o vei irosi, voi distruge palatul din temelii, piatră cu piatră. Şi ce soartă crezi că vei avea de te vei afla printre zidurile lui? Atunci, aşa să fie!

Se întoarse cu gândul să plece fără să-i ofere sultanului şansa de a-i răspunde.

— Mă îndoiesc că vei face asta, fiu de lele ce eşti. Mă îndoiesc din tot sufletul.

Şi spunând acestea, Salim aruncă ceva printre picioarele califului.

Tariq avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă despre ce era vorba.

Şi în momentul acela, ar fi vrut să nu o fi făcut. Să nu fi recunoscut obiectul ce zăcea pe pietrele de pavaj din curtea somptuoasă a sultanului. Să nu fi simţit durerea copleşitoare ce-i cuprinse sufletul.

Să nu fi simţit spaima şi ura deopotrivă.

Era o cosiţă neagră, împletită cu un şirag rupt de perle.

Califul şi însoţitorii săi încremeniră pe loc.

— Soldaţii îmi spun că miroase ca o grădină primăvara, spuse, încet, sultanul, fără urmă de emoţie.

Apoi, zâmbi. Încet. Şi crud.

Tariq îşi scoase sabia din teacă.

Nu vedea decât sânge în faţa ochilor.

•••

Khalid ştia că unchiul Salim va încerca să-l provoace.

Nu ştia însă cât de departe avea să meargă sultanul Parţiei.

Când văzu ce aruncase unchiul său pe pietrele de caldarâm, Khalid simţi pentru o clipă cum lumea din jur se preface în scrum. Că îşi dorea cu înverşunare să zdrobească ceva în pumni.

Înţelese însă degrabă jocul lui Salim. Faptul că încerca să-l provoace. Şi, deşi nu-şi dorea nimic mai mult decât să-i facă pe plac, ştia că mânia oarbă nu l-ar fi ajutat să-şi atingă scopul.

Mânia oarbă era apanajul unui băiat ce trăia în întuneric.

Nu al unui rege înţelept, aşa cum îşi dorea să fie.

Salim căuta un pretext prin care să-l atace pe Khalid cu sânge rece. Să-l ucidă în curtea palatului, în faţa tuturor acestor martori. Să-l masacreze fără milă, pretinzând că se apără.

Căci aceasta era cea mai bună cale prin care îşi putea asigura ascensiunea legitimă la tron. Fără ca acţiunile sale să fie învăluite în suspiciuni de trădare.

Khalid îşi păstră, aşadar, stăpânirea de sine, stăvilindu-şi mânia ce-i clocotea prin vene.

Nu făcu nimic. Nu spuse nimic. Hotărât să nu răspundă provocărilor. Să-şi descătuşeze furia şi durerea când se va afla mai târziu, singur, în deşert.

Sultanul Parţiei va plăti pentru faptele sale.

Cu vârf şi îndesat.

Dar nu acum. Nu în aceste clipe.

Din păcate, însă, Tariq Imran al-Ziyad nu ştia nimic din toate acestea.

Astfel, când băiatul îşi scoase sabia din teacă şi îl atacă pe sultanul Parţiei, Khalid înţelese ce avea să se întâmple cu mult înaintea celorlalţi.

O armată de soldaţi se ivi din umbrele grădinii, gata să sară în apărarea sultanului. Gata să-l nimicească pe cel ce îndrăznea să le atace regele.

Khalid scoase *şamşirul* din teacă fără să mai stea vreo clipă pe gânduri.

— Înapoi! îi strigă lui Tariq, apucându-l de umăr.

Khalid îşi flutură sabia prin aer, parând prima lovitură. Tariq reuşi să contracareze următorul atac cu o lovitură iscusită de sabie. Se aşeză spate în spate cu Khalid, în timp ce o trupă de soldaţi îi înconjură, mânuindu-şi,

ameninţător, armele. În curând, sunetul săbiilor trase din teacă răsună din toate părţile.

Deşi sângele îi clocotea prin vene, Khalid simţi o strângere puternică de inimă. Duceau o luptă fără sorţi de izbândă. Inegală în toate privinţele. Duşmanul era mult mai numeros.

Cu toate acestea, Khalid despică *şamşirul* în două în clipa în care doi soldaţi îl atacară. În clipa în care se declanşă haosul. Se uită în dreapta, aşteptându-se să-l vadă acolo pe Jalal. Aşa cum se aflase mereu. Încă de când Khalid era copil. De când murise Hassan. Scrutând, însă, împrejurimile cu privirea, realiză că lupta singur. Vărul său se afla angrenat într-o altă luptă ceva mai în depărtare.

Jalal nu îl căuta cu privirea pe Khalid. Aşa cum îi spusese în ziua aceea, în faţa treptelor bibliotecii din Rey, nu avea să mai fie umbra lui Khalid. Nu avea să mai vegheze asupra vărului său.

A regelui ce-i trădase încrederea.

Khalid strânse cu putere plăselele săbiilor.

Soldaţii îi împresurau tot mai tare. Khalid îl văzu pe unul dintre oamenii săi căzând secerat de tăişul nemilos al unui paloş. Ştia că trebuiau să se refugieze spre împrejurimile mai înalte ale curţii adâncite în pământ dacă voiau să ajungă teferi la porţi.

— Jalal! strigă Khalid, încercând să-i comunice intenţiile din priviri.

Vărul său nu îl auzea însă în tot acel vacarm. Khalid îşi flutură săbiile prin aer, spintecând apoi, cu ambele tăişuri, faţa şi pieptul unuia dintre soldaţii lui Salim. Un şuvoi de sânge ţâşni deodată, revărsându-i-se la picioare.

— Jalal!

De data aceasta, atât vărul său, cât şi Artan Temujin, care se lupta să-şi croiască drum spre Salim prin noianul de cadavre, îşi întoarseră privirea spre el.

Khalid îl văzu pe vărul său căscând ochii mari exact în clipa în care Artan scoase un strigăt, încercând să-l pună în gardă. Căci îl zări mult prea târziu pe soldatul ce se pregătea să-i aplice lovitura de graţie. Se răsuci pe călcâie în încercarea de a evita atacul...

O siluetă se năpusti apoi, din dreapta, ca să împiedice măcelul.

Ca să-l salveze.

Era băiatul cu care se luptase în noaptea aceea în deşert.

Rahim.

Prietenul lui Tariq Imran al-Ziyad. Şi iubirea Irsei al-Khayzuran.

Khalid văzu într-un moment zdrobitor cum alţi doi soldaţi se năpustiră asupra lor. Califul îşi agită săbiile, încercând să-şi dezarmeze atacatorul.

Rahim nu reuşi să înfrunte următorul atac.

Tăişul unei săbii îi străpunse abdomenul.

Khalid îl apără pe Rahim, alungându-l pe atacator şi spintecându-i pe cei din apropiere. Îl trase mai aproape de el şi strigă după ajutor. Nimeni nu îl auzea însă printre zgomotele stridente ale armelor şi strigătele răniţilor.

Apoi, totul încremeni deodată în jurul lui Khalid.

La porunca lui Salim.

Ridicându-şi privirea, Khalid îl văzu pe Artan Temujin la o aruncătură de băţ de sultanul Parţiei, cu palmele întinse...

O aureolă de foc îi învăluia capul lui Salim Ali el-Sharif.

Sultanul stătea înmărmurit pe loc, cu ochii bulbucaţi de spaimă.

— Ne laşi să plecăm, spuse Artan, clar şi răspicat. Şi nu vei veni după noi, continuă el, retrăgându-se câţiva paşi, în timp ce aureola de foc din jurul capului sultanului devenea tot mai mare. Iar, pe viitor, te sfătuiesc să înveţi ce înseamnă să porţi o conversaţie politicoasă.

•

Şeherezada păstră tăcerea când Vikram ridică mâinile spre gratiile de metal ale celulei ei. Suflă încet spre grilajul de fier şi metalul începu să se înroşească.

Uitase demonstraţia pe care o văzuse cu multe luni în urmă pe terenurile de instruire. Dar îşi aminti totul în clipa aceea – Biciul din Indostan era un înghiţitor de flăcări. Încinsese tăişul *talwarului* doar printr-o simplă suflare. Şi îşi încheiase demonstraţia printr-un număr cu adevărat uluitor.

Acum îl privea cum îndoia cu uşurinţă metalul topit, fără ca focul să-i pârjolească pielea. Îndepărtând suficient gratiile celulei, îşi croi apoi drum spre ea.

— Nu avem prea mult timp, murmură Vikram, aşezându-i-se alături. Soldaţii ar putea să vină oricând să vadă ce faci.

O înjurătură îi scăpă printre buze când dădu cu ochii de lanţurile ce îi ţineau încătuşate mâinile şi gleznele.

— Cum...

— Nu e momentul să pui asemenea întrebări, micuţă neastâmpărată ce eşti! îi răspunse el, mormăind nemulţumit. Pot să topesc lanţurile prinse de cătuşe, dar când te vei mişca, vei face suficient zgomot cât să trezeşti şi morţii din morminte. Lucru deloc salutar. Iar cătuşele sunt foarte grele. Lucru care iar nu ne este de folos.

Şeherezada încuviinţă din cap, fără grai. Nu-l auzise niciodată pe rajputan spunând atâtea lucruri dintr-o singură suflare.

Excepţie făcând povestea despre copacul banyan.

Vikram ridică lanţul de lângă piciorul ei. Metalul scoase un sunet răsunător.

— Când voi topi lanţul, cătuşele se vor încinge. S-ar putea să te ardă.

— Prefer arsurile decât să rămân captivă aici.

— Exact aşa cum mi-am şi imaginat, răspunse el, tuşind, vădit amuzat. A fost un timp – nu prea îndepărtat – când te-aş fi lăsat bucuros să putrezeşti aici.

Înţelese de-ndată la ce se referea. La noaptea furtunii, când Şeherezada îl trădase pe Khalid în ochii lui Vikram. Dar şi pe *el.*

— Pot să-ţi explic...

— A trecut vremea aceea.

Vikram cuprinse lanţul în căuşul palmelor şi suflă încet printre buze.

Când metalul începu să se încingă, Şeherezada simţi în piept senzaţia de furnicătură ce îi era atât de cunoscută. Trase, uimită, aer în piept.

Senzaţia se înteţi odată cu căldura fierului tot mai încins. Şi mai incandescent.

Şeherezada se simţea cuprinsă de un sentiment straniu – ca o scânteie ce îi aprindea sângele. Deşi lanţurile erau încinse, nu simţea durerea. Doar acest sentiment straniu, ce o determina să scruteze metalul cu intensitate. Să-l privească pe Vikram cum topea lanţurile.

Este oare cu putinţă...

Lăsând prudenţa deoparte, Şeherezada cuprinse în mâini cătuşele gleznelor. Atingându-le cum atingea covoraşul fermecat.

— Ce faci? întrebă rajputanul, cu glas aspru şi răguşit, ţintuind-o cu ochii lui negri ca noaptea.

Nu-i răspunse.

Exact aşa cum îşi imaginase, Şeherezada nu simţea nici urmă de durere, deşi ştia prea bine că fierul era îndeajuns de încins încât să-i pârjolească pielea. Când atinse metalul, vraja indusă de Vikram puse stăpânire pe ea, răspândindu-se încetul cu încetul.

Împletind vraja cu harurile ei tainice, Şeherezada porunci cătuşelor să se desprindă. Porunci magiei să se supună voinţei ei tacite.

Cătuşele încinse căzură la pământ.

Neştiind cum să reacţioneze, Şeherezada izbucni în râs.

Artan se înşelase. La fel cum avusese şi dreptate. Da, aşa e, n-ar fi trebuit să fugă, în nopţile petrecute pe ţărm, de încercările lui de a o provoca. Ar fi trebuit să-şi înfrunte temerile. Dar nu aşa cum îşi imaginase Artan. Căci harurile ei tainice prindeau viaţă doar prin puterea voinţei şi prin *atingere.* Numai atunci când stăpânea lucrurile prin puterea voinţei – lucruri înzestrate cu aceleaşi haruri stranii ca ale ei – putea să-şi manipuleze abilităţile uluitoare.

Exact aşa cum îşi imaginase. Şeherezada prelua vraja din lucrurile înconjurătoare.

Văzându-i puterile extraordinare, Vikram se înclină într-o parte, gata să se prăbuşească în apa murdară de la picioarele ei.

— Cum...

— Nu e momentul să pui asemenea întrebări..., îi răspunse ea, tachinându-l.

El mormăi nemulţumit, apoi se ridică în capul oaselor.

— Ai rămas la fel de neastâmpărată.

— Cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată, zise Şeherezada, zâmbind. Ajută-mă acum să-mi scot şi cătuşele de la mâini ca să pornim în căutarea surorii mele şi să plecăm din acest loc uitat de lume!

COCHILIA ALBĂ

Călăreau în galop. În tropot de copite. În bătaia vântului. În stropi de sudoare.

Într-o tăcere mormântală.

O ceată zdrobită de bărbaţi.

Khalid nu se lăsa copleşit de vinovăţie. Refuza să capituleze în faţa regretelor. Trebuiau să fugă din cetate. Cât mai departe de mândria rănită a lui Salim.

Îşi vedeau, aşadar, de drum. Străbătând în galop alei, poteci. Răsturnând în cale o tejghea cu fructe. Şi stârnind o cascadă de înjurături mânioase. Femeile îşi luau copiii din calea lui Khalid, ţipând şi alergând totodată.

Vinovăţia i se strecura din nou în suflet. Sfâşiindu-i inima.

Nu avea importanţă. Trăirile sale nu mai aveau vreo importanţă. Nici viaţa *lui* nu mai avea importanţă.

Multe alte lucruri erau acum mai însemnate.

Khalid îl ţinea pe Rahim în şa lipit de piept. Văzând cum sângele băiatului i se prelingea printre degete. În şa. Şi pe frâie.

Îi simţea trupul tot mai vlăguit şi lipsit de viaţă.

— Grăbiţi-vă! strigă Khalid peste umăr, dându-i pinteni lui Ardeshir.

Armăsarul ţâşni la fugă, cu muşchii încordaţi, presăraţi de sudoare.

Imediat ce trecură de porţile cetăţii şi ajunseră în deşert, Khalid trase frâiele lui Ardeshir şi descălecă din sa.

Tariq îl susţinu pe Rahim şi îl aşeză cu grijă pe pământ.

Chiar şi de la depărtare – aruncând doar o privire superficială – Khalid vedea prea bine că nu mai era nimic de făcut. Rana era prea adâncă. Şi pierduse prea mult sânge. Îşi îndreptă privirea spre Artan. Îşi aminti că – atunci când era copil – Musa Zaragoza îi vindeca rănile cu ajutorul vrăjilor.

Erau însă doar nişte simple zgârieturi. Nu răni de război.

Artan se aplecă deasupra băiatului. Trase de un cercel din ureche şi îşi plimbă mâinile de jur-împrejurul rănii sângerânde. O lumină licări de două ori, apoi se stinse. Cu o privire şi o expresie gravă pe chip, Artan îi confirmă bănuielile lui Khalid. Tariq Imran al-Ziyad îşi trecu o mână prin păr, pătându-şi fruntea de sângele prietenului său. O dâră sângerândă începu să se prelingă din colţul gurii lui Rahim. Tuşi, iar sângele îi ţâşni în şuvoi.

Fiul lui Nasir al-Ziyad se aplecă deasupra lui, strângându-i o mână însângerată într-a sa.

— Rahim...

El clătină o singură dată din cap.

— Şi eu, îngăimă, cu glasul şoptit ca o boare de vânt – ca un suspin frânt.

Khalid se lăsă în genunchi. Şi îi puse o mână pe umăr.

— Îţi mulţumesc, Rahim, îi spuse califul, susţinându-i ochii albaştri cu privirea-i sfredelitoare şi intensă.

Rahim înghiţi în sec. Şi dădu uşor din cap. Făcând o plecăciune.

— *Sayyidi*!

— Aş putea să fac ceva pentru tine? îl întrebă Khalid, gâtuit de emoţie.

— Irsa..., murmură Rahim, cu ochii împăienjeniţi.

— Da?

— Aveţi grijă..., începu el, oprindu-se apoi, copleşit de un acces de tuse.

Dârele stacojii de sânge din colţul gurii i se prelingeau tot mai iute.

— ... să nu se simtă niciodată singură. Să aibă mereu parte de iubire.

— Îţi promit, îi răspunse Khalid, cu un nod în gât.

— Tariq, spuse apoi Rahim, strângându-l de mână.

— Da, îi răspunse, cu glas gâtuit.

— Uneori, îngăimă el, familia pe care o alegi... e mai puternică decât legăturile de sânge.

Respiră uşor. Pieptul îi fremătă de două ori.

Khalid îşi aţinti privirea într-un punct mort, în timp ce lacrimi tăcute brăzdau obrajii lui Tariq Imran al-Ziyad.

Nu se clinti din loc până nu se opriră.

Nimeni nu se clinti.

•

Irsa aştepta veşti în cort, unde stătea alături de Aisha. Omar se ducea deseori să vadă dacă Tariq şi însoţitorii săi se întorseseră în tabără. Ultima dată când o făcuse, Irsa îşi dorise să îl însoţească, dar conchise, în cele din urmă, că era mai înţelept să rămână în cort.

Să nu mai provoace şi alte necazuri.

La urma urmei, stârnise suficiente valuri. Punându-i pe toţi pe jar în ziua dispariţiei lui Şazi. Pe lângă îngrijorările create de perspectiva unui război. Şi drumul spre Amardha.

Dacă la început totul i se păruse palpitant, acum se simţea istovită. Îşi dorea să se întoarcă într-un singur loc. Să ştie ce avea să-i rezerve ziua de mâine.

Să-i aibă alături pe toţi cei dragi. Să fie cu toţii în siguranţă.

Se întrebase un timp dacă avea motive să-şi facă griji pentru ce avea să se întâmple în cetate în ziua aceea. La urma urmei, bărbaţii erau plecaţi de ceasuri bune, dar Aisha o încurajase, spunându-i că purtau cu ei stindardul

unui armistiţiu. Aceste negocieri erau cât se poate de fireşti. Un schimb de replici meşteşugite, menite să înfăptuiască o acţiune însemnată.

Irsa spera că se vor întoarce în scurt timp.

În timp ce călărea prin deşert cu o zi în urmă, găsise în cale o cochilie albă, gravată cu o floare. Îi amintea de povestea pe care i-o spusese lui Rahim – fără graţie şi talent – în noaptea în care îşi croise drum spre cortul lui.

Povestea peştişorului cu aripi din petale albe.

Aceea era noaptea, credea Irsa, când se îndrăgostise de Rahim.

Astfel, când găsise cochilia cea albă, i se păruse firesc s-o adăpostească printre faldurile mantiei sale. Ştia că era un gest naiv din partea ei, dar se gândea să i-o ofere mai târziu. Poate atunci când toate aceste lucruri vor trece. Căci cochilia era extrem de fragilă. Gata oricând să se spargă. Dar putea să i-o arate. Şi să-l facă să zâmbească.

Îi plăcea atât de mult zâmbetul lui.

Pe când stătea pierdută în gânduri – şi printre amintirile surâsului său fermecător – cineva deschise fâşia cortului şi un val de aer deşertic o învălui în suflarea lui.

— Aisha!

Irsa se întoarse la auzul numelui soţiei lui Omar, deşi nu pe ea o strigase.

Omar avea chipul cadaveric.

Simţea cum sângele îi clocoteşte prin vene, deşi lumea din jur părea să fi încremenit pe loc.

Şeherezada! Sora ei păţise ceva.

Irsa se lupta să respire. Şi să-şi adune gândurile.

Aisha porni spre Omar, cu paşi repezi şi siguri.

El nu mai spuse nimic. Dar ea părea să-i înţeleagă tăcerea. Întotdeauna comunicau fără vorbe. Omar o ţintui cu privirea pe Irsa, apoi se uită din nou la soţia lui, vorbindu-i fără cuvinte.

— Irsa-*jan,* spuse încet Aisha, odihnindu-şi mâna pe pieptul lui. Vrei să vii cu mine?

Irsa se ridică în picioare, cu genunchii fremătători. *Sora ei*!

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Nu, interveni Omar, trăgând adânc aer în piept şi luându-i mâna Aishei în palma-i cioturoasă. O însoţesc eu.

— Ce s-a întâmplat? repetă Irsa, făcând un pas înainte.

Trupul nu părea să-i mai aparţină. Iar glasul îi răzbătea din depărtare – ca un ecou înăbuşit peste ape.

Omar se îndreptă spre ea. Închise ochii, trăgând adânc aer în piept. Şi îi cuprinse mâinile în căuşul palmelor sale.

— Da, draga mea. S-a întâmplat ceva.

— Şeherezada a...

Se opri, căci nu-şi putea duce gândul la bun sfârşit.

— Nu, îi răspunse el, clătinând din cap. A avut loc o luptă la palat, continuă Omar, cu glas şovăitor. Şi Rahim a fost ucis.

Rahim? Pământul începu să i se clatine sub picioare.

— Nu! îngăimă Irsa, clătinând din cap, cu o voce ce-i părea străină, înăbuşită parcă de valurile mării. Nu e cu putinţă.

— Îmi pare atât de rău, Irsa-*jan.*

Nu putea da crezare cuvintelor lui. Refuza s-o facă.

Rahim nu era mort. Se duseseră să vorbească sub stindardul unui armistiţiu. Aşa îi spusese Aisha. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic rău.

Nu putea fi adevărat.

— Unde este? întrebă, în cele din urmă, cu un glas ce îi părea mult prea răsunător.

— Nu cred că..., răspunse Omar, cu o grimasă pe chip.

— Nu. Vreau să-l văd.

— Însoţeşte-o, Omar! interveni Aisha, cu glas sumbru. Nu mai e o copilă.

Şeicul tribului de beduini oftă adânc, apoi îi cuprinse cu braţul umerii Irsei. Cu ultimele puteri, ea reuşi să facă un pas, apoi încă unul, ieşind împreună din cort într-un amurg de soare magnific. Cerul era scăldat în nuanţe de roz şi portocaliu. În culori strălucitoare, ce-ar fi trebuit să o încălzească. Şi să-i readucă zâmbetul pe buze.

Iubise dintotdeauna amurgul. Părea că cineva scotea soarele din bârlog, iar astrul ceresc se împotrivea cu îndârjire, lăsând în urmă dâre colorate şi luminoase, ce-aveau să dispară printre stele.

Irsa privea cerul deşertului în timp ce mergea. Priveliştea i se înnegură în faţa ochilor şi îşi acoperi ochii cu mâna.

Nu. Nu era cu putinţă.

Nu mai departe de dimineaţa aceea, Irsa se plimbase cu el prin aceste locuri. Îl ţinuse de mână.

Şi îl văzuse zâmbind.

Câţiva soldaţi stăteau de strajă în faţa cortului lui Khalid. Când îl văzură pe şeic, se dădură la o parte, lăsând-o pe Irsa să intre.

Când trecu pragul cortului, toţi cei prezenţi se ridicară în picioare.

Căpitanul gărzilor îi aţinti calea.

— Nu cred că e înţelept să...

— Las-o să se apropie! spuse, încet, Khalid.

Căpitanul gărzilor o ţintui o clipă cu privirea. Îi puse mâna pe braţ. O strânse uşor. Apoi se dădu la o parte.

Irsa încremeni pe loc. Cu inima frântă.

Tariq şi Khalid stăteau în jurul unui pat ridicat pe o platformă. Platoşa de argint a lui Tariq îşi pierduse strălucirea, iar ochii îi erau învăluiţi într-o expresie rătăcită. Chipul îi era brăzdat de sudoare şi nisip. Khalid avea mâinile murdare, iar armura din aur şi argint era presărată de pete întunecate. Amândoi aveau mantiile pătate cu urme sângerii. Roşii pe mantia albă a lui Tariq. Şi stacojii pe cea neagră a lui Khalid. Pete pe care nu le puteai ignora cu uşurinţă.

Irsa ştia că acestea nu erau o minciună. Căci sângele nu minte.

Se îndreptă spre ei, cu paşi şovăitori, de parcă ar fi fost în transă, simţind cum sângele îi îngheţa în vene.

Rahim zăcea pe patul ridicat pe o platformă. Complet inert. Dacă nu l-ar fi privit cu atenţie, ar fi crezut că doarme.

Se opri la câţiva paşi distanţă.

— Cum..., îngăimă ea, dregându-şi glasul.

Nu mai putea să joace rolul şoricelului. Căci nu mai era un şoricel speriat. Datorită lui Rahim. Îşi ridică semeaţă capul.

— Cum s-a întâmplat?

— A fost vina mea, îi răspunse Tariq, cu glasul frânt.

Încărcat de un dispreţ faţă de sine pe care nu îl puteai tăgădui.

— Nu, spuse Khalid. Dacă a fost vina cuiva, atunci a fost a tuturor. Mai ales, a mea, adăugă, venind spre ea. Mi-a salvat viaţa, Irsa*-jan.* Iar ultimele lui gânduri s-au îndreptat spre tine.

Irsa încuviinţă din cap, cu ochii mari, fără să clipească.

— Aşa e Rahim. Se gândeşte mereu la alţii.

Auzindu-i spusele, căpitanul gărzilor ieşi din cort, scoţând un geamăt înăbuşit de durere.

— Vrei să rămâi singură cu el? întrebă Khalid, ţintuind-o cu privirea.

Irsa îşi ridică ochii. Doar cu câteva zile în urmă, o înspăimântase cu aceeaşi privire sfredelitoare pe care i-o arunca acum. Pătrunzându-i parcă până în cele mai tainice cotloane ale sufletului. Acum, însă, vedea doar o privire iscoditoare. O privire ce încerca pur şi simplu să o înţeleagă.

Şi să-i ofere ajutor.

— Da, te rog, îi şopti ea.

Khalid îi privi pe ceilalţi. Aceştia părăsiră cu toţii cortul, cu excepţia lui şi a lui Tariq.

Tariq se opri în faţa ei, înalt şi înveşmântat în mantia-i albă, presărată cu pete roşii. O strânse, tandru, la piept.

— Îmi pare nespus de rău, greieraşule, îi spuse, cu chipul ascuns în părul ei.

Nu-i mai părea acum atât de impunător. Înainte, îl considera statuar. Plin de energie şi vigoare. De tot ceea ce Irsa îşi dorea să întruchipeze. Indestructibil şi incapabil să cedeze în faţa cuiva.

Acum părea doar un băiat care îşi pierduse cel mai bun prieten.

Un băiat care putea să piardă.

Irsa nu-i putea răspunde prin cuvinte, aşa că dădu doar din cap.

După ce plecară, se aşeză pe marginea patului ridicat pe platformă. În mod straniu, nu simţea nici urmă de durere. De parcă ar fi ieşit din propriul trup. Rahim părea că doarme. Cineva încercase să-l spele de sânge, dar o dâră încă îi brăzda gâtul. În ciuda acesteia, Irsa avea senzaţia că putea să-l trezească doar printr-o simplă atingere.

Scrută un timp, în tăcere, dâra de sânge.

Scoase apoi, din faldurile mantiei, cochilia albă, gravată cu o floare.

— Voiam să-ţi dăruiesc asta.

Tăcu. Aşteptând, parcă, un răspuns.

Un suspin înăbuşit îi scăpă printre buze. Îşi simţea inima sfâşiată ca de tăişul unui pumnal. Deşi voia să pună capăt durerii, se lăsă purtată în voia ei. Nu voia să fie nevolnică. Nu era momentul să fie aşa. Iar stăvilirea durerii – a sentimentelor sfâşietoare pe care le simţea în clipele acelea – ar fi fost un semn de slăbiciune.

De negare a propriei identităţi.

— M-am..., îngăimă ea, trăgând adânc aer în piept ca să dea glas cuvintelor. M-am simţit singură aproape toată viaţa. Până te-am cunoscut pe tine, continuă, punându-i cochilia pe piept. Dar îţi promit că nu mă voi mai simţi niciodată singură. Nu te voi uita niciodată, murmură, ridicându-se, şovăitoare, în picioare. Te voi purta mereu în sufletul meu. Te iubesc, Rahim al-Din Walad. Şi îţi mulţumesc pentru dragostea pe care mi-ai împărtăşit-o.

Spunând acestea, Irsa se întoarse şi porni spre intrarea cortului, cu capul sus, deşi tremura ca varga.

Khalid şi tânărul mag de la Templul Focului aşteptau afară, în lumina câtorva torţe. Magul o privi cu căldură în ochi. Irsa trecu pe lângă ei. Apoi se opri pe loc.

Magul trase adânc aer în piept. Îi zâmbi cu tristeţe şi îşi puse, încurajator, mâna pe umărul lui Khalid. Apoi, plecă fără să rostească vreun cuvânt.

— A...

Irsa îşi muşcă buza, stăvilindu-şi cu greu lacrimile ce ameninţau să-i brăzdeze obrajii.

— A suferit?

— Nu prea mult.

— Mă bucur.

— Şi eu, răspunse Khalid, scrutându-i chipul.

Şi iureşul copleşitor al emoţiilor ce i se citeau în priviri.

— Irsa...

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? îl întrebă, cu ochii înotând în lacrimi. De ce nu l-ai apărat? De ce nu...

Califul din Khorasan o strânse la piept.

Şi Irsa vărsă lacrimi amare până când ultimele raze ale soarelui se pierdură în zare.

TOCMELI, MINCIUNI ŞI TRĂDĂRI

Vikram o conducea pe Şeherezada prin pântecul palatului de gresie, ţinând o torţă în mâna dreaptă. Deşi ea nu distingea prea bine drumul pe care îl urmau, imensul rajputan străbătea coridoarele cu o uşurinţă şi o abilitate ce sugera faptul că locurile nu îi erau deloc străine.

Cunoştea labirintul de holuri mult prea bine, lucru ce-i stârnea anumite temeri.

— Unde ai fost în tot acest timp? îl întrebă ea, cuprinsă de îndoieli.

— Într-o celulă de închisoare, îi răspunse el, scurt şi tăios ca întotdeauna.

Urcară mai multe trepte şerpuitoare, apoi ajunseră pe un alt coridor mic. Cu fiecare pas pe care îl făceau, holurile păreau să devină tot mai înguste.

Şeherezada refuza să se lase ignorată.

— Ştii cumva unde este sora mea?

— Nu.

— Şi atunci cum de reuşeşti să te descurci atât de bine prin palat? insistă ea.

— Ţi-am spus că nu e momentul să pui asemenea întrebări.

Şeherezada se opri atunci pe loc. Băuse de prea multe ori din cupa trădării în ultimul timp. Nu avea de gând să mai accepte încă una.

— Sunt nevoită să te contrazic. Este exact momentul potrivit ca să pun asemenea întrebări. Mai ales, dacă vrei să mă convingi să te urmez.

Vikram se roti pe loc. Flacăra torţei ardea cu putere sub privirile sfredelitoare ale rajputanului, care ar fi pus pe oricine pe fugă.

Şeherezada dădea din picior nerăbdătoare.

El se încruntă. Apoi, oftă adânc.

— Am primit o hartă.

— Cine ţi-a dat-o?

Vikram se încruntă şi mai tare, deşi ochii îi licăreau veseli.

— Cine crezi?

— Vreun şobolan care bântuie prin palat, îi ripostă Şeherezada. De unde să ştiu?

— Despina.

— Despina! exclamă ea. Şi ai fost atât de nesăbuit încât să ai încredere în trădătoarea aia?

Vikram o străfulgeră cu privirea, stând atât de aproape de ea, încât i-ar fi putut pârjoli părul cu torţa.

— Mușcă-ți limba aia slobodă! Datorită Despinei ai acum șansa să fugi liberă ca un șobolan printre coridoarele palatului.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, de vreme ce bănuiesc că tot datorită ei mă aflu aici.

Rajputanul clătină din capu-i pleșuv, mormăind ceva în barbă.

— N-a putut să împiedice cele întâmplate, deoarece nu cunoștea planul sultanului. Bănuia doar ce s-ar putea petrece. A făcut tot ce i-a stat cu putință ca să te ajute.

— Ha, ha! râse ea sardonică, privindu-l cu îndoială. Te aștepți să cred că cea care a urmărit cu zâmbetul pe buze cum gărzile palatului m-au aruncat în temniță intenționa să mă *ajute*? Ar fi putut să facă ceva, nu să stea cu mâinile în sân!

— Ca de pildă?

— Ar fi putut să-i mărturisească lui Khalid cine este cu adevărat, îi răspunse ea, fluturându-și, exasperată, mâna prin aer. Să-i împărtășească bănuielile sale.

— Și să recunoască faptul că, în toți acești ani, a fost iscoada sultanului Parției? Că e fiica lui? spuse Vikram, râzând disprețuitor. Dacă îți imaginezi că soțul tău ar mai fi avut apoi încredere în ea, înseamnă că nu-l cunoști atât de bine cum crezi. Khalid Ibn al-Rashid este un om veșnic bănuitor. Deși nu pot să-i găsesc vreo vină pentru asta.

Vorbește ca un prieten.

— Vikram, ce încearcă Despina să obțină prin toate aceste înșelăciuni? întrebă Șeherezada, punându-și mâinile în șolduri.

— Nu se cuvine să divulg secretele altora.

Și spunând acestea cu glas tăios și ferm, Vikram porni din nou la drum prin adâncurile palatului de gresie. Șeherezada iuți pasul ca să-l prindă din urmă. Se simțea ca o muscă ce aleargă după un elefant.

Coridoarele deveneau tot mai înguste, iar tavanul tot mai rotund. Piatra lăsa acum locul pământului. În timp ce își continuau drumul învăluiți în tăcere, Șeherezada cumpănea vorbele lui Vikram.

Și trădarea Despinei.

— Ar fi putut să-i mărturisească totul lui Khalid, repetă ea, cu mai puțină înverșunare de această dată. Ar fi crezut-o cu timpul. La urma urmei, tu i-ai dat crezare.

— N-ar fi crezut-o cu timpul, răspunse el, cu glas răsunător. Și n-ar mai fi avut niciodată încredere în ea. Nici eu... nu m-am lăsat convins prea ușor, adăugă Vikram, aruncându-i o privire peste umăr. Și am jurat că – de o voi prinde cu musca pe căciulă – îi voi tăia gâtul.

— Eu încă tind s-o fac, îi ripostă Şeherezada în barbă, izbindu-se aproape de spatele lui impunător.

— Atunci, îţi ofer această şansă, spuse el, deschizând uşa veche şi scârţâitoare din faţa sa, ce dădea spre un pasaj străjuit de canale colectoare.

Duhoarea cumplită îi invadă nările, lăsând-o aproape fără suflare.

Cum o făcu şi apariţia Despinei, ce îi aştepta în întuneric.

Şeherezada se simţi din nou cuprinsă de dorinţa de a se năpusti asupra ei.

Fosta ei servitoare – acum prinţesă a Parţiei – stătea înfăşurată într-o mantie neagră, afişând un zâmbet maliţios pe buze.

— Arăţi îngrozitor, îi spuse ea, aplecându-se uşor. Şi duhneşti cumplit.

— Iar tu poţi să te duci în iad.

— Dacă te vei afla şi tu acolo, s-ar putea chiar să-mi placă, îi răspunse Despina, cu un zâmbet şi mai larg.

Şeherezada îşi stăvilea cu greu mânia.

— Nu merg nicăieri cu tine, Despina *el-Sharif.* Apari mereu sub diverse chipuri şi a început să mă doară capul privindu-te cum te iveşti când într-un loc, când în altul, în nenumărate ipostaze. Vreau doar să ştiu un singur lucru: De ce m-ai minţit în tot acest timp?

— M-am născut ca să mint, Şeherezada, răspunse Despina, ridicând din umeri. Cum să te mai întorci din drum odată ce-ai pornit pe acest făgaş?

— La fel cum ai ales să te pui în slujba unui tată vrednic de dispreţ, îi ripostă ea, sardonică.

— Bănuiesc că vrei să afli toată povestea, spuse Despina, schiţând un zâmbet vag. Nu vrei să mergem în timp ce vorbim?

Şeherezada îşi încrucişă braţele pe piept, fără să se clintească din loc.

Nu merg nicăieri cu ea. Până nu mă convinge că spune adevărul.

— Văd că aceste câteva săptămâni de când nu ne-am văzut nu ţi-au ştirbit încăpăţânarea. Păcat! spuse Despina, cu un rânjet pe buze. Prea bine, atunci. Ştiam că asta avea să se întâmple în cele din urmă, continuă ea, punându-şi mâinile în şolduri. Pe patul de moarte, mama mi-a mărturisit identitatea tatălui meu. Mi-a arătat ca dovadă un sul de pergament şi mi-a spus să mă duc să-l caut, sperând că acum, când eram singură pe lume, avea să aibă grijă de mine.

Deşi vorbea cu nepăsare în glas, o umbră de durere îi învăluia ochii. În ciuda duhorii cumplite şi a mâlului în care îşi afundau picioarele, Şeherezada se lupta să afişeze o ţinută demnă şi semeaţă.

— După moartea mamei, continuă Despina, am pornit din Cadmeia spre Amardha, cerşind, tocmindu-mă şi furând ca să supravieţuiesc. Când am ajuns la porţile palatului, gărzile au încercat să mă alunge. Aveam unsprezece ani şi eram o copilă slabă, numai piele şi os. Un soldat s-a

îndurat, în cele din urmă, de mine şi mi-a ascultat povestea. I-am dat pergamentul ce purta sigiliul tatălui meu. A plecat apoi la palat, de unde s-a întors câteva ore mai târziu.

— Să-mi fie cu iertare, o întrerupse Şeherezada, cu o privire încruntată, dar nu mi-l imaginez pe Salim Ali el-Sharif primindu-te cu braţele deschise. Mai ales, după ce te-a neglijat atâta amar de vreme.

Vikram tuşi, dregându-şi glasul.

Despina îşi păstră rânjetul pe buze, deşi se împletea acum cu o expresie îngândurată.

— Trebuie să mă înţelegi. Când ţi-ai petrecut copilăria fără să-ţi cunoşti tatăl şi descoperi apoi că acesta este un rege fermecător şi chipeş, cu o avere cum nici nu ţi-ai imaginat vreodată, faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să-i câştigi afecţiunea, răspunse ea, adâncită în amintiri scăldate din belşug cu mânie. Mi-a promis că îmi va recunoaşte descendenţa dacă îl voi ajuta să afle secretele curţii din Rey. Mai întâi, ca să-i asigurăm un soţ lui Yasmine. Şi apoi, ca să-i uzurpăm tronul lui Khalid Ibn al-Rashid. Am ajuns în Rey cu ajutorul unui negustor de sclavi, care m-a cumpărat şi m-a adus apoi la palat, unde, la început, am făcut curăţenie în camerele reginei. După ce Khalid Ibn al-Rashid a devenit calif, m-a eliberat din ghearele sclaviei şi m-a întrebat dacă vreau să fiu slujnică la palat. Am urcat apoi, în curând, toate treptele ierarhiei. Restul poţi să-l ghiceşti şi singură.

Firește că putea să-l ghicească singură. Despina îşi făcuse bine datoria.

Dusese la bun sfârşit misiunea tatălui ei.

— Este o poveste magnifică, spuse Şeherezada, făcând un pas într-o parte în încercarea de a evita mâlul nestatornic. Dar încă n-am încredere în tine.

— Bine, răspunse Despina, oftând adânc, copleşită de frustrări. Atunci, să-ţi mai spun ceva, Şeherezada al-Khayzuran: prefer să fiu slujnică în Rey decât prinţesă în Parţia. Ca servitoare în Rey, am ştiut mereu cine sunt. Şi m-am mândrit cu asta. În Parţia, nu mi s-a recunoscut niciodată locul ce mi se cuvenea de drept. Am fost mereu înlăturată şi învinuită de propriul meu tată. De fapt, dacă mi-ar sta în putinţă, nimeni nu mi-ar cunoaşte descendenţa. Tot ce îmi doresc în viaţă este să-mi cresc pruncul în cetatea pe care am ajuns s-o iubesc ca pe propriul meu ţinut de baştină. Alături de oamenii pe care am ajuns să-i iubesc ca pe propria-mi seminţie. Alături de cei pe care îi consider *familia* mea, conchise Despina, cu fervoare în ochi.

Şeherezada înghiţi în sec. Apoi, îşi mută privirea în altă parte.

Oftând exasperată, Despina făcu un pas înainte. Şovăind doar o clipită, o prinse apoi pe Şeherezada de mână.

— Singura familie pe care o cunosc este cea din Rey. Acolo sălăşluiesc prietenii şi dragostea mea, adăugă, cu glas duios. Şi sunt fără seamăn.

Cât de bine o ştia şi ea! Căci fusese martora privirilor înspăimântate şi frenetice pe care Jalal le aruncase în noaptea furtunii. A căldurii pe care o vedea acum în ochii Despinei.

— Şi atunci, de ce te-ai întors aici?

— Ca să-mi păstrez familia, îi răspunse Despina, strângându-i mâna. Cu orice preţ.

Deşi o voce lăuntrică îi spunea să respingă atingerea Despinei – a unei fete ce avea legături cu Salim Ali el-Sharif Şeherezada nu-i dădu ascultare.

Căci era mâna unei prietene. De care o lega puterea familiei.

— M-ai provocat în mod intenţionat la masă, nu-i aşa? întrebă, încet, Şeherezada.

— Trebuia să te arunc cumva în temniţa palatului, îi răspunse Despina, înclinându-şi capul cu tristeţe.

— Cumva, repetă Şeherezada, pufnind dispreţuitoare pe nas.

— Ştiam că ai o fire vulcanică şi nutreşti o loialitate profundă. Restul a fost doar o chestiune de timp.

— E periculos ce-ai făcut, spuse Şeherezada, îngândurată.

— Crede-mă că am băgat spaima în sufletul soldaţilor prin portretul conturat soţului tău! continuă Despina, chicotind. E adevărat că nu toţi m-au crezut, dar asta nu m-a împiedicat să născocesc poveşti înspăimântătoare. De-ai şti câte le-am spus...

— Ţii la mine.

— Fireşte că ţin, răspunse Despina, clipind, cu căldură în ochi.

— Ce se va întâmpla când Salim va afla ce-ai făcut? întrebă Şeherezada, cu glas şi mai şoptit.

— Cel puţin, câteva zile nu are cum să afle. Ne-a trimis pe amândouă – pe mine şi pe Yasmine – departe de Amardha, intuind, probabil, ce s-ar putea întâmpla.

— La ce te referi?

— Am şi uitat! exclamă Despina, cu un zâmbet generos pe buze. Califul din Khorasan se află la porţile cetăţii, însoţit de o armată numeroasă.

— Khalid e aici? întrebă Şeherezada, strângând-o cu putere pe Despina de mână.

— Asta aveam de gând să-ţi spun de la bun început, răspunse ea, dându-şi ochii peste cap. Vreau să te duc la el, draga mea regină neastâmpărată. Asta dacă mă laşi. În cele din urmă.

Vikram mormăi din nou. Dându-i de înţeles să încuviinţeze.

— Bine, spuse Şeherezada, eliberându-se din strânsoarea Despinei. Ce intenţionezi să faci?

— Străbatem reţeaua de canalizare a cetăţii. Acest pasaj duce într-un cartier din oraş aflat în apropierea bazarului. Acolo ne aşteaptă un grup de călăreţi, pe care i-am plătit regeşte.

— Singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut este să aflăm unde se află sora mea, răspunse Şeherezada, încuviinţând din cap.

— Sora ta? repetă Despina, încruntându-şi sprâncenele splendide.

— Irsa, sora mea mai mică, a fost şi ea adusă la palat.

— Nicidecum, răspunse Despina, tot mai nedumerită. Aş fi aflat, fără doar şi poate. Nimeni nu a ajuns în Amardha, cu excepţia ta şi a tatălui tău.

Şeherezada şovăi, adâncită în gânduri. Amintindu-şi cum tatăl ei refuza să-i întâlnească privirea ori de câte ori îl întreba despre sora ei. Amintindu-şi vinovăţia ce i se citea în priviri.

Oare acesta este motivul pentru care nimeni nu vrea să-mi spună nimic de soarta Irsei?

— Eşti sigură de asta? o întrebă ea.

— Firește, răspunse Despina, dând din cap. Căci tata ar fi obligat-o să vină la masă. Îi place să se joace cu prada.

Şeherezada scrută cu grijă chipul Despinei, căutând o urmă de viclenie. Deşi nu găsea nimic îndoielnic, nu se simţea deloc uşurată să afle această destăinuire. Nu după atâtea minciuni.

Şi atâtea trădări.

Se uită când la Despina, când la Vikram, apoi din nou la Despina.

Khalid avea încredere în ei. Şi Khalid nu dădea prea uşor crezare oamenilor.

Dacă vreau să scap de aici, trebuie să am încredere în cineva.

— Dacă mă minţi în privinţa Irsei, o să-ţi aduc chiar eu sfârşitul, spuse Şeherezada, cu glas şoptit şi ameninţător.

— Nici nu mă aştept la altceva din partea ta, draga mea regină neastâmpărată, răspunse Despina, zâmbind.

— Atunci, porneşte fără întârziere la drum, prinţesă a Parţiei! îi porunci Şeherezada, relaxându-şi umerii încordaţi ca un arc.

— Dacă îmi mai spui vreodată aşa, vei cunoaşte urgia mâniei mele, îi ripostă Despina, aruncându-i o mantie.

Odată ce se înfăşură în faldurile mantiei, porniră toţi trei la drum, printre canalele colectoare, în frunte cu Vikram. Rajputanul străbătea pasajele de piatră, cu umerii gârboviţi şi mâinile rezemate de ziduri. Indiferent cât încerca, Şeherezadei îi era cu neputinţă să ignore vieţuitoarele cu multe picioare, ce bântuiau prin întuneric. Se înfioră din cap până în picioare când simţi ceva pe mână.

Îşi continuară drumul prin pasajul murdar, ocolind mâlul care se prelingea pe margini. Şeherezada se împiedica de pietre strâmbe şi dale de pavaj prost aliniate. Auzi de câteva ori chiţăitul distinct al şobolanilor. Sunetele stridente ale picăturilor de apă şi zgomotul de paşi – împletite cu sfârâitul torţei care începea să se stingă în mâna lui Vikram – accentuau neliniştea Şeherezadei.

Când ajunseră la capătul pasajului, descoperiră că intrarea era ferecată cu un grilaj ruginit de metal. Vikram stinse torţa şi desfăcu grilajul, împingându-l cu toată forţa trupului său imens. Muşchii încordaţi ca un arc i se iveau prin ţesătura tunicii murdare.

Ieşiră toţi trei pe o alee pustie din centrul Amardhei. La câteva străzi depărtare, zgomotele unor petrecăreţi întârziaţi tulburau liniştea nopţii de vară. Corul vesel al unor beţivani se contopea cu larma unor discuţii aprinse. Despina ignoră grupul de cheflii şi îşi continuă drumul prin întuneric, cu paşi iuţi şi siguri.

Străbătură câteva străzi lăturalnice din apropierea bazarului. Şeherezada îi urma pe Vikram şi pe Despina spre un pâlc de lămâi, ale căror miresme îmbătătoare se răspândeau în aer.

Când se apropiară, Despina încetini pasul. Apoi, se opri.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, în şoaptă, Şeherezada.

— Nu sunt aici, îi răspunse ea.

Vikram încremeni pe loc.

— Cine? întrebă Şeherezada.

— Călăreţii pe care i-am angajat, răspunse Despina, trăgând-o spre ea şi făcând cale întoarsă.

Şeherezada îi simţea bătăile frenetice ale inimii. Şi răsuflarea întretăiată. Deşi teama fostei ei servitoare devenea tot mai palpabilă, Şeherezada preferă să păstreze tăcerea, ştiind că vorbele nu aveau să fie acum de prea mult folos.

Vikram rămase în întuneric, ascunzând un pumnal în mâneca tunicii.

După ce se opri în drum, Despina porni spre grupul de petrecăreţi din bazar.

— Despina, de ce te îndrepţi *direct* spre ceata de cheflii? o întrebă Şeherezada, rupând tăcerea.

— Nesăbuiţii sărbătoresc deja victoria de mâine, îi răspunse Despina, în şoaptă. Dacă cineva ne-a descoperit planurile şi intenţionează să ne prindă, va fi mult mai uşor să ne facem nevăzuţi în mulţime.

Strigătele deveniră şi mai răsunătoare în timp ce traversară o altă stradă prăfuită. Alţi petrecăreţi, cu gâtlejurile însetate, trecură pe lângă ei, în drum

spre bazar, pe când cei ce îşi potoliseră setea mergeau împleticindu-se. Mirosul greoi de ulei ars stăruia în aer.

— Hei, voi de colo! strigă un beţivan din dreapta Despinei.

— Continuă să mergi! îi spuse Despina Şeherezadei, strângând-o de braţ.

Un grup de tineri le aţinti calea.

— Hei, tu! spuse un băiat surâzător, cuprinzând-o cu braţul pe Despina şi dându-i gluga jos. Hai să bei ceva cu noi!

Şeherezada scrută împrejurimile, înspăimântată. Vikram dispăruse.

Dacă atragem o atenţie nedorită...

— Am spus..., continuă tânărul, cu glas răsunător.

— Iată-vă, în sfârşit! interveni o voce feminină, umplând aerul cu râsetele ei cristaline. De când vă aştept!

O mână delicată o desprinse pe Despina din îmbrăţişarea tânărului. Deşi fata purta o mantie din cea mai fină mătase, Şeherezada ar fi recunoscut-o oriunde pe stăpâna cascadei unduitoare ce i se revărsa pe umeri – Yasmine.

OASPEŢI NEPOFTIŢI

Yasmine le arătă cu capul pâlcul de lămâi din spatele lor, strângând-o cu putere pe Despina de mână.

Şeherezada o apucă pe Yasmine de braţ, cu un gest vădit ameninţător.

— Păstraţi-vă calmul, domniţă! spuse Yasmine, cu glas domol, aţintindu-şi privirea undeva în depărtare.

Spre locul unde aşteptau trei bărbaţi înarmaţi.

— Vrăjitoare ce eşti! şopti Despina printre buzele-i surâzătoare.

— Ai grijă ce spui! îi ripostă Yasmine, zâmbind la rândul ei. Căci s-ar putea să dau crezare minciunilor tale.

Şeherezada scrută chipul frumoasei prinţese, ce stătea doar la câţiva paşi depărtare. Nu i-ar fi fost greu s-o doboare. Dacă ar avea o armă, n-ar ezita s-o folosească. Din păcate, însă, nu avea la îndemână decât mânia-i clocotitoare.

Mânie ce îi făcea sângele să-i zvâcnească prin vene.

— Veniţi cu mine! le spuse Yasmine, făcându-le din nou semn cu capul.

— S-o crezi tu că venim! îi ripostă Şeherezada.

— Chiar mă întrebam când o să-ţi dai arama pe faţă, draga mea regină neastâmpărată. Căci nu-ţi stă în fire să fii atât de circumspectă.

Şeherezada scrâşni din dinţi. Numai Despina avea dreptul să-i spună aşa.

— Vă invit pentru ultima oară să mă însoţiţi, nesăbuitelor ce sunteţi! repetă Yasmine, cu acelaşi râset cristalin.

În clipa aceea, Vikram se ivi din întunericul fără margini în spatele lui Yasmine el-Sharif şi îi puse pumnalul la gât într-o ameninţare tăcută. Ea încremeni pentru o clipă, apoi începu să se zbată. Soldaţii se năpustiră spre ea, trăgându-şi săbiile din teacă.

— Încă un pas şi o să vă scăldaţi în sângele ei! spuse Vikram, cu ochi scăpărători ca obsidianul.

Soldaţii se opriră pe loc.

— Aruncaţi armele! le porunci Şeherezada.

Când Yasmine încuviinţă din cap, soldaţii se supuseră fără crâcnire.

Şeherezada apucă imediat o sabie.

— Şi uite aşa se învârte roata norocului! spuse ea, luând poziţie de luptă, cum o învăţaseră Khalid şi Vikram.

Despina îşi încrucişă braţele, cu un rânjet pe buze.

— Ce-ar trebui să facem cu prinţesa preferată a Parţiei?

— Nu prea ştiu, răspunse Şeherezada, analizând vârful sabiei, fără să-i scape însă nicio clipă din priviri pe soldaţi. Tu ce părere ai?

— Cred că ar fi o monedă de schimb excelentă.

— Idioţilor! protestă Yasmine, zbătându-se în braţele lui Vikram. Exact pentru asta mă aflu aici.

— Ai grijă ce spui! îi ripostă Şeherezada, făcând un pas înainte. Căci s-ar putea să dau crezare minciunilor tale.

Yasmine scânci, copleşită de frustrare.

— Despina, spune-i soţului tău să-mi dea imediat drumul! îi porunci ea, continuând să se zvârcolească în strânsoarea uriaşului rajputan. Duhneşte îngrozitor!

— Vikram Singh nu este soţul meu. Şi nu are nicio obligaţie faţă de mine, răspunse Despina. Şi, dacă aş fi în locul tău, aş fi mai atentă pe cine jignesc în aceste momente, surioară, adăugă ea, scoţând un pumnal mai mic din mânecă.

Şeherezada îşi stăvili un suspin.

N-ar fi fost rău să fi ştiut mai devreme de existenţa lui, Despina.

Ignorându-i privirea încruntată, Despina îndreptă vârful pumnalului spre chipul încântător al surorii ei.

— Ce cauţi aici, diavoliţă mică şi băgăcioasă?

— Am... am venit ca să vă ajut, îngăimă Yasmine.

— Însoţită de gărzile palatului? ripostă, sardonică, Şeherezada. Măi, să fie!

— E adevărat! insistă Yasmine, lovindu-l cu cotul pe Vikram.

Rajputanul mormăi mânios, dar nu-i dădu drumul.

— Iar soldaţii nu fac parte din gărzile palatului. Sunt mercenari, plătiţi cu banii mei. Crezi că cei din gărzile palatului ar ezita să-mi sară în ajutor? În plus, nici nu poartă ţinuta gărzilor palatului. Întreab-o pe Despina!

Şeherezada schimbă o privire cu fosta ei servitoare şi se convinse că Yasmine spunea adevărul.

Despina ridică şi mai mult pumnalul.

— De unde ai ştiut că suntem aici?

— Mi-am dat seama că pui ceva la cale când ai refuzat să plecăm împreună din cetate, răspunse Yasmine, cu chipul contorsionat de frustrare. Spectacolul pe care l-ai pus în scenă în seara cinei a fost mult prea convingător, chiar şi pentru tine.

— M-ai urmărit, aşadar? insistă Despina.

— Nu. Am plătit-o pe servitoarea ta să-mi spună unde te duci şi ce faci. Banii sunt o marfă de preţ în această cetate, după cum bine ştii.

— I-ai spus sultanului?

— Firește că nu, răspunse Yasmine, strâmbând din nas. Crezi că ai mai fi acum în viață dacă tata ar ști ce-ai făcut?

Șeherezada privise în tăcere acest schimb de replici.

— De ce-ai venit aici, Yasmine? interveni ea acum. Spune-mi adevărul, dacă ții vreun pic la viața ta!

Prințesa Parției o scrută pe Șeherezada din cap până în picioare, încercând să câștige timp.

— Am venit pentru că nu-mi doresc un război între regatele noastre.

— Acesta este motivul pe care îl invoci. Care este, însă, adevărul?

— Nu vreau ca tata să piară ucis în luptă, răspunse ea, trăgând cu grijă aer în piept. Nici pe Khalid nu vreau să-l văd rănit. Îi iubesc pe amândoi și, de se va porni un război, unul dintre ei va pieri.

— Și atunci, cum crezi că am putea să împiedicăm acest lucru? o întrebă Șeherezada, scrutându-i chipul cu privirea.

— Vreau să mă luați cu voi, răspunse prințesa, fără șovăire.

— Poftim? exclamară într-un glas Șeherezada și Despina.

— Vreau să vorbesc cu Khalid, continuă Yasmine, ridicându-și, semeață, capul.

— De ce? întrebă Șeherezada, susținându-i privirea.

— Pentru că am o idee care ne-ar putea ajuta să punem capăt acestui război fără alte vărsări inutile de sânge.

•••

O ceată de rătăcitori străbătea întinsurile de nisip, îndreptându-se spre tabăra califului din Khorasan.

Trei tinere – îmbrăcate în veșminte fine de mătase, zdrențuite și murdare, dintre care două duhneau a canale colectoare – se iviră în fața santinelelor de la intrarea în tabără. Când un războinic impunător, cu pielea arămie, își făcu și el apariția, soldații își scoaseră săbiile din teacă. Doi dintre ei îi ațintiră calea.

Cea mai mică dintre cele trei fete rupse tăcerea.

— Aș vrea să vorbesc cu califul, spuse ea, dându-și după ureche o șuviță de păr tăiat inegal și murdărindu-se și mai tare pe față.

Căpitanul gărzii de noapte izbucni în râs.

— Iar eu aș vrea un harem și o carafă de vin.

— Nu fi nesăbuit! îi ripostă fata, cu ochi scăpărători, zugrăviți într-o paletă de culori.

— Nu încerca să-mi ții lecții de morală, micuță jegoasă ce ești...

Auzindu-i spusele, războinicul înspăimântător se pregăti de atac. Dar fata cea mignonă îl opri cu un gest al mâinii.

— Ai grijă cum vorbeşti, soldat! interveni, cu glas tăios şi poruncitor, o altă fată, puţin mai rotofeie, cu bucle răvăşite. În faţa ta se află regina Khorasanului.

— Iar eu sunt *shahrban*-ul din Rey, răspunse soldatul, pe un ton ceva mai grav.

— Mi-e teamă că nu e deloc aşa, răspunse fata cea arogantă. Este mai bătrân. Şi nici pe departe atât de idiot.

Auzindu-i replica, ceilalţi soldaţi izbucniră în râs.

— Încetaţi! interveni şi cea de a treia – şi cea mai frumoasă dintre ele. Sunt Yasmine el-Sharif şi vreau să vorbesc cu...

— Iar eu vreau să petrec câteva clipe numai cu tine, îi răspunse căpitanul santinelelor, râzând şi trăgând-o spre el ca s-o sărute.

Înainte ca războinicul s-o împiedice, fata mignonă, cu părul tăiat inegal, se năpusti asupra lui cu furia unei maimuţe lunatice, lovindu-l cu pumnii unde vedea cu ochii.

Ceilalţi soldaţi râdeau cu gura până la urechi.

— Am vrut doar s-o sărut, protestă căpitanul.

Pentru că nu reuşea să pună capăt atacurilor ei înverşunate, celelalte santinele îi săriră în ajutor.

Însoţitorul celor trei fete îi dezarmă cât ai clipi din ochi. Şi dădu foc unei săbii doar dintr-o simplă suflare. Apoi o flutură prin faţa căpitanului.

— Staţi puţin! îngăimă unul dintre soldaţi, retrăgându-se cu paşi şovăitori.

Altul se prăbuşi în nisip în graba lui de a o lua la fugă.

— Acesta e... rajputanul!

— Chemaţi-l imediat pe căpitanul gărzilor! porunci stăpânul focului. Acum!

•

De-a lungul anilor, multe întâmplări interesante îl treziseră în toiul nopţii pe Jalal al-Khoury.

Multe îi fuseseră pe plac. Altele însă nu.

Faptul că cineva îl trezea deodată, în vremuri de război, nu i se părea un lucru de bun augur.

Îşi pusese în gând să nu uite să-l înlocuiască pe netotul aflat în fruntea santinelelor în seara aceea. Căci era evident că nu se ridica la înălţimea misiunii sale, de vreme ce se implicase recent într-o luptă şi avea buza sângerândă.

Jalal se înarmă şi porni prin nisip pe urmele santinelei, ce îngăima ceva în barbă. Ceva despre nişte săbii cuprinse de flăcări şi femei frumoase, ce duhneau a canale colectoare.

Dacă băuse în timp ce se afla în post, Jalal avea să-l pedepsească. Obligându-l să petreacă o noapte într-un desiș de mărăcini. Fără șalvari.

Odată ce se apropiară de intrarea în tabără, Jalal auzi glasuri distincte și armonioase de femei.

Măcar idiotul nu se înșelase în privința asta. Deși gândul că avea să întâlnească niște femei frumoase ce duhneau a canale colectoare nu îl determină să grăbească pasul.

Un râset cunoscut și melodios îl făcu să încremenească pe loc.

Apoi, fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, Jalal o luă la fugă. Nu-i păsa dacă avea să-l lase pe netot în urma sa. În clipa aceea, nu-i păsa nici dacă lăsa o lume întreagă în deșert.

Nu era cu putință. Imaginația îi juca feste. Așa cum i se întâmpla deseori în ultimul timp.

Jalal coti. Și se opri pe loc, gata să cadă în nisip.

Și o văzu. Era acolo. Ca printr-o minune.

Nu vedea pe nimeni, cu excepția ei.

Toți ceilalți se puteau duce la naiba. Toți, cu excepția ei.

Despina!

Îi zâmbi. Încet. Ca o felină. Cu „labele" în șolduri.

— Bună, îl întâmpină ea. Ți-am dus dorul. Nespus de mult.

— Unde ai fost? întrebă Jalal, cu răsuflarea întretăiată, nevenindu-i încă să-și creadă ochilor.

— Acum sunt aici, răspunse Despina, ridicând din umeri. Ești supărat pe mine?

— Mi-ai frânt inima, îngăimă Jalal, gâtuit de emoție.

— Știu, îi răspunse ea, îndreptându-se spre el. Și voi petrece tot restul vieții încercând s-o tămăduiesc.

Jalal îi veni în întâmpinare. Încet. Ca o felină, cu „labele" pe lângă trup.

— Da, șopti el, apropiindu-se, cu inima fremătătoare. Așa vei face.

— Atunci, mă accepți în viața ta? îl întrebă Despina, cu un zâmbet tot mai generos.

Jalal îi cuprinse chipul în căușul palmelor. Iar Despina îi prinse încheietura cu ambele mâini.

— Da, te accept, consimți el.

Pecetluindu-și încuviințarea cu un sărut.

•

Un foșnet îl trezi pe Khalid dintr-un somn agitat.

Fâșia cortului era deschisă. O umbră stătea în prag. Se întinse de-ndată după sabie.

— Nu sunt înarmată, *sayyidi.* De această dată.

Khalid îi simţea zâmbetul ascuns printre cuvinte. Nu se clinti din loc, convins fiind că visa.

Şi acesta era un vis din care nu voia să se trezească.

Şeherezada se îndreptă prin întuneric spre patul lui. Şi se aşeză în genunchi lângă el.

— Nu mă întrebi cum de am ajuns aici? murmură ea, cu glas trist şi istovit.

— Nu e nevoie să ştiu, îi răspunse el, cuprinzându-i mâinile într-ale sale. Nu acum. Pot să aştept până când vei dori să-mi spui.

— Dorinţa şi nevoia sunt două lucruri complet diferite. Am intuit mereu acest lucru. Acum însă o ştiu cu certitudine, spuse Şeherezada, rezemându-se de pieptul lui şi trăgând adânc aer în piept. Ce-ai făcut cu cartea tatălui meu?

— Am distrus-o.

Încuviinţă, uşurată, din cap. Sorbind cu nesaţ aromele săpunului *Nabulsi.* Khalid îi simţi lacrimile-i calde prin ţesătura tunicii *qamis.*

Şi înţelese.

— Ai vorbit cu Irsa? o întrebă el.

— Rahim..., îngăimă ea, dând din cap.

— Nu-l vom uita nicicând, încheie Khalid, cu glas domol.

— Nu i-am fost alături, murmură Şeherezada, cu chipul brăzdat de regrete. Nu i-am fost alături Irsei când avea nevoie de mine. Eram mult prea ocupată dorindu-mi lucruri pe care nu le puteam controla, continuă ea, lipindu-se de pieptul lui Khalid. Ar fi trebuit să fiu mai raţională.

— După cum bine ai spus, dorinţa şi nevoia sunt două lucruri complet diferite. Acum, când ştii asta, sper că vei fi mai raţională, răspunse Khalid, trecându-şi mâinile prin părul ei umed.

O furie clocotitoare puse stăpânire pe sufletul lui când îi mângâie vârfurile inegale. Ce abia îi ajungeau la umeri.

Martorele violenţei. Şi ale abuzurilor înfăptuite de Salim Ali el-Sharif.

— Eşti mânios? îl întrebă ea, în şoaptă.

— Da, îi răspunse Khalid, stăvilindu-şi furia.

Şeherezada îşi înălţă capul şi îl privi cu ochii înotând în lacrimi.

— Îl vei face să plătească?

— Cu vârf şi îndesat.

— Am o idee, spuse ea, trăgând adânc aer în piept şi schiţând o grimasă în colţul gurii. Nu e doar a mea. Şi avem nevoie de ajutorul tău.

— S-a făcut, *joonam.* Poţi să te bazezi pe ajutorul meu. Ca întotdeauna.

PORŢILE AMARDHEI

Totul a început în revărsatul zorilor.

Când Khalid îşi trimise arcaşii să tragă o salvă de săgeţi spre parapetele cetăţii.

Drept urmare, soldaţii din Amardha – cei însărcinaţi cu paza porţilor – revărsară, la rândul lor, o cascadă de săgeţi asupra arcaşilor aflaţi la poalele parapetelor.

Menită să-i pună în gardă. Să le atragă atenţia să nu mai facă vreun pas înainte...

Arcaşii lui Khalid se retraseră în deşert pe cai mai iuţi decât vântul. Pe caii beduinilor împrumutaţi de la Omar al-Sadiq.

Arcaşii se întoarseră ceva mai târziu.

Însoţiţi de această dată de tot mai mulţi călăreţi. Şi înarmaţi cu tot mai multe săgeţi.

Khalid cunoştea prea bine sentimentele pe care le trăiau în acele momente locuitorii cetăţii Amardha.

Khorasanul avea mai mulţi soldaţi. Mai mulţi bani. Şi mai multe arme.

Parţia nu avea decât aroganţă. O aroganţă pe care Khalid intenţiona s-o folosească în avantajul său.

Având soarele de partea lor, arcaşii traseră spre cer o salvă de săgeţi. Soldaţii de pe parapete, orbiţi de soarele strălucitor, nu puteau să contracareze atacul, deoarece nu vedeau mai nimic din scena de luptă. Nu puteau să localizeze duşmanul şi să dea ordine corecte, astfel că săgeţile lor ratau ţinta, înfigându-se în nisip, printre pietre sau grohotiş. Nimereau uneori, din întâmplare, câte un scut. Dar niciodată ţinta vizată.

Apoi...

Soldaţii lui Khalid îşi ridicară arcurile. Ţintind cu grijă.

Niciun strop de sânge nu avea să fie vărsat zadarnic.

Soldaţii de pe metereze, însărcinaţi cu emiterea ordinelor de luptă, fură doborâţi dintr-o singură salvă. Unii se prăbuşiră peste parapete. Alţii îşi găsiră sfârşitul la poalele lor.

Săgeţile duşmanului purtau însemnele familiei al-Rashid – cele două săbii gemene.

Dar şi un mesaj: Khorasanul nu va avea îndurare faţă de cei ce continuau lupta.

Khalid conducea ostilităţile din umbră, iar soldaţii lui răspunseră atacului dezorganizat al oştenilor din Amardha cu o ofensivă şi mai înverşunată. Încă nici urmă de sultan. Niciun cuvânt de încurajare. Nicio căpetenie în avangardă.

Un laş fără seamăn.

O cascadă de săgeţi se revărsă de pe metereze. Săgeţi ce continuau să-şi rateze ţinta.

Săgeţi adunate apoi cu grijă. Şi lansate apoi din nou spre parapete, cu vârfurile în flăcări.

Khalid dădea ordine tacite. Numai soldaţii de rang superior aveau să fie vizaţi. După un timp, arcaşii lui unseră cu ulei vârfurile săgeţilor şi le dădură foc. Apoi le aruncară peste parapete. Cetatea căzu în curând pradă haosului. Şi flăcărilor.

Cu toate acestea, porţile Amardhei rămâneau ferecate.

Khalid ştia însă prea bine că vestea avea să se răspândească cu repeziciune printre soldaţii Amardhei. Sultanul Parţiei privea din interiorul palatului său somptuos cum cetatea pierea mistuită în flăcări. Fără să treacă la fapte.

Salim Ali el-Sharif se temea de Khalid Ibn al-Rashid.

În după-amiaza aceea, Khalid le porunci soldaţilor să aducă balistele. Zece arbalete imense, înarmate cu săgeţi de metal, capabile să lanseze proiectile de fier grele de peste doi talanţi[7]. Proiectile menite să asedieze zidurile unei cetăţi. Soldaţii aşezară fiecare balistă la o anumită distanţă de zidul ce împrejmuia Amardha. Într-un anumit punct menit să provoace pagube însemnate.

Într-un punct stabilit de ochiul strategic al unui inginer.

Soldaţii de pe parapete începură s-o ia la fugă, trăgând semnale de alarmă.

Spaima devenea de nestăpânit.

Khalid voia să vadă dacă Salim avea să treacă la acţiune. Cum sultanul continua să stea cu mâinile în sân – exact cum îşi imaginase – califul se hotărî să trimită un alt mesaj tacit.

Viza să atace acum structurile ce adăposteau grânele şi alimentele cetăţii. Khalid spera ca acestea să nu găzduiască prea mulţi oameni. Căci nu voia să fie responsabil pentru alte vieţi irosite. Pierderea de vieţi omeneşti din acest război se va resimţi cu stăruinţă. Şi nu voia să verse sânge nevinovat.

[7] Unitate de măsură la vechii greci, cântărind aproape 26 de kilograme.

Soldaţii lansară balistele. Proiectilele ţâşniră cu iuţeală, stârnind în urma lor un curent puternic de aer şi prăvălindu-se apoi asupra ţintelor lor cu un impact răvăşitor.

Ţipete înspăimântătoare răsunară în întreaga cetate.

Câteva trupuri se prăbuşiră la pământ de pe o turlă doborâtă de proiectilele lui Khalid. Una dintre victime rămase înfiptă într-un parapet. Tabloul îi provocă o strângere de inimă. Atâtea vieţi curmate în zadar! Îşi trase cu greu sufletul. Apoi, se îmbărbătă singur.

Aşa se întâmplă în război.

Cazi pradă sentimentelor când nu mai rămâne nimic în urma ta. Când aştepţi să vezi laurii victoriei.

Ştia că Salim Ali el-Sharif nu-şi imaginase nicicând că suveranul Khorasanului avea să atace cu adevărat Amardha. La urma urmei, Khalid nu făcuse niciodată asta. În toţi aceşti ani. După numeroase provocări.

Salim trebuia să creadă însă că asta avea să se întâmple.

Trebuia să creadă că regele Khorasanului avea să treacă cetatea prin foc şi sabie, fără să clipească.

Pământul începu să se cutremure când soarele se pregătea să apună. Nu aruncă însă nicio privire în urma sa. Ştia ce se află în zare. Chiar şi Salim avea să vadă.

În depărtare, o mare de armăsari arabi, învăluiţi într-un nor de nisip, se îndrepta spre porţile Amardhei. Călăreţii purtau mantii şi manşete de piele *mankalah* pe fiecare braţ, aveau chipurile acoperite şi erau înarmaţi cu iatagane late. Erau oamenii deşertului. Născuţi şi crescuţi sub soarele pârjolitor al pustiului. Oameni mândri şi necruţători. Cunoscuţi pentru faptul că nu luau prizonieri.

Dar şi pentru că nu ştiau ce înseamnă îndurarea.

În fruntea lor, se afla un tânăr însoţit de un şoim cu pene de un cenuşiu albăstrui şi de un bătrân cu o barbă lungă.

Fiul emirului Nasir al-Ziyad. Şi şeicul tribului al-Sadiq.

Se opriră la un sfert de leghe distanţă de porţile oraşului. Tariq Imran al-Ziyad îşi ridică iataganul spre cer. Strigăte prelungi şi răsunătoare îi însoţiră gestul. Oamenii îşi fluturară săbiile prin aer în timp ce ţipetele atinseră note înspăimântătoare. Nisipul stârnit de copitele cailor îi învăluia ca într-o pâclă groasă, contopindu-se cu scânteierile tăişurilor de metal.

Khalid simţea cum spaima punea tot mai mult stăpânire pe cetate. Nu mai era vorba doar despre o scânteie gata să ia foc. Ci de un adevărat pârjol ce avea să mistuie întreaga fortăreaţă.

Căci, aşa cum spusese Artan doar cu o zi în urmă, poţi câştiga un război înainte de a-l porni.

Apoi, în timp ce soarele asfinţea în zare, îşi făcu apariţia şarpele înaripat, ce purta sub aripi o bocceluţă. Artan stătea călare pe spatele lui, cu un zâmbet maliţios pe buze şi o privire dornică de răzbunare.

Şarpele scoase un strigăt înfiorător, năpustindu-se asupra porţilor cetăţii. Soldaţii aflaţi pe metereze încercau cu disperare să-l nimerească cu săgeţile lor. Acestea se loveau de solzii lui ca o armură şi ricoşau fără să-i facă vreun rău. Monstrul înaripat scoase nişte strigăte şi mai puternice, iar soldaţii de pe ziduri îşi acoperiră urechile cu mâinile, ţipând înspăimântaţi unii la alţii.

Şarpele lăsă apoi bocceluţa să cadă asupra porţilor cetăţii. Un lichid gros şi vâscos se prelinse pe zidurile cenuşii.

Ulei.

Monstrul ţipă încă o dată şi apoi dispăru printre faldurile întunecate ale cerului.

Khalid îi dădu apoi pinteni lui Ardeshir, ivindu-se din întuneric. Armura îi era încrustată cu aur şi argint, iar *rida'* îi flutura în bătaia vântului. Un batalion întreg al gărzilor regale îl urma îndeaproape.

Câteva santinele de pe metereze îi strigară să se oprească. Soldaţii de pe ziduri începură să se caţăre pe parapete.

Aflat la un sfert de leghe depărtare, Tariq introduse în ulei o săgeată cu vârful din obsidian. Iar Omar îi dădu foc. Apoi, fiul lui Nasir al-Ziyad o lansă spre porţile cetăţii.

Când acestea luară foc, beduinii scoaseră din nou strigăte înspăimântătoare.

Khalid privea, călare pe armăsarul lui arab, cum porţile Amardhei ardeau mistuite în flăcări. Cum văpăie strălucitoare, în nuanţe roşiatice şi portocalii, dansau vesele, muşcând cu nesaţ din lemnul întunecat.

În spatele zidurilor, se declanşă iadul.

Auzind strigătele înspăimântate ale oamenilor, Khalid îşi coborî privirea spre mesagerul ce aştepta alături.

— Poţi să duci scrisoarea.

•

Luna veghea sus pe cer când sultanul Parţiei ajunse în tabăra lui Khalid. Descălecă, în tăcere, în faţa celui mai mare dintre corturi, cu chipul brăzdat de mânie. Era însoţit de Jahandar al-Khayzuran şi de doi dintre cei mai de vază generali ai armatei parţilor.

Când Salim şi suita sa se îndreptară spre intrarea cortului, căpitanul gărzilor regale le aţinti calea. Şi le ceru să lase armele afară.

Salim se împotrivi, vădit mânios.

— Nimic nu vă împiedică să vă întoarceţi la palatul Domniei Voastre, îi spuse Jalal, cu multă seninătate. În orice caz, ne vom revedea în curând, adăugă, făcând o plecăciune în faţa lui, cu un gest plin de emfază.

Cu un rânjet dispreţuitor pe buze, sultanul Parţiei îşi aruncă sabia şi pumnalul încovoiat pe care îl purta la şold. Oamenii săi renunţară şi ei la arme înainte de a li se permite să pătrundă în cortul califului din Khorasan.

Când intrară înăuntru, îi găsiră pe Khalid aşteptându-i, împreună cu suita sa, la o masă lungă şi joasă. În fiecare colţ, se afla câte un felinar agăţat de un pilon de fier, iar în spatele mesei un paravan minuţios gravat împărţea cortul în două.

Khalid stătea la mijlocul mesei. La stânga, se afla *shahrban*-ul din Rey. Lângă acesta, stătea Tariq Imran al-Ziyad. Lângă Tariq, se afla Omar al-Sadiq. Iar căpitanul gărzilor ocupa locul din dreapta califului.

— Aşază-te! spuse Khalid, arătându-i cu mâna pernele de mătase din faţa lui.

Stăvilindu-şi cu greu dispreţul, Salim se aşeză pe perne, flancat de-o parte şi de alta de generalii lui. Jahandar al-Khayzuran se îndreptă, cu paşi târşâiţi, spre un colţ al mesei, sub privirea scrutătoare a lui Tariq.

Khalid îl scrută în tăcere pe Salim.

— Acum, pentru că ţi-am captat atenţia...

— Unde e fiica mea, fiu de lele ce eşti? întrebă Salim.

— Fiica? repetă Khalid, cu glas vădit dispreţuitor. Ar trebui să ai măcar decenţa să foloseşti de-acum pluralul.

Auzindu-i spusele, Salim rămase pentru o clipă cu gura căscată. Apoi, îl privi printre gene cu multă prudenţă.

— Căci nu trebuie să uiţi că şi Despina este sânge din sângele tău, continuă Khalid, cu chipul dăltuit parcă în piatră. Mai ales, după câte a făcut pentru tine.

Tăcerea se aşternu printre ei ca un spectru ameninţător. Jalal stătea cu pumnii încleştaţi şi trupul încordat ca un arc, gata în orice clipă să se năpustească asupra sultanului.

Gata să facă dreptate.

— Nu uit, răspunse Salim, scurt şi tăios.

— Bun, spuse Khalid. Măcar eşti corect cu ea în privinţa asta.

— Nu te preface că îţi pasă de Despina! ripostă Salim. Mai ales, după toţi aceşti ani, în care a trăit ca o sclavă în palatul tău, continuă el, agitându-se pe perne. În orice caz, ştiam că nu te vei purta urât cu ea, adăugă, cu un zâmbet caustic pe buze. Doar „plăcerea" asta o rezervi soţiilor tale, nu servitoarelor.

Deşi Jalal rosti o înjurătură în barbă, Khalid îşi păstră stăpânirea de sine. Şi nici nu încercă să se apere.

— Faci ce-ai făcut mereu – arunci vina păcatelor tale pe umerii altora. Şi obţii aceeaşi răsplată – nimicnicia.

— N-am venit aici ca să-ţi ascult lecţiile moralizatoare, răspunse Salim, pufnind pe nas. Să trecem la treburi serioase! În scrisoarea pe care mi-ai trimis-o, susţii că Yasmine este în mâinile tale.

Khalid încuviinţă din cap, apoi, rezemându-se de perne, îşi puse mâinile pe masă. Şi păstră un timp tăcerea.

— Ai adus-o pe Şeherezada? îl întrebă, în cele din urmă.

— Îţi voi înapoia soţia mult iubită în schimbul fiicei mele pe care o iubesc mai presus de orice pe lume, răspunse Salim, cu o expresie aspră pe chip.

— Mă bucur să aflu că mai ţii la cineva. În afară de tine, spuse califul, după alte câteva clipe de tăcere.

— Nu te juca cu mine, ticălos arogant...

— Iar tu nu mă minţi, mişel făţarnic şi laş ce eşti! îi ripostă Khalid, cu ochii scăpărând scântei.

— Cum de cutezi să...

— Chiar aşa, unchiule Salim, se auzi o voce din spatele paravanului gravat. E cutezător din cale afară. Şi nimeni nu-l poate ţine în frâu.

Auzindu-i spusele, Khalid schiţă un zâmbet sardonic pe când Şeherezada îşi făcu intrarea în scenă. Era îmbrăcată cu veşminte simple – o tunică crem şi nişte şalvari de un gri deschis. Părul ondulat îi cădea pe umeri şi, cu excepţia pumnalului încrustat cu nestemate prins la brâu, nu purta alte ornamente.

Dar era maiestuoasă ca o regină.

Salim încerca în zadar să-şi ascundă consternarea.

— Eşti uimit? întrebă Şeherezada, cu un licăr vesel în ochii ei căprui. Bănuiesc că ai pus o armată de soldaţi pe urmele mele. Sau poate nu ţi-ai imaginat că voi reuşi să găsesc o cale de scăpare din cetatea ta? continuă ea, aşezându-se lângă Khalid.

Sultanul Parţiei reuşi cu o iuţeală uluitoare să-şi ascundă stupoarea. Încercă să-i zâmbească Şeherezadei, dar zâmbetul său nu mai avea aceeaşi siguranţă şi aroganţă pe care le afişase doar cu câteva clipe în urmă.

— Reuşeşti mereu să mă impresionezi, Şeherezada al-Khayzuran. Dar este evident că cineva te-a ajutat să scapi. Poate, într-o bună zi, îmi vei încânta urechile cu povestea evadării tale ca să îndrept erorile din sistemul meu de securitate.

— Da, e într-adevăr o poveste *pe cinste*! răspunse ea, râzând. Şi am avut parte de foarte mult ajutor. Dar, dacă nu te superi, cred că le voi lăsa pe fiicele tale să-ţi depene povestea.

TRANDAFIRUL

Şeherezada privea cu o satisfacţie amară cum fiicele lui Salim Ali el-Sharif îşi dezarmau tatăl. Una câte una.

Dejucându-i planurile.

Deşi nimic nu avea să-i umple golul din suflet lăsat de pierderea lui Rahim, Şeherezada simţea o oarecare satisfacţie la gândul că femeile îi vor aduce decăderea lui Salim. Mai ales, cele pe care le folosise ca pioni în jocurile lui murdare sau de care se lepădase ca de nişte zdrenţe.

Era timpul ca Salim să afle că fiicele sale nu erau doar nişte obiecte pe care le putea folosi şi apoi arunca după bunul său plac.

Dar adevărata greutate se dovedi însă confruntarea cu Yasmine.

Îi era uşor s-o ignore pe Despina. O făcea de atâta amar de vreme. În cazul lui Yasmine, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Căci Yasmine era odorul lui Salim. Fiica pe care o iubea. Şi o preţuia.

Viitorul lui.

— Ce-ai vrea să fac, Yasmine? întrebă Salim, înţelegând amploarea trădării ei.

Yasmine îl privea cu ochii în lacrimi. Dar fără să plângă. Căci, aşa cum Şeherezada intuise de multă vreme, prinţesa Parţiei era înzestrată cu o putere uluitoare, ce nu o părăsea nici în momente de restrişte.

— Aş vrea să încetezi, tată. Să pui capăt acestei răfuieli neîncetate. Acestui conflict necontenit.

— Dar am făcut-o pentru *tine.* Ca să-ţi asigur viitorul.

— Nu, răspunse Yasmine, clătinând din cap. Ai avut multe alte motive, dar – de-ai fi zăbovit vreo clipă ca să-mi asculţi gândurile – ai fi ştiut că nu asta îmi doresc. Nici măcar nu ştii ce-mi doresc.

— Şi ce-ţi doreşti? o întrebă Salim, cu chipul rigid.

— Îmi doresc să-mi duc viaţa fără să-mi regret identitatea.

— Dar niciodată nu am...

— Ba da, îl întrerupse, afişând o ţinută semeaţă. Dacă n-ai fi fost cine eşti, poate că n-aş fi stârnit repulsia celor pe care îi iubesc cu adevărat. Poate că atunci aş fi găsit fericirea pe care o căutam.

Şeherezada o văzu aruncându-i o privire lui Khalid. Fără să vrea. Şi nu se supără, căci o înţelese mult prea bine. Yasmine ştia că faptele condamnabile ale tatălui ei stătuseră mereu în calea unui mariaj cu Khalid.

— Poate că atunci n-ar mai fi trebuit să recurgi la mijloace atât de mârşave ca să-ţi atingi scopurile, continuă ea, trăgând adânc aer în piept.

— Şi acum, când am ajuns aici, ce se va întâmpla cu noi, fiica mea? o întrebă Salim, cu o privire mânioasă. Căci, prin faptele tale, ai înjosit familia noastră. Ce-ai vrea să fac acum? Să capitulez? Să pierdem totul doar de dragul speranţelor tale copilăreşti?

Yasmine nu-i răspunse.

— Poţi să faci ce vrei, Salim, interveni Khalid. Poţi să te ridici chiar acum de la masă şi să pleci, dacă asta îţi doreşti, continuă el. Dar porţile cetăţii vor arde până în zori. Şi după ce vor pieri mistuite în flăcări, nimic nu ne va mai opri să asediem Amardha, adăugă Khalid, aplecându-se în faţă. Aş prefera, însă, să nu fac asta. Aş prefera să nu mai curm alte vieţi doar din pură mândrie – a mea şi a ta.

— Şi atunci ai vrea să capitulez? îl întrebă Salim, în şoaptă, spumegând de furie.

— Ai capitulat deja în clipa în care ţi-ai făcut apariţia în faţa cortului meu.

— Ce se va întâmpla cu ceilalţi aliaţi ai mei? întrebă sultanul, cu chipul brăzdat de mânie. Mulţi dintre nobilii tăi ne-au susţinut cauza, oferindu-ne arme şi bani. Ce se va alege de ei? continuă, cu glas tot mai răsunător. Ce se va întâmpla cu Reza bin-Latief?

— Ne vom ocupa şi de unchiul meu uneltitor, stai fără grijă! interveni, de această dată, Tariq. Cum ne vom ocupa şi de ceilalţi complotişti. Avem multe de vorbit.

Îi aruncă apoi Şeherezadei o privire cu subînţeles. O privire pe care ea i-o susţinu încântată. Încântată să-l înţeleagă. În sfârşit.

— Ce vrei, Khalid Ibn al-Rashid? îl întrebă Salim. Moartea mea?

Califul îl scrută cu privirea pe sultanul Parţiei, adâncit în gânduri.

— Ar trebui să te ucid pentru tot ce-ai făcut. Pentru suferinţa, moartea şi distrugerea pe care le-ai pogorât asupra celor dragi mie.

— Dar nu ai curajul s-o faci.

Deşi Salim rosti cuvintele cu glas tăios, Şeherezada simţi printre ele o umbră de teamă.

— Nu ai nevoie de curaj ca să ucizi. Ai nevoie de curaj ca să trăieşti.

— Şi atunci ce vrei de la mine?

— Vreau să renunţi la tron, răspunse Khalid. Îţi voi oferi o casă la marginea Reyului, înconjurată zi şi noapte de paznici. Paznici aleşi din porunca mea.

— Iar tu bănuiesc că vei deveni cârmuitorul Parţiei? ripostă Salim, cu chipul contorsionat de mânie. Cârmuitorul tărâmurilor conduse de cinci generaţii de familia mea?

— Ţi-am spus deja că nu mă interesează să preiau tronul regatului tău.

— Şi atunci cine va deveni suveranul Parţiei?

Khalid o privi pe Şeherezada. Ea îi susţinu privirea, savurând din plin momentul – momentul în care avea să dezvăluie cel mai frumos secret. Înţelegerea la care ajunseseră împreună cu o seară în urmă.

— Cred că Yasmine el-Sharif va fi o sultană extraordinară, Domnia Voastră, spuse Şeherezada, cu ochii aţintiţi în continuare asupra lui Khalid.

— Ca şi mine, draga mea regină.

•

Jahandar stătea în colţul mesei din cortul califului şi privea cum universul i se desfăşura prin faţa ochilor ca un sul de mătase.

Făcuse o alegere greşită. Îşi imaginase că Reza bin-Latief îl va ajuta să găsească o cale prin care să intre din nou în graţiile cărţii. Să devină din nou un om puternic. Şi influent.

Îşi imaginase că sultanul Parţiei îl va ajuta să găsească această cale.

Jahandar se înşelase însă amarnic.

Nu realizase ce vrăjmăşie exista între Şeherezada şi Salim Ali el-Sharif. Îşi închipuise, în naivitatea sa, că Şeherezada îl va convinge pe sultan să se alăture cauzei sale. La urma urmei, fiica lui era soţia nepotului sultanului. Deşi Jahandar ştia că sultanul plănuia să-l înlăture pe calif de pe tron, Salim îl asigurase că nimic rău nu i se va întâmpla Şeherezadei. Acesta era şi motivul pentru care Jahandar acceptase cu dragă inimă să se alăture planului lui Reza de a o răpi pe Şeherezada şi de a o duce în Amardha.

Dar totul se prăbuşise în noaptea aceea nefastă când stăteau cu toţii la masa sultanului.

Jahandar înţelesese atunci că regele-băieţandru – califul din Khorasan – câştigase deja acest război. Căci deţinea puterea pe care Jahandar şi-o dorea pentru sine. Deţinea controlul asupra tuturor lucrurilor şi fiinţelor dragi lui.

Când Jahandar încercase s-o găsească pe Irsa în deşert, eforturile sale se dovediseră zadarnice. Căpitanul gărzilor îi mărturisise apoi că fiica lui se afla printre soldaţii califului. Bine ascunsă în tabăra sa. Unde Jahandar nu avea cum să ajungă.

Când încercase s-o roage pe Şeherezada să-l ajute să recupereze cartea, înţelesese, de asemenea, că fiica lui devenise deja aliata califului. Ajutându-l să-i fure cartea în timp ce Jahandar dormea.

Ajutându-l pe cel ce îi asmuţise copilele împotrivă.

Unde era cartea lui?

Îşi pierduse soţia. Şi statutul în Rey.

Acum îşi pierduse şi fiicele.

Nu dădea de urma Irsei. Iar Şeherezada nici nu se uita la el. Nu-i arunca nici măcar o privire.

Fiica lui cea mare avea ochi numai pentru regele-băieţandru.

Când toată lumea dădu să plece, Jahandar se ridică şi el în picioare. Gărzile califului îl însoţiră pe sultan şi pe generalii săi afară din cort. Toţi cei rămaşi îi ignorau prezenţa lui Jahandar.

Cum se întâmpla odinioară. Cum se întâmpla mereu.

Apoi, când Şeherezada şi califul se apropiară, Jahandar profită de ocazie ca să le ţină calea. Ca să treacă la fapte. Şi să se facă observat.

— Unde... unde este cartea? întrebă el, cu glas şovăitor.

— Numai asta te interesează, *baba*? murmură, domol, Şeherezada.

— N... nu.

— De ce n-ai întrebat mai întâi de Irsa? continuă fiica lui, cu chipul rigid.

— Dar oare Irsa are nevoie de mine?

Şeherezada îşi întoarse privirea. Dar nu înainte ca Jahandar să-i surprindă expresia îndurerată de pe chip. Califul făcu încă un pas. Privindu-l pe Jahandar cu ochi sfredelitori. Ce îl făceau să se încovoaie sub fervoarea lor.

Jahandar îl ura. Căci, deşi acest băieţandru era regele lui, era doar un băieţandru.

Ce îi furase atât de mult. Ce îi furase practic totul.

— Cartea ta nu mai există, răspunse califul, cu răceală în glas.

— Poftim? şopti Jahandar.

— Gata. S-a terminat cu ea.

Atmosfera din jurul lui Jahandar deveni înăbuşitoare. Şi încinsă.

— Cum aşa?

— Am distrus-o cu mâinile mele.

Jahandar îşi încleştă mâinile, simţind cum sângele îi zvâcnea prin vene.

— De ce?

Califul îl privi în tăcere, cu ochi reci şi dezaprobatori.

Apoi se întoarse cu spatele.

Condamnându-l. Şi ignorându-l. Cum o făcuseră mereu atâţia alţii.

Cum vor continua s-o facă mereu. Din cauza acestui băieţandru. Ce nu avea niciun drept să facă asta. Ce îi furase totul lui Jahandar.

Copila. Cartea.

Respectul.

Mânia punea stăpânire pe sufletul lui Jahandar într-un iureş copleşitor. Într-o vâltoare ameţitoare. Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, înşfacă pumnalul de la brâul Şeherezadei. Califul sări imediat între ei ca s-o ferească

din calea lui, dar Jahandar nu pe fiica sa voia s-o rănească. *Niciodată* pe fiica sa.

Jahandar înălţă pumnalul în aer.

Califul ridică braţul ca să pareze lovitura. Gărzile scoaseră strigăte de ameninţare.

Ignorându-i pe toţi, Jahandar lovi cu înverşunare. Tăişul pumnalului îi crestă chipul califului în clipa în care încercă să-l îmbrâncească pe Jahandar.

Dar pumnalul nimeri ţinta finală.

Înfigându-se în inima califului din Khorasan.

HANGERUL

Khalid se gândea deseori cum avea să-şi găsească sfârşitul. Îşi dorise adesea să fi avut şansa să moară în faţa tatălui Avei. Ca să nu mai fie nevoit să împlinească blestemul.

Dar aşa?

Nu se gândise nicicând că avea să piară în felul acesta. De mâna lui Jahandar al-Khayzuran.

Khalid rămase pentru o clipă cu privirea aţintită asupra tatălui Şeherezadei.

Asupra ucigaşului său.

Khalid nu mai avea însă timp ca să-şi reverse ura. Nu mai avea timp nici pentru răzbunare.

Îi întâlni privirea Şeherezadei.

Nu. În final, nu-ţi mai rămâne timp decât pentru iubire.

Khalid se prăbuşi la pământ, copleşit deopotrivă de fiori reci şi fierbinţi.

În cort se aşternu o tăcere mormântală.

O durere covârşitoare îi sfâşia pieptul lui Khalid. O durere neţărmurită. Ştia că rana era mortală. Vederea i se înceţoşă, apoi i se limpezi din nou în timp ce sângele i se prelingea pe podea. Îl auzi pe Jalal năpustindu-se asupra lui Jahandar şi înşfăcându-i hangerul din mână.

În cort domnea o tăcere adâncă. Niciun sunet nu tulbura liniştea desăvârşită.

Khalid îi strânse cu putere mâinile lui Şazi.

Strânsoarea devenea tot mai moale.

— Nu! strigă Şeherezada.

Strângându-i în braţe trupul tot mai vlăguit. Şi privind cum sângele îi ţâşnea din piept.

Privind cum Khalid se lupta să respire, având gura plină de sânge.

Ultimul lucru pe care îl vedea era chipul ei. În final, îi rămăsese iubirea.

Mai mult decât merita.

PUTEREA DRAGOSTEI

Ţipetele fiicei sale se prefăcură în hohote de plâns.

Nimeni nu îndrăznea să se mişte în jurul lor. Prinţesa Parţiei îşi ţinea mâinile la gură, cu ochii ei albaştri înotând în lacrimi. Sora ei mai mică îşi îngropase faţa în umăr ca să-şi stăvilească suspinele.

Nimeni nu se uita la Jahandar. Nimeni nu-i adresa vreun cuvânt. Nici fiica lui. Nici măcar *shahrban*-ul. Niciun cuvânt încărcat de ură, de mânie sau de dorinţa de răzbunare.

Cu toţii erau pierduţi în tabloul suferinţei desăvârşite.

Nici Jahandar nu se simţea mai bine. Nu simţea nicio satisfacţie pentru fapta sa.

Ba dimpotrivă, îşi simţea sufletul sfâşiat de durere când vedea cum fiica lui semeaţă se prăbuşea, sub ochii săi, cu aripile-i frânte. Nicicând nu o mai văzuse aşa. Nici atunci când îşi pierduse mama. Nici atunci când preluase frâiele gospodăriei lor, văzând că Jahandar nu mai era în stare să le poarte de grijă. Nici măcar atunci când o pierduse pe Shiva.

Şeherezada nu se prăbuşise nicicând.

Jahandar o vedea, însă, acum prăbuşindu-se cu aripile frânte. Îi vedea ochii în lacrimi. Îi auzea suspinele sfâşietoare de plâns, ce deveneau tot mai răsunătoare.

Simţi o strângere puternică de inimă. Apoi o durere cumplită îi spintecă sufletul ca lama unui hanger.

Jahandar nu putea s-o vadă cum se frânge în mii de bucăţele. Căci nu intenţionase vreodată să-i facă rău.

Nu Şeherezadei. Niciodată fiicei sale.

Sângele califului se prelingea spre el. Spre mâinile lui Jahandar, încleştate pe podea.

Şi înţelese ce trebuia să facă. Memorase toate vrăjile din cartea sa preţioasă. Fiecare verset tradus îi era adânc întipărit în minte.

Iar vraja aceasta?

Avea să fie ultima. Cea mai puternică. Alături de sacrificiul suprem.

Sângele ce-i atingea degetele era încă cald.

Jahandar îşi aminti în clipa aceea ziua în care venise la palat şi îi dăruise Şeherezadei ultimul trandafir din grădina lui. Un boboc cu petale crem, presărate cu nuanţe de un mov scânteietor. Voia să-i dăruiască ceva care să-i amintească de casă.

Curmase viaţa trandafirului ca să-i dăruiască o clipă de frumuseţe.

Cu mâinile pătate de sângele califului, Jahandar începu să rostească vraja. Răsucindu-şi uşor, aproape imperceptibil, încheieturile.

Vederea i se înnegură. Pe vârfurile degetelor i se ivi o lumină fremătătoare. Un fior rece îi străbătu trupul din cap până în picioare. Ochii i se luminară, apoi i se întunecară, înecaţi parcă într-o călimară de cerneală.

Îşi simţi inima străpunsă de o durere covârşitoare. Şi o rană deschisă îi apăru în piept.

Dar nu-l durea. Nu. Nici pe departe. Un zâmbet îi înflori pe buze.

Căci aceasta era... adevărata putere. Cea pe care Jahandar şi-o dorea de atâta amar de vreme.

Puterea de a vorbi fără cuvinte.

Puterea dragostei.

•

Reza privea cum zorile se iveau în vest spulberând, încetul cu încetul, noaptea încă presărată cu stele. Era un om înzestrat cu o răbdare de fier. Căci ai nevoie de răbdare ca să clădeşti relaţii. Şi să consolidezi încrederea.

Ca să înlături un rege de pe tron.

Reza aştepta în deşert, privind cum porţile Amardhei ardeau mistuite în flăcări. Era îngrijorat pentru că armata sultanului nu pornise încă o contraofensivă, dar era convins că nu va întârzia să apară. În faţa mercenarilor săi, nu putea să manifeste altceva decât o încredere neţărmurită în cauza lui.

Oamenii a căror loialitate o poţi cumpăra oricând nu se vor lăsa uşor conduşi de o căpetenie măcinată de îndoieli. Căci îndoielile pot fi vândute la mezat celui care face cea mai bună propunere.

Când Reza văzu norul de praf stârnit de un călăreţ ce venea în galop, se ridică în şa. Caii soldaţilor din jurul său nechezară, venind în întâmpinarea solului.

Mesagerul Fida'i nu spuse nimic când opri armăsarul în faţa lui Reza. Calul era presărat cu broboane de sudoare, iar ochii călăreţului erau învăluiţi într-o umbră sumbră şi întunecată.

— Sultanul a capitulat în faţa califului, spuse vestitorul, fără să-şi tragă sufletul.

Reza îşi ascunse uimirea. Dar nu şi mânia.

— Cum e cu putinţă? Nici măcar nu s-a dat vreo luptă. Ai vorbit cu sultanul?

Mesagerul nu-i răspunse. Schimbă o privire scurtă cu ceilalţi oameni din preajma lui Reza.

Chiar înainte de a simţi prima lovitură, Reza înţelese ce avea să se întâmple.

Tăişul unei săbii îi spintecă trupul. De undeva din spate.

Se prăbuşi pe grumazul calului. Armăsarul se ridică pe picioarele din spate când Reza primi încă o lovitură.

Se prăbuşi apoi, icnind, la pământ, acoperindu-şi rănile cu mâinile.

Se răsuci pe spate, cu răsuflarea întretăiată.

Mesagerul se apropie, înălţând spre cer tăişul însângerat al sabiei.

— Am un mesaj din partea fiului lui Nasir al-Ziyad. Data viitoare când vei mai trimite vreun mercenar să-i ucidă pe cei dragi, ai grijă ca nimeni să nu mai rămână în viaţă ca să-ţi divulge faptele mârşave!

Ultimul lucru pe care Reza bin-Latief avea să-l mai vadă era tăişul strălucitor al unei săbii.

EPILOG

Băiatul intră, ţopăind, pe uşile duble ale camerei şi sări în braţele deschise ale tatălui său.

— *Baba*! strigă el. Unchiul Artan o să mă înveţe să zbor pe şarpele înaripat!

Califul din Khorasan îşi privi fiul cu ochii învăluiţi într-o umbră veselă.

— S-ar putea ca mama ta să aibă ceva de spus în privinţa asta.

— Nu, protestă băieţelul, clătinând din cap. Nu ai voie să-i spui mamei. I-am promis unchiului Artan.

— Repet, s-ar putea ca mama ta să aibă ceva de spus în privinţa asta.

Băiatul scrută camera cu ochii lui mari, zugrăviţi în nuanţe de chihlimbar.

— Unde e?

— Cred că e în solariu cu mătuşa ta.

— Dar se întoarce în curând?

— Fireşte.

— Mi-a spus că în seara asta o să-mi depene altă poveste, continuă băiatul, cu o privire înflăcărată.

— Am auzit, îi răspunse Khalid, zâmbind.

Băiatul se urcă în mijlocul patului ridicat pe o platformă şi îşi luă perna verde, preferată. Khalid se aşeză lângă el.

Băiatul atinse tandru cu mâna cicatricea ce străbătea chipul tatălui său.

— Te doare?

— Uneori.

— Unchiul Artan mi-a vindecat rana de la genunchi pe care am făcut-o ieri când am căzut. Poate că ar trebui să-l rogi s-o vindece şi pe a ta.

— Nu e nevoie.

— De ce?

— Pentru că nu mă deranjează.

— De ce?

— Pentru că îmi aduce aminte că toate lucrurile au un preţ, îi răspunse Khalid, zâmbind din nou. Şi fiecare hotărâre pe care o luăm are anumite consecinţe.

Băiatul încuviinţă încet din cap, ca un înţelept, în ciuda celor cinci anişori pe care îi avea.

— Nu-mi place să te văd rănit, murmură el, mângâind cu blândeţe cicatricea ce cresta obrazul tatălui său.

— Cum nici mie nu mi-ar plăcea să te văd rănit. De aceea, sunt puţin îngrijorat pentru că vrei să zbori cu şarpele înaripat.

— Te iubesc, *baba*, spuse băiatul, cu zâmbetul pe buze, strâmbând obraznic din năsuc.

— Nici tu să nu uiţi vreodată că îmi ţii inima în mâini, Haroun!

Uşile camerelor se deschiseră şi Şeherezada intră, cu părul în vânt, într-un iureş de mătăsuri şi nestemate.

Haroun veni la marginea patului ca s-o întâmpine.

— Mami, te rog să nu-i mărturiseşti unchiului Artan că ţi-am spus, dar mi-a promis că, după ce îmi voi face lecţiile săptămâna asta, mă va învăţa să zbor.

— Haroun-*jan,* mi-ai spus că i-ai promis unchiului Artan că nu-i vei destăinui nimic mamei tale, interveni Khalid, privindu-l printre gene.

— Am uitat, murmură băiatul, aruncându-i tatălui său o privire piezişă şi sfioasă.

Şeherezada izbucni în râs.

— Trebuie să înveţi să-ţi împlineşti promisiunile, steluţa mea. Căci cel care nu ştie să-şi păstreze făgăduielile nu valorează nimic, spuse ea, trecându-şi mâna prin părul lui negru, ondulat şi răvăşit. Şi ce e povestea asta cu zborul? întrebă Şeherezada, luând unul dintre trandafirii ofiliţi de lângă patul fiului ei. Dacă îţi doreşti atât de mult să zbori cu unchiul Artan, atunci poate că n-ar mai trebui să-ţi spun povestea pe care voiam s-o încep în seara asta. Căci s-ar putea să-ţi dea aripi, continuă Şeherezada, insuflând viaţă trandafirului printr-un simplu gest al mâinii.

— Nu! exclamă Haroun, sărind înapoi la locul lui printre pernele din mijlocul patului. Nu mai vreau să învăţ să zbor, spuse el, schiţând un zâmbet – un surâs senin, luminos şi generos, ce îi punea în valoare frumuseţea desăvârşită a chipului. Chiar dacă Amira susţine că nu e atât de înspăimântător şi...

— Uneori, Amirei al-Khoury îi cam place să înfrumuseţeze adevărul. La fel ca şi mamei ei, răspunse Şeherezada, stăvilindu-şi un suspin.

— Ştiu. Dar am încredere în ea, pentru că e cea mai bună prietenă a mea, spuse Haroun, cu un zâmbet şi mai larg pe buze. Nu-ţi face griji, mami! N-o să zbor... încă.

Cu un surâs la fel de generos pe chip, Şeherezada se aşeză lângă fiinţele ce îi erau cele mai dragi din lume. Soţul şi fiul ei. Băieţelul lungit în pat lângă ea era imaginea perfectă a lui Khalid, cu excepţia nasului şi a părului rebel, pe care le moştenise de la mama lui.

Cu excepţia cicatricei ce străbătea obrazul lui Khalid.

Una din amintirile nopţii când tatăl ei îşi sacrificase viaţa ca să le salveze dragostea. Una o purta pe chip. Cealaltă în inimă. Amintiri ce o făceau să mulţumească, în fiecare zi, Cerului pentru că trăia. Şi îşi ducea viaţa alături de cei pe care îi iubea.

Gândul îi zbură pentru o clipă la Shiva. Şi un val de căldură o învălui.

Şeherezada avea tot ce îşi dorea. Şi tot ce îi trebuia.

Se trezea în fiecare dimineaţă cu inima plină de recunoştinţă.

— Totul a mers bine cu Irsa? întrebă Khalid, în timp ce Şeherezada se rezemă de o pernă.

— Da, îi răspunse ea, sorbind parfumul trandafirului. Studiază în solariu plantele medicinale alături de Artan. Dar s-ar putea să-l însoţească pe Tariq atunci când va mai face o vizită în Amardha.

— Iar jucaţi rolul de peţitoare? spuse Khalid, ridicând o sprânceană. Tu şi Irsa sunteţi mai rele decât bârfitoarele din suk. Mereu puneţi ceva la cale, continuă el, cu un licăr cald în ochi.

— Dar nu fac absolut nimic, se apără Şeherezada, ridicându-şi mâinile în aer. Tariq pleacă în Amardha după cum îi e voia. Şi dacă reuşeşte să petreacă şi puţin timp în compania lui Yasmine, atunci...

— Da, într-adevăr, spuse Khalid, schiţând un zâmbet mucalit în colţul gurii.

— Mami! o strigă Haroun, dregându-şi glasul şi mutându-şi privirea când la mama, când la tatăl său. Cum rămâne cu povestea?

— O, da! Firește! răspunse Şeherezada, strângându-l în braţe. De vreme ce micul şi dragul meu *effendi* este atât de îndrăgostit de ideea de a zbura, m-am gândit să-mi plasez povestea într-un ţinut nu prea îndepărtat de aceste locuri. Eroul nostru îşi începe călătoria într-o noapte întunecată, când se strecoară pe fereastră în grădină, ţinând la subraţ un covoraş. Urât şi pătat, cu un model din arabescuri în mijloc şi marginile arse.

— Un covoraş? întrebă Haroun, cu o expresie încruntată.

— Da. Un covoraş, răspunse Şeherezada, cu ochi scăpărători. Dar nu e un covoraş obişnuit. Ci unul care îl poate duce pe eroul nostru oriunde vrea să ajungă. În orice timp şi în orice loc. Imaginaţia este singura ce-i stă în cale. De vrea să vadă făpturile magice dintr-o mare albastră, aflată la mii de leghe depărtare, trebuie doar să dea glas dorinţei sale. De vrea să afle gustul zăpezii de pe cele mai înalte culmi ale munţilor, împletită cu dulceaţa mierii din pieţele Damascului, nu trebuie decât să rostească aceste cuvinte. Din păcate, însă, nimic din toate aceste lucruri nu îl interesează. Căci este animat doar de singur vis.

Şeherezada se opri, cu ochii aţintiţi asupra băieţelului de lângă ea. Îşi ridică apoi privirea spre bărbatul ce stătea rezemat de pernele de mătase.

Inima ei nu cunoştea limite şi graniţe. Era neţărmurită ca întinsurile mării şi ale cerului.

— Vrei să ştii mai multe despre eroul nostru? întrebă ea.

— Da! răspunse Haroun, cu ochi zburdalnici şi veseli.

— Să începem atunci cu prima poveste: *Haroun şi covorul fermecat.*

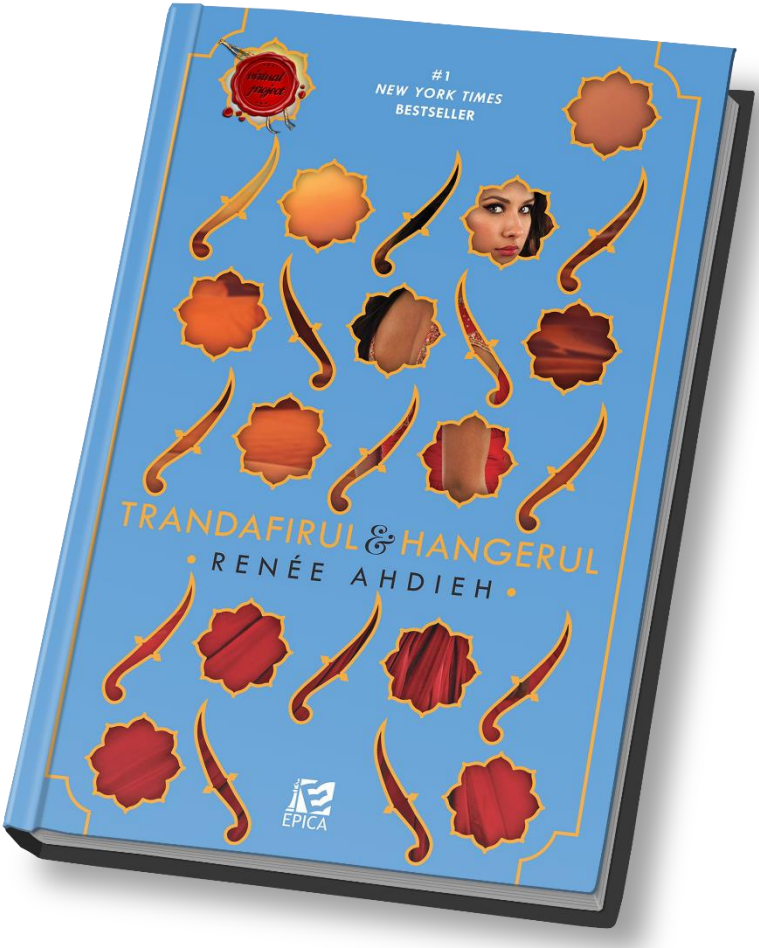

virtual-project.eu